

פרק 22

השיטה המדעית

היה זה חדר לימוד קטן, קרוב למגורי רייבנקלו אך לא בתוכם, אחד מהחדרים הריקים הרבים בהוגוורטס. רצפת אבן אפורה, קירות לבנים אדומות, תקרת עץ כהה ומוכתמת, וארבעה כדורי זכוכית בוהקים קבועים בארבעת קירותיו. שולחן עגול שנראה כמו פיסת שיש שחור הנתמכת בארבע רגלי שיש עבות, אבל התגלה כקל מאוד (גם במשקל וגם במסה) ולא היה קשה להרים ולהזיז אותו במידת הצורך. שני כיסאות מרופדים ונוחים, שנדמו מקובעים לרצפה במקומות לא נוחים, אבל זזו לכל מקום שבו עמדת ברגע שהתחלת להתיישב, כפי שהתגלה לבסוף.

נוסף על כך, נראה היה שמספר עטלפים התעופפו בחדר.

זה היה המקום שבו, כפי שיתעדו היסטוריוני העתיד – אם כל הפרויקט יהיה שווה משהו יום אחד – החל המחקר המדעי של הקסם, בידי שני תלמידים צעירים בשנתם הראשונה בהוגוורטס.

הארי ג'יימס פוטר-אוזאנס-ורס, תיאורטיקן.

והרמיוני ג'ין גריינג'ר, נסיינית ונבדקת.

הארי הצליח יותר בלימודיו עכשיו, לפחות במקצועות שהוא החשיב כמעניינים. הוא קרא ספרים נוספים, ולא כאלה שנועדו לילדים בני אחת עשרה. הוא התאמן בשינוי-צורה שוב ושוב במשך אחת מהשעות הנוספות שלו בכל יום, וניצל את השעה הנוספת האחרת כדי להתחיל בלימודי הלטת-הכרה. הוא לקח את השיעורים השווים ברצינות, לא רק מגיש את שיעורי הבית שלו בכל יום אלא גם מנצל את הזמן הפנוי שלו ללמוד יותר מהנדרש, קורא ספרים אחרים מעבר לספרי הלימוד, מנסה לשלוט בנושא ולא רק לשנן כמה תשובות למבחן – להצטיין. התנהגות כזו לא הייתה נפוצה מחוץ לבית רייבנקלו. וגם בתוך רייבנקלו, המתחרים היחידים שנותרו לו עכשיו היו פאדמה פאטיל (שהוריה הגיעו מתרבות שאינה דוברת אנגלית, ולכן גידלו אותה עם מוסר עבודה אמיתי), אנתוני גולדשטיין (שהיה בן לקבוצה אתנית זעירה שזכתה ב-25% מפרסי הנובל), וכמובן, גבוה מעל כולם כמו טיטאן המהלך בתוך להקת כלבלבים, הרמיוני גריינג'ר.

כדי לבצע את הניסוי הספציפי הזה, הנבדק היה צריך ללמוד שישה עשר לחשים חדשים בכוחות עצמו, ללא עזרה או תיקון. מה שאמר שהנבדקת היא הרמיוני. נקודה.

יש לציין שבשלב זה העטלפים שעפו ברחבי החדר לא זהרו.

הארי התקשה לקבל את ההשלכות של הדבר.

"אוגלי בוגלי!"

ושוב, מקצה שרביטה של הרמיוני הופיע, בבת אחת וללא שלבי ביניים, עטלף. רגע אחד, אוויר ריק. רגע לאחר מכן, עטלף. נראה כאילו כנפיו היו כבר בתנועה כשהתממש.

והוא עדיין לא זהר .

"אני יכולה להפסיק עכשיו?"

"את בטוחה," שאל הארי דרך מה שכנראה חסם את גרונו, "שאולי עם עוד קצת אימון לא תצליחי לגרום לו לזהור?" הוא הפר עכשיו את פרוטוקול הניסוי שקבע בעצמו, מה שהיה חטא, והוא הפר אותו מכיוון שלא אהב את התוצאות שקיבל, מה שהיה חטא יהרג ובל יעבור, יכולת ללכת לגיהנום של המדע על זה, אבל לא נראה שזה משנה משהו בכל מקרה.

"מה שינית הפעם?" שאלה הרמיוני, נשמעת מעט עייפה.

"את משך צלילי ה-א, אָה ואי . זה אמור להיות 3 ל-2, לא 3 ל-1 ל-1."

"אונְגְּלי בונְגְּלי!" אמרה הרמיוני.

העטלף התממש עם כנף אחת בלבד ודאה בעליבות אל הרצפה, מנפנף בכנפו היחידה במעגל על האבן האפורה.

"עכשיו מה זה באמת?" שאלה הרמיוני.

"3 ל-2 ל-1."

"אונְגְּלי בונְגְּלי!"

הפעם לעטלף לא היו כנפיים בכלל והוא נפל בצליל פלוּפ כמו עכבר מת.

"3 ל-1 ל-2."

והפלא ופלא, העטלף התממש ועף מייד לתקרה, בריא וזוהר בירוק בהיר.

הרמיוני הנהנה בסיפוק. "אוקיי, מה עכשיו?"

הייתה שתיקה ארוכה.

"ברצינות? אתה ברצינות חייב לומר אונְגְּלי בונְגְּלי כשיחס האורכים של צלילי ה-א, אָה ואי הוא 3 ל-1 ל-2, או שהעטלף לא יזהר? למה? למה? בשם כל מה שקדוש, למה?"

"למה לא?"

"אאאארורורוגגג!"

בום. בום. בום.

הארי בילה זמן מה בלחשוב על טבעו של הקסם, ואז תכנן סדרה של ניסויים בהתבסס על ההנחה שבמעט כל מה שקוסמים חשבו על קסם היה שגוי.

לא יכול להיות שאתה באמת צריך לומר 'ווינגארדיום לביוסה' בדיוק בדרך הנכונה כדי להרחיף משהו, כיוון ש, באמת, 'ווינגארדיום לביוסה'? היקום הולך לבדוק שאמרת 'ווינגארדיום לביוסה' בדיוק בדרך הנכונה, אחרת הוא לא יגרום לעט הנוצה לרחף?

לא. ברור שלא, ברגע שחשבת על כך ברצינות. מישהו, בהחלט יכול להיות שילד בגיל הגן, אבל בכל מקרה קוסם דובר אנגלית, שחשב ש'ווינגארדיום לביוסה' נשמע ריחופי ועיפופי, אמר את המילים הללו כשהטיל את הלחש לראשונה. ואז סיפר לכולם שזה נחוץ.

אבל (הסיק הארי) זה לא חייב להיות ככה, זה לא מובנה ביקום, זה מובנה בתוכך.

ישנו סיפור ישן שעבר בין מדענים, אחד עם מוסר השכל, הסיפור על בלונדלו וקרני ה-N.

זמן קצר לאחר גילוי קרני X, פיזיקאי צרפתי מכובד ששמו פֶּרוֹסְפֶּר-רֶנֶה בְּלוֹנְדֵּלוֹ - שהיה הראשון למדוד את מהירות גלי הרדיו ולהראות שהם התקדמו במהירות האור - הכריז על גילוי תופעה חדשה ומדהימה, קרני N, שיכלו לגרום למסך לזהור קלות. היית חייב להסתכל מקרוב כדי לראות את זה, אבל זה היה שם. לקרני N היו כל מיני תכונות מעניינות. ניתן היה לכופף אותן בעזרת אלומיניום ולמקד אותן בעזרת מנסרת אלומיניום כדי שיפגעו בחוט מעובד של קדמיום סולפיד, שלאחר מכן יזהר קלושות בחושך...

במהרה, עשרות מדענים אחרים אישרו את התוצאות של בלונדלו, במיוחד בצרפת.

אבל עדיין היו מדענים אחרים, באנגליה ובגרמניה, שאמרו שהם לא ממש בטוחים שהם יכולים לראות את הזוהר הקלוש.

בלונדלו אמר שהם בוודאי בנו את המכשור לא נכון.

יום אחד בלונדלו ביצע הדגמה של קרני N. האורות כובו, והעוזר שלו הכריז על התגברות והיחלשות הזוהר כשבלונדלו עשה את השינויים שלו.

אף על פי שמדען אמריקאי בשם רוברט ווד הסיר בשקט את מנסרת האלומיניום ממרכז המכונה של בלונדלו.

וזה היה סופן של קרני ה-N.

המציאות, אמר פעם פיליפ ק. דיק, היא הדבר אשר, אם תפסיק להאמין בו, לא נעלם.

חטאו של בלונדלו היה ברור בדיעבד. הוא לא היה אמור להגיד לעוזר שלו מה הוא עושה. בלונדלו היה צריך לוודא שהעוזר שלו לא יודע מה הוא מנסה או מתי הוא מנסה לעשות זאת, לפני שביקש ממנו לתאר את בהירות המסך. זה היה יכול להיות עד כדי כך פשוט.

כיום, עקרון זה נקרא "סמיות" והוא מסוג הדברים שמדענים מודרניים לוקחים כמובן מאליו. אם עשית ניסוי בפסיכולוגיה כדי לראות האם אנשים כועסים יותר אם מכים בראשם באלה אדומה מאשר בירוקה, לא הסתכלת בנבדקים בעצמך והחלטת עד כמה הם "כועסים". היית מצלם תמונות שלהם אחרי שהם הוכו באלה, ושולח את התמונות לפאנל של מדרגים, שידרגו את מידת הכעס של כל אחד

בסקלה של 1 עד 10, מבלי לדעת את צבע האלה בה הוכו. למעשה, אין שום סיבה לספר בכלל למדרגים את מטרת הניסוי. ובוודאי לא אמרת לנבדקים שחשבת שהם אמורים לבעוס יותר אם הוכו באלה אדומה. פשוט הצעת להם 20 פאונד, משכבת אותם לתוך חדר הניסוי, חבטת בהם באלה, שצבעה נבחר באקראי כמובן, וצילמת תמונה. למעשה, ההכאה באלה וצילום התמונה ייעשו על ידי עוזר שלא יידע על ההשערה, כך שלא יוכל להפגין ציפיה, להכות חזק יותר, או לצלם את התמונה ברגע הנכון.

בלונדלו החריב את המוניטין שלו עם טעות מהסוג שתקבל ציון נכשל וכנראה גם צחוק מתנשא ממתרגל בקורס תכן ניסויים של שנה א' בתואר ראשון... בשנת 1991.

אבל זה היה מעט קודם לכן, בשנת 1904, ולכן עברו חודשים לפני שרוברט ווד ניסח את ההשערה החלופית המתבקשת והבין כיצד לבחון אותה, ועשרות מדענים אחרים נשאבו פנימה בינתיים.

יותר ממאתיים שנה אחרי שהתחיל המדע. כל כך מאוחר בהיסטוריה של המדע, הדבר עדיין לא היה ברור.

מה שאומר שסביר לחלוטין שבעולם הקוסמים הקטן, בו מדע לא היה ידוע כמעט בכלל, אף אחד לא ניסה את הדבר הראשון, הפשוט, הברור ביותר שכל מדען מודרני היה מנסה לבדוק.

הספרים היו מלאים בהוראות מסובכות לכל הדברים שהיית חייב לעשות בדיוק נכון כדי להטיל לחש. והארי שיער, שתהליך הציות להוראות אלו, של לבדוק שאתה עוקב אחריהן בדיוק, כנראה כן עשה משהו. הוא הכריח אותך להתרכז בלחש. להורות לך פשוט לנפנף בשרביט שלך ולקוות, כנראה לא יעבוד באותה מידה. וברגע שהאמנת שהלחש אמור לעבוד בצורה מסוימת, ברגע שהאמנת בו בצורה הזו, יכול להיות שלא תהיה מסוגל לשכנע את עצמך שהוא אמור לעבוד בכל דרך אחרת...

...אם עשית את הדבר הפשוט אך השגוי, וניסית לבחון את הצורות האחרות בעצמך.

אבל מה אם לא ידעת כיצד להטיל את הלחש המקורי?

מה אם היית נותן להרמיוני רשימה של לחשים שהיא עדיין לא למדה, שנלקחו מספר על לחשי מתיחות טפשיים מספריית הוגוורטס, ונותן לחלקם את ההוראות המקוריות והנכונות, בעוד שלאחרים מחווה שונה אחת, מילה שונה אחת? מה אם היית שומר על ההוראות ללא שינוי, אבל אומר לה שהלחש שאמור ליצור תולעת אדומה אמור ליצור תולעת כחולה במקום?

ובכן, במקרה הזה, נראה כאילו...

...הארי התקשה להאמין לתוצאות שלו בנקודה זו...

...אם אמרת להרמיוני להגיד "אוגלי בוגלי" כשיחס אורכי הברות הוא 3 ל-1, במקום היחס הנכון של 3 ל-1 ל-2, עדיין תקבל את העטלף אבל הוא לא יזהר.

זה לא שאמונה היא לא רלוונטית פה. זה לא שרק המילים ותנועות השרביט חשובות.

אם נתת להרמיוני מידע שגוי לחלוטין על מה שהלחש אמור לעשות, הוא לא היה עובד.

אם לא אמרת לה כלל מה הלחש אמור לעשות, הוא לא היה עובד.

אם היא ידעה בקווים כלליים ביותר מה הוא אמור לעשות, או שהיא טעתה רק חלקית, אז הלחש היה עובד כמו שתואר במקור בספר, ולא איך שאמרו לה שהוא יעבוד.

הארי דפק את הראש בקיר בשלב זה, פשוטו כמשמעו. לא חזק. הוא לא רצה לגרום נזק למוח רב הערך שלו. אבל אם הוא לא ימצא דרך להוציא את התסכול שלו, הוא יתלקח ספונטנית.

בום. בום. בום.

נראה היה שהיקום באמת רצה שתאמר 'ווינגארדיום לביוסה' והוא רצה שתגיד את זה בדרך מסוימת ולא היה אכפת לו מה אתה חשבת על מה ההגייה צריכה להיות יותר ממה שהיה אכפת לו לגבי מה שחשבת על כוח הכבידה.

למהההההההה?

החלק הגרוע ביותר היה המבט הזחוח והמשועשע על פניה של הרמיוני.

הרמיוני לא הסכימה לשבת ולציית להוראות של הארי בלי שיאמר לה למה.

אז הארי הסביר לה מה הם בודקים.

הארי הסביר למה הם בודקים את זה.

הארי הסביר למה כנראה אף קוסם לא ניסה את זה לפניו.

הארי הסביר שהוא בעצם די בטוח בתחזית שלו.

כיוון, הארי אמר, שאין שום סיכוי שהיקום באמת רוצה שתגיד 'ווינגארדיום לביוסה'.

הרמיוני ציינה שזה לא מה שהספרים שלה אמרו. הרמיוני שאלה האם הארי באמת חושב שהוא חכם יותר, בגיל אחת עשרה, ואחרי חודש של לימודים בהוגוורטס, מאשר כל הקוסמים האחרים בעולם, שחלקו עליו.

הארי השיב במילה בודדת:

"כמובן."

עכשיו הארי בהה בלבנה האדומה שלפניו ותהה לעצמו עד כמה חזק הוא יצטרך לדפוק את הראש שלו בכדי לגרום לעצמו לדעזוע מוח שיפריע ליצירת זיכרון לטווח ארוך וימנע ממנו לזכור זאת אחר כך. הרמיוני לא צחקה, אבל הוא הרגיש את הכוונה לצחוק קורנת ממנה מאחוריו כמו לחץ נורא על העור שלו, קצת כמו לדעת שעוקב אחריו רוצח סדרתי, אבל יותר גרוע.

"תגידי את זה," אמר הארי.

"לא עמדת לעשות את זה," אמר קולה האדיב של הרמיוני גריינג'ר. "זה לא נראה לי נחמד."

"פשוט תגמרי עם זה," אמר הארי.

"אוקיי! אז נתת לי הרצאה שלמה על עד כמה זה קשה לעשות מדע בסיסי ועל איך יכול להיות שנישאר תקועים על הבעיה הזו במשך שלושים וחמש שנה, ואז ציפית שנעשה את התגלית הגדולה ביותר בהיסטוריה של הקסם בשעה הראשונה של עבודה משותפת. לא סתם קיווית, באמת ציפית לזה. אתה מטופש."

"תודה לך. כעת -"

"קראתי את כל הספרים שנתת לי ואני עדיין לא יודעת איך לקרוא לזה. ביטחון-יתר? כשל התכנון? אפקט אגם וובגון חזק בטירוף? הם יצטרכו לקרוא לזה על שמך. הטיית הארי."

"בסדר!"

"אבל זה באמת חמוד. זה כזה דבר שבנים עושים."

"תתפגרי."

"אוו, אתה אומר דברים כל כך רומנטיים."

בום. בום. בום.

"אז מה עכשיו?" שאלה הרמיוני.

הארי הניח את ראשו כנגד הלבנים. המצח שלו החל לכאוב בנקודה שפגעה בקיר. "כלום. אני צריך לחזור ולתכנן ניסויים אחרים."

בחודש האחרון, הארי תיכנן מראש סידרת ניסויים שתספיק להם עד דצמבר.

זו הייתה יכולה להיות סדרת ניסויים מעולה, אם הניסוי הראשון לא היה מפריך את השערת הבסיס שלו.

הארי לא היה מסוגל להאמין שהיה כל כך טיפש.

"תיקון," אמר הארי. "אני צריך לתכנן ניסוי חדש אחד. אני אגיד לך כשיהיה לי אותו, ואז נבצע אותו, ואז אני אתכנן את הבא. איך זה נשמע?"

"זה נשמע כאילו משהו ביזבז המון השקעה."

בום. אאוץ'. הוא עשה את זה קצת חזק יותר ממה שהתכוון.

"אז," אמרה הרמיוני. היא נשענה לאחור בכיסאה והמבט הזחוח עלה על פניה שוב. "מה גילינו היום?"

"אני גיליתי," אמר הארי דרך שיניים חשוקות, "שכשזה מגיע למחקר בסיסי באמת, על בעיה מבלבלת באמת, בו אין לך שום מושג מה קורה, הספרים שלי על מתודולוגיה מדעית שווים לתחת -"

”כן, הזמנתי. כמובן שכבר הבנת למה עשיתי זאת.”

דראקו הרים את ידו ופרע את שערו בתסכול, הברדס מגרד את גב כף ידו. הוא לא היה בטוח לגמרי למה, אבל הוא לא יכול לומר זאת עכשיו. ובית סלית'רין ידע שהוא מחזר אחרי הארי פוטר, הוא הבהיר זאת בשיעור התגוננות. "הארי", אמר דראקו, "אנשים יודעים שאני חבר שלך, הם לא יודעים על הקשר הבייסיאני, כמובן, אבל הם יודעים שאנחנו חברים, וזה גורם לי להיראות רע כשאתה עושה דברים כאלה."

פניו של הארי פוטר התכווצו. "צריך לטחון ולהאכיל לנחשי מחמד כל תלמיד בסלית'רין שלא מבין את הרעיון של להיות נחמד לאנשים שאתה לא באמת אוהב."

"יש הרבה אנשים בסלית'רין שלא מבינים", אמר דראקו, קולו רציני. "רוב האנשים הם טיפשים, ואתה צריך להיראות טוב בעיניהם בכל מקרה." הארי פוטר חייב להבין את זה אם הוא רוצה להגיע לאנשהו בחיים.

"מה אכפת לך מה אנשים חושבים? אתה באמת הולך לחיות את חייך כשאתה מסביר כל דבר לאידיוטים המפגרים ביותר בסלית'רין, ונותן להם לשפוט אותך? אני מצטער, דראקו, אבל אני לא הולך להוריד את רמת המזימות המתוחכמות שלי לרמה שהסלית'רינים הכי מפגרים יוכלו להבין, רק כי זה יגרום לך להיראות רע אם אני לא אעשה זאת. אפילו החברות שלך לא שווה את זה. זה יוציא את כל הכיף מהחיים. אל תגיד לי שאתה לא חשבת מעולם, שכאשר מישו בסלית'רין טיפש מכדי לנשום, זה מתחת לכבודו של מאלפוי לרצות אותו."

דראקו באמת לא חשב על זה. מעולם. לרצות אידיוטים היה כמו לנשום, עושים את זה בלי לחשוב.

"הארי", אמר דראקו לבסוף. "פשוט לעשות מה שאתה רוצה, בלי לדאוג לגבי איך זה נראה, זה לא חכם. אדון האופל דאג לגבי איך הוא נראה! פחדו ממנו ושנאו אותו, והוא ידע בדיוק איזה סוג של פחד ואימה הוא רצה ליצור. כולם צריכים לדאוג לגבי מה שאנשים אחרים חושבים."

הדמות עטוית הברדס משכה בכתפיה. "אולי. תזכיר לי מתישהו לספר לך על משהו שנקרא ניסוי הקונפורמיות של אש, אולי תמצא אותו משעשע. בינתיים אני פשוט אציין שזה מסוכן לדאוג לגבי מה שאנשים אחרים חושבים בצורה אינסטינקטיבית, כיוון שבאמת אכפת לך, ולא כחישוב קר. תזכור, במשך חמש עשרה דקות היכו אותי סלית'רינים מבוגרים, ואחר כך קמתי על רגלי וסלחתי להם. בדיוק כמו שהילד שנשאר בחיים, הטוב והמוסרי, אמור לעשות. אבל החישובים הקרים שלי, דראקו, אומרים לי שאין לי שום שימוש לתלמידים המפגרים ביותר בבית סלית'רין, מכיוון שאין לי נחש מחמד. אז אין שום סיבה שיהיה לי אכפת מדעתם על איך אני מנהל את הקרב שלי עם הרמיוני גריינג'ר."

דראקו לא קמץ את אגרופיו בתסכול. "היא סתם בוצדמית", אמר דראקו, שומר על קולו רגוע במקום לצעוק. "אם אתה לא אוהב אותה, פשוט תדחוף אותה במדרגות."

"האנשים ברייבנקלו ידעו -"

"אז תדאג שפנסי פרקינסון תדחף אותה במדרגות! לא תצטרך אפילו לתמרן אותה, תציע לה מטבע של חרמש והיא תעשה את זה!"

"אני אדע! הרמיוני הביסה אותי בתחרות קריאת ספרים, היא מקבלת ציונים טובים יותר ממני, אני חייב להביס אותה באמצעות המוח שלי או שזה לא נחשב!"

"היא סתם בוצדמית! למה אתה מכבד אותה כל כך?"

"היא כוח בקרב רייבנקלו! למה אכפת לך מה איזה אידיוט חסר השפעה בסלית'רין חושב?"

"זה נקרא פוליטיקה! ואם לא תשחק בזה לא יהיה לך כוח!"

"ללכת על הירח זה כוח! להיות קוסם גדול זה כוח! ישנם סוגי כוח שלא מחייבים אותי לבלות את חיי בריצוי מפגרים!"

שניהם עצרו, ובתיאום כמעט מושלם, החלו לקחת נשימות עמוקות כדי להרגיע את עצמם.

"סליחה", אמר הארי פוטר לאחר כמה רגעים, מוחה זיעה ממצחו. "סליחה, דראקו. יש לך כוח פוליטי, וזה הגיוני שתרצה לשמור עליו. אתה צריך לחשב מה חושבים בסלית'רין. זה משחק חשוב ולא הייתי צריך לזלזל בו. אבל אתה לא יכול לבקש ממני להוריד את רמת המשחק שלי ברייבנקלו, רק כדי שלא תיראה רע כשאתה מתרועע איתי. תגיד בסלית'רין שאתה חורק את שיניך בעודך מעמיד פנים שאתה חבר שלי."

זה היה בדיוק מה שדראקו כבר אמר בסלית'רין, והוא עדיין לא היה בטוח אם זה לא נכון.

"בכל מקרה", אמר דראקו. "אם כבר מדברים על התדמית שלך. חוששני שיש לי חדשות רעות. ריטה סקיטר שמעה כמה מהסיפורים עליך, והיא התחילה לשאול שאלות."

הארי הרים את גבותיו. "מי?"

"היא כותבת לנביא היומי", דראקו אמר. הוא ניסה למנוע מהדאגה להיכנס לקולו. הנביא היומי היה אחד מהכלים העיקריים של אבא, הוא השתמש בו כמו שקוסם משתמש בשרביט. "זה העיתון שאנשים באמת שמים לב אליו. ריטה סקיטר כותבת על מפורסמים, וכמו שהיא אומרת את זה, משתמשת בעט-הנוצה שלה כדי לפוצץ את המוניטין המנופח שלהם. אם היא לא תצליח למצוא שמועות עליך, היא פשוט תמציא כאלו משלה."

"אני מבין", אמר הארי. פניו המוארות בירוק נראו מהורהרות מתחת לברדס.

דראקו היסס לפני שאמר את מה שהיה צריך לומר עכשיו. מישהו בטח דיווח כבר לאבא שהוא מחזר אחרי הארי פוטר, ואבא ידע גם שדראקו לא כתב על כך הביתה, ואבא יבין שדראקו לא באמת חושב שהוא יכול לשמור על זה בסוד, מה שאומר שדראקו שולח מסר ברור שהוא מנהל משחק משלו, אבל עדיין בצד של אביו, מכיוון שלו דראקו היה מתפתה לעבור צד, הוא היה שולח דיווחים כוזבים.

מה שאומר שאבא וודאי צפה את מה שדראקו עומד להגיד עכשיו.

התחושה של באמת לשחק את המשחק עם אבא הייתה מערערת למדי. גם אם הם היו באותו צד. מצד אחד, זה היה מרגש, אבל דראקו ידע שבסופו של דבר, אביו ישחק טוב יותר ממנו. לא הייתה באמת אפשרות אחרת.

"הארי," אמר דראקו לבסוף. "זו לא הצעה. זו לא עצה. זה פשוט מצב הדברים. אבי יוכל להשתיק את הכתבה הזו כמעט בוודאות. אבל זה יעלה לך."

העובדה שאביו ציפה שהוא יגיד זאת להארי לא הייתה משהו שדראקו אמר בקול רם. או שהארי יבין זאת לבד, או שלא.

אבל במקום זאת הארי הניד בראשו, מחייך מתחת לברדס. "אין לי שום כוונה לנסות למחוץ את ריטה סקיטר."

דראקו אפילו לא ניסה לשמור על קולו נטול ספקנות. "לא יכול להיות שלא אכפת לך מה אומרים עליך בעיתון!"

"אכפת לי פחות ממה שאתה חושב," אמר הארי פוטר. "אבל יש לי דרכים משלי להתמודד עם אנשים מסוגה של ריטה סקיטר. אין לי צורך בעזרתו של לוציוס."

מבט מודאג עלה על פניו של דראקו לפני שיכל לעצור אותו. יהא אשר יהא הדבר שהארי פוטר עמד לעשות כעת, היה זה משהו שאבא לא צפה, ודראקו הרגיש רע לגבי למקום שאליו זה יוביל.

דראקו הבין גם שהשיער שלו מתמלא זיעה מתחת לברדס. הוא מעולם לא לבש אחד לפני כן, ולא הבין שלגלימות של אוכלי המוות בוודאי יש דברים כמו לחשי קירור.

הארי פוטר מחה שוב זיעה ממצחו, העווה את פניו, שלף את שרביטו, הפנה אותו כלפי מעלה, לקח נשימה עמוקה, ואמר "פריג'ידרו!"

כמה רגעים לאחר מכן דראקו הרגיש את המשב הקר.

"פריג'ידרו! פריג'ידרו! פריג'ידרו! פריג'ידרו!"

ואז הארי הנמיך את שרביטו, אם כי ביד רועדת, והכניס אותו לגלימותיו.

כל החדר הרגיש קר יותר. גם דראקו היה מסוגל לעשות את זה, אבל עדיין, לא רע.

"אז," אמר דראקו. "מדע. אתה עומד לספר לי על דם."

"אנחנו הולכים לגלות דברים על דם," אמר הארי. "על ידי כך שנבצע ניסויים."

"בסדר," אמר דראקו. "איזה סוג של ניסויים?"

הארי פוטר חייך ברשעות מתחת לברדסו, ואמר, "תגיד לי אתה."

דראקו שמע על משהו שנקרא השיטה הסוקראטית, שהייתה לימוד על ידי הצבת שאלות (ונקראה על שם פילוסוף עתיק שהיה הרבה יותר מדי חכם מכדי להיות מוגל, ולכן היה בבירור קוסם טהור דם במסווה). אחד מהמורים שלו השתמש הרבה בשיטה הסוקראטית. זה היה מרגיז אך יעיל.

ואז הייתה שיטת פוטר, שהייתה בלתי שפוייה.

למען ההגינות, דראקו היה חייב להודות שהארי פוטר ניסה את השיטה הסוקראטית תחילה והיא לא עבדה כל כך טוב.

הארי פוטר שאל את דראקו כיצד הוא יוכל להפריך את השערת תומכי טוהר-הדם, לפיה קוסמים לא יכולים לעשות בימינו את הדברים המגניבים שיכלו לעשות לפני מאות שנים, כיוון שהם התבוללו עם בני-מוגלים וסקיבים.

דראקו אמר שהוא לא מבין איך הארי פוטר יכול לשבת שם בפרצוף תמים ולטעון שזו לא מלכודת.

הארי פוטר השיב, עדיין בפרצוף תמים, שאילו הייתה זו מלכודת היא הייתה כל כך שקופה שהיה צריך לטחון אותה ולהאכיל בו נחשי-מחמד, אבל זו לא מלכודת, אלא כלל שעל פיו פעלו מדענים, לפיו עליך לנסות להפריך את התיאוריות שלך עצמך, ואם עשית מאמץ אמיתי ונכשלת, היה זה ניצחון.

דראקו ניסה להמחיש את הטיפשות העצומה בכך על ידי כך שטען שהמפתח לניצחון בדו-קרב הוא להטיל אבדה קדברה על הרגל של עצמך ולהחטיא.

הארי פוטר פשוט הנהן.

דראקו הניד בראשו.

הארי פוטר הציג את הרעיון לפיו מדענים רצו שרעיונות יילחמו זה בזה כדי לראות מי ינצח, ואתה לא יכול להילחם בלי יריב, אז דראקו צריך לחשוב על יריב להשערת טוהר הדם כדי שזו תוכל להילחם בו על מנת שתוכל לנצח, מה שדראקו הצליח להבין טיפה יותר טוב, אם כי הארי אמר את זה בפרצוף סולד. כלומר, זה ברור שאם השערת טוהר הדם נכונה, ולכן השמיים חייבים להיות כחולים, ואם השערה אחרת נכונה, השמיים פשוט חייבים להיות ירוקים; ואף אחד עוד לא ראה את השמיים; ואז יצאת החוצה והסתכלת וטהורי הדם ניצחו; ואחרי שזה קרה שש פעמים ברצף, אנשים יתחילו לשים לב למגמה.

אז הארי פוטר המשיך ואמר שכל היריבים שדראקו המציא היו חלשים מדי, ולכן השערת טוהר הדם לא תקבל כבוד על כך שתנצח אותם כי הקרב לא יהיה מספיק מרשים. דראקו הבין גם את זה. קוסמים הופכים חלשים יותר מפני שגמדוני בית גונבים את הקסם שלנו לא נשמע מרשים גם לאוזניו.

(אם כי הארי אמר שלפחות זה ניתן לבדיקה, כי הם יכולים לנסות לבדוק האם גמדוני בית הפכו חזקים יותר עם הזמן, ואפילו לצייר תמונה שמייצגת את הכוח הגדל של גמדוני הבית ואת הכוח הקטן של הקוסמים ואם שתי התמונות יתאימו זה יצביע לכיוון גמדוני הבית, וכל זה נאמר בנימה כה רצינית עד שדראקו הרגיש דחף לשאול את דובי כמה שאלות נוקבות תחת השפעת וריטסרום לפני שהצליח להשתלט על עצמו.)

ולבסוף הארי פוטר אמר שדראקו לא יכול לזייף את תוצאת הקרב, מדענים הם לא טיפשים, זה יהיה ברור אם תרמה, זה חייב להיות קרב אמיתי, בין שתי תיאוריות שונות ששתיהן באמת יכולות להיות נכונות, ועם מבחן שרק ההשערה האמיתית תוכל לנצח בו, משהו שבאמת יתרחש אחרת, כתלות באיזו השערה היא הנכונה, ויהיו מדענים מנוסים שישגיחו שזה בדיוק מה שקורה. הארי פוטר טען שהוא בעצמו רק רוצה לדעת איך דם באמת עובד ולשם כך הוא צריך לראות את השערת טוהר הדם באמת מנצחת, ודראקו לא יכול לעבוד עליו עם תיאוריות שהועלו רק כדי ליפול.

אפילו אחרי שהבין את הנקודה, דראקו לא הצליח להמציא שום "חלופות סבירות", כמו שהארי פוטר קרא לזה, לרעיון שקוסמים נהיים פחות חזקים מכיוון שהם מערבבים את הדם שלהם עם בוך. זה היה פשוט ברור מדי.

זה היה השלב בו הארי פוטר אמר, בתסכול מה, שהוא לא מאמין שדראקו באמת עד כדי כך גרוע בלשקול נקודות מבט שונות, בבירור היו אוכלי מוות שהתחזו לאויבי טוהר הדם והעלו טיעונים סבירים יותר כנגד הצד שלהם ממה שדראקו העלה. לו דראקו היה מנסה להתחזות למישהו בפלג של דמבלדור והיה מעלה את השערת גמדוני הבית, הוא לא היה משטה באף אחד לשנייה.

דראקו היה חייב להודות שהארי צודק.

ועל כן, שיטת פוטר.

"בבקשה, ד"ר מאלפוי, התחנן הארי פוטר, "למה אתה לא מוכן לקבל את המאמר שלי?"

הארי פוטר היה צריך לחזור על המשפט "פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מדען" שלוש פעמים לפני שדראקו הבין.

באותו רגע, דראקו הבין שיש משהו פגום ברמה עמוקה ביותר במוח של הארי פוטר, וכל מי שינסה לחקור אותו עם ביאור הכרה כנראה לא יחזור לעולם.

הארי המשיך ופירט: דראקו אמר להעמיד פנים שהוא אוכל מוות שמתחזה לעורך של כתב עת מדעי, ד"ר מאלפוי, שרוצה לדחות את המאמר "על התורשתיות של יכולת הקסם" של יריבו, ד"ר פוטר, ואם אוכל המוות לא יתנהג כמו מדען אמיתי, הוא יתגלה כאוכל מוות ויוצא להורג, תוך כדי שגם יריביו האקדמיים של ד"ר מאלפוי צופים בו והוא היה צריך להיראות כאילו הוא דוחה את המאמר של ד"ר פוטר מסיבות מדעיות נייטרליות או לאבד את המשרה שלו כעורך כתב העת.

היה זה פלא שמצנפת המיון לא אושפזה בקדוש מנגו.

הייתה זו העמדת הפנים הכי מסובכת שמישהו ביקש מדראקו לנסות אי פעם, ולא הייתה שום דרך שבה היה יכול לסרב לאתגר.

כרגע הם היו בתהליך של כניסה לדמות, כמו שהארי ניסח את זה.

"חוששני, ד"ר פוטר, שכתבת את זה בדיו בצבע הלא נכון", אמר דראקו. "הבא בתור!"

פניו של ד"ר פוטר עשו עבודה מצוינת בלקמול באכזבה, ודראקו לא היה מסוגל להימנע מלהרגיש את הבזק התענוג של ד"ר מאלפוי, אף על פי שאוכל המוות רק העמיד פנים שהוא ד"ר מאלפוי.

החלק הזה היה כיף. הוא יכול לעשות זאת כל היום.

ד"ר פוטר קם מכסאו, דידה באכזבה הרחק, ואז הפך להארי פוטר, שהרים אגודל לעבר דראקו במחוות "כל הכבוד", ואז הפך שוב לד"ר פוטר, שהתקרב בחיוך מלא ציפייה.

ד"ר פוטר התיישב והציג לד"ר מאלפוי פיסת קלף שעליה נכתב:

על התורשתיות של יכולת הקסם

ד"ר ה. ג. פוטר – אוואנס-ורס,

המוסד למדע מתקדם דיו

התצפית שלי:

קוסמים כיום לא יכולים לעשות דברים מרשימים כמו

קוסמים לפני 800 שנה.

המסקנה שלי:

גזע הקוסמים נעשה חלש יותר בכך שעירבב

את דמו עם בני מוגלים וסקיבים.

"ד"ר מאלפוי, אמר הארי פוטר במבט מלא תקווה, "תהיתי האם כתב העת לתוצאות בלתי ניתנות לשחזור ישקול לפרסם את המאמר שלי, שכותרתו 'על התורשתיות של יכולת הקסם'."

דראקו הביט בקלף, מחייך בעודו שוקל דחיות אפשריות. אם הוא היה פרופסור, הוא היה מסרב לקבל את החיבור הזה מכיוון שהוא קצר מדי, ולכן –

"הוא ארוך מדי, ד"ר פוטר, אמר ד"ר מאלפוי.

לרגע, תדהמה אמיתית ניבטה מפניו של ד"ר פוטר.

"אה... אמר ד"ר פוטר. "מה אם אוריד את השורות הנפרדות לתצפיות ולמסקנות, ופשוט אכתוב ולכן –"

"אז הוא יהיה קצר מדי. הבא בתור!"

ד"ר פוטר עזב בעצב.

"בסדר גמור, אמר הארי פוטר, "אתה נהיה יותר מדי טוב בזה. עוד פעמיים לאימון, ואז הפעם השלישית על אמת, בלי הפסקות בין לבין. אני פשוט אתחיל, והפעם תצטרך לדחות את המאמר על בסיס התוכן עצמו. זכור – היריבים האקדמיים שלך צופים בך."

המאמר הבא של ד"ר פוטר היה מושלם בכל דרך, פלא של ממש, אבל למרבה הצער הוא נאלץ להידחות מכיוון שכתב העת של ד"ר מאלפוי התקשה עם האות י'. ד"ר פוטר הציע לכתב את המאמר בלי מילים עם האות י', וד"ר מאלפוי הסביר שזו בעצם בעיה כללית עם אותיות אהו"י.

המאמר שאחריו נדחה מכיוון שהיה זה יום שלישי.

היה זה, למעשה, יום שבת.

ד"ר פוטר ניסה לציין זאת וקיבל בתגובה "הבא בתור!"

(דראקו החל להבין למה סנייפ השתמש באחיזתו על דמבלדור רק כדי להשיג עמדה שתאפשר לו להתעלל בתלמידים.)

ואז -

ד"ר פוטר התקרב, גיחוך של עליונות על פניו.

"זה מאמרי החדש, על התורשתיות של יכולת הקסם," הכריז ד"ר פוטר בביטחון, והושיט לו את המגילה. "החלטתי להניח לכתב העת שלך לפרסם אותו, והכנתי אותו לפי כל ההנחיות שלך, כדי שתוכל לפרסם אותו בהקדם."

אוכל המוות החליט למצוא ולהרוג את ד"ר פוטר אחרי שמשימתו תסתיים. ד"ר מאלפוי שמר חיוך מנומס על פרצופו, מכיוון שיריביו צפו בו, ואמר...

(השתיקה נמשכה, בעוד ד"ר פוטר מביט בו בחוסר סבלנות.)

"...תן לי להביט בזה, בבקשה."

ד"ר מאלפוי לקח את המגילה ובחן אותה בזהירות.

אוכל המוות החל להילחץ מהעובדה שהוא לא היה מדען אמיתי, ודראקו ניסה להיזכר איך לדבר כמו הארי פוטר.

"אתה, אה, צריך לשקול הסברים אפשריים אחרים ל, אה, תצפית, מלבד ההסבר הזה -"

"באמת?" הפריע ד"ר פוטר. "כמו מה, בדיוק? גמדוני בית גונבים את הקסם שלנו? הנתונים שלי משאירים רק מסקנה אפשרית אחת, ד"ר מאלפוי. אין עוד השערות סבירות."

דראקו ניסה לצוות בזעם על המוח שלו לחשוב, מה הוא היה אומר לו היה מתחזה למישהו מהפלג של דמבלדור, מה בעצם הם אמרו שהיה ההסבר לדעיכת גזע הקוסמים, דראקו מעולם לא טרח לשאול את זה...

"אם אתה לא יכול לחשוב על שום דרך אחרת להסביר את הנתונים שלי, אתה חייב לפרסם את המאמר שלי, ד"ר מאלפוי."

היה זה הבוז על פניו של ד"ר פוטר שעשה זאת.

"אה כן?" ענה ד"ר מאלפוי. "איך אתה יודע שזה לא הקסם עצמו שמתפוגג?"

הזמן עצר.

דראקו והארי פוטר החליפו מבטים של אימה צרופה.

ואז הארי פוטר אמר משהו שבוודאי היה מילה גסה ביותר אם גדלת אצל מוגלגים. "לא חשבתי על זה!" אמר הארי פוטר. "והייתי צריך לחשוב על זה. הקסם מתפוגג. לעזאזל, לעזאזל, לעזאזל!"

הפחד בקולו של הארי פוטר היה מדבק. אפילו בלי לחשוב, ידו של דראקו נשלחה לתוך גלימותיו ואחזה בשרביטו. הוא חשב שבית מאלפוי בטוח. כל עוד התחנת רק עם משפחות שיכלו לעקוב אחרי השושלת שלהן ארבעה דורות לאחור היית אמור להיות בטוח. הוא מעולם לא חשב על האפשרות שייתכן ואין דבר שניתן לעשות כדי למנוע את קץ הקסם. "הארי, מה אנחנו עושים עכשיו?" קולו של דראקו עלה בפאניקה. "מה אנחנו עושים עכשיו?"

"תן לי לחשוב!"

אחרי כמה רגעים, הארי לקח מהשולחן הסמוך את פיסת המגילה ועט הנוצה שבהם השתמש כדי לכתוב את המאמר בבאילו שלו, והתחיל לשרבט.

"אנחנו נפתור את זה, דראקו" אמר הארי, קולו עצור, "אם הקסם נמוג מהעולם, אנחנו נבין כמה מהר הוא נמוג וכמה זמן יש לנו כדי לעשות משהו, ואז נבין למה הוא נמוג, ואז נעשה משהו לגבי זה. דראקו, האם כוחותיהם של הקוסמים דעכו בקצב קבוע, או שהיו נפילות פתאומיות?"

"אני... אני לא יודע..."

"אמרת שאף אחד לא השתווה לארבעת המייסדים של הוגוורטס. אז זה נמשך כבר לפחות שמונה מאות שנה, נכון? אתה לא זוכר שום דבר על כך שהבעיות התחילו פתאום לפני חמש מאות שנה או משהו כזה?"

דראקו ניסה לחשוב בטירוף. "תמיד שמעתי שאף אחד לא היה טוב כמו מרלין, ואחריו אף אחד לא היה טוב כמו המייסדים של הוגוורטס."

"מצויין", אמר הארי. הוא עדיין שירבט. "כיוון שלפני שלוש מאות שנה בערך, המוגלגים התחילו להפסיק להאמין בקסם, וחשבתי שאולי זה קשור. ובערך לפני מאה חמישים שנה, המוגלגים התחילו להשתמש בטכנולוגיה שמפסיקה לעבוד ליד קסם ותהיתי אם אולי זה יכול לעבוד גם הפוך."

דראקו התפוצץ מתוך כיסאו, כועס כל כך עד שבקושי הצליח לדבר. "זה המוגלגים -"

"לעזאזל!" שאג הארי. "אתה בכלל מקשיב לעצמך? זה נמשך כבר לפחות שמונה מאות שנה והמוגלגים לא עשו שום דבר מעניין אז! אנחנו חייבים להבין את הסיבה האמיתית! המוגלגים אולי

קשורים לזה אבל אם הם לא, ואתה תאשים אותם וזה ימנע מאיתנו להבין מה קורה באמת, אז יום אחד תתעורר בבוקר ותגלה שהשרביט שלך הוא סתם חתיכת עץ!"

נשימתו של דראקו נעצרה בגרונו. אביו אמר פעמים רבות שרביטו יישברו בידינו בנאומיו, אבל דראקו מעולם לא חשב קודם על מה זה אומר, זה לא עמד לקרות לו, בסך הכל. ועכשיו זה נראה לפתע אמיתי להחריד. סתם חתיכת עץ. דראקו היה מסוגל לדמיין בדיוק איך ירגיש לשלוף את השרביט שלו ולנסות להטיל לחש ולגלות שכלום לא קורה...

וזה יכול לקרות לכולם.

לא יהיו עוד קוסמים, לא יהיה עוד קסם, לנצח. רק מוגלגים עם כמה אגדות על מה שאבות אבותיהם יכלו לעשות. לחלק מהמוגלגים האלו יקראו מאלפוי, וזה כל מה שייוותר מהשם.

בפעם הראשונה בחייו, דראקו הבין למה אוכלי המוות קיימים.

הוא תמיד לקח כמובן מאליו את העובדה שלהיות אוכל מוות היה משהו שעשית כשגדלת. עכשיו דראקו הבין, הוא ידע למה אביו וחבריו של אביו נשבעו להקריב את חייהם כדי למנוע מהסיוט הזה להתממש. היו דברים שפשוט לא היית יכול לעמוד מנגד ולתת להם לקרות. אבל מה אם זה עומד לקרות בכל מקרה, מה אם כל הקורבנות, כל החברים שהם איבדו לדמבלדור, המשפחה שהם איבדו, מה אם כל זה היה לשווא...

"לא יכול להיות שהקסם נמוג," אמר דראקו. קולו נשבר. "זה לא יהיה הוגן."

הארי הפסיק לכתוב והרים את מבטו, פניו כעוסות. "אבא שלך לא אמר לך אף פעם שהחיים לא הוגנים?"

אבא אמר את זה בכל פעם שדראקו השתמש במילה הזו. "אבל, אבל, זה נורא מדי להאמין ש -"

"דראקו, תרשה לי להציג בפניך משהו שאני קורא לו המנטרה של טרסקי. היא משתנה בכל פעם שאתה משתמש בה. במקרה הזה היא נשמעת ככה: אם קסם נמוג מהעולם, ארצה להאמין שקסם נמוג מהעולם. אם קסם לא נמוג מהעולם, ארצה להאמין שקסם לא נמוג מהעולם. אל לי להיקשר לאמונות שאולי לא ארצה בהן. אם אנחנו חיים בעולם שבו הקסם נמוג, זה מה שאנחנו חייבים להאמין בו, אנחנו צריכים לדעת מה מגיע, כדי שנוכל לעצור את זה, או במקרה הגרוע ביותר, להיות מוכנים לעשות מה שאפשר בזמן שנותר לנו. לא להאמין בזה לא ימנע מזה להתרחש. אז השאלה היחידה שאנחנו צריכים לשאול היא האם הקסם נמוג, ואם זה העולם שבו אנחנו חיים אז זה מה שאנחנו רוצים להאמין בו. המנטרה של ג'ינגלין: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב. אתה מבין את זה, דראקו? אני רוצה שתשנן את זה אחר כך. זה משהו שאתה יכול לומר לעצמך בכל פעם שאתה מתחיל לתהות לעצמך האם זה רעיון טוב להאמין במשהו שלא באמת אמיתי. בעצם אני רוצה שתגיד את זה עכשיו: מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב. תגיד את זה."

"מה שאמיתי הוא כבר האמת," חזר דראקו, קולו רועד, "להכיר בו לא ירע את המצב."

"אם הקסם נמוג, ברצוני להאמין שהקסם נמוג. אם הקסם לא נמוג, ברצוני להאמין שהקסם לא נמוג. תגיד את זה."

דראקו חזר על המילים, בחילה רוחשת בבטנו.

"יפה," אמר הארי, "תזכור, יכול להיות שזה לא קורה, ואז אתה לא חייב להאמין בזה. קודם כל אנחנו רוצים לברר מה באמת קורה, באיזה מין עולם אנחנו חיים." הארי הסתובב חזרה אל עבודתו, כתב עוד, ואז סובב את המגילה כך שדראקו יוכל לראות אותה. דראקו נשען מעל השולחן והארי קרב את האור הירוק.

תצפית:

הקסם כיום אינו חזק כפי שהיה כשטירת הוגוורטס הוקמה.

השערות:

1. הקסם עצמו נמוג.
2. קוסמים מתבוללים עם מוגלים וסקיבים.
3. הידע הנדרש כדי להטיל לחשים חזקים הולך לאיבוד.
4. קוסמים לא אוכלים את המזון הנכון ילדים, או שמשהו אחר מלבד דם גורם להם לגדול חלשים יותר.
5. טכנולוגיית מוגלים מפריעה לקסם. (כבר 800 שנה?)
6. לקוסמים חזקים יש פחות ילדים. (דראקו = בן יחיד? לבדוק האם ל-3 קוסמים חזקים, קווירל / דמבלדור / אדון האופל היו ילדים.)

בדיקות:

"בסדר," אמר הארי. הנשימה שלו נשמעה רגועה מעט יותר. "עכשיו, כשאתה מתמודד עם בעיה מבלבלת ואין שום מושג מה קורה, הדבר החכם לעשות הוא לחשוב על כמה בדיקות ממש פשוטות, דברים שאתה יכול לבדוק מיד. אנחנו צריכים בדיקות מהירות שמבחינות בין ההשערות הללו. תצפיות שיהיו שונות עבור לפחות אחת מהן, מול לכל האחרות."

דראקו בהה ברשימה בהלם. לפתע הוא הבין שהוא מכיר המון טהורי דם שהיו ילדים יחידים. הוא עצמו, וינסנט, גרגורי, כולם למעשה. שני הקוסמים החזקים ביותר שכולם דיברו עליהם היו דמבלדור ואדון האופל ולאף אחד מהם לא היו ילדים, בדיוק כמו שהארי חשד...

"זה הולך להיות מאוד קשה להבחין בין 2 ו-6," אמר הארי, "זה נמצא בדם בכל מקרה, נצטרך לנסות לעקוב אחרי דעיכת הקסם ולהשוות את זה לכמה ילדים היו לקוסמים שונים ולמדוד את היכולות של בני-מוגלים בהשוואה לאלו של טהורי דם..." אצבעותיו של הארי תופפו בעצבנות על השולחן. "בוא פשוט נאחד את 6 עם 2 ונקרא לזה בינתיים השערת הדם. 4 לא סבירה כי כולם היו שמים לב לנפילה חדה כשקוסמים עברו למזון חדש, קשה לראות מה היה משתנה בהדרגתיות במשך שמונה מאות שנה. 5 לא סבירה מאותה הסיבה, אין נפילה פתאומית, מוגלים לא עשו שום דבר לפני 800 שנה. 4 נראית כמו 2 ו-5 נראית כמו 1 בכל מקרה. אז אנחנו צריכים בעיקר לנסות להבחין בין 1, 2 ו-3." הארי סובב

את המגילה אליו, צייר אליפסה מסביב לשלושת המספרים, וסובב אותה חזרה. "הקסם נמוג, הדם נחלש, הידע נעלם. איזו בדיקה מראה תוצאה שונה בתלות באיזו משלושתן נכונה? מה נוכל לראות שהמשמעות שלו תהיה שאחת משלושת אלה אינה נכונה?"

"אני לא יודע!" פלט דראקו. "למה אתה שואל אותי? אתה המדען!"

"דראקו," אמר הארי, נימה של תחינה נואשת בקולו, "אני יודע רק מה שמדענים מוגלגים יודעים! אתה גדלת בעולם הקוסמים, אני לא! אתה יודע יותר קסם ממני ואתה יודע יותר על קסם ממני ואתה חשבת על כל הרעיון הזה מלכתחילה, אז תתחיל לחשוב כמו מדען ותפתור את זה!"

דראקו בלע בחוזקה ובהה בנייר.

הקסם נמוג... קוסמים מתבוללים עם מוגלגים... ידע אובד...

"איך נראה העולם אם הקסם נמוג?" שאל הארי פוטר. "אתה יודע יותר על קסם, אתה צריך להיות זה שמנחש, לא אני! תדמיון שאתה מספר סיפור על זה, מה קורה בסיפור?"

דראקו דמיון את זה. "לחשים שעבדו פעם מפסיקים לעבוד." קוסמים מתעוררים לגלות שהשרביטים שלהם הם מקלות מעץ...

"איך נראה העולם אם דם הקוסמים נעשה חלש יותר?"

"אנשים לא יכולים לעשות דברים שאבותיהם יכלו."

"איך נראה העולם אם ידע אובד?"

"אנשים לא יודעים איך להטיל את הלחשים מלכתחילה..." דראקו אמר. הוא עצר, מופתע מעצמו. "זו בדיקה, לא כך?"

הארי הנהן בהחלטיות. "זה אחד." הוא רשם אותו על הקלף מתחת לבדיקות:

א. האם קיימים לחשים שאנחנו מכירים אבל לא יכולים להטיל (1 או 2) או שהלחשים האבודים כבר אינם ידועים (3)?

"אז זה מבחין בין 1 ו-2 מצד אחד, ובין 3 מהצד השני," אמר הארי. "עכשיו אנחנו צריכים דרך להבחין בין 1 ו-2. קסם נמוג, דם נחלש, איך נוכל להבדיל?"

"איזה מין לחשים תלמידים הטילו בשנה הראשונה שלהם בהוגוורטס?" אמר דראקו. "אם הם הטילו לחשים הרבה יותר חזקים, הדם היה חזק יותר -"

הארי פוטר הניד בראשו. "או שהקסם עצמו היה חזק יותר. אנחנו צריכים לחשוב על דרך למצוא את ההבדל." הארי נעמד מכיסאו והחל לצעוד בעצבנות בכיתה. "לא, רגע, אולי זה עדיין יעבוד. נניח שלחשים שונים משתמשים בכמות שונה של אנרגיית קסם. אז אם הקסם בסביבה נחלש, הלחשים החזקים יותר ימותו קודם, אבל הלחשים שכולם לומדים בשנה הראשונה יישארו אותו הדבר..." הצעידה העצבנית של הארי עלתה הילוך. "זו לא בדיקה טובה במיוחד, זה יותר נוגע לקוסמות חזקה

נעלמת למול כל הקוסמות נעלמת, הדם של מישוהו יכול להיות חלש מדי לקוסמות חזקה אבל חזק מספיק ללחשים קלים... דראקו, אתה יודע האם קוסמים חזקים יותר באותה תקופה, נגיד קוסמים חזקים רק מהמאה הזו, היו גם חזקים יותר כילדים? אם אדון האופל היה מטיל את לחש הקירור בגיל אחת עשרה, האם הוא היה יכול להקפיא את כל החדר הזה?"

פניו של דראקו התכווצו כשניסה להיזכר. "אני לא זוכר ששמעתי שום דבר על אדון האופל אבל אני חושב שדמבלדור עשה משהו מדהים בבחינת הבגרות בשינוי צורה בשנה החמישית... אני חושב שגם קוסמים חזקים אחרים היו טובים בהוגוורטס..."

הארי העווה את פניו, עדיין צועד. "יכול להיות שהם פשוט למדו בשקדנות. ובכל זאת, אם תלמידי שנה ראשונה למדו את אותם הלחשים והיו חזקים באותה מידה כמו היום, נוכל לקרוא לזה ראייה חלשה בעד 1 על פני 2... חכה רגע." הארי עצר במקום שבו עמד. "יש לי עוד בדיקה שאולי תבחין בין 1 ו-2. ייקח לי זמן להסביר, זה משתמש בכמה דברים שמדענים יודעים על דם ותורשה, אבל זו שאלה שקל לשאול. ואם נשלב את הבדיקה שלי והבדיקה שלך ושתייהן יצביעו לאותו כיוון, זה רמז עבה לתשובה." הארי כמעט רץ בחזרה לשולחן, לקח את הקלף ורשם:

ב. האם בימי קדם, תלמידי שנה ראשונה הטילו את אותם לחשים, באותה עוצמה כמו היום? (ראיה חלשה לטובת 1 על פני 2, אבל גם דם יכול לאבד רק קוסמות חזקה.)

ג. בדיקה נוספת שמבחינה בין 1 ו-2 שמשתמשת בידע מדעי על דם, אסביר אחר כך.

"אוקיי", אמר הארי, "אנחנו יכולים לפחות לנסות להבדיל בין 1 ל-2 ל-3, אז בוא נלך ונעשה את זה מיד. אנחנו יכולים לחשוב על עוד בדיקות אחרי שנעשה את אלו שכבר יש לנו. עכשיו, זה ייראה קצת מוזר אם הארי פוטר ודראקו מאלפוי יילכו וישאלו שאלות ביחד, אז הנה הרעיון שלי. אתה תסתובב בהוגוורטס ותמצא דיוקנאות ישנים ותשאל אותם אילו לחשים הם למדו להטיל בשנים הראשונות שלהם. הם דיוקנאות, אז הם לא ידעו שיש משהו מוזר בכך שדראקו מאלפוי עושה זאת. אני אשאל דיוקנאות עדכניים יותר ואנשים חיים על לחשים שאנחנו מכירים אבל לא יכולים להטיל, אף אחד לא ישים לב למשהו יוצא דופן אם הארי פוטר ישאל שאלות מוזרות. ואני אצטרך לעשות מחקר מורכב בנוגע ללחשים נשכחים, אז אני רוצה שאתה תהיה זה שיאסוף את הנתונים שאני צריך לשאלה המדעית שלי. זו שאלה פשוטה ואתה אמור למצוא את התשובה אם תשאל את הדיוקנאות. יכול להיות שתמצא לרשום את זה, אתה מוכן?"

דראקו התיישב וחיפש בתיק שלו קלף ועט-נוצה. כשהם היו מונחים על השולחן לפניו, דראקו הרים את מבטו, פניו נחושות. "קדימה."

"חפש דיוקנאות שהכירו זוג סקיבים נשוי - אל תעשה פרצוף, דראקו, זה מידע חשוב. פשוט תשאל דיוקנאות מהתקופה האחרונה שהם גריפינדורים או משהו. תמצא דיוקנאות שהכירו זוג סקיבים נשוי, טוב מספיק כדי לדעת את השמות של כל הילדים שלהם. תרשום את השם של כל ילד והאם הוא היה קוסם, סקיב, או מוגל. אם הם לא יודעים האם ילד מסוים היה סקיב או מוגל, תרשום 'לא-קוסם'. תרשום את זה עבור כל ילד שהיה לזוג, אל תשמיט אף אחד. אם הדיוקן יודע רק את השמות של הילדים הקוסמים, ולא את השמות של כל הילדים, אל תרשום שום נתונים מהזוג הזה. זה מאוד חשוב שתביא לי רק נתונים ממישהו שהכיר את כל הילדים שהיה לזוג סקיבים, מספיק טוב כדי לדעת את

השמות שלהם. תנסה להשיג לפחות ארבעים שמות בסך הכל, אם תוכל, ואם יש לך זמן לעוד, אפילו יותר טוב. רשמת את כל זה?"

"תחזור על זה," דראקו אמר כשסיים לכתוב, והארי חזר על זה.

"רשמתי," אמר דראקו, "אבל למה –"

"זה קשור לאחד מסודות הדם שמדענים כבר גילו. אני אסביר כשתחזור. בוא נתפצל וניפגש כאן בעוד שעה, ב-6:22 בערב. אנחנו מוכנים לצאת?"

דראקו הנהן בהחלטיות. זה היה מאוד חפוז, אבל הוא למד לעשות דברים בחיפזון כבר מזמן.

"אז צא!" אמר הארי, תולש את הגלימה עם הברדס ודוחף אותה לנרתיק שלו, שהחל לאכול אותה, ואפילו מבלי לחכות שהנרתיק שלו יסיים, הוא הסתובב והחל לצעוד לעבר דלת הכיתה, מתנגש בשולחן וכמעט נופל בחפזונו.

בזמן שלקח לדראקו להוריד את הגלימה שלו ולאחסן אותה בתיקו, הארי פוטר הספיק להעלם.

דראקו חצה את מפתן הדלת כמעט בריצה.

פרק 23

אמונה באמונה

"וג'נט הייתה סקיבית", אמר הדיוקן של האישה הצעירה, שחבשה כובע מעוטר בזהב.

דראקו רשם זאת. היו לו רק עשרים ושמונה, אבל הגיע הזמן לחזור ולפגוש את הארי.

הוא נאלץ להיעזר בדיוקנאות אחרים לתרגום – השפה האנגלית השתנתה משמעותית במהלך השנים – אבל הדיוקנאות העתיקים ביותר תיארו לחשי שנה ראשונה שנשמעו דומים למדי לאלו שהיו להם עכשיו. דראקו זיהה חצי מהם והשאר לא נשמעו חזקים יותר.

תחושת הבחילה בבטנו הלכה וגברה עם כל תשובה עד שלבסוף, כשלא היה מסוגל לעמוד בזה יותר, הוא הפסיק, והלך ושאל דיוקנאות אחרים את השאלה המוזרה של הארי פוטר על נישואי סקיבים. חמשת הדיוקנאות הראשונים לא הכירו אף זוג כזה, ובסופו של דבר הוא ביקש מהדיוקנאות לבקש מהמכרים שלהם לשאול את המכרים שלהם, וכך הצליח למצוא כמה דיוקנאות שהיו מוכנים להודות שהיו להם חברים סקיבים.

(הסלית'רין הצעיר הסביר שהוא עובד על פרויקט חשוב עם תלמיד רייבנקלו, והרייבנקלו אמר לו שהם צריכים את המידע ואז ברח בלי להגיד לו למה. ההסבר זיכה אותו במבטי הזדהות רבים.)

דראקו הלך ברגליים כבדות במסדרונות הוגוורטס. הוא היה צריך לרוץ אבל לא נראה שהוא מסוגל לאזור את הכוחות. הוא המשיך לחשוב על כך שהוא לא רצה לדעת מזה, לא רצה להיות מעורב בזה, הוא לא רצה שזו תהיה האחריות שלו, שהארי פוטר יתעסק בזה, אם הקסם דועך שהארי יטפל בזה...

אבל דראקו ידע שזה לא בסדר.

קרים הם צינוקי סלית'רין, אפורים קירות האבן. לרוב, דראקו אהב את האווירה, אבל עכשיו היא הרגישה יותר מדי כמו דעיכה.

ידו על ידית הדלת. הארי פוטר כבר המתין בפנים, לבוש בגלימה וברדס.

"לחשי השנה הראשונה העתיקים", אמר הארי פוטר. "מה גילית?"

"הם לא חזקים יותר מהלחשים שאנחנו משתמשים בהם כיום."

אגרופו של הארי פוטר הוטח בשולחן. "לעזאזל. בסדר. הניסוי שלי היה כישלון, דראקו. יש משהו שנקרא האיסור של מרלין –"

דראקו הכה במצחו, בהבנה פתאומית.

"– שמונע מאנשים ללמוד לחשים רבי עוצמה מתוך ספרים. אפילו אם היית מוצא את ספרי הלחשים של קוסם רב עוצמה, לא היית מצליח להבין אותם, הידע חייב לעבור מתודעה חיה אחת לאחרת. לא הצלחתי למצוא לחשים חזקים שיש לנו את הוראות ההטלה שלהם אבל אנחנו לא יכולים להטיל. אבל אם אתה לא יכול ללמוד אותם מספרים, למה שמישהו יטרח להעביר אותם הלאה מפה לאוזן אחרי שהפסיקו לעבוד? האם השגת את הנתונים על זוגות הסקיבים?"

דראקו החל להושיט את הקלף -

אבל הארי פוטר הרים את ידו. "חוק מדעי, דראקו. ראשית אני אגיד לך מה התאוריה ומה היא חוזה, ורק אז אתה תראה לי את הנתונים. כך תדע שאני לא ממציא תאוריה שתתאים; אתה תדע שהתאוריה חזתה את הנתונים מראש. אני צריך להסביר לך את זה בכל מקרה, אז אני אסביר לפני שתראה לי את הנתונים. זה הכלל. אז לבש את הגלימה שלך ובוא נשב."

הארי פוטר התיישב ליד שולחן עם קרעי נייר מסודרים עליו. דראקו הוציא את גלימתו מתוך התיק, לבש אותה, והתיישב בצד השני מול הארי, מעיף מבט מבולבל בניירות. הם היו מסודרים בשתי שורות ואורך כל שורה היה כעשרים קרעים.

"סוד הדם," אמר הארי פוטר, מבט מרוכז על פניו, "הוא משהו שנקרא חומצה דאוקסיריבונוקלאית. אל לך לומר שם זה בפני מי שאיננו מדען. חומצה דאוקסיריבונוקלאית היא המתכון שאומר לגוף שלך איך לגדול - שתי רגליים, שתי ידיים, גבוה או נמוך, האם יש לך עינים חומות או ירוקות. זה דבר מוחשי, אתה יכול לראות אותו אם יש לך מיקרוסקופ, שהוא כמו טלסקופ, אבל משמש כדי להסתכל על דברים ממש קטנים במקום על דברים ממש רחוקים. ובמתכון הזה יש תמיד שני עותקים מכל דבר, למקרה שאחד העותקים פגום. דמיון שתי שורות ארוכות של חתיכות נייר. בכל מקום בשורה, ישנן שתי פיסות נייר, וכשיש לך ילדים, הגוף שלך בוחר פיסת נייר באקראי מכל מקום בשורה, והגוף של האם עושה את אותו הדבר, וכך הילד גם מקבל שתי חתיכות נייר בכל מקום בשורה. שני עותקים מכל דבר, אחד מאימך, אחד מאבך, וכשיש לך ילדים הם מקבלים חתיכת נייר אחת ממך, באקראי, בכל מקום בשורה."

בעוד הארי מדבר, אצבעותיו נעו על פני הניירות, מצביעות על אחד מהזוג כשאמר "מאימך" ועל השני כשאמר "מאבך". וכשהארי דיבר על לבחור חתיכת נייר באקראי, ידו נשלחה לגלימתו, הוציאה גוז והטילה אותו; הארי הביט במטבע, והצביע על פיסת הנייר העליונה. כל זאת בלי להפסיק לדבר.

"עכשיו, כשזה נוגע למשהו כמו להיות גבוה או נמוך, יש הרבה מקומות במתכון שמשפיעים במידה מועטה. אז אם אבא גבוה מתחתן עם אימא נמוכה, הילד יקבל כמה פיסות נייר שאומרות 'גבוה' וכמה פיסות נייר שאומרות 'נמוך', ובדרך כלל הילד יהיה בגובה שבין שני הגבהים. אבל לא תמיד. הילד יכול לקבל במקרה הרבה ניירות שאומרים 'גבוה' ומעט ניירות שאומרים 'נמוך', ולגדול להיות די גבוה. יכול להיות מקרה שבו יש אבא גבוה עם חמישה ניירות שאומרים 'גבוה', ואימא גבוהה עם חמישה ניירות שאומרים 'גבוה', ובמקרה הילד יקבל את כל עשרת הניירות שאומרים 'גבוה' ויגדל להיות יותר גבוה משניהם. אתה מבין? דם הוא לא נוזל מושלם, הוא לא מתערבב לגמרי. חומצה דאוקסיריבונוקלאית מורכבת מהרבה חתיכות קטנות, כמו כוס של חלוקי נחל במקום כוס מים. זו הסיבה שילד הוא לא תמיד בדיוק באמצע בין שני הוריו."

דראקו הקשיב בפה פעור. איך בשם מרלין המוגלגים הצליחו להבין את כל זה? הם יכלו לראות את המתכון?

"עכשיו," אמר הארי פוטר, "נניח, כמו עם גובה, שיש הרבה מקומות במתכון שבהם יכולים להיות ניירות שאומרים 'קסם' או 'לא קסם'. אם יש לך מספיק ניירות שאומרים 'קסם' אתה קוסם, ואם יש לך הרבה ניירות אתה קוסם חזק, אם יש לך מעט מדי אתה מוגל, ואם אתה באמצע אתה סקיב. ואז, כששני סקיבים מתחתנים, רוב הזמן הילדים שלהם יהיו סקיבים, אבל מדי פעם יתמזל מזלו של אחד הילדים והוא יקבל את רוב ניירות הקסם של אביו וגם את רוב ניירות הקסם של אימו, ויהיה חזק מספיק כדי להיות קוסם. אבל כנראה לא קוסם חזק במיוחד. אם התחלת עם הרבה קוסמים חזקים והם התחתנו רק אחד עם השני, הם היו נשארים חזקים. אבל אם הם התחילו להתחתן עם בני מוגלגים שהיו בקושי קוסמים, או עם סקיבים... אתה מבין? הדם לא יתערבב בצורה מושלמת, זו תהיה כוס של חלוקי נחל, לא כוס של מים, בגלל שככה דם עובד. עדיין יהיו קוסמים

חזקים פה ושם, כשהם יקבלו במזל הרבה ניירות קסם. אבל הם לא יהיו חזקים כמו הקוסמים החזקים ביותר מהעבר."

דראקו הנהן באיטיות. הוא מעולם לא שמע את זה מוסבר כך. היה יופי מפתיע באופן שבו זה התאים באופן מושלם.

"אבל, " אמר הארי. "זו רק השערה אחת. נניח במקומה שיש רק מקום אחד במתכון שהופך אותך לקוסם. מקום אחד שבו יש פיסת נייר שאומרת 'קסם' או 'לא קסם'. ותמיד יש שני עותקים של הכול. ואז יש רק שלוש אפשרויות. שני העותקים אומרים 'קסם'. עותק אחד אומר 'קסם' והשני אומר 'לא קסם'. או ששני העותקים אומרים 'לא קסם'. קוסמים, סקיבים, ומוגלגים. עם שני עותקים אתה יכול להטיל לחשים, עם עותק אחד אתה יכול להשתמש בשיקויים ובחפצי קסם, ובלי אף עותק אתה מתקשה אפילו להסתכל ישירות על קסם. בני-מוגלגים לא באמת ייוולדו למוגלגים, הם ייוולדו לשני סקיבים, שני הורים בעלי עותק 'קסם' אחד שגדלו בעולם המוגלגים. עכשיו דמיון לעצמך שמכשפה מתחתנת עם סקיב. כל ילד יקבל נייר אחד שאומר 'קסם' מהאם, תמיד, זה לא משנה איזו פיסת נייר נבחרת באקראי, שתיהן אומרות 'קסם'. אבל כמו בהטלת מטבע, בחצי מהזמן הילד יקבל נייר שאומר 'קסם' מהאב, ובחצי מהזמן הוא יקבל את הנייר של האב שאומר 'לא קסם'. כשמכשפה מתחתנת עם סקיב, הם לא יולידו הרבה קוסמים חלשים. חצי מהילדים יהיו מכשפות וקוסמים, חזקים בדיוק כמו אמם, וחצי מהילדים יהיו סקיבים. בגלל שאם יש רק מקום אחד במתכון שעושה אותך לקוסם, אז קסם הוא לא כמו כוס של חלוקי נחל שיכולים להתערבב. הוא כמו חלוק קסום אחד - אבן החכמים."

הארי סידר שלושה זוגות של קרעי נייר זה לצד זה. על זוג אחד הוא כתב 'קסם' ו-'קסם'. על הזוג השני הוא כתב 'קסם' על הנייר העליון בלבד. ואת הזוג השלישי הוא השאיר ריק.

"ובמקרה הזה, " אמר הארי, "או שיש לך שתי אבנים או שאין לך. או שאתה קוסם או שלא. קוסמים חזקים יהפכו לכאלה בכך שילמדו קשה ויתאמנו יותר. ואם קוסמים הופכים פחות חזקים אינהרנטית, לא בגלל שלחשים אובדים אלא בגלל שאנשים לא יכולים להטיל אותם... אז אולי אנחנו אוכלים את המזון הלא נכון או משהו. אבל אם זה הולך ונהיה גרוע יותר בהדרגה במשך שמונה מאות שנה, אז זה אומר שיכול להיות שהקסם עצמו נמוג מהעולם."

הארי סידר שני זוגות נוספים של קרעי נייר זה לצד זה, והוציא עט נוצה. במהרה בכל זוג היה נייר אחד שאמר 'קסם' ואחד ריק.

"וזה מביא אותי לתחזית שלי, " אמר הארי. "מה קורה כששני סקיבים מתחתנים. תטיל מטבע פעמיים. הוא יכול לצאת עץ ועץ, עץ ופלי, פלי ועץ, או פלי ופלי. אז רבע מהזמן תקבל פעמיים עץ, רבע מהזמן תקבל פעמיים פלי, וחצי מהזמן תקבל עץ ופלי. אותו דבר אם שני סקיבים מתחתנים. רבע מהילדים יקבלו קסם וקסם, ויהיו קוסמים. רבע מהילדים יקבלו לא-קסם ולא-קסם, ויהיו מוגלגים. החצי הנותר יהיו סקיבים. זו תבנית קלסית וישנה מאוד. מי שגילה אותה היה גרגור מנדל, ששמו לא יישכח, והיא הייתה הרמז הראשון שהתגלה אי פעם לאופן שבו המתכון עובד. כל מי שיודע משהו על מדע הדם יזהה את התבנית הזו מיד. זה לא יהיה מדויק, בדיוק כמו שבאשר אתה מטיל מטבע פעמיים ועושה ארבעים חזרות לא תקבל בדיוק עשרה זוגות של פעמיים עץ. אבל אם זה שבעה או שלושה עשר קוסמים מתוך ארבעים ילדים זה יהיה מחוץ חזק. זו הבדיקה שביקשתי שתעשה. עכשיו בוא נראה את הנתונים שלך."

ולפני שדראקו הספיק לחשוב, הארי פוטר לקח את הקלף מידו.

גרונו של דראקו היה יבש מאוד.

עשרים ושמונה ילדים.

הוא לא היה בטוח במספר המדויק, אבל הוא היה די בטוח שבערך רבע היו קוסמים.

"שישה קוסמים מתוך עשרים ושמונה ילדים," אמר הארי פוטר לאחר זמן מה. "טוב, אז זהו זה. ותלמידי השנה הראשונה הטילו את אותם הלחשים באותה עוצמה לפני שמונה מאות שנה. הבדיקה שלי והבדיקה שלך יצאו אותו דבר."

שתיקה ארוכה השתררה בכיתה.

"מה עכשיו?" לחש דראקו.

הוא מעולם לא היה כה מבועת.

"זה עדיין לא ודאי," אמר הארי פוטר. "הניסוי שלי נכשל, זוכר? אני צריך שתתכנן בדיקה נוספת, דראקו."

"אני, אני..." אמר דראקו. קולו נשבר. "אני לא יכול לעשות את זה הארי, זה יותר מדי בשבילי."

המבט של הארי היה מלא ברגש עז. "אתה כן יכול, מפני שאתה חייב. גם אני חשבתי על זה, אחרי ששמעתי על האיסור של מרלין. דראקו, האם יש דרך לבחון את הכוח של הקסם ישירות? איזושהי דרך שלא קשורה לדם קוסמים או ללחשים שאנחנו מטילים?"

מוחו של דראקו היה ריק.

"כל מה שמשפיע על קסם משפיע על קוסמים," אמר הארי. "אבל אז אנחנו לא יכולים לדעת האם זה הקוסמים או הקסם. על מה משפיע הקסם שהוא לא קוסם?"

"יצורים קסומים, כמובן," אמר דראקו בלי לחשוב.

הארי פוטר חיך לאיטו. "דראקו, זה מבריק."

זו מסוג השאלות המפגרות שתשאל מלכתחילה רק אם גדלת אצל מוגלגים.

ואז, כשהבין מה המשמעות של היחלשות של יצורים קסומים, הבחילה בבטנו של דראקו החריפה אף יותר. הם ידעו בוודאות שהקסם נמוג, והיה חלק בדראקו שהיה בטוח שזה בדיוק מה שהם יגלו. הוא לא רצה לראות את זה, לא רצה לדעת...

הארי פוטר כבר היה בחצי הדרך לדלת. "קדימה, דראקו! יש דיוקן לא רחוק מכאן, נבקש ממנו להביא מישהו זקן ונברר מיד! בוא נזוז!"

זה לא לקח זמן רב.

היה זה דיוקן רחב, אבל נראה היה ששלושת האנשים שהיו בו הרגישו דחוסים למדי. היה שם גבר בגיל העמידה מהמאה השתיים עשרה, לבוש ביריעות בד שחורות; הוא דיבר עם אישה צעירה ועצובה למראה

מהמאה הארבע עשרה, ששיערה עמד באופן תמידי, כאילו נטענה בלחש חשמל סטטי; והיא בתורה דיברה עם גבר זקן, מכובד ומקומט מהמאה השבע עשרה, שענד עניבת פרפר זהובה; ואותו הם יכלו להבין.

הם שאלו על סוהרסנים.

הם שאלו על עופות-חול.

הם שאלו על דרקונים וטרולים וגמדוני בית.

הארי כיווץ את מצחו, ציין שיכול להיות שהיצורים שנזקקו לכמות הקסם הגדולה ביותר נכחדו לחלוטין, ושאל על היצורים הקסומים החזקים ביותר הידועים לקוסמים.

לא היו ברשימה דברים שלא הכירו, למעט זן של יצורי אופל שנקראו מצליפי מוח, שהוכחדו על ידי הרולד שיאה, והם כלל לא נשמעו מפחדים כמו סוהרסנים.

זה נראה שיצורים קסומים היו חזקים כיום ממש כמו בעבר.

הבחילה בבטנו של דראקו החלה לחלוף, ועכשיו הוא הרגיש רק בלבול.

"הארי", אמר דראקו, תוך שהאיש הזקן מתרגם את רשימת אחד עשר הכוחות של עינו של יצור בשם בוהה, "מה זה אומר?"

הארי הרים אצבע והאיש הזקן סיים את הרשימה.

ואז הארי הודה לכל הדיוקנאות על עזרתם - דראקו, באופן די אוטומטי, עשה זאת גם הוא, ובאדיבות רבה יותר - והם חזרו לביתה.

הארי הוציא את הקלף המקורי עם ההשערות, והחל לרשום.

תצפית:

הקסם כיום אינו חזק כפי שהיה בשטירת הוגוורטס הוקמה.

השערות:

1. הקסם עצמו נמוג.
2. קוסמים מתבוללים עם מוגלים וסקיבים.
3. הידע הנדרש כדי להטיל לחשים חזקים הולך לאיבוד.
4. קוסמים לא אוכלים את המזון הנכון כילדים, או שמשהו אחר מלבד דם גורם להם לגדול חלשים יותר.
5. טכנולוגיית מוגלים מפריעה לקסם. (כבר 800 שנה?)
6. לקוסמים חזקים יש פחות ילדים. (דראקו = בן יחיד? לבדוק האם ל-3 קוסמים חזקים, קווירל / דמבלדור / אדון האופל היו ילדים.)

בדיקות:

א. האם קיימים לחשים שאנחנו מכירים אבל לא יכולים להטיל (1 או 2) או שהלחשים האבודים כבר אינם ידועים (3)? תוצאה: לא חד משמעי עקב האיסור של מרלין. אין לחש ידוע שלא ניתן להטלה, אבל ייתכן שפשוט לא נותר תיעוד.

ב. האם בימי קדם, תלמידי שנה ראשונה הטילו את אותם לחשים, באותה עוצמה כמו היום? (ראיה חלשה לטובת 1 על פני 2, אבל גם דם יכול לאבד רק קוסמות חזקה). תוצאה: אותה רמה של לחשי שנה ראשונה כמו היום.

ג. בדיקה נוספת שמבחינה בין 1 ו-2 שמשמשת בידע מדעי על דם, אסביר אחר כך. תוצאה: יש רק מקום אחד במתכון שהופך אותו לקוסם, או שיש לך שני ניירות שאומרים 'קסם' או שלא.

ד. האם יצורים קסומים איבדו מכוחם? מבדיל את 1 מ-(2 או 3). תוצאה: נראה כאילו יצורים קסומים חזקים כיום כמו שהיו בעבר.

"א' נבשל", אמר הארי פוטר. "ב' היא ראייה חלשה ל-1 על פני 2. ג' מפריכה את 2. ד' מפריכה את 1. 4 הייתה לא סבירה וב' מצביעה כנגד 4 גם כן. 5 הייתה לא סבירה וד' מצביעה כנגדה. 6 הופרכה יחד עם 2. זה משאיר את 3. האיסור של מרלין או לא, לא מצאתי שום לחש ידוע שלא ניתן להטילו. אז כשאתה מחבר את הכל יחד, נראה כאילו הידע אובד."

והמלכודת נסגרה.

ברגע שהפאניקה חלפה, ברגע שדראקו הבין שהקסם לא נמוג מהעולם, לקח לו בדיוק חמש שניות כדי להבין.

דראקו דחף את עצמו מהשולחן ונעמד בכזו מהירות שהכיסא החליק לאחור בקול חריקה והתהפך.

"אז זה היה בסך הכל תכסיס מטופש."

הארי פוטר בהה בו לרגע, עדיין יושב. כשדיבר, קולו היה שקט. "זה היה ניסוי הוגן, דראקו. אם הוא היה יוצא אחרת, הייתי מקבל את התוצאה. זה לא משהו שאני ארמה בו. אי פעם. לא הסתכלתי על הנתונים שלך לפני שניסחתי את התחזיות שלי. אמרתי לך מראש שהאיסור של מרלין הפך את הניסוי הראשון ללא-תקף -"

"הו", אמר דראקו, הכעס מתחיל לגלוש לקולו, "לא ידעת איך כל העסק ייצא בסוף?"

"לא ידעתי שום דבר שלא ידעת אתה", אמר הארי, עדיין בשקט. "אני מודה שחשדתי. הרמיוני גריינג'ר הייתה חזקה מדי, היא הייתה אמורה להיות קסומה בקושי, והיא לא. איך בת מוגלגים יכולה להיות הקוסמת הטובה בהוגוורטס? והיא גם קיבלה את הציונים הכי גבוהים על החיבורים שלה, זה צירוף מקרים גדול מדי, שלילדה אחת תהיה את יכולת קסם החזקה ביותר וגם את היכולת האקדמית הטובה ביותר, אלא אם יש סיבה אחת לשני הדברים. קיומה של הרמיוני גריינג'ר הצביע על כך שיש רק דבר אחד שהופך אותך לקוסם, משהו שיש לך או שאין לך, וההבדלים בכוח נובעים ממה שאנחנו יודעים ומכמה שאנחנו מתאמנים. ולא היו שיעורים נפרדים לטהורי-דם ולבני מוגלגים, וכולי. היו דרכים רבות מדי בהן העולם היה נראה אחרת, לו היית צודק. אבל דראקו, לא ראיתי שום דבר שאתה לא יכולת לראות. לא עשיתי שום בדיקות שלא סיפרתי לך עליהן. לא רימיתי, דראקו. רצייתי שנגלה את התשובה ביחד. ומעולם לא חשבתי שהקסם עשוי לחלוף מהעולם עד שאמרת את זה. זה היה רעיון מפיח גס בשבילי."

"שיהיה", אמר דראקו. הוא התאמץ מאוד לשלוט בקולו ולא להתחיל לצרוח על הארי. "אתה טוען שאתה לא עומד לספר לאף אחד על זה."

"לא בלי לבדוק איתך קודם," אמר הארי. הוא הושיט את ידיו בהפצרה. "דראקו, אני מנסה להיות הכי נחמד שאני יכול אבל העולם פשוט לא נראה ככה."

"בסדר. אז אתה ואני גמרנו. אני אלך מפה ואשכח שזה בכלל קרה."

דראקו הסתובב, מרגיש את תחושת הצריבה בגרונו, את תחושת הבגידה, ואז הוא הבין שהוא באמת חייב את הארי פוטר, והמחשבה הזו לא האטה אותו לרגע כשצעד לכיוון דלת הכיתה.

ואז הגיע קולו של הארי פוטר, חזק ומודאג יותר:

"דראקו... אתה לא יכול לשכוח. אתה לא מבין? זה היה הקורבן שלך."

דראקו עצר באמצע צעד והסתובב. "על מה אתה מדבר?"

אבל הוא כבר הרגיש את תחושת הקור המקפיא בעמוד השדרה שלו.

הוא ידע אפילו לפני שהארי פוטר אמר זאת.

"כדי להפוך למדען. הטלת ספק באחת מהאמונות שלך, לא סתם אמונה קטנה אלא משהו שהיה לו חשיבות גדולה עבורך. ביצעת ניסויים, אספת נתונים, והתוצאה הוכיחה שהאמונה שגויה. ראית את התוצאות והבנת את המשמעות שלהן." קולו של הארי פוטר רעד. "תזכור, דראקו, אתה לא יכול להקריב אמונה אמיתית בדרך הזו, מפני שהניסויים יאשרו אותה במקום להפריך אותה. הקורבן שלך כדי להפוך למדען היה האמונה השגויה שלך שדם הקוסמים מתערבב ונחלש."

"זה לא נכון!" אמר דראקו. "לא הקרבתי את האמונה הזו. אני עדיין מאמין בזה!" קולו התגבר, והקור התחזק.

הארי פוטר הניד בראשו. קולו נשמע בלחישה. "דראקו... אני מצטער, דראקו, אתה לא מאמין בזה, לא עוד." קולו של הארי התחזק שוב. "אני אוכיח לך את זה. דמיין שמישהו אומר לך שהוא מחזיק דרקון בבית שלו. אתה אומר לו שאתה רוצה לראות אותו. הוא אומר שזה דרקון בלתי נראה. אתה אומר בסדר, שתקשיב לו כשהוא זז. הוא אומר שהדרקון לא משמיע קול כלל. אתה אומר שתפזר קמח ותראה את קווי המתאר של הדרקון באוויר. הוא אומר שהדרקון חדיר לקמח. והדבר המסגיר הוא שהוא יודע מראש בדיוק אילו תוצאות ניסוי הוא יצטרך לתרץ. הוא יודע שהכל יראה כאילו אין דרקון, הוא יודע מראש בדיוק אילו תירוצים הוא יצטרך לספק. אז אולי הוא אומר שיש דרקון. אולי הוא מאמין שהוא מאמין שיש דרקון, זה נקרא אמונה-באמונה. אבל הוא לא באמת מאמין בזה. אתה יכול לטעות בקשר למה שאתה מאמין בו, רוב האנשים לא מבינים בכלל שיש הבדל בין להאמין במשהו ובין לחשוב שכדאי להאמין בו." הארי פוטר קם מהשולחן עכשיו, ועשה כמה צעדים לכיוון דראקו. "דראקו, אתה לא מאמין עוד בטוהר-דם, אני אראה לך שלא. אם תורת טוהר-הדם נכונה, אז הרמיוני גריינג'ר לא הגיונית, נכון? אולי היא יתומה ממשפחת קוסמים שגודלה על ידי מוגלגים, כמוני? אני יכול ללכת לגריינג'ר ולבקש לראות תמונות של ההורים שלה, ולבדוק אם היא נראית כמוהם. האם תצפה שהיא תיראה שונה? שנלך לבצע את הבדיקה הזו?"

"הם היו שמים אותה עם קרובי משפחה," אמר דראקו, קולו רועד. "הם עדיין ייראו דומים."

"אתה רואה. אתה יודע מראש את תוצאת הניסוי שתצטרך לתרץ. לו עדיין היית מאמין בטוהר-דם היית אומר, בטח, בוא נלך לבדוק, אני מתערב איתך שהיא לא תיראה כמו ההורים שלה, היא חזקה מדי מכדי להיות בת מוגלגים -"

"הם היו שמים אותה עם קרובי משפחה!"

"מדענים יכולים לעשות בדיקות כדי לוודא שמישהו הוא צאצא של אביו. גריינג'ר בטח תעשה את זה אם אשלם למשפחה שלה מספיק. היא לא תפחד מהתוצאות. אז מה אתה מצפה שהבדיקה הזו תראה? תגיד לי לעשות אותה ונראה. אבל אתה כבר יודע מה הבדיקה תראה. אתה תמיד תדע. לעולם לא תהיה מסוגל לשכוח. יכול להיות שתרצה להאמין בטוהר-דם, אבל תמיד תצפה שיקרה בדיוק מה שיקרה לו היה רק דבר אחד שהופך אותך לקוסם. זה היה הקורבן שלך כדי להפוך למדען."

נשימתו של דראקו הייתה מאומצת. "אתה מבין מה עשית?" דראקו זינק קדימה ותפס את הארי בצווארון גלימותיו. קולו עלה לצרחה, הוא נשמע חזק במידה בלתי-נסבלת בכיתה הסגורה והשקטה. "אתה מבין מה עשית?"

קולו של הארי רעד. "הייתה לך אמונה. האמונה הייתה שגויה. עזרתי לך לראות את זה. מה שאמיתי הוא כבר האמת, להכיר בו לא ירע את המצב -"

יד ימין של דראקו נקפצה לאגרוף והיא צנחה מטה והתפרצה למעלה, בלתי ניתנת לעצירה, וחבטה בלסתו של הארי פוטר, כה חזק שגופו התרסק לתוך שולחן ומשם לרצפה.

"אידיוט!" צרח דראקו. "אידיוט! אידיוט!"

"דראקו," לחש הארי מהרצפה, "דראקו, אני מצטער, לא חשבתי שזה יקרה לפני שיעברו לפחות כמה חודשים, לא ציפיתי שתתעורר כמדען כל כך מהר, חשבתי שיהיה לי יותר זמן להכין אותך, ללמד אותך את הטכניקות שיקלו עליך להכיר בזה שאתה טועה -"

"ומה עם אבא?" שאל דראקו. קולו רעד בזעם. "עמדת להכין גם אותו או שפשוט לא אכפת לך מה יקרה אחרי זה?"

"אתה לא יכול לספר לו!" אמר הארי, קולו עולה בדאגה. "הוא לא מדען! הבטחת, דראקו!"

לרגע, המחשבה על כך שאביו לא יידע הייתה הקלה.

ואז החל לעלות בו הכעס האמיתי.

"אז תכננת שאני אשקר לו ואומר לו שאני עדיין מאמין," אמר דראקו, קולו רועד. "אני תמיד אצטרך לשקר לו, ועכשיו כשאגדל אני לא אוכל להיות אוכל מוות, ואני אפילו לא אוכל לספר לו למה לא."

"אם אביך באמת אוהב אותך," לחש הארי מהרצפה, "הוא עדיין יאהב אותך, אפילו אם לא תהפוך לאוכל מוות, ונשמע כאילו אביך באמת אוהב אותך -"

"האבא החורג שלך הוא מדען," אמר דראקו. המילים יצאו מפיו, חותכות כמו סכינים. "אם אתה לא היית הופך למדען, הוא עדיין היה אוהב אותך. אבל היית קצת פחות מיוחד בשבילו."

הארי התכווץ. הוא פתח את פיו, כמו בכדי לומר 'אני מצטער', ואז סגר את פיו, כאילו הסיק שמוטב אחרת, מה שהפך אותו למאוד חכם או מאוד בר-מזל, כי דראקו היה עלול לנסות להרוג אותו.

"היית צריך להזהיר אותי," אמר דראקו. קולו עלה. "היית צריך להזהיר אותי!"

"אני... אני ניסיתי... כל פעם שסיפרתי לך על הכוח סיפרתי לך על המחיר. אמרתי שאתה חייב להודות שאתה טועה. אמרתי שזו תהיה הדרך הקשה ביותר עבורך. שזה היה הקורבן שצריך להקריב כל מי שרוצה להפוך למדען. אמרתי, מה אם הניסוי יאמר משהו אחד והמשפחה והחברים שלך יאמרו משהו אחר -"

"אתה קורא לזה אזהרה?" דראקו צרח עכשיו. "אתה קורא לזה אזהרה? כשאתה מבצע טקס שדורש להקריב משהו לנצח?"

"אני... אני..." הילד שעל הרצפה בלע את רוקו. "אני מניח שאולי זה לא היה ברור. אני מצטער. אבל מה שיש ביכולתה של האמת להשמיד, ראוי שיושמד."

להרביץ לו כבר לא היה מספיק.

"אתה טועה בקשר לדבר אחד," אמר דראקו, קולו קטלני. "גריינג'ר היא לא התלמידה הכי חזקה בהוגוורטס. היא פשוט מקבלת את הציונים הכי טובים. אתה עומד לגלות את ההבדל."

הלם פתאומי הופיע על פניו של הארי, והוא ניסה להתגלגל ולקום במהירות -

זה כבר היה מאוחר מדי.

"אקספליארמוס!"

שרביטו של הארי עף לצדו השני של החדר.

"ג'ים ג'קאר!"

ברק שחור כדיו הכה ביד שמאל של הארי.

"זה לחש עינויים," אמר דראקו. "משתמשים בו בשביל להוציא מידע מאנשים. אני פשוט הולך להשאיר אותו פועל ולנעול את הדלת מאחורי. אולי אני אטיל את לחש הנעילה כך שיתפוגג אחרי כמה שעות. אולי הוא לא יתפוגג עד שתמות פה. תהנה."

דראקו נע לאחור באלגנטיות, שרביטו עדיין מכוון אל הארי. ידו צללה והרימה את תיקו, שרביטו נשאר מכוון ביציבות.

הכאב כבר החל להופיע על פניו של הארי פוטר, כשדיבר. "המאלפויים נמצאים מעל החוק לבקרת קוסמות בקרב קטינים, אני מבין? זה לא בגלל שהדם שלך חזק יותר. זה בגלל שכבר התאמנת. בהתחלה היית חלש כמו כולנו. האם התחזית שלי שגויה?"

ידו של דראקו הלבילה על שרביטו, אבל הוא לא הסיט אותו.

"רק שתדע," אמר הארי דרך שיניים חשוקות, "אם היית אומר לי שאני טועה הייתי מקשיב. אני לעולם לא אענה אותך כשתראה לי שאני טועה. וזה ללא ספק יקרה, יום אחד. התעוררת כמדען עכשיו, וגם אם לעולם לא תלמד להשתמש בכוח שלך, אתה תמיד, "תחפש, דרכים, לבחון, את, האמונות, שלך -"

תנועתו של דראקו לאחור הייתה פחות אלגנטית כעת, מעט מהירה יותר, והוא נאלץ להתאמץ כדי לשמור את שרביטו מכוון אל הארי כששלח את ידו לאחור כדי לפתוח את הדלת ויצא מהכיתה.

ואז דראקו סגר את הדלת.

הוא הטיל את לחש הנעילה החזק ביותר שהכיר.

דראקו המתין עד ששמע את הצרחה הראשונה של הארי לפני שהטיל קוויטוס.

ואז הוא הלך.

"אאאההה! פיניטה אינקנטאטם! אאאההה!"

ידו השמאלית של הארי הוטבלה בסיר של שמן רותח. הוא השקיע את כל מה שהיה לו בפיניטה אינקנטאטם וזה עדיין לא עבד.

קללות מסוימות דרשו לחשי נגד ספציפיים לביטולן, או אולי דראקו היה פשוט כל כך יותר חזק ממנו.

"אאאאההה!"

ידו של הארי ממש כאבה עכשיו, וזה הפריע לנסיונות שלו לחשוב בצורה יצירתית.

אבל כמה צרחות לאחר מכן, הארי הבין מה עליו לעשות.

למרבה הצער, הוא נשא את הנרתיק שלו בצד הלא נכון של הגוף, והוא נדרש למידה מסוימת של התפתלויות כדי להגיע אליו, במיוחד כשידו השנייה מתנופפת לכל עבר בנסיון רפלקסיבי ובלתי נשלט לסלק את מקור הכאב. כשהצליח לעשות זאת בסופו של דבר, ידו השניה הצליחה לזרוק שוב את שרביטו.

"ערכת אאאה מרפא! ערכת מרפא!"

על הרצפה, היה קשה לראות באור הירוק העמום.

הארי לא הצליח לעמוד. הוא לא הצליח לזחול. הוא התגלגל על הרצפה עד המקום שבו חשב שהיה שרביטו, והוא לא היה שם. הוא הצליח להרים את עצמו על יד אחת כדי לאתר את השרביט, ואז התגלגל לשם, לקח את השרביט, והתגלגל חזרה לערכת המרפא הפתוחה. הדבר כלל גם לא מעט צרחות וקצת הקאות.

נדרשו להארי שמונה ניסיונות לפני שהצליח להטיל לומוס.

ואז, ובכן, הערכה לא תוכננה להיפתח ביד אחת, מפני שקוסמים היו מטומטמים. הארי נאלץ להשתמש בשיניו ולכן לקח זמן מה לפני שהארי הצליח לעטוף את ידו השמאלית בבדי לחוש.

כשכל תחושה מידו השמאלית נעלמה, הארי נתן לתודעתו להתפרק, שכב חסר תנועה על הרצפה לזמן מה, ובכה.

ובכן, חשב לעצמו הארי, כשתודעתו התאוששה מספיק כדי לחזור לחשוב במילים. האם זה היה שווה את זה?

היד המתפקדת של הארי נשלחה לאיטה מעלה אל השולחן.

הארי משך את עצמו על רגליו.

לקח נשימה עמוקה.

נשף.

חיך.

זה לא היה חיוך מרשים במיוחד, אבל בכל זאת חיוך.

תודה לך, פרופסור קווירל, לא הייתי מצליח להפסיד בלעדיך.

הוא טרם גאל את דראקו, אפילו לא קרוב לכך. בניגוד למה שדראקו עצמו אולי חושב כרגע, הוא עדיין בנו של אוכל מוות, במלוא מובן המילה. הוא עדיין ילד שגדל במחשבה ש"אונס" זה משהו שהילדים הגדולים המגניבים עשו. אבל זו הייתה חתיכת התחלה.

הארי לא יכל לטעון שהכל הלך כמתוכנן. הכל הלך כמאולתר במקום. התוכנית הייתה שהדבר לא יקרה לפני דצמבר לכל המוקדם, אחרי שהארי ילמד את דראקו לא להתכחש לראיות כשנחשף אליהן.

אבל הוא ראה את מבט הפחד על פניו של דראקו, הבין שדראקו שוקל השערה חלופית ברצינות כבר עכשיו, וניצל את ההזדמנות. למקרה אחד של סקרנות אמיתית היה אתו כוח לגאול אדם כמו שהיה לאהבת אמת בסרטים.

במבט לאחר, הארי הקציב לעצמו שעות בודדות לבצע את התגלית החשובה ביותר בהיסטוריה של הקסם, ומספר חודשים כדי לפרוץ את המגננות המנטליות של ילד בן אחת עשרה. הדבר עלול להעיד על כך שלהארי יש סוג כלשהו של פער קוגניטיבי משמעותי בהערכת זמנים של משימות.

האם הארי ילך לגיהנום של המדע על מה שעשה? הארי לא היה בטוח. הוא תמך את דראקו כך שימשיך לחשוב על האפשרות שקסם נמוג מהעולם, ווידא שדראקו יבצע קודם כל את החלק בניסוי שנראה היה שיצביע לכיוון. הוא חיכה עד שהסביר על גנטיקה כדי לדחוף את דראקו לחשוב על יצורי פלא (אם כי הוא חשב על חפצים קסומים עתיקים כדוגמת מצנפת המיון, שאיש לא היה מסוגל לשכפל, אבל המשיכו לתפקד). אבל הארי באמת לא הפריז בחשיבותה של אף ראייה, לא עיוות את המשמעות של אף תוצאה. כשהאיסור של מרלין הפך את הבדיקה שהייתה אמורה להיות מכרעת לחסרת תוקף, הוא אמר זאת לדראקו מיד.

ואז בא החלק שאחרי זה...

אבל הוא לא באמת שיקר לדראקו. דראקו האמין בזה, וזה יהפוך את זה לאמיתי.

הסוף לא היה כיפי, יש להודות.

הארי הסתובב ודידה לעבר הדלת.

הגיע הזמן לבחון את לחש הנעילה של דראקו.

הצעד הראשון היה פשוט לנסות לסובב את הידית. יכול להיות שדראקו בילף.

דראקו לא בילף.

"פיניטה אינקנטאטם." קולו של הארי היה ניחר למדי, והוא היה מסוגל לחוש שהלחש לא פעל.

אז הארי ניסה שוב, והפעם זה הרגיש נכון. אבל סיבוב נוסף של הידית הוכיח שזה לא עבד. לא מפתיע.

הגיע הזמן להוציא את התותחים הכבדים. הלחש הזה היה אחד מהחזקים ביותר שלמד עד כה.

"אלוהומורה!"

הארי התנדנד קלות אחרי שאמר זאת.

ודלת הכיתה עדיין לא נפתחה.

זה הדהים את הארי. הארי לא תיכנן להתקרב למסדרון האסור של דמבלדור, כמובן. אבל לחש שפותח מנעולים קסומים הוא לחש שטוב לדעת בכל מקרה, אז הארי למד אותו. האם המסדרון האסור של דמבלדור היה אמור לפתוח אנשים כה טיפשים שלא היו שמים לב לעובדה שהאבטחה הייתה פחות טובה ממה שדראקו מאלפוי היה מסוגל להטיל?

הפחד החל מהתגנב חזרה לתודעתו של הארי. ההוראות בערכת המרפא אמרו שניתן לשתמש בבדילחוש בצורה בטוחה למשך לא יותר משלושים דקות. לאחר מכן הוא יסיר עצמו באופן אוטומטי, ולא יהיה ניתן להשתמש בו שוב במשך 24 שעות. השעה כעת הייתה 6:51 בערב. הוא הפעיל את הבדילחוש לפני חמש דקות בערך.

אז הארי לקח צעד לאחור ובחן את הדלת. היא הייתה עשויה מלוח כבד של עץ אלון כהה, שעליו הורכבה ידית פליז.

הארי לא הכיר לחשים של פיצוץ או חיתוך או ריסוק, ולשנות-צורה של משהו לחומר נפץ היה מפר את החוק נגד שינוי-צורה לדברים שנשרפים. חומצה היא נוזל שייצור אדים...

אבל זה לא היה מכשול בשביל מישהו שחושב ביצירתיות.

הארי הניח את שרביטו על אחד מצירי הפליז של הדלת, והתרכז בצורה של כותנה כהפשטה מנותקת מכל כותנה חומרית, וגם בפליז טהור במנותק מהתבנית שהפכה אותו לציר, וצירף את שני הרעיונות יחד, כופה צורה על החומר. אחרי שעה של תרגול שינוי צורה בכל יום במשך חודש, הארי היה מסוגל לשנות-צורה של מטרה בנפח של חמישה סנטימטרים מעוקבים בתוך מעט פחות מדקה.

אחרי שתי דקות הציר נשאר ללא שינוי.

מי שתכנן את לחש הנעילה של דראקו חשב גם על זה, כנראה. או שהדלת הייתה חלק מהוגוורטס והטירה הייתה חסינה.

מבט חטוף הראה לו שהקירות עשויים אבן מוצקה. כך גם הרצפה. כך גם התקרה. אי אפשר לשנות-צורה למשהו שהוא חלק משלם; הארי היה צריך לנסות לשנות-צורה של כל הקיר, מה שהיה לוקח שעות ואולי ימים של מאמץ רצוף, אם בכלל היה מצליח לעשות זאת, ואם הקיר לא היה חלק רציף משאר הטירה...

מחולל הזמן של הארי לא ייפתח עד 9 בערב. לאחר מכן הוא יוכל לחזור בזמן לשעה 6 בערב, לפני שהדלת ננעלה.

כמה זמן יימשך לחש העינוי?

הארי בלע את רוקו בחוזקה. דמעות החלו נקוות שוב בעינויו.

המוח היצירתי להפליא שלו הציע הרגע את ההצעה הגאונית שהארי יגדע את ידו באמצעות המסור שבארגז הכלים בנרתיקו, מה שיכאב, כמובן, אבל אולי יכאב הרבה פחות מלחש העינוי של דראקו, מכיוון שהעצבים ייקטעו; והיו לו חסמי-עורקים בערכת המרפא.

וזה היה רעיון מטופש להחריד שהארי יתחרט עליו למשך שארית חייו.

אבל הארי לא ידע אם הוא מסוגל להחזיק מעמד בשעתיים של עינויים.

הוא רצה לצאת מהכיתה הזו, הוא רצה לצאת מהכיתה הזו עכשיו, הוא לא רצה לחכות כאן בצרחות במשך שעותיים עד שיוכל להשתמש במחולל הזמן, הוא צריך לצאת ולמצוא מישהו שיסיר את לחש העינוי מהיד שלו...

תחשוב! צרח הארי על המוח שלו. תחשוב! תחשוב!

המעונות של סלית'רין היו ריקים כמעט לגמרי. אנשים היו בארוחת הערב. דראקו עצמו לא הרגיש רעב במיוחד, מסיבה כלשהי.

דראקו סגר את הדלת לחדרו הפרטי, הטיל עליה לחש נעילה וקוויטוס, התיישב על מיטתו, והחל לבכות.

זה לא הוגן.

זה לא הוגן.

זו הייתה הפעם הראשונה שדראקו באמת הפסיד. אבא הזהיר אותו שהפסד אמיתי כואב כשהוא קורה בפעם הראשונה, אבל הוא הפסיד כל כך הרבה, זה לא הוגן, זה לא הוגן שהוא יפסיד הכול בפעם הראשונה שהוא מפסיד.

איפשהו בצינוקים, ילד שדראקו באמת חיבב צרח בכאב. דראקו מעולם לא פגע לפני כן במישהו שהוא חיבב. להעניש אנשים שהעונש הגיע להם היה אמור להיות כיף, אבל מה שעשה פשוט גרם לו לתחושת בחילה. אבא לא הזהיר אותו לגבי זה, ודראקו תהה האם זה שיעור שכולם צריכים ללמוד כשהם מתבגרים, או שמא הוא פשוט חלש.

דראקו היה מעדיף שזו הייתה פנסי שצורחת. זה היה מרגיש הרבה יותר טוב.

והחלק הגרוע ביותר היה, שאולי הייתה זו טעות לפגוע בהארי פוטר.

מי עוד היה שם בשביל דראקו כעת? דמבלדור? אחרי מה שעשה? דראקו היה מעדיף שישרפו אותו חי.

דראקו יצטרך לחזור להארי פוטר מכיוון שאין לו אל מי ללכת. ואם הארי פוטר יגיד שהוא לא רוצה בו, אזי דראקו יהיה שום דבר, רק ילד קטן ועלוב שלעולם לא יוכל להיות אוכל מוות, לעולם לא יוכל להצטרף לפלג של דמבלדור ולעולם לא יוכל ללמוד מדע.

המלכודת הונחה בצורה מושלמת והופעלה בצורה מושלמת. אבא הזהיר את דראקו שוב ושוב שאת מה שהקרבת בטקסים אפלים, לא ניתן לקבל בחזרה. אבל אבא לא ידע שהמוגלגים הארורים המציאו טקסים שלא דרשו שרביטים, טקסים שניתן למות אותך כך שתשתף בהם ללא ידיעתך, וזה היה רק אחד מהסודות הנוראים שמדענים ידעו, והארי פוטר הביא עימו.

דראקו התחיל לבכות שוב, חזק יותר.

הוא לא רצה בזה, הוא לא רצה בזה אבל לא הייתה דרך חזרה. זה היה מאוחר מדי. הוא כבר היה מדען.

דראקו ידע שהוא צריך לחזור ולשחרר את הארי פוטר ולהתנצל. זה יהיה הדבר החכם לעשות.

במקום זאת דראקו נשאר במיטתו והתייפח.

הוא כבר הכאיב להארי פוטר. ייתכן שזו תהיה הפעם היחידה שדראקו יזכה להכאיב לו, והוא יהיה חייב להיאחז בזיכרון האחד הזה למשך שארית חייו.

שימשיך לצרוח.

הארי שמט את שארית המסור לרצפה. צירי הפליז הוכיחו את עצמם כחסינים, הם אפילו לא נשרטו, והארי התחיל לחשוב שאפילו מעשה ייאוש של שינוי-צורה של משהו לחומצה או לחומר נפץ לא היה מצליח לפתוח את הדלת. לחיוב, הניסיון השמיד את המסור.

השעון שלו הורה על 7:02, נותרה פחות מרבע שעה, והארי ניסה להיזכר אם יש עוד דברים חדים בנרתיק שלו שהוא צריך להרוס, והרגיש עוד דמעות ניקוות. לו יוכל, כאשר מחולל הזמן ייפתח, לחזור אחורה ולמנוע -

ואז הארי הבין שהוא מתנהג בצורה מגוחכת.

זו לא הייתה הפעם הראשונה שבה הוא ננעל בחדר.

פרופסור מקגונגל כבר אמרה לו מהי הדרך הנכונה לעשות זאת.

...היא אמרה לו לא להשתמש במחולל הזמן לדברים כאלה.

האם פרופסור מקגונגל תבין שהאירוע הזה כן מצריך חריגה מיוחדת? או שהיא פשוט תיקח את מחולל הזמן?

הארי אסף את כל הדברים שלו, את כל הראיות, לתוך הנרתיק. לחש התקרצף טיפל בקיא שעל הרצפה, אם כי לא בגלימותיו ספוגות הזיעה. הוא השאיר את השולחנות הפוכים הפוכים, הם לא היו שווים את המאמץ של לסדר אותם עם יד אחת.

כשסיים הוא הציץ בשעונו. 7:04.

ואז הארי המתין. שניות עברו, מרגישות כמו שנים.

בשעה 7:07, הדלת נפתחה.

פניו עטורות הזקן של פרופסור פליטיק נראו מודאגות למדי. "אתה בסדר, הארי?" אמר קולו הצפצפני של ראש בית רייבנקלו. "קיבלתי פתק שאומר שננעלת פה -"

פרק 24

השערת האינטליגנציה המקיאווולית

J. K. Rowling coils and strikes, unseen; Orca circles, hard and lean.

מערכה 3:

דראקו המתין בגומחת חלון שמצא ליד האולם הגדול, בטנו מתהפכת בחרדה.

יהיה מחיר לשלם, והוא לא יהיה נמוך. דראקו ידע זאת מיד כשהתעורר והבין שהוא לא יעז להיכנס לאולם הגדול לארוחת הבוקר מכיוון שהוא עלול לראות שם את הארי פוטר, ודראקו לא ידע מה יקרה אז.

צעדים התקרבו.

"כנס", נשמע קולו של וינסנט. "הבוס לא במצברוח טוב היום, אז כדאי'ך להיזהר."

דראקו הולך לפשוט את עורו של האידיוט הזה בעודו בחיים ולהחזיר את הגופה העירומה לשולח בצירוף בקשה למשרת אינטליגנטי יותר, כמו גרביל מת.

זוג צעדים התרחק, והזוג השני התקרב.

הכאב בבטנו של דראקו החמיר.

הארי פוטר נכנס לשדה הראייה שלו. פניו של הארי שמרו בקפידה על הבעה נייטרלית, אבל גלימותיו המעוטרת כחול נראו פרועות, כאילו לא לבש אותן כמו שצריך –

"היד שלך", אמר דראקו בלי לחשוב כלל.

הארי הרים את זרועו השמאלית, כאילו כדי להסתכל עליה בעצמו.

כף ידו הייתה שמוטה ברפיון, כדבר חסר רוח חיים.

"מאדאם פומפרי אמרה שזה זמני", אמר הארי בשקט. "היא אמרה שזה אמור לעבור כמעט לגמרי עד תחילת השיעורים מחר."

לרגע אחד, החדשות היוו הקלה.

ואז דראקו הבין.

"הלכת למדאם פומפרי, לחש דראקו.

"כמובן", אמר הארי פוטר, כאילו מציין את המובן מאליו. "היד שלי לא עבדה."

לאט לאט דראקו הבין איזה שוטה מוחלט הוא, גרוע הרבה יותר מתלמידי הסלית'רין המבוגרים שגער בהם.

הוא פשוט הניח כמובן מאליו שאיש לא יפנה לרשויות אם בן מאלפוי יפגע בהם, שאיש לא ירצה למשוך את תשומת ליבו של לוציוס מאלפוי, בשום מצב.

אבל הארי פוטר לא היה הפלפאף קטן ומפוחד שניסה לא להיות מעורב במשחק. הוא היה כבר שקוע במשחק, ותשומת ליבו של לוציוס כבר הייתה נתונה לו.

"מה עוד אמרה מאדאם פומפרי?" שאל דראקו, גרונו חנוק.

"פרופסור פליטיק אמר שהלחש שהוטל על היד שלי היה קללת עינוי אפלה ושזה עסק רציני ביותר, ושהסירוב לומר מי עשה זאת לחלוטין לא מקובל עליו."

הייתה שתיקה ארוכה.

"ואז?" שאל דראקו בקול רועד.

הארי פוטר חיך קלות. "התנצלתי עמוקות, מה שגרם לפרופסור פליטיק לעשות פרצוף חמור מאוד, ואז אמרתי לפרופסור פליטיק שכל העסק הוא אכן רציני ביותר, סודי ביותר, ועדין ביותר, ושכבר יידעתי את המנהל לגביו."

דראקו נשנק. "לא! פליטיק לא הולך פשוט לקבל את זה! הוא יבדוק עם דמבלדור!"

"אכן," אמר הארי פוטר. "נגררתי מיד למשרד המנהל."

דראקו רעד כעת. אם דמבלדור יביא את הארי לפני הקסמהדרין, מרצון או שלא, ויאלץ את הילד שנשאר בחיים להעיד תחת השפעת וריטסרום שדראקו עינה אותו... יותר מדי אנשים אהבו את הארי פוטר, אבא עלול להפסיד בהצבעה הזו...

אבא יוכל אולי לשכנע את דמבלדור לא לעשות זאת, אבל יהיה לכך מחיר. מחיר גבוה להחריד. למשחק היו חוקים עכשיו, לא יכלת פשוט לאיים על מי שאתה רוצה באקראי. אבל דראקו נפל לידי של דמבלדור מרצונו החופשי. ודראקו היה בן-ערובה יקר ערך להפליא.

אם כי כיוון שדראקו לא יכול להיות אוכל מוות כעת, הוא לא יקר ערך כמו שאבא חושב.

המחשבה קרעה את ליבו כמו לחש חיתוך.

"ואז מה?" לחש דראקו.

"דמבלדור הסיק מיד שזה אתה. הוא ידע שאנחנו מתרועעים."

התרחיש הגרוע ביותר האפשרי. אם דמבלדור לא היה מנחש מי זה, אולי הוא לא היה מסתכן בביאור-הכרה רק כדי לגלות... אבל אם דמבלדור ידע...

"ו?" דראקו פלט את ההברה בכוח.

"ניהלנו שיחה קטנה."

"ו?"

הארי פוטר גיחך. "והסברתי לו שהדבר הטוב ביותר בשבילו יהיה לא לעשות דבר."

מחשבותיו של דראקו התנגשו בקיר לבנים ונמרחו לכל עבר. הוא פשוט בהה בהארי בפעור, כמו אידיוט.

לקח לדראקו זמן להיזכר.

הארי ידע את הסוד המסתורי של דמבלדור, הסוד שסנייף השתמש בו כאמצעי לחץ.

דראקו היה מסוגל לדמיין זאת כעת. דמבלדור, מבטו חמור, מסתיר את להיטותו בעודו מסביר להארי עד כמה העניין הזה רציני.

והארי אומר בנימוס לדמבלדור לסתום את הפה שלו אם הוא יודע מה טוב בשבילו.

אבא הזהיר את דראקו מפני אנשים כאלו, אנשים שיכולים להרוס אותך ועדיין להיות כל כך מקסימים שיהיה לך קשה לשנוא אותם כהלכה.

"לאחר מכן", אמר הארי, "המנהל אמר לפרופסור פליטיק שזה אכן עניין סודי ועדין שהוא כבר עודכן לגביו, ושהוא לא חושב שהמשך העיסוק בו כרגע יועיל לי או לכל אדם אחר. פרופסור פליטיק התחיל לומר משהו על כך שהמזימות הרגילות של המנהל הרחיקו לכת הרבה יותר מדי הפעם, והייתי צריך להתערב ולומר שזה היה הרעיון שלי ולא משהו שהמנהל כפה עליי, אז פרופסור פליטיק הסתובב והתחיל להרצות לי, והמנהל קטע אותו ואמר שבתור הילד שנשאר בחיים נגזר עליי לעבור הרפתקאות מוזרות ומסוכנות, ולכן אני בטוח יותר אם אני נכנס אליהן בכוונה מאשר אם אני מחכה שהן יקרו במקרה, וזה היה הרגע בו פרופסור פליטיק הרים את הידיים הקטנות שלו והתחיל לצווח בקול גבוה על שנינו שלא אכפת לו מה אנחנו מבשלים לעצמנו, זה לעולם לא יקרה שוב כל עוד אני בבית רייבנקלו או שהוא יעיף אותי ואוכל ללכת לגריפינדור, שזה המקום לכל הדמבלדוריות הזו –"

הארי הקשה מאוד על דראקו לשנוא אותו.

"בכל מקרה", אמר הארי, "לא רציתי שיעיפו אותי מרייבנקלו, אז הבטחתי לפרופסור פליטיק שדבר כזה לא יקרה שוב, ואם זה יקרה, אני פשוט אספר לו מי עשה את זה."

עיניו של הארי היו צריכות להיות קרות. הן לא היו. קולו היה אמור להפוך את הדברים לאיום קטלני. הוא לא הפך.

ודראקו ראה את השאלה שהייתה אמורה להיות ברורה, ובין רגע היא הרסה את האווירה.

"למה... לא סיפרת?"

הארי ניגש אל החלון, אל תוך קרן השמש הקטנה שהאירה את הגומחה, והפנה את ראשו כלפי חוץ, לכיוון המדשאות הירוקות של הוגוורטס. האור האיר אותו, את גלימותיו, את פניו.

"למה לא סיפרתי?" אמר הארי. קולו נקטע. "אני מניח שזה בגלל שלא הצלחתי לבעוס עליך. ידעתי שפגעתי בך ראשון. אני אפילו לא אומר שזה היה הוגן, מפני שמה שאני עשיתי לך היה הרבה יותר גרוע ממה שאתה עשית לי."

זה היה כאילו הוא התנגש בקיר לבנים נוסף. הארי היה יכול לדבר אליו באותו הרגע ביוזנית עתיקה, ועדיין להיות בלתי מובן באותה המידה.

מחשבתו של דראקו חיפשה דפוסים ולא מצאה לשום דבר. ההצהרה הזו הייתה וויתור שלא שירת את האינטרסים של הארי. זה אפילו לא היה מה שהארי היה צריך להגיד כדי להפוך את דראקו למשרת נאמן יותר, עכשיו כשלהארי הייתה השפעה עליו. לשם כך, הארי היה צריך להדגיש כמה נחמד הוא היה, לא עד כמה הוא פגע בדראקו.

"אפילו כך," אמר הארי, ועכשיו קולו היה חלש יותר, כמעט לחישה, "בבקשה אל תעשה את זה שוב, דראקו. זה כאב, ואני לא בטוח שאוכל לסלוח לך פעם נוספת. אני לא בטוח שאהיה מסוגל לרצות."

דראקו פשוט לא הבין את זה.

האם הארי ניסה להיות חבר שלו?

לא היה שום סיכוי שהארי פוטר אידיוט מספיק להאמין שזה עדיין אפשרי אחרי מה שעשה.

אתה יכול להיות ידיד ובעל ברית של מישהו, כמו שדראקו ניסה להיות להארי, או שביכולתך להרוס לו את החיים ולא להשאיר לו אפשרויות אחרות. לא שניהם.

אבל מצד שני, דראקו לא הבין מה עוד הוא יכל לנסות לעשות.

ואז, מחשבה מוזרה עלתה בדראקו, משהו שהארי דיבר עליו אתמול.

והמחשבה הייתה: *בחן זאת*.

התעוררת כמדען עכשיו, אמר הארי, וגם אם לעולם לא תלמד להשתמש בכוח שלך, אתה תמיד, תחפש, דרכים, לבחון, את, האמונות, שלך ... המילים המבשרות רעה הללו, שנאמרו בנשיפות של ייסורים, המשיכו להתרוצץ במחשבתו של דראקו.

אם הארי באמת העמיד פנים שהוא חבר מכה על חטא שפגע במישהו בטעות...

"אתה תכננת את מה שעשית לי!" אמר דראקו, מצליח להכניס נימת האשמה לקולו. "לא עשית את זה בגלל שבעסת, עשית את זה בגלל שרצית!"

שוטה, יאמר הארי פוטר, כמובן שתכננתי את זה, ועכשיו אתה שלי -

הארי הסתובב בחזרה אל דראקו. "מה שקרה אתמול לא היה התכנון," אמר הארי, קולו נתקע בגרונו. "התכנון הייתה שאני אלמד אותך למה תמיד עדיף לך לדעת את האמת, ואז ננסה לגלות את האמת על הדם ביחד, ותהא אשר תהא התשובה, נקבל אותה. אתמול... נחפזתי."

"תמיד עדיף לדעת את האמת," אמר דראקו בקור. "כאילו שעשית לי טובה."

הארי הנהן, מדהים את דראקו לחלוטין, ואמר, "מה אם ללוציוס יהיה את אותו רעיון שהיה לי, שהבעיה היא שלקוסמים חזקים יש מעט ילדים? הוא עלול היה להתחיל תכנית לתשלום לקוסמים חזקים כדי שיולידו יותר ילדים. למעשה, אם תורת טוהר הדם הייתה נכונה, זה בדיוק מה שלוציוס צריך לעשות - לטפל בבעיה מהצד שלו, שבו הוא יכול לגרום לדברים לקרות מיד. כרגע, דראקו, אתה החבר היחיד שיש ללוציוס שינסה לעצור אותו מלבזבז את הזמן שלו, מכיוון שאתה היחיד שידע את האמת האמיתית ויכול לחזות את התוצאות."

קפצה לדראקו שהארי פוטר גדל במקום כל כך מוזר עד שהוא יותר יצור פלא מקוסם. דראקו פשוט לא היה מסוגל לחזות מה הארי יאמר או יעשה.

"למה?" שאל דראקו. לא הייתה לו שום בעיה להכניס כאב ובגידה לקולו. "למה עשית לי את זה? מה היה התכנון שלך?"

"טוב," אמר הארי, "אתה היורש של לוציוס, ותאמין או לא, אבל דמבלדור חושב שאני שייך לו. אז אנחנו יכולים לגדול ולהילחם במלחמות שלהם אחד נגד השני. או שאנחנו יכולים לעשות משהו אחר."

תודעתו של דראקו עיכלה זאת לאיטה. "אתה רוצה לחרור מלחמת חורמה ביניהם, ואז לעלות לשלטון אחרי ששניהם יכלו את כוחותיהם." דראקו חש אימה קרה בחזהו. הוא יהיה חייב לנסות למנוע את זה, לא משנה מה המחיר עבורו –

אבל הארי הניד בראשו. "כוכבים שבשמיים, לא!"

"לא...?"

"אתה לא תעשה את זה וגם אני לא," אמר הארי. "זה העולם שלנו, אנחנו לא רוצים לשבור אותו. אבל תאר לעצמך, נגיד, שלוציוס יחשוב שהקשר הבייסיאני הוא הכלי שלך ושאתה בצד שלו, דמבלדור יחשוב שהקשר הבייסיאני הוא הכלי שלי ושאני בצד שלו, לוציוס יחשוב שאתה המרת אותי ודמבלדור מאמין שהקשר הבייסיאני שלי, דמבלדור יחשוב שאני המרתי אותך ושלוציוס מאמין שהקשר הבייסיאני שלך, ולכן שניהם יעזרו לנו, אבל רק בצורות שהשני לא יבחין בהן."

דראקו לא היה צריך להעמיד פנים שהוא המום.

אבא לקח אותו פעם לראות מחזה שנקרא *הטרגדיה של לייט*, על סלית'רין חכם להפליא ששמו לייט, ששם לעצמו למטרה לטהר את העולם מרשע באמצעות טבעת עתיקה שהייתה מסוגלת להרוג כל מי שלייט ידע את שמו והכיר את פניו; כנגדו קם סלית'רין חכם להפליא אחר, נבל בשם לאולייט, שעטה מסכה כדי להסתיר את פניו; ודראקו צעק והריע בכל המקומות הנכונים, במיוחד באמצע; ואז למחזה היה סוף עצוב ודראקו התאכזב נורא ואבא ציין בעדינות שהמילה 'טרגדיה' הופיעה בשם המחזה.

לאחר מכן, אבא שאל את דראקו אם הוא הבין למה הם הלכו לראות את המחזה הזה.

דראקו אמר שזה היה כדי ללמד אותו להיות ערמומי כמו לייט ולאולייט כשיגדל.

אבא אמר שדראקו טועה לחלוטין, וציין שבועד שלאולייט הסתיר בחוכמה את פניו, לא הייתה לו שום סיבה טובה לגלות ללייט את שמו. לאחר מכן, אבא המשיך ופירק כמעט כל חלק במחזה, בעוד דראקו מקשיב, עיניו נפערות יותר ויותר. ואבא סיים באומרו שמחזות כאלה הם *תמיד* לא מציאותיים, מכיוון שאם המחזאי היה יודע מה מישוה *באמת* חכם כמו לייט היה *באמת* עושה, המחזאי היה מנסה להשתלט על העולם בעצמו במקום לכתוב על זה מחזות.

ואז אבא סיפר לדראקו על חוק השלוש, לפיו כל מזימה שדרשה שיקרו יותר משלושה דברים שונים, לעולם לא תעבוד בחיים האמיתיים.

אבא הוסיף והסביר שכיוון שרק שוטה ינסה לתכנן מזימה *מורכבת ככל האפשר*, המגבלה האמיתית היא שניים.

דראקו לא הצליח למצוא את המילים לתאר עד כמה עצומה הייתה אי-ההיתכנות של תכנית העל של הארי.

אבל זו בדיוק טעות מהסוג שהיית עושה אם לא היו לך מורים וחשבת שאתה חכם ולמדת לחרוש מזימות מצפייה במחזות.

"אז", אמר הארי. "מה אתה חושב על התוכנית?"

"זה מתוחכם..." אמר דראקו לאיטו. לצעוק 'מבריק!' ולהתנשף בתדהמה היה נראה חשוד מדי. "הארי, אני יכול לשאול שאלה?"

"בטח", אמר הארי.

"למה קנית לגריינג'ר נרתיק יקר?"

"כדי להראות לה שאני לא נוטר טינה", אמר הארי מיד. "אם כי אני משער שהיא תרגיש לא בנוח אם היא תסרב לבקשות קטנות שאבקש ממנה בחודשים הקרובים."

ואז דראקו הבין שהארי באמת מנסה להיות חבר שלו.

המהלך של הארי כנגד גריינג'ר באמת היה מבריק, אולי אפילו גאוני. לגרום ליריבים שלך לא לחשוד בך, וגם להפוך אותם לבעלי חובך בצורה ידידותית, כך שתוכל לתמרן אותם למיקום הרצוי על ידי לא יותר מבקשה. דראקו לא היה יכול לעשות את זה כי הקורבן שלו היה נזהר מדי, אבל הילד שנשאר בחיים כן יכל. ולכן הצעד הראשון במזימה של הארי היה לתת ליריבו מתנה יקרה; דראקו לא היה חושב על כך, אבל זה עשוי לעבוד...

אם היית יריבו של הארי, אולי היית מתקשה לראות את המזימות שלו בהתחלה, אולי הן אפילו ייראו לך מטופשות, אבל דרך מחשבתו תהיה הגיונית ברגע שתבין אותה. אתה תבין שהוא מנסה לפגוע בך.

הדרך שבה הארי התנהג כלפי דראקו כעת לא הייתה הגיונית.

מפני שאם היית חבר של הארי, הוא ניסה להיות חברך בדרך הזרה והבלתי נתפשת שלמד מהמוגלים, אפילו אם המשמעות הייתה שחיך יהרסו כליל.

הדממה התארכה.

"אני יודע שפגעתי בחברות שלנו נוראות", אמר הארי לבסוף. "אבל בבקשה תבין, דראקו, שבסופו של דבר, רק רציתי ששנינו נגלה את האמת יחד. האם זה משהו שאתה יכול לסלוח עליו?"

התפצלות עם שתי דרכים, אבל רק אחת שקל לחזור ממנה אם ישנה את דעתו...

"אני מניח שאני מבין מה ניסית לעשות", שיקר דראקו, "אז כן."

עיניו של הארי אורו. "אני שמח לשמוע זאת, דראקו, הוא אמר בשקט.

שני התלמידים עמדו בגומחה, הארי עדיין טובל בקרן השמש הבודדת, דראקו בצל.

ודראקו הבין באימה ובייאוש שאף על פי שהיה זה גורל נורא להיות חברו של הארי, להארי היו עכשיו כל כך הרבה דרכים שונות לאיים על דראקו, שלהיות אויבו היה גורל נורא אף יותר.

כנראה.

אולי.

טוב, הוא תמיד יכול להפוך לאויב אחר כך...

הוא אבוד.

"אז, "אמר דראקו. "מה עכשיו?"

"נלמד שוב בשבת הבאה?"

"כדאי לך שזה לא ילך כמו פעם שעברה –"

"אל תדאג, זה לא, "אמר הארי. "עוד כמה שבתות כאלה ואתה תעקוף אותי."

הארי צחק. דראקו לא.

"הו, ולפני שתלך, "אמר הארי, וחייך בתמימות. "אני יודע שזה לא זמן טוב, אבל אני רוצה לשאול לעצתך בנושא מסוים, למען האמת."

"אוקיי, "אמר דראקו, דעתו עדיין מוסחת מההצהרה האחרונה.

עיניו של הארי הפכו דרוכות. "קניית הנרתיק הזה לגריינג'ר גמרה את מרבית הזהב שהצלחתי לגנוב מהכספת שלי בגרינגוטס –"

מה.

"– ומקגונגל מחזיקה במפתח, או שאולי עכשיו הוא אצל דמבלדור. ואני בדיוק עומד להתחיל מזימה שתדרוש קצת כסף, אז תהיתי אם אתה יודע איך אני יכול להשיג גישה –"

"אני אלווה לך את הכסף, "אמר פיו של דראקו מתוך רפלקס קיומי טהור.

הארי נראה מופתע, אבל בצורה מרוצה. "דראקו, אתה לא חייב –"

"כמה אתה צריך?"

הארי נקב בסכום ודראקו בקושי הצליח למנוע מההלם להופיע על פניו. אלו היו כמעט כל דמי הכיס שאבא נתן לדראקו לשנה שלמה, דראקו יישאר עם אוניות ספורות –

ואז דראקו בעט בעצמו מחשבתי. כל מה שהוא יצטרך לעשות זה לכתוב לאבא ולהסביר לו שהכסף אזל מפני שהוא הצליח להלוות אותו להארי פוטר, ואבא ישלח לו מכתב ברכה מיוחד כתוב בדיו מוזהב, צפרדע שוקולד ענקית שייקח לו שבועיים לאכול, ופי עשרה אוניות, רק למקרה שהארי פוטר יזדקק להלוואה נוספת.

"זה הרבה יותר מדי, לא?" אמר הארי. "אני מצטער, לא הייתי צריך לבקש –"

"סלח לי, אני בכל זאת מאלפוי, אתה יודע, "אמר דראקו. "פשוט הייתי מופתע שאתה רוצה כל כך הרבה."

"אל תדאג", אמר הארי פוטר בעליצות. "זה לא משהו שמסכן את האינטרסים של המשפחה שלך, סתם רשעות שלי."

דראקו הנהן. "אין בעיה, אם כך. אתה רוצה ללכת לקחת את זה עכשיו?"

"בטח", אמר הארי.

כשעזבו את הגומחה והתחילו ללכת לכיוון הצינוקים, דראקו לא היה מסוגל שלא לשאול, "אז אתה יכול לספר לי מה מטרת המזימה הזו?"

"ריטה סקיטר."

דראקו חשב לעצמו כמה מילים גסות מאוד, אבל כבר היה הרבה יותר מדי מאוחר לסרב.

דראקו הצליח לאסוף את מחשבותיו בזמן שלקח להם להגיע לצינוק.

הוא באמת התקשה לשנוא את הארי פוטר. הארי באמת ניסה להיות חברותי, הוא פשוט היה משוגע.

וזה לא יעצור את נקמתו של דראקו, או אפילו יעכב אותה.

"אז", אמר דראקו, אחרי שהביט סביב כדי לוודא שאין איש בסביבה. קסם טישטש את קולותיהם, כמובן, אבל זהירות נוספת מעולם לא הזיקה. "חשבתי לעצמי. כשנוסיף מגויסים חדשים לקשר הבייסיאני, הם יהיו חייבים לחשוב שאנחנו שווי מעמד. אחרת יספיק אחד מהם כדי לגלות את המזימה לאבא. כבר הבנת את זה, נכון?"

"כמובן", אמר הארי.

"האם באמת נהיה שווי מעמד?" שאל דראקו.

"חוששני שלא", אמר הארי. היה ברור שהוא מנסה להישמע עדין, וברור גם שהוא מנסה להדחיק לא מעט התנשאות, ולא בהצלחה יתרה. "אני מצטער, דראקו, אבל אתה אפילו לא יודע מה משמעות המילה בייסיאני בקשר הבייסיאני כרגע. אתה תצטרך ללמוד במשך חודשים לפני שנוכל לצרף מישהו, רק כדי שתוכל להעמיד פנים בהצלחה."

"בגלל שאני לא יודע מספיק מדע", אמר דראקו, נזהר לשמור על קולו נייטרלי.

הארי הניד את ראשו למשמע הדבר. "הבעיה איננה שאתה לא מכיר דברים מדעיים מסוימים כמו חומצה דאוקסיריבונוקלאית. זה לא ימנע ממך מלהיות שווה לי. הבעיה היא שאתה לא מאומן בשיטות הרציונליות, הידע הסודי העמוק יותר שעליו מבוססת הדרך שבה גילו את כל התגליות הללו מלכתחילה. אני אנסה ללמד אותך, אבל הרבה יותר קשה ללמוד אותן. תחשוב על מה שעשינו אתמול, דראקו. כן, אתה עשית חלק מהעבודה. אבל אני הייתי היחיד שהחזיק בהגה. אתה ענית על חלק מהשאלות. אני שאלתי את כולן. אתה עזרת לדחוף. אני עשיתי את מלאכת הניווט בעצמי. ובלי השיטות הרציונליות, דראקו, לא תוכל לנווט את הקשר הבייסיאני למקום שאליו הוא צריך להגיע."

"אני מבין", אמר דראקו, קולו נשמע מאוכזב.

הארי ניסה לדבר בצורה עדינה אף יותר. "אני אנסה לכבד את המומחיות שלך, דראקו, בדברים כמו ענייני אנשים. אבל גם אתה צריך לכבד את המומחיות שלי, ופשוט אין שום דרך בה תוכל להיות שותף שווה בניווט

הקשר הבייסיאני. התעוררת כמדען לפני יום אחד, אתה יודע סוד אחד על חומצה דאוקסיריבונוקלאית, ואתה לא מאומן באף אחת משיטות הרציונליות."

"אני מבין," אמר דראקו.

והוא הבין.

ענייני אנשים, הארי אמר. נראה שדראקו אפילו לא יתקשה במיוחד להשתלט על הקשר הבייסיאני. ולאחר מכן, הוא יהרוג את הארי פוטר רק ליתר ביטחון –

דראקו חווה שוב את תחושת הבחילה שהרגיש אתמול, כשידע שהארי צורח.

דראקו חשב עוד כמה מילים גסות.

טוב. הוא לא יהרוג את הארי. הארי גדל אצל מוגלגים, זו לא אשמתו שהוא משוגע.

במקום זה, הארי יישאר בחיים, רק כדי שדראקו יוכל לומר לו שהכול היה לטובתו של הארי, באמת, והוא צריך להיות אסיר תודה –

ובתחושת הנאה מפתיעה ופתאומית, דראקו הבין שהדבר באמת יהיה לטובתו של הארי. אם הארי ינסה לממש את התוכנית שלו, ולנסות לשחק בדמבלדור ובאבא, הוא ימות.

זה היה מושלם.

דראקו ייקח מהארי את כל החלומות שלו, בדיוק כמו שהארי עשה לו.

דראקו יאמר להארי שזה לטובתו שלו, וזו תהיה האמת לאמיתה.

דראקו יפעיל את הקשר הבייסיאני ואת כוחו של המדע כדי לטהר את עולם הקוסמים, ואבא יהיה גאה בו ממש כאילו היה אוכל מוות.

המזימות המרושעות של הארי פוטר ייכשלו, וכוחות הצדק ינצחו.

הנקמה המושלמת.

אלא אם...

פשוט תעמיד פנים שאתה מעמיד פנים שאתה מדען, אמר לו הארי.

לדראקו חסרו המילים לתאר מה בדיוק הבעיה במוחו של הארי –

(זאת מכיוון שדראקו מעולם לא שמע את המונח עומק הרקורסיה)

– אבל הוא יכל לנחש את סוג המזימות שנבעו ממנה.

...אלא אם כן זה בדיוק מה שהארי רצה שדראקו יחשוב, כחלק ממזימה גדולה אף יותר, שדראקו ישחק בדיוק לידידו אם ינסה לסכל את אותה. אולי אפילו הארי יודע שתכניתו לא ישימה, ושאין לה שום מטרה חוץ מלפתות את דראקו לסכל אותה –

לא. הדרך הזו הייתה *מטורפת*. חייב להיות גבול. אדון האופל בעצמו לא היה עד כדי כך מעוות. דברים כאלה לא קרו בחיים האמיתיים, רק בסיפורים שאבא סיפר לו לפני השינה, על גרגולים כסילים שרק קידמו את תכניותיו של הגיבור בכל פעם שניסו לעצור אותו.

הארי פסע לצד דראקו, חיוך על פניו, וחשב על המקורות האבולוציוניים של האינטליגנציה האנושית.

בתחילה, לפני שאנשים הבינו איך בדיוק אבולוציה עובדת, הם הלכו סחור אחר רעיונות מופרכים כמו האינטליגנציה האנושית התפתחה כדי שנוכל להמציא כלים טובים יותר.

הסיבה שהדבר היה מופרך הייתה שמספיק שאדם אחד בשבט ימציא כלי טוב יותר כדי שכל השבט יוכל להשתמש בו, והוא יתפשט לשבטים אחרים, והצאצאים שלהם עדיין ישתמשו בו מאה שנים מאוחר יותר. זה היה מצוין מנקודת המבט של התקדמות מדעית, אבל במונחים אבולוציוניים, המשמעות של זה הייתה שלאדם אשר המציא משהו לא היה יתרון משמעותי בבשירות, לא היו לו הרבה יותר ילדים מאשר לכל השאר. רק יתרונות כשירות יחסיים מסוגלים להגדיל את התדירות היחסית של גן באוכלוסייה, ולקדם מוטציה בודדת למצב שבו היא אוניברסלית ונמצאת אצל כולם. המצאות מבריקות פשוט לא היו שכיחות מספיק כדי להפעיל את לחץ הברירה המתמשך הנדרש כדי לקדם מוטציה. היה זה ניחוש טבעי, אם הבטת בבני אדם עם הרובים והטנקים והנשקים הגרעיניים שלהם והשווית אותם לשימפנזים, שהאינטליגנציה הייתה שם כדי ליצור את הטכנולוגיה. ניחוש טבעי, אך שגוי.

לפני שאנשים הבינו בדיוק איך אבולוציה עובדת, הם הלכו סחור אחר רעיונות מופרכים כמו 'האקלים השתנה', 'שבטים היו צריכים לנדוד' או 'אנשים היו צריכים להפוך לחכמים יותר כדי להתמודד עם הבעיות החדשות שניצבו בפניהם'.

אבל לבני אדם היה מוח גדול פי ארבעה מזה של שימפנזים. עשרים אחוזים מהאנרגיה המטבולית של אדם מושקעת בהזנת המוח. בני אדם הם חכמים ברמה *מגוחכת* יותר מאשר כל מין אחר. דברים כאלה לא מתרחשים כי הסביבה העלתה קצת את רמת הקושי של בעיות. במקרה כזה, היצורים החיים יהפכו לקצת יותר חכמים כדי לפתור אותן. אם התוצאה שקיבלת בסוף הייתה מוח עצום ומגודל, הסיבה חייבת להיות תהליך אבולוציוני כלשהו שיצא מכלל שליטה, משהו שילחץ וילחץ בלי סוף.

והיום, למדענים היה ניחוש לא רע לגבי התהליך האבולוציוני שיצא משליטה.

הארי קרא פעם ספר מפורסם שנקרא *פוליטיקת שימפנזים*. הספר תיאר כיצד שימפנזה בוגר בשם לואיט התעמת עם האלפא המזדקן, יְרוּאָן, בעזרתו של שימפנזה צעיר בשם ניקי, שרק הגיע לבגרות. ניקי לא התערב ישירות בקרבות בין לואיט וירואן, אבל הוא מנע מתומכיו של ירואן בשבט מלעזור לו, והסיח את דעתם בכל פעם שהתפתח עימות בין לואיט וירואן. ולואיט ניצח בסופו של דבר, והפך לאלפא החדש, עם ניקי כשני בדרגה...

...אם כי לא לקח זמן רב עד שניקי יצר ברית עם ירואן המובס, הדיח את לואיט, ונהיה האלפא החדש החדש.

זה באמת גרם לך להעריך את מה שמיליוני שנים בהן הומנואידים ניסו להערים אחד על השני – במין מרוץ חימוש אבולוציוני ללא גבול – יכלו לעשות להגברת יכולות מנטליות.

כי, 'תה יודע, בן אדם היה לגמרי רואה את זה בא.

ולצידו של הארי, דראקו פסע, כובש את חיוכו בעודו חושב על נקמתו.

יום אחד, אולי בעוד שנים, אבל יום אחד, הארי פוטר יבין בדיוק מה קורה כשאתה לא מעריך מספיק בן לבית מאלפוי.

דראקו התעורר כמדען בתוך יום אחד. הארי אמר שהוא ציפה שזה ייקח חודשים

אבל כמובן שאם היית מאלפוי, אתה תהיה מדען חזק הרבה יותר מכל אחד אחר.

אז דראקו ילמד את כל השיטות הרציונליות של הארי פוטר, וכשתבוא העת -

פרק 25

המתן לפני שתציע פתרונות

לחפש חיים חדשים וג'. ק. רולינג!

הערה: מכיוון שהמדע שבסיפור זה הוא בדרך כלל נכון, אני מצרף כאן אזהרה שבפרקים 22–25 הארי בדק המון אפשרויות, והחשבה ביותר מביניהן זו שיש הרבה אללים (מקטעי גנים) של קוסמות אבל כולם בכרומוזום אחד (מה שלא היה קורה בצורה טבעית, אבל הכרומוזום אולי היה מהונדס גנטית). במקרה הזה, תבנית הירושה תהיה מנדלית, אבל הכרומוזום הקסום יוכל לא לעבוד בגלל הצלבה עם כרומוזום לא קסום. (הארי קרא על מנדל וכרומוזומים בספר על היסטוריה מדעית, אבל הוא לא למד מספיק בשביל לדעת על הצלבת כרומוזומים. הרי הוא רק בן אחת עשרה.) בכל מקרה, למרות שעלון מדע מודרני ימצא עוד הרבה נקודות לגעת בהם, כל מה שהארי הציג כראיה חזקה הוא עובדתית ראייה חזקה – האפשרויות האחרות הן בלתי סבירות.

מערכה 2:

(השמש זרחה בבהירות באולם הגדול מבעד לתקרת השמיים המכושפת שממעל, מאירה את התלמידים כאילו ישבו תחת כיפת השמיים, בוהקת מצלחותיהם וקערותיהם, בעודם – רעננים משנת הלילה – זוללים את ארוחת הבוקר כהכנה לתכניותיהם לסוף השבוע.)

אז. ישנו רק דבר אחד שהופך אותך לקוסם.

זה לא מפתיע, כשחושבים על זה. מה שדנ"א עושה בסופו של דבר זה לומר לריבוזומים איך לחבר לשרשר חומצות אמינו לחלבונים. הפיזיקה המקובלת מסוגלת לתאר חומצות אמינו ללא קושי מיוחד, ולא משנה כמה חומצות אמינו חיברת יחד, הפיזיקה קונבציונלית לעולם, לעולם לא תאפשר לך להוציא מזה קסם.

ועם זאת נראה שקסם הוא תורשתי ונקבע על ידי דנ"א.

אז כנראה זה לא בגלל שהדנ"א חיבר יחד חומצות אמינו לא קסומות לחלבונים קסומים.

מקטע הדנ"א הרלוונטי לא נותן קסם בפני עצמו.

הקסם מגיע ממקום אחר.

(בשולחן רייבנקלו היה ילד אחד שבהה בחלל, בעוד ידו מרימה בכף דבר אוכל חסר משמעות לתוך פיו מתוך מה שהיה לפניו. ניתן היה להחליף זאת בערימת עפר מבלי שיבחין בהבדל.)

ומסיבה מסוימת מקור הקסם הקדיש תשומת לב לסמן דנ"א מסוים בקרב פרטים שמכל בחינה אחרת היו בני אדם צאצאי הומינואידים.

(למעשה לא מעט ילדים וילדות בהו בחלל. זה היה שולחן רייבנקלו, אחרי הכול.)

היו קווי טיעון נוספים שהובילו למסקנה הזו. מנגנון מורכב תמיד היה אוניברסלי בקרב מין שמתרבה בצורה זוויגית. אם גן ב' הסתמך על גן א', גן א' חייב להיות מועיל בפני עצמו, ולהפוך לכמעט אוניברסלי במאגר הגנטי בכוחות עצמו, לפני שב' יהיה מועיל לעתים קרובות מספיק כדי להעניק יתרון התאמה. ברגע שב' הפך אוניברסלי ניתן לקבל גרסה שונה של א', א*, שיסתמך על ב', ואז ג' שיסתמך על א* ועל ב', ואז ב* שיסתמך על ג', עד שכל המנגנון יתרסק אם תסיר חלק אחד. אבל כל התהליך חייב לקרות באופן הדרגתי – אבולוציה לעולם לא הביטה קדימה, אבולוציה לעולם לא תתחיל לקדם את ב' בהכנה לכך שא' יהפוך לאוניברסלי במאגר הגנטי לאחר מכן. אבולוציה הייתה העובדה ההיסטורית הפשוטה שהגנים של האורגניזמים שבפועל היו להם הכי הרבה ילדים, היו שכיחים יותר בדור הבא. אז כל רכיב במכונה מורכבת חייב להיות כמעט אוניברסלי לפני שרכיבים אחרים במכונה יתפתחו אבולוציונית בצורה שתלויה בנוכחותו.

אז המנגנון המורכב, עם רכיבים התלויים הדדית, מנגנון החלבונים המורכב ורב העוצמה שהניע את החיים, היה תמיד אוניברסלי במין שמתרבה זוויגית – פרט לחופן קטן של גרסאות שונות שאינן תלויות זו בזו, שנבררו בתהליך הביררה הטבעית בכל זמן נתון, בעוד שכבת מורכבות נוספת הולכת ונבנית. זו הסיבה שלכל בני האדם יש אותו מבנה מוח, אותם רגשות, ואותן הבעות פנים שמחוותות לרגשות הללו; התאמות כאלו לסביבה הן מורכבות, לכן הן חייבות להיות אוניברסליות.

אם קסם היה דבר כזה, התאמה גדולה ומורכבת שדורשת הרבה גנים, צאצאים של קוסמים ומוגלים יהיו עם מחצית מהחלקים הללו וחצי מכונה לא תוכל לעשות הרבה. אז בני מוגלים לא היו יכולים להתקיים אף פעם. אפילו אם כל החלקים הגיעו בנפרד למאגר הגנטי המוגלגי, הם לעולם לא היו מורכבים מחדש במקום אחד כדי ליצור קוסם.

אין שום עמק מבודד גנטית של בני אדם שעלו במקרה על נתיב אבולוציוני שהוביל לאזורים קסומים מורכבים של המוח. המכשור הגנטי המורכב הזה לעולם לא היה מורכב בחזרה לבן מוגלים, אם קוסמים היו מתרבים עם מוגלים.

אז תהא אשר תהא הדרך שבה הגנים שלך הפכו אותך לקוסם, היא לא הייתה להכיל תוכניות בנייה למנגנון מורכב.

זו הייתה הסיבה הנוספת שהארי ניחש שהתבנית המנדלית תהיה שם. אם גנים קסומים הם לא מורכבים, למה שיהיה יותר מאחד?

ועם זאת קסם עצמו נראה מורכב למדי. לחש נעילת דלת שימנע מהדלת להיפתח וגם ימנע ממך לעשות שינוי צורה לצירים וגם יתנגד לפיניטה אינקנטאטם ולאלוהומורה. מרכיבים רבים שמצביעים לאותו כיוון: אפשר לקרוא לזה מוכוונות מטרה, או בשפה פשוטה יותר, תכליתיות.

קיימות רק שתי סיבות מוכרות למורכבות תכליתית. ברירה טבעית, שהפיקה דברים כמו פרפרים. והנדסה תבונית, שהפיקה דברים כמו מכונות.

קסם לא נראה כמו משהו ששכפל את עצמו לכדי קיום. לחשים היו מורכבים בכוונה, אבל, שלא כמו פרפרים, לא מורכבים בכוונה לייצר עותקים של עצמם. לחשים היו מורכבים בכוונה לשרת את המשתמש שלהם, כמו מכונות.

אם כך, מהנדס תבוני כלשהו יצר את מקור הקסם, ואמר לו לשים לב לסמן דנ"א מסוים.

המחשבה הברורה הבאה הייתה שיש לזה קשר כלשהו ל"אטלנטיס".

הארי שאל את הרמיוני על זה פעם – ברכבת להוגוורטס, אחרי ששמע את דראקו אומר זאת – וככל שידע, דבר לא היה ידוע מעבר למילה עצמה.

יכול להיות שזו אגדה צרופה. אבל סביר מספיק לחשוב שציוויליזציה של משתמשי קסם, במיוחד אחת שהתקיימה לפני האיסור של מרלין, הייתה מצליחה לפוצץ את עצמה.

קו המחשבה הזה המשיך: אטלנטיס הייתה ציוויליזציה מבודדת שאיכשהו יצרה את מקור הקסם, ואמרה לו לשרת רק אנשים עם הסמן הגנטי האטלנטי, דם אטלנטיס.

ועל פי היגיון דומה: המילים שאמר קוסם, תנועות השרביט, אלה לא היו מורכבים מספיק בפני עצמם כדי ליצור השפעות לחשים מאפס – לא באותו אופן ששלושה מיליארד זוגות בסיסים של דנ"א אנושי באמת היו מורכבים מספיק כדי ליצור גוף אנושי מאפס, לא באותו אופן שנדרשו אלפי ביטים של מידע כדי ליצור תכניות מחשב.

אז המילים ותנועות השרביט היו רק מתגים, ידידות שהניעו מכונה סמויה ומורכבת אף יותר. כפתורים, לא תכניות בנייה.

ובדיוק כמו שתוכנת מחשב לא תתקמפל אם עשית שגיאת איות אחת, כך גם מקור הקסם לא יגיב לך אלא אם תטיל את הלחשים שלך בדיוק בצורה הנכונה.

שרשרת היגיון נטולת כל דופי.

והיא הובילה בצורה בלתי נמנעת אל מסקנה סופית בודדת.

אבותיהם הקדומים של הקוסמים, לפני אלפי שנים, אמרו למקור הקסם לגרום לדברים לרחף אך ורק אם אמרת...

'ווינגארדיום לביוסה'.

הארי צנח על שולחן ארוחת הבוקר, מניח בעייפות את ראשו על יד ימינו.

ישנו סיפור משחר ימי הבינה המלאכותית – מהתקופה שבה הכול רק התחיל ואף אחד לא הבין עדיין שהבעיה תהיה קשה – על פרופסור שהאציל על אחד מתלמידי המחקר שלו את פתרון בעיית הראייה הממוחשבת.

הארי התחיל להבין איך הרגיש תלמיד המחקר הזה.

זה עשוי לקחת זמן מה.

למה צריך להשקיע יותר מאמץ להטיל את לחש האלוהומורה, אם זה פשוט כמו ללחוץ על כפתור?

מי היה טיפש מספיק לבנות לחש אבדה קדברה, שאפשר להטיל רק בעזרת שנאה?

למה כדי לבצע שינוי צורה אילם צריך לעשות הפרדה מנטלית מוחלטת בין הרעיון של צורה והרעיון של חומר?

ייתכן שהארי לא יפתור את הבעיה הזו עד שיסיים ללמוד בהוגוורטס. הוא עשוי להמשיך לעבוד על זה כשהיה בן שלושים. הרמיוני צדקה, הארי לא הפנים את זה עד הסוף לפני כן. הוא פשוט נאם נאום מעורר השראה על נחישות.

תודעתו של הארי שקלה קצרות האם להפנים עד הסוף שהוא אולי לא יפתור את הבעיה הזו לעולם, ואז החליטה שזה יהיה מוגזם.

חוץ מזה, כל עוד הוא יצליח להגיע לחיי אלמוות בעשורים הראשונים, הוא יהיה בסדר.

באיזו שיטה השתמש אדון האופל? עכשיו כשהוא חושב על זה, העובדה שאדון האופל הצליח איכשהו לשרוד את מות הגוף הראשון שלו הייתה חשובה כמעט פי אינסוף מהעובדה שהוא ניסה להשתלט על בריטניה הקסומה

–
"סלח לי," אמר קול בלתי צפוי מאחוריו בנימה מאוד בלתי צפויה. "כשנזכר לך, מר מאלפוי מבקש שתואיל לשוחח עמו."

הארי לא נחנק מדגני הבוקר שלו. במקום זאת הוא הסתובב והביט במר קראב.

"סלח לי," אמר הארי. "לא התכוונת לומר 'הבוס רוצה לדבר' ת'ך'?"

מר קראב לא נראה מרוצה. "מר מאלפוי הנחה אותי לדבר כראוי."

"אני לא יכול לשמוע אותך," אמר הארי. "אתה לא מדבר כראוי." הוא הסתובב חזרה אל קערת פיתית השלג הזעירים והכחולים ואכל כף נוספת בהפגנתיות.

"הבוס רוצה לדבר' ת'ך," נשמע קול מאיים מאחוריו. "כדאי' לך לבוא לרות' ותו אם' תה' יודע מה טוב'ך."

זהו. עכשיו הכול הולך לפי התכנית.

מערכה 1:

"סיבה?" אמר הקוסם הזקן. הוא השתלט על הזעם שבפניו. הילד לפניו היה הקורבן, ובהחלט אין צורך להפחיד אותו עוד יותר. "אין דבר שיכול לתרץ –"

"מה שאני עשיתי לו היה גרוע יותר."

גופו של הקוסם הזקן התקשה באימה פתאומית. "הארי, מה עשית?"

"רימיתי את דראקו כדי שיחשוב שרימיתי אותו כדי שישתתף בטקס שהקריב את האמונה שלו בטוהר דם. וזה אומר שהוא לא יוכל לגדול להיות אוכל מוות. הוא איבד את הכול, המנהל."

השתררה דממה ארוכה במשרד, שנשברה רק על ידי השריקות והצפצופים הקטנים של השליפציקים, קולות שאחרי זמן מה נשמעו כדממה.

"סלח לי," אמר הקוסם הזקן, "אני באמת מרגיש שוטה. ואני ציפיתי לתומי שתנסה לגאול את היורש לבית מאלפוי על ידי, נאמר, חברות אמת וטוב לב."

"הא! כן, כאילו זה היה עובד."

הקוסם הזקן נאנח. זה היה כבר מוגזם. "אמור לי, הארי. האם עלה בדעתך שיש משהו לא הולם בגאולת אדם באמצעות שקרים ומרמה?"

"עשיתי זאת בלי לשקר ישירות, ומכיוון שאנחנו מדברים פה על דראקו מאלפוי, אני חושב שהתכוונת לומר הולם." הילד נראה זחוח למדי.

הקוסם הזקן הניד בראשו בייאוש. "חה הגיבור. כולנו אבודים."

מערכה 5:

נראה כאילו מנהרת האבן הגסה, הארוכה והצרה, השרויה בעלטה למעט אור שרביטו של ילד, נמשכה לאורך קילומטרים.

הסיבה לכך הייתה פשוטה: היא אכן נמשכה לאורך קילומטרים.

השעה הייתה שלוש לפנות בוקר, ופרד וג'ורג' החלו לצעוד בדרך הארוכה במורד המעבר הסודי שהוביל מהפסל של המכשפה שתומת העין בהוגוורטס אל המרתף של הדובשנרייה בהוגסמיד.

"איך הולך?" שאל פרד בקול נמוך.

(לא שמישהו הקשיב, אבל היה משהו מוזר בלדבר בקול רגיל בעודך נמצא במעבר סודי.)

"עדיין בעייתי," אמר ג'ורג'.

"שניהם, או -"

"המקוטע הסתדר. השני עדיין כמו שהיה."

המפה הייתה חפץ קסם חזק להפליא, שהיה מסוגל לעקוב אחרי כל ישות תבונית בשטח בית הספר, בזמן אמת, על פי שם. היא נוצרה בזמן הקמת הוגוורטס, כמעט בוודאות. זה לא טוב ששגיאות מתחילות להופיע. מרבית הסיכויים שאיש מלבד דמבלדור לא יוכל לתקן אותה אם תתקלקל.

והתאומים לבית וויזלי לא עמדו להסגיר את המפה לדמבלדור. זה יהיה עלבון בלתי נסלח לקונדסאים - ארבעת האלמונים שהצליחו לגנוב חלק ממערכת האבטחה של הוגוורטס, משהו שוודאי נוצר על ידי סלזאר סלית'רין עצמו, ולהפוך אותו לכלי עזר למתיחות תלמידים.

יש שהיו חושבים שזה לא מכבד.

יש שהיו חושבים שזה פשע.

התאומים לבית וויזלי האמינו באמונה שלמה שלו גודריק גריפינדור היה בסביבה כדי לראות זאת, הוא היה מאשר.

האחים הלכו עוד ועוד, לרוב בדממה. התאומים לבית וויזלי דיברו אחד עם השני כשתכננו מתיחות חדשות, או כשאחד מהם ידע משהו שהשני לא ידע. אחרת לא היה טעם. אם שניהם כבר ידעו את אותו המידע, הם נטו לחשוב את אותן מחשבות ולהחליט את אותן החלטות.

(בימים עברו, בכל פעם שתאומים זהים קסומים נולדו, היה נהוג להרוג אחד מהם לאחר הלידה.)

לאחר זמן מה, פרד וג'ורג' טיפסו אל מרתף מאובק, מלא חביות ומדפים עם חומרים מוזרים.

פרד וג'ורג' המתינו. לא היה מנומס לעשות משהו אחר.

לא עבר זמן רב, ואיש זקן ורזה בפיג'מה שחורה ירד במורד המדרגות שהובילו למרתף בעודו מפהק. "שלום, בנים," אמר אמברוזיוס פלום. "לא ציפיתי לראות אתכם הלילה. כבר נגמר לכם המלאי?"

פרד וג'ורג' החליטו שפרד ידבר.

"לא בדיוק, מר פלום," אמר פרד. "קיווינו שתוכל לסייע לנו במשהו משמעותי יותר... מעניין."

"רגע, בנים," אמר פלום, קולו רציני, "אני מקווה שלא הערתם אותי רק כדי שאומר לכם שוב שלא אמכור לכם שום סחורה שבאמת תכניס אתכם לצרות. לא עד שתהיו בני שש עשרה, לפחות –"

ג'ורג' הוציא פריט מבין גלימותיו והושיט אותו לפלום ללא מילים. "ראית את זה?" שאל פרד.

פלום הביט במהדורת אתמול של הנביא היומי והנהן, מזעיף את פניו. הכותרת הייתה אדון האופל הבא? והייתה תמונה של ילד צעיר, שמצלמתו של תלמיד כלשהו הצליחה לתפוס בהבעה קרה ומאיימת.

"אני לא מאמין על המאלפוי הזה," התפרץ פלום. "תוקף את הילד כשהוא רק בן אחת עשרה! צריך לטחון את האיש הזה ולעשות ממנו שוקולדים!"

פרד וג'ורג' מצמצו בתיאום. מאלפוי עומד מאחורי ריטה סקיטר? הארי לא הזהיר אותם בקשר לזה... מה שאומר שהארי לא ידע. הוא לעולם לא היה מערב אותם לו ידע...

פרד וג'ורג' החליפו מבטים. ובכן, הארי לא צריך לדעת עד אחרי שהעבודה תסתיים.

"מר פלום," אמר פרד בשקט, "הילד שנשאר בחיים זקוק לעזרתך."

פלום הביט בשניהם.

ואז שחרר את נשימתו העצורה באנחה.

"בסדר," אמר פלום, "מה אתם רוצים?"

מערכה 6:

כשריטה סקיטר לוכדת במבטה על טרף עסיסי, היא נוטה שלא לשים לב לנמלים המתרוצצות שמרכיבות את שאר היקום, מה שמסביר למה כמעט נתקלה בגבר צעיר ומקריח שצעד בדרכה.

"העלמה סקיטר," אמר הגבר, קולו חמור וקר יחסית למישהו צעיר כל כך. "איזה מזל שנתקלתי בך כאן."

"עוף לי מהדרך, אפס!" ירתה סקיטר וניסתה לצעוד מסביבו.

הגבר שבדרכה נע בתיאום כה מושלם לתנועתה, עד שהיה נדמה כאילו לא זזו כלל, אלא עמדו בזמן שהרחוב נע מסביבם.

עיניה של ריטה הצטמצמו. "מי אתה חושב שאתה?"

"כמה טיפשי," אמר הגבר ביובש. "היה זה נבון מצידך לשנן את פרצופו של אוכל המוות המוסווה שמאמן את הארי פוטר להיות אדון האופל הבא. אחרי הכול, "חיוך דק, "זה בהחלט נשמע כמו מישהו שלא תרצי להיתקל בו ברחוב, במיוחד אחרי שקטלת אותו בעיתון."

לקח לריטה רגע כדי להבין את ההערה. זה קווירינוס קווירל? הוא נראה צעיר מדי וזקן מדי בו זמנית; פניו, אם תוסר מהן ההבעה החמורה והמתנשאת, יהיו שייכות למישהו בשנות השלושים המאוחרות שלו. והשער שלו כבר החל לנשור? הוא לא יכול להרשות לעצמו מרפא?

לא, זה לא חשוב, יש לה זמן ומקום וחיפושית להיות. היא הרגע קיבלה טיפ בעילום שם על כך שמדאם בונז נפגשת בסתר עם אחד מהעוזרים הצעירים שלה. אם היא תוכל לוודא את זה היא תקבל בונוס מכובד – בונז נמצאת גבוה למדי ברשימת החיסול. האדם שנתן את הטיפ אמר שבונז ועוזרה הצעיר עתידים לאכול צהריים בחדר מיוחד בפונדק של מרי, חדר פופולרי במיוחד למטרות מסוימות; חדר שמאובטח כנגד כל מכשירי ההאזנה, כך גילתה, למעט חיפושית כחולה יפהפיה שעומדת לה על הקיר...

"עוף לי מהדרך!" אמרה סקיטר, וניסתה לדחוף את קווירל מדרכה. זרועו של קווירל נגעה קלות בשלה, מסיטה אותה, וריטה מעדה בעוד הדחיפה שלה נשלחה אל האוויר הריק.

קווירל משך מעלה את שרוול שמאל של גלימתו וחשף את זרועו השמאלית. "ראי," אמר קווירל, "אין אות אפל. ברצוני שהעיתון שלך יחזור בו מפרסומיו."

ריטה פלטה צחוק המום. כמובן שהאיש איננו אוכל מוות באמת. העיתון לא היה מפרסם זאת לו היה. "שכח מזה, אפס. עכשיו תתחפף."

קווירל בהה בה לרגע.

ואז הוא חייך.

"העלמה סקיטר," אמר קווירל, "קיוויתי שאוכל למצוא תמריץ כלשהו שיוכל לשכנע אותך. ועם זאת גיליתי שאיני יכול למנוע מעצמי את העונג שבلمחוך אותך."

"ניסו זאת בעבר. עכשיו תעוף לי מהדרך, אפס, או שאמצא כמה הילאים ואדאג שיעצרו אותך על הפרעה לעיתונות."

קווירל קד לה קידה קטנה, וצעד הצידה. "היי שלום, ריטה סקיטר," נשמע קולו מאחוריה.

בעוד ריטה דוהרת קדימה, היא ציינה באחורי מחשבתה שהגבר שרק נעימה בעודו מתרחק.

כאילו זה יפחיד אותה.

"סליחה, אבל אני בחוץ", אמר לי ג'ורדן. "אני יותר בקטע של עכבישי ענק."

הילד שנשאר בחיים אמר שיש לו עבודה חשובה למסדר הכאוס, משהו רציני וסודי, משמעותי וקשה יותר מהמתיחות הרגילות שלהם.

ואז הארי פוטר פצח בנאום שהיה מעורר השראה אך מעורפל. נאום שאמר שלפרד ולג'ורג' וללי יש פוטנציאל עצום אם רק ילמדו להיות מוזרים יותר. להפוך את החיים של אנשים לסוריאליסטיים, במקום פשוט להפתיע אותם עם המקבילה לדלי מים שמונח מעל פתח הדלת. (פרד וג'ורג' החליפו מבטים מתעניינים, הם מעולם לא חשבו על זה.) הארי העלה בפניהם את המתיחה שעשו לנוויל – מתיחה שזיכתה אותו בנזיפה ממצנפת המיון, ציין הארי בחרטה מסוימת – שבוודאי גרמה לנוויל לפקפק בשפיותו. נוויל בטח הרגיש כאילו הועבר ליקום חלופי. אותה הרגשה שהייתה לכולם כשראו את סנייפ מתנצל. זה היה הכוח האמיתי של מתיחות.

האם אתם איתו? קרא הארי פוטר, ולי ג'ורדן השיב בשלילה.

"אנחנו בפנים", אמר פרד, או אולי ג'ורג', מכיוון שלא היה ספק שגודריק גריפינדור היה אומר כן.

לי ג'ורדן גיחך בחרטה, נעמד, ועזב את המסדרון הנטוש, שעליו הוטל לחש הקוויטוס, ובו נפגשו ארבעת חברי מסדר הכאוס כדי לקשור קשר.

שלושת החברים הנותרים במסדר הכאוס החלו לעבוד.

(זה לא כל כך עצוב. פרד וג'ורג' עדיין יעבדו עם לי על מתיחות עכבישי ענק, כמו תמיד. הם התחילו לקרוא לזה מסדר הכאוס רק כדי לגייס את הארי פוטר, אחרי שרון אמר להם שהארי מרושע ומוזר, ופרד וג'ורג' החליטו להציל את הארי בעזרת חברות אמת וטוב לב. למרבה המזל לא נראה שזה עדיין נחוץ – אם כי הם לא היו לגמרי בטוחים לגבי זה...)

"אז", אמר אחד התאומים, "במה מדובר?"

"ריטה סקיטר", אמר הארי. "אתם יודעים מי זו?"

פרד וג'ורג' הנהנו, מקמטים את מצחיהם.

"היא התחילה לשאול שאלות לגביי."

זה לא טוב.

"אתם יכולים לנחש מה אני רוצה שתעשו?"

פרד וג'ורג' הביטו זה בזה, מבולבלים מעט. "אתה רוצה שנגניב לה חלק מהממתקים היותר מעניינים שלנו?"

"לא", אמר הארי. "לא, לא, לא! זו חשיבת עכבישי ענק! נו כבר, מה אתם הייתם עושים לו הייתם שומעים שריטה סקיטר מחפשת שמועות עליכם?"

בניסוח כזה, התשובה ברורה.

חיוכים רחבים החלו להימתח על פניהם של פרד וג'ורג'.

"מתחילים להפיץ שמועות על עצמנו, " הם השיבו.

"בדיוק", אמר הארי, מחייך חיוך רחב. "אבל אלה לא יכולות להיות סתם שמועות. אני רוצה ללמד אנשים לעולם לא להאמין למה שהעיתון אומר על הארי פוטר, לא יותר מכפי שמוגלגים מאמינים למה שהעיתון אומר על אלביס. בהתחלה חשבתי פשוט להציף את ריטה סקיטר עם כל כך הרבה שמועות עד שהיא פשוט לא תדע במה להאמין, אבל היא פשוט תבחר בפינצטה את אלה שנשמעות סבירות ורעות. אז מה שאני רוצה זה שתיצרו עלי סיפור שקרי, ותגרמו לריטה סקיטר להאמין בו איכשהו. אבל זה חייב להיות משהו שכולם ידעו שהוא שקרי לאחר מכן. אנחנו רוצים לשטות בריטה סקיטר ובעורכים שלה, ואחר כך לחשוף את הראיות שמראות שהוא שקרי. ובמובן – מאחר שאלו הן הדרישות – הסיפור חייב להיות מגוחך ככל הניתן, כך שעדיין יודפס. אתם מבינים מה אני רוצה שתעשו?"

"לא בדיוק..." אמר באיטיות פרד או ג'ורג'.

"אתה רוצה שנמציא את הסיפור?"

"אני רוצה שתעשו את הכול", אמר הארי פוטר. "אני קצת עסוק כרגע, ובנוסף לכך אני רוצה להיות מסוגל להגיד בכנות שלא היה לי שום מושג מה עומד לקרות. תפתיעו אותי."

לרגע אחד הופיע חיוך מרושע ביותר על פניהם של פרד וג'ורג'.

ואז הם הפכו רציניים. "אבל הארי, אנחנו לא באמת יודעים איך לעשות משהו כזה –"

"אז תגלו איך", אמר הארי. "יש לי אמון בכם. לא אמון מלא, אבל אם אתם לא יכולים לעשות זאת, תגידו לי, ואני אנסה מישהו אחר, או שאעשה זאת בעצמי. אם יש לכם רעיון ממש טוב – גם לסיפור, וגם לאיך לשכנע את ריטה סקיטר להאמין ואת העורכים שלה להדפיס אותו – אז לכו ותעשו את זה. אבל אל תעשו משהו בינוני. אם אתם לא יכולים לחשוב על משהו מדהים, פשוט תגידו."

פרד וג'ורג' החליפו מבטים מודאגים.

"אני לא מצליח לחשוב על שום דבר", אמר ג'ורג'.

"גם אני לא", אמר פרד.

הארי בהה בהם.

ואז הארי החל להסביר איך צריך לחשוב על דברים.

ידוע שזה לוקח יותר משתי שניות, אמר הארי.

אסור אף פעם לקרוא לשום בעיה בלתי אפשרית, אמר הארי, לפני שלוקחים שיעון ממשי וחושבים עליה במשך חמש דקות, על פי מחוג הדקות. לא חמש דקות מטפוריות, חמש דקות על פי שיעון פיזי.

ונוסף על כך, אמר הארי, קולו תקיף ויד ימינו מכה בחוזקה ברצפה, לא מתחילים מיד לחפש פתרונות.

הארי פצח בהסבר על מבחן שנערך על ידי מישהו שנקרא נורמן מאייר, שהיה משהו שנקרא פסיכולוג ארגוני, שביקש משתי קבוצות שונות של פותרים-בעיות לפתור בעיה מסוימת.

הבעיה, אמר הארי, עירבה שלושה עובדים שעשו שלוש עבודות. העובד הזוטר רצה לעשות את העבודה הקלה ביותר. העובד הבכיר רצה להחליף בין עבודות, כדי להימנע משיעמום. מומחה יעילות המליץ לתת לעובד הזוטר את העבודה הקלה ולבכיר את הקשה, מה שיוביל לעלייה של 20% ביעילות.

קבוצה אחת של פותרים בעיות קיבלה הנחייה "להימנע מלהציע פתרונות עד שהבעיה נידונה במלואה ככל הניתן."

הקבוצה השנייה של פותרים הבעיות לא קיבלה שום הנחיות. חברי הקבוצה עשו את הדבר הטבעי, והגיבו לבעיה על ידי הצעת פתרונות. הם החלו להיקשר לפתרונות, והתחילו לריב עליהם ולהתווכח על החשיבות היחסית של חופש לעומת יעילות וכולי.

הקבוצה הראשונה של פותרים בעיות, זו שקיבלה הנחיות לדון בבעיה ואז לפתור אותה, מצאה בסבירות הרבה יותר גבוהה את הפתרון של לתת לעובד הזוטר לעשות את העבודה הקלה ולהחליף בין העבודות של שני העובדים האחרים, פתרון שנתוני מומחה היעילות העידו שיהווה שיפור של 19%.

להתחיל בלחפש פתרונות זה לעשות את הדברים לגמרי לא בסדר הנכון. כמו להתחיל ארוחה בקינוח, רק רע.

(הארי גם ציטט מישהו ששמו רובין דוז שאמר שככל שהבעיה קשה יותר, כך ייטו אנשים לנסות לפתור אותה מהר יותר.)

אז הארי התכוון להשאיר את הבעיה הזו אצל פרד וג'ורג', והם יכולים לדון בכל הצדדים שלה ולעשות סיעור מוחות ולהעלות כל דבר שעשוי להיות קשור, ולו בצורה הקלושה ביותר. ואסור להם לנסות לחשוב על פתרון ממש עד אחרי שיסיימו לעשות זאת, אלא אם במקרה הם יחשבו על משהו מדהים, ובמקרה כזה הם יכולים לכתוב אותו ולחזור לחשוב. והוא לא רוצה לשמוע מהם על כשלונות לחשוב, לכאורה, במשך שבוע לפחות. אנשים מסוימים בילו עשורים בניסיון לחשוב על דברים.

"שאלות?" שאל הארי.

פרד וג'ורג' הביטו זה בזה.

"אני לא מצליח לחשוב על שום דבר."

"גם אני לא."

הארי השתעל בעדינות. "לא שאלתם לגבי התקציב שלכם."

תקציב? הם חשבו.

"אני יכול פשוט להגיד לכם את הסכום," אמר הארי. "אבל אני חושב שזה יותר מעורר השראה."

ידיו של הארי צללו לתוך גלימותיו והוציאו -

פרד וג'ורג' כמעט נפלו, אף על פי שישבו.

"אל תבזבזו רק לשם הבזבז," אמר הארי. על רצפת האבן שלפניהם בהקה כמות מוגזמת לחלוטין של כסף. "בזבזו רק אם המדהימות דורשת; ובעבור מה שהמדהימות דורשת, אל תהססו לבזבז. אם משהו נשאר, פשוט

תחזירו אותו, אני סומך עליכם. אה, ואתם מקבלים עשרה אחוזים מתוך מה שיש פה, בלי קשר למה שתוציאו –

”אנחנו לא יכולים!” פלט אחד התאומים. ”אנחנו לא מקבלים כסף על דברים מהסוג הזה!”

(התאומים מעולם לא לקחו כסף על משהו לא חוקי. ללא ידיעתו של אמברוזיוס פלוס, הם מכרו את כל הסחורה שלו באפס אחוזי רווח. פרד וג'ורג' רצו להיות מסוגלים להעיד – תחת וריטסרום אם יידרש – שהם לא היו ספסרים, אלא ספקי שירות ציבורי.)

הארי קימט את מצחו לעברם. ”אבל אני מבקש מכם להשקיע פה עבודה אמיתית. מבוגר היה מקבל תשלום על דבר כזה, וזה עדיין היה נחשב כטובה עבור חבר. אי אפשר פשוט לשכור אנשים בשביל משהו כזה.”

פרד וג'ורג' הנידו בראשיהם.

”בסדר,” אמר הארי. ”אני פשוט אקנה לכם מתנות חג מולד ממש יקרות, ואם תנסו להחזיר אותן אני אשוף אותן. עכשיו אתם אפילו לא יודעים כמה אני הולך להוציא עליכם, מלבד העובדה, כמובן, שזה יהיה יותר מאשר אם פשוט הייתם לוקחים את הכסף. ואני עומד לקנות לכם את המתנות האלו בכל מקרה, אז תחשבו על זה לפני שתגידו לי שאתם לא יכולים לחשוב על שום דבר.”

הארי נעמד, מחויך, ופנה ללכת בעוד פרד וג'ורג' ישבו פעורי פה בתדהמה. הוא התרחק כמה צעדים, ואז הסתובב לאחור.

”הו, דבר אחד אחרון,” אמר הארי. ”אל תערבו בזה את פרופסור קווירל. הוא לא אוהב פרסום. אני יודע שזה יהיה קל יותר לגרום לאנשים להאמין לדברים מוזרים בנוגע למורה להתגוננות מאשר לכל אחד אחר, ואני מצטער שאני צריך להפריע לכם ככה, אבל בבקשה, אל תערבו את פרופסור קווירל.”

הארי פנה ולקח עוד כמה צעדים –

הביט לאחור בפעם האחרונה, ואמר בשקט, ”תודה לכם.”

ועזב.

הייתה שתיקה ארוכה לאחר מכן.

”אז,” אמר אחד.

”אז,” אמר האחר.

”המורה להתגוננות לא אוהב פרסום, לא כן.”

”הארי לא מכיר אותנו כל כך טוב, לא כן.”

”לא, הוא לא.”

”אבל לא נשתמש בכסף שלו בשביל זה, כמובן.”

”כמובן שלא, זה לא יהיה צודק. נעשה את המורה להתגוננות בנפרד.”

"נשכנע כמה גריפינדורים לכתוב לסקיטר ש..."

"...השרווול שלו התרומם פעם אחת בשיעור התגוננות, והם ראו את האות האפל..."

"...ושהוא בטח מלמד את הארי פוטר כל מיני דברים איומים..."

"...ושהוא המורה הגרוע ביותר להתגוננות מפני כוחות האופל שהיה בהוגוורטס ככל שמישהו זוכר, הוא לא רק נכשל בללמד אותנו, הוא מלמד הכל לא נכון, הפוך לגמרי ממה שאמור להיות..."

"...כמו הפעם שבה הוא טען שאפשר להטיל את הקללה ההורגת רק באמצעות אהבה, מה שהופך אותה לחסרת תועלת למדי."

"אני אוהב את זה."

"תודה."

"אני מתערב שהמורה להתגוננות יאהב את זה גם הוא."

"באמת יש לו חוש הומור. הוא לא היה קורא לנו איך שקרא אלמלא היה לו חוש הומור."

"אבל האם באמת נוכל לעשות את העבודה של הארי?"

"הארי אמר לדון בבעיה בלי לנסות לפתור אותה, אז בוא נעשה את זה."

התאומים לבית וויזלי החליטו שג'ורג' יהיה הנלהב בעוד פרד יהיה הספקן.

"הכל נראה סותר," אמר פרד. "הוא רוצה שזה יהיה מגוחך מספיק כך שכולם יצחקו על סקיטר וידעו שזה שקר, והוא רוצה שסקיטר תאמין בזה. אנחנו לא יכולים לעשות את שני הדברים באותו הזמן."

"נצטרך לזייף קצת ראיות כדי לשכנע את סקיטר," אמר ג'ורג'.

"זה היה פתרון?" שאל פרד.

הם שקלו זאת.

"אולי," אמר ג'ורג', "אבל אני חושב שאנחנו לא צריכים להיות עד כדי כך מחמירים בקשר לזה, לא כך?"

התאומים משכו בכתפיהם בחוסר אונים.

"אז הראיות המזויפות צריכות להיות טובות מספיק כדי לשכנע את סקיטר," אמר פרד. "אנחנו באמת יכולים לעשות את זה בעצמנו?"

"אנחנו לא חייבים לעשות את הכל בעצמנו," אמר ג'ורג', והצביע לעבר ערימת הכסף. "אנחנו יכולים לשכור אנשים שיעזרו לנו."

התאומים עטו הבעת מחשבה על פניהם.

"זה יכול לגמור את התקציב של הארי די מהר," אמר פרד. "זה הרבה כסף בשבילנו, אבל זה לא הרבה כסף בשביל משהו כמו פלום."

"אולי אנשים יתנו לנו הנחה אם הם ידעו שזה בשביל הארי," אמר ג'ורג'. "אבל חשוב מכל, מה שלא נעשה, זה חייב להיות בלתי אפשרי."

פרד מצמץ. "למה אתה מתכוון, בלתי אפשרי?"

"כל כך בלתי אפשרי עד שלא נסתכן בצרות, מפני שאיש לא יאמין שהיינו מסוגלים לעשות זאת. כל כך בלתי אפשרי עד שאפילו הארי יתחיל לתהות. זה חייב להיות סוריאליסטי, זה חייב לגרום לאנשים לפקפק בשפיות שלהם, זה חייב להיות... יותר טוב מהארי."

עיניו של פרד היו פעורות בתדהמה. זה קרה לפעמים ביניהם, אבל לא לעיתים קרובות. "אבל למה?"

"אלה היו מתיחות. הכל היה מתיחות. הפאי היה מתיחה. כדור הזיכרון היה מתיחה. החתול של קווין אנטוויסל היה מתיחה. סנייף היה מתיחה. אנחנו עושים את המתיחות הכי טובות בהוגוורטס, האם אנחנו פשוט עומדים להרים ידיים ולוותר בלי קרב?"

"הוא הילד-שנשאר-בחיים," אמר פרד.

"ואנחנו התאומים לבית וויזלי! הוא מאתגר אותנו. הוא אמר שאנחנו יכולים לעשות את מה שהוא עושה. אבל אני מתערב איתך שהוא לא חושב שאנחנו יכולים לעשות את זה טוב כמוהו."

"הוא צודק," אמר פרד, מרגיש עצבני למדי. התאומים לבית וויזלי לא הסכימו לפעמים, אפילו כשהיה להם את אותו המידע, אבל בכל פעם שזה קרה הם הרגישו שזה לא טבעי, כאילו לפחות אחד מהם עושה משהו לא בסדר. "אנחנו מדברים פה על הארי פוטר. הוא יכול לעשות את הבלתי אפשרי. אנחנו לא."

"כן, אנחנו כן," אמר ג'ורג'. "ואנחנו צריכים להיות יותר בלתי אפשריים ממנו."

"אבל -" אמר פרד.

"זה מה שגודריק גריפינדור היה עושה," אמר ג'ורג'.

זה הכריע את העניין, והתאומים חזרו אל... מה שזה לא יהיה שהיה המצב הרגיל עבורם.

"בסדר, ובכן -"

"- בוא נחשוב על זה."

פרק 26

לשים לב לבלבול

שעות הקבלה של פרופסור קווירל היו משעה 11:40 עד 11:55, ביום חמישי. וזה היה עבור כל התלמידים שלו, בכל השכבות. נקישה על הדלת עלתה נקודת קווירל אחת, ואם הוא חשב שהסיבה שלך לא מצדיקה את בזבוז זמנו, היית מאבד עוד חמישים.

הארי נקש על הדלת.

דממה קצרה. ואז קול נשכני, "אתה יכול באותה המידה להכנס, מר פוטר."

לפני שהארי הספיק לסובב את ידית הדלת, היא נפתחה בזעף, מכה בקיר בקול חבטה חזק כל כך עד שנדמה היה שמהו נשבר בעץ, או באבן, או בשניהם.

פרופסור קווירל נשען לאחור בכיסאו וקרא בספר שנראה עתיק באופן חשוד, כרוך בעור כחול כלילה ומעוטר ברוגות כסופות על שדרתו. עיניו לא משו מהדפים. "אינני במצב רוח טוב, מר פוטר. וכאשר אינני במצב רוח טוב, אינני אדם שנעים לשהות בסביבתו. לטובתך שלך, סיים את ענייניך במהרה וצא."

קור מקפיא שרר בחדר, כאילו הכיל משהו שהפיץ חשבה באותו אופן שבו מנורות הפיצו אור, ואשר לא הוסתר כהלכה.

הארי נרתע מעט. לא במצב רוח טוב נשמע כמו לשון המעטה. מה יכול להטריד את פרופסור קווירל עד כדי כך...?

ובכן, אינך נוטש את חבריך כשהם מדוכאים. הארי התקדם בזהירות לתוך החדר. "האם יש משהו שאני יכול לעשות –"

"לא," אמר פרופסור קווירל, עדיין לא מסיט מבטו מהספר.

"כלומר, אם נאלצת להתעסק עם אידיויטים וברצונך לדבר עם מישהו שפוי..."

השתררה שתיקה ארוכה להפגיע.

פרופסור קווירל סגר את הספר בטריקה והוא נעלם בצליל לחישה קטן. לאחר מכן הוא הרים את מבטו, והארי התכווץ.

"אני מניח ששיחה אינטליגנטית תהיה נעימה עבורי בשלב זה," אמר פרופסור קווירל באותה נימה נשכנית שבה הזמין את הארי להיכנס. "אמה כנראה לא תהנה ממנה, ראה הוזהרת."

הארי שאף עמוקות. "אני מבטיח שלא יהיה לי אכפת אם תתפרץ עליי. מה קרה?"

נראה היה שהקור בחדר העמיק. "תלמיד שנה שישית מגריפינדור הטיל קללה על אחד מהתלמידים היותר מבטיחים שלי, תלמיד שנה שישית מסלית'רין."

הארי בלע את רוקו. "איזו... מין קללה?"

הזעם בפניו של פרופסור קווירל פרץ את סכר השליטה העצמית שלו. "למה לטרוח לשאול שאלה חסרות חשיבות שכזו, מר פוטר? ידידנו תלמיד השנה השישית מגריפינדור לא מצא לנכון להרהר בכך!"

"אתה רציני?" שאל הארי לפני שהספיק לעצור את עצמו.

"לא, אני במצב רוח איום היום בלי כל סיבה. כן, אני רציני, שוטה! הוא לא ידע. הוא באמת לא ידע. לא האמנתי לזה עד שההילאים אישרו זאת תחת וריטסרום. הוא בשנתו השישית בהוגוורטס והוא הטיל קללה אפלה מסדר גבוה בלי לדעת מה היא עושה."

"אתה לא מתכוון לומר, "אמר הארי, "שהוא טעה בקשר למה שהיא עושה, שאיכשהו הוא קרא את תיאור הלחש הלא נכון -"

"כל מה שידע הוא שהיא נועדה להטלה על אויב. הוא ידע שזה כל מה שידע."

וזה מספיק כדי להטיל את הלחש. "אני לא מבין איך משהו עם מוח כל כך קטן יכול ללכת זקוף."

"אכן כן, מר פוטר, "אמר פרופסור קווירל.

שתיקה. פרופסור קווירל נשען קדימה והרים את קסת הדיו הכסופה משולחנו, סובב אותה בידיו, בוהה בה כאילו הוא תוהה כיצד יוכל לענות למוות קסת דיו.

"האם תלמיד השנה השישית מסלית'רין נפגע קשה?" שאל הארי.

"כן."

"האם תלמיד השנה השישית מגריפינדור גדל אצל מוגלגים?"

"כן."

"האם דמבלדור מסרב לסלק אותו כי הנער המסכן לא ידע?"

ידיו של פרופסור קווירל הלבינו על קסת הדיו. "האם יש לך נקודה, מר פוטר, או שאתה פשוט מציין את המובן מאליו?"

"פרופסור קווירל, "אמר הארי בחומרה, "כל התלמידים שגדלו בקרב מוגלגים צריכים לעבור הרצאת בטיחות בה יאמרו להם את כל הדברים המובנים מאליהם ששום ילד שגדל בקרב קוסמים אפילו לא יחשוב לציין. אל תטיל קללות אם אתה לא יודע מה הן עושות, אם אתה מגלה משהו מסוכן אל תספר על כך לכל העולם, אל תרקח שיקויים מסדר גבוה ללא השגחה בשירותים, הסיבה שבגללה יש חוק לבקרת קוסמות בקרב קטינים, כל הדברים הבסיסיים."

"למה?" שאל פרופסור קווירל. "תן לטיפשים למות לפני שיתרבו."

"אם לא אכפת לך לאבד כמה סלית'רינים משנה שישיית יחד איתם."

קסת הדיו התלקחה בידיו של פרופסור קווירל ובערה באיטיות נוראה. להבות מזוויעות בצבע שחור כתום קרעו את המתכת, כאילו נוגסות בה נגיסות זעירות, הכסף התעוות בעודו נמס, כמו ניסה לברוח ונכשל. נשמע קול צווחה מתכתי, כאילו המתכת צורחת.

"אני מניח שאתה צודק," אמר פרופסור קווירל בחיוך מובס. "אתכנן הרצאה כדי לוודא שבני מוגלגים שטיפשים מכדי לחיות לא ייקחו עימם משהו חשוב בעוד הם נפרדים מהעולם."

קסת הדיו המשיכה לצרוח ולבעור בידיו של פרופסור קווירל. טיפות מתכת קטנות, עדיין בוערות, טפטפו על השולחן, כאילו היו דמעותיה של קסת הדיו.

"אתה לא בורח," ציין פרופסור קווירל.

הארי פתח את פיו –

"אם אתה עומד לומר שאינך מפחד ממני," אמר פרופסור קווירל, "אל."

"אתה האדם המפחיד ביותר שאני מכיר," אמר הארי, "ואחת הסיבות העיקריות לכך היא השליטה שלך. אני לא מסוגל לדמיין לעצמי שאשמע שפגעת במשהו מבלי שהחלטת החלטה מודעת לפגוע בו."

האש בידיו של פרופסור קווירל כבתה, והוא הניח בזהירות את קסת הדיו ההרוסה על שולחנו. "אתה אומר דברים כל כך נחמדים, מר פוטר. האם התחלת לקחת שיעורי חנופה? אולי, נאמר, ממר מאלפוי?"

הארי שמר על פנים חתומות, והבין שנייה אחת מאוחר מדי שזה שקול להודאה באשמה. לפרופסור קווירל לא אכפת איך הפנים שלך נראו, אלא אילו מצבי תודעה הפכו את זה לסביר.

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "מר מאלפוי הוא חבר מועיל, מר פוטר, והוא יכול ללמד אותך רבות, אבל אני מקווה שלא תטעה לבטוח בו עם סודות רבים מדי."

"הוא לא יודע שום דבר שאני חושש שיִדַע," אמר הארי.

"טוב מאוד," אמר פרופסור קווירל, מחייך קלות. "אז מה הייתה המטרה המקורית שלך בבואך לכאן?"

"אני חושב שסיימתי עם התרגילים המקדימים בהלסת הכרה ואני מוכן למורה."

פרופסור קווירל הנהן. "אלווה אותך לגרינגוטס ביום ראשון הקרוב." הוא השתהה, מביט בהארי, וחייך. "ואולי אפילו נעשה מזה בילוי קטן, אם תרצה. הרגע עברה במוחי מחשבה נחמדה."

הארי הנהן, מחייך בחזרה.

כשהארי עזב את המשרד, הוא שמע את פרופסור קווירל מזמזם נעימה קטנה.

הארי שמח שהצליח לעודד אותו.

באותו יום ראשון, נראה היה שמספר רב של אנשים התלחששו במסדרונות, לפחות כשהארי פוטר עבר בסביבתם.

והמון אצבעות מופנות.

ודי הרבה צחקוקים נשיים.

זה החל בארוחת הבוקר, כשמישהו שאל את הארי אם שמע את החדשות, והארי קטע אותו במהירות ואמר לו שאם החדשות נכתבו על ידי ריטה סקיטר אז הוא לא רוצה לשמוע אותן, הוא רוצה לקרוא אותן בעיתון בעצמו.

הסתבר שלא הרבה תלמידים בהוגוורטס קיבלו עותקים של הנביא היומי, ואלו שלא נקנו כבר מבעליהם החליפו ידיים בסדר מורכב כלשהו, כך שאיש לא ידע באמת למי היה אחד ברגע זה....

אז הארי השתמש בלחש הקוויטוס והמשיך לאכול את ארוחת הבוקר שלו, בוטח בחבריו לשולחן שינפנו את המוני השואלים, ועשה כמיטב יכולתו להתעלם מהתדהמה, הצחוקים, חיוכי הברכה, מבטי הרחמים, הגנבות המבט החששניות וצלחות האוכל הנשמטות בעת שאנשים חדשים הגיעו לארוחת הבוקר ושמעו.

הארי הרגיש סקרן למדי, אבל באמת אין זה הולם להרוס את יצירת האמנות בכך שישמע זאת מיד שנייה.

הוא הכין את שיעורי הבית שלו בבטחת התיבה שלו במשך השעתיים הבאות, לאחר שאמר לשותפיו לחדר לקרוא לו אם מישהו ימצא עבורו עותק מקורי של העיתון.

הארי עדיין לא ידע דבר בשעה 10 בבוקר, כשעזב את הוגוורטס בכרכרה עם פרופסור קווירל, שהיה שרוע במצב זומבי במושב הקדמי הימני. הארי ישב באלכסון מנגד, רחוק ככל שהכרכרה אפשרה, בצד שמאל מאחור. אפילו כך, הארי כל הזמן הרגיש תחושת אבדון בעוד הכרכרה מיטלטלת בשביל קטן בחלקת יער לא אסור. זה הקשה עליו לקרוא, במיוחד כיוון שהחומר היה קשה, והארי קיווה פתאום שהיה קורא את אחד מספרי המדע הבדיוני שלו במקום –

”יצאנו מחוץ לטווח לחשי ההגנה, מר פוטר,” אמר פרופסור קווירל. ”הגיע הזמן לצאת לדרך.”

פרופסור קווירל ירד בזהירות, מחשב את תנועותיו בזמן שיצא מהכרכרה. הארי קפץ מטה מצידה השני.

הארי תהה איך בדיוק הם יגיעו לשם כשפרופסור קווירל צעק ”תפוס!” וזרק לעברו גוז נחושת, שהארי תפס בלי לחשוב.

קרב עצום ובלתי נראה תפס במותניו של הארי ומשך אותו לאחור בחוזקה, אלא שלא הייתה שום תחושת האצה, ורגע לאחר מכן הארי עמד באמצע סמטת דיאגון.

(סלח לי, מה? שאל מוחו.)

(הרגע השתגרנו, הסביר הארי.)

(דברים כאלו לא קרו בסביבה הקדמונית, התלונן מוחו של הארי, וגרם לו לסחרחורת.)

הארי מעד כשרגליו הסתגלו למרצפות הרחוב במקום לעפר השביל המיוער שבו נסעו. הוא התיישר, עדיין מסוחרר, מרגיש כאילו המכשפות והקוסמים ההומים סביבם מפנים להם מקום מעבר, וקריאות המוקרים נדמו כנעות סביבו, בעוד מוחו מנסה למצוא עולם להתמקם בו.

רגעים ספורים לאחר מכן, נשמע מעין קול שאיבה-פקיקה כמה צעדים מאחורי הארי, וכשהארי הסתובב, פרופסור קווירל היה שם.

”אכפת לך –” שאל הארי, בדיוק ברגע שפרופסור קווירל אמר, ”חוששני שאני –”

הארי עצר, ופרופסור קווירל לא.

" - צריך ללכת להתניע תהליך כלשהו, מר פוטר. מכיוון שהוסבר לי ארוכות שאני אחראי לכל דבר שעשוי לקרות לך, אשאיר אותך עם - "

"דוכן עיתונים", אמר הארי.

"סליחה?"

"או כל מקום שבו אוכל לקנות עותק של הנביא היומי. שים אותי שם ואהיה מאושר."

זמן קצר לאחר מכן, הארי הובל אל חנות ספרים, מלווה בכמה איומים שקטים ומעורפלים. המוכר קיבל איומים פחות מעורפלים, אם לשפוט על פי הדרך שבה התכווץ, ועכשיו עיניו התרוצצו בין הארי לכניסה.

אם חנות הספרים תעלה באש, הארי יישאר במרכז עד שפרופסור קווירל יחזור.

בינתיים -

הארי העיף מבט זריז מסביב.

חנות הספרים הייתה קטנה ומרופטת, והיו בה ארבעה טורי כונניות ספרים בלבד. המדף הקרוב ביותר, אליו קפצו עיניו של הארי, הכיל ספרים דקים וכרוכים בעור זול עם כותרות אפלוליות כמו הטבח באלבניה במאה החמש עשרה.

כל דבר בתורו. הארי צעד לעבר דלפק המוכר.

"סלח לי", אמר הארי, "עותק אחד של הנביא היומי, בבקשה."

"חמישה חרמשים", אמר המוכר. "סליחה, ילד, נשאר לי רק שלושה."

חמישה חרמשים היכו בדלפק. להארי הייתה תחושה שהיה יכול להתמקח איתו, אבל בשלב זה כבר לא היה אכפת לו.

עיניו של המוכר התרחבו ונראה שרק עכשיו שם לב להארי לראשונה. "אתה!"

"אני!"

"זה נכון? אתה באמת - "

"שתוק! מצטער, חיכיתי כל היום כדי לקרוא את זה ישירות מהעיתון במקום לשמוע את זה ממקור שני, אז פשוט תן לי אותו, בסדר?"

המוכר בהה בהארי לרגע, ואז שלח את ידו מתחת לדלפק ללא מילים והושיט עותק מקופל אחד של הנביא היומי.

הכותרת הייתה:

הארי פוטר

מאורס בסתר

לג'ינברה וויזלי

הארי בהה.

הוא הרים את העיתון מהשולחן, לאט, ביראת קודש, כאילו החזיק ביצירה מקורית של אָשֶׁר, ופתח אותו כדי לקרוא...

...על הראיות ששכנעו את ריטה סקיטר.

...ואז עוד כמה פרטים מעניינים.

...ועוד קצת ראיות.

פרד וג'ורג' ווידאו עם אחותם שזה בסדר, נכון? כן, וודאי שהם ווידאו. הייתה שם תמונה של ג'ינברה וויזלי נאנחת בכמיהה בהביטה במשהו שהארי הצליח לזהות, במבט מקרוב, כתצלום שלו עצמו. זה בוודאי היה מבויים.

אבל איך לעזאזל...?

הארי ישב על כיסא מתקפל זול וקרא את הכתבה בפעם הרביעית, כשהדלת נפתחה בלחישה רכה ופרופסור קווירל נכנס לחנות.

"אני מתנצל על - מה בשם מרלין אתה קורא?"

"נראה", אמר הארי, קולו מלא יראת כבוד, "שאחד בשם ארתור וויזלי הושם תחת קללת אימפריוס שהוטלה על ידי אוכל מוות שאבי הרג, ובכך יצר חוב דם לבית פוטר, שאבי דרש שייפדה באמצעות נישואי לבתו ג'ינברה וויזלי, שאך נולדה. אנשים באמת עושים דברים כאלה פה?"

"איך העלמה סקיטר יכולה להיות כה שוטה עד שתאמין -"

קולו של פרופסור קווירל נקטע באחת.

הארי החזיק את העיתון פרוש ואנכי, כלומר, פרופסור קווירל ממקום עומדו יכל לראות את הכיתוב מתחת לכותרת.

הבעת התדהמה על פניו של פרופסור קווירל הייתה עבודת אמנות בפני עצמה, שכמעט השתוותה לעיתון.

"אל תדאג", אמר הארי בעליצות, "הכל מזויף."

ממקום כלשהו בחנות, הוא שמע את המוכר משתנק. נשמע קולה של ערימת ספרים נופלת.

"מר פוטר..." אמר פרופסור קווירל לאיטו, "האם אתה בטוח בכך?"

"בטוח למדי. שנלך?"

פרופסור קווירל הנהן, דעתו מוסחת, והארי קיפל את העיתון בחזרה ויצא אחריו מבעד לדלת.

משום מה הארי לא הצליח לשמוע את קולות הרחוב כעת.

הם הלכו בדממה במשך שלושים שניות לפני שפרופסור קווירל דיבר. "העלמה סקיטר בחנה את הפרוטוקולים המקוריים של מושב הקסמהדרין המצומצם."

"כן."

"הפרוטוקולים המקוריים של מושב הקסמהדרין המצומצם."

"כן."

"אני הייתי מתקשה לעשות זאת."

"באמת?" שאל הארי. "מכיוון שאם החשדות שלי נכונים, זה נעשה על ידי תלמיד הוגוורטס."

"זה מעבר לבלתי אפשרי," אמר פרופסור קווירל בקול שטוח. "מר פוטר... אני חושש שהגברת הצעירה הזו מצפה להינשא לך."

"אבל זה בלתי סביר," אמר הארי. "אם לצטט את דאגלס אדאמס, לבלתי אפשרי יש לרוב מעין יושרה שחסרה למה שהוא רק בלתי סביר."

"אני מבין את הנקודה שלך," אמר פרופסור קווירל לאט. "אבל... לא, מר פוטר. ייתכן שזה בלתי אפשרי, אבל אני מסוגל לדמיין שמישהו יזייף את הפרוטוקולים של הקסמהדרין. לא ניתן לדמיין שהמנהל העליון של גרינגוטס יטביע את חותם תפקידו כעד לחוזה אירוסין מזויף, כשהעלמה סקיטר וידאה את תקינות החותם הזה באופן אישי."

"אכן," אמר הארי. "היית מצפה מהמנהל העליון של גרינגוטס להיות מעורב כשכמות כזו של כסף מחליפה ידיים. נראה שמר וויזלי היה בחוב גדול, ולכן דרש תשלום נוסף של עשרת אלפים אוניות -"

"עשרת אלפים אוניות בעבור וויזלית? אתה יכול לקנות בת לבית אצולה בעבור סכום כזה!"

"סלח לי," אמר הארי. "אני באמת חייב לשאול בנקודה הזו, האם אנשים באמת עושים דברים כאלה פה -"

"לעיתים נדירות," אמר פרופסור קווירל, מקמט את מצחו. "וכלל לא מאז מותו של אדון האופל, אני חושד. אני מניח שעל פי העיתון, אביך פשוט שילם את הסכום?"

"לא הייתה לו ברירה," אמר הארי. "לא אם רצה למלא את תנאי הנבואה."

"תן לי את זה," אמר פרופסור קווירל, והעיתון זינק מידיו של הארי כל כך מהר עד שהארי נחתך.

הארי שם את אצבעו בפיו בצורה אוטומטית, מרגיש המום למדי, ופנה למחות בפני פרופסור קווירל -

פרופסור קווירל עצר באמצע הרחוב, ועיניו ריצדו מצד לצד בעוד כוח בלתי נראה החזיק את העיתון מרחף באוויר לפניו.

הארי הביט, פיו פתוח בתדהמה גלויה, בעוד העיתון נפתח כדי לחשוף את עמודים שתיים ושלוש. וזמן קצר לאחר מכן, את ארבע וחמש. היה נדמה שהאיש השיל מעליו את תחפושת בן התמותה.

לאחר זמן קצר במידה מטרידה, העיתון התקפל מאליו שוב. פרופסור קווירל תלש אותו מהאוויר והשליך אותו אל הארי, שתפס אותו מתוך רפלקס טהור; ואז פרופסור קווירל החל ללכת שוב, והארי צעד בעקבותיו אוטומטית.

"לא", אמר פרופסור קווירל, "הנבואה הזו לא נשמעה נכונה גם לי."

הארי הנהן, עדיין המום.

"ניתן היה להטיל אימפריוס על הקנטאורים", אמר פרופסור קווירל. "זה נראה מובן. מה שקסם יכול ליצור, קסם יכול להשחית, ומתקבל על הדעת שניתן היה לעוות את החותם הגדול של גרינגוטס לידו של אחר. ניתן היה להתחזות לשושואיסט באמצעות פולימיצי, באותו אופן לחוזה הבווארי. ועם מספיק מאמץ ניתן אולי לשנות את הפרוטוקולים של הקסמהדרין. יש לך מושג כלשהו כיצד זה נעשה?"

"אין לי ולו השערה סבירה אחת", אמר הארי. "אני כן יודע שזה נעשה בתקציב כולל של ארבעים אוניות."

פרופסור קווירל עצר במקומו והסתובב אל הארי. הבעת פניו הייתה ספקנית לגמרי כעת. "ארבעים אוניות יהיו שכרו של פורץ-מגננות מיומן עבור פתיחת מעבר לתוך בית שברצונך לשדוד! ארבעים אלף אוניות אולי יספיקו לשכור צוות של הפושעים המקצועיים הטובים בעולם כדי לשנות את הפרוטוקולים של הקסמהדרין!"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. "אני אזכור זאת בפעם הבאה שאני רוצה לחסוך שלושים-ותשע אלף, תשע מאות ושישים אוניות על ידי מציאת הקבלן הנכון."

"אני לא אומר זאת לעיתים קרובות", אמר פרופסור קווירל, "אני מתרשם."

"כמוך כמוני", אמר הארי.

"ומיהו התלמיד המופלא הזה?"

"חוששני שאיני יכול לומר."

להפתעתו הקלה של הארי, פרופסור קווירל לא התנגד לכך.

הם המשיכו ללכת לכיוון בניין גרינגוטס, שקועים במחשבות, מכיוון שאיש מהם לא היה מסוג האנשים שהיו מסוגלים להרים ידיים לפני שחשבו על הבעיה לפחות חמש דקות.

"יש לי תחושה", אמר הארי, "שאנחנו תוקפים את זה מהכיוון הלא נכון. יש סיפור ששמעתי פעם על כמה תלמידים שנכנסו לשיעור פיזיקה, והמורה הראתה להם לוח מתכת גדול שניצב ליד אש. היא אמרה להם להרגיש את הלוח, והם הרגישו שהמתכת ליד האש הייתה קרה יותר, והרחק ממנה חמה יותר. והיא אמרה 'רשמו את הניחושים שלכם בנוגע לסיבה שבגללה זה קורה'. אז חלק מהתלמידים רשמו 'בגלל הדרך שבה המתכת מוליכה חום', וחלק מהתלמידים כתבו 'בגלל הדרך שבה האוויר נע', ואף אחד לא כתב 'זה פשוט נראה בלתי אפשרי', והתשובה האמיתית הייתה שלפני שהתלמידים נכנסו לכיתה, המורה הפכה את הלוח."

"מעניין", אמר פרופסור קווירל. "זה אכן נשמע דומה. האם ישנו מוסר השכל?"

"מוסר ההשכל הוא שהכוח שלך כרציונליסט הוא היכולת שלך להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר ממציאות", אמר הארי. "אם אתה יכול להסביר באותה מידה כל תוצאה, יש לך אפס ידע. התלמידים חשבו שהם יכולים להשתמש במילים כמו 'בגלל הולכת חום' כדי להסביר כל דבר, אפילו לוח מתכת שקר יותר בצד הקרוב לאש."

אז הם לא שמו לב עד כמה הם מבולבלים, מה שאומר שהם לא היו מסוגלים להיות מבולבלים יותר משקר מאשר מאמת. אם אתה אומר לי שהקנטאורים היו תחת קללת אימפריוס, עדיין יש לי הרגשה שמהו לא בסדר. אני שם לב שאני עדיין מבולבל אפילו אחרי ששמעתי את ההסבר."

"הם", אמר פרופסור קווירל.

הם המשיכו ללכת.

"אני מניח", אמר הארי, "שזה לא באמת אפשרי להחליף בין אנשים ביקומים מקבילים? כלומר, זו לא הריטה סקיטר שלנו, או שהם שלחו אותה זמנית למקום אחר?"

"אם זה היה אפשרי", אמר פרופסור קווירל, קולו יבש למדי, "האם עדיין הייתי פה?"

ובדיוק בשעמדו להגיע לחזית העצומה והלבנה של בניין גרינגוטס, אמר פרופסור קווירל:

"אה. כמובן. עכשיו אני מבין. תן לי לנחש, התאומים וויזלי?"

"מה?" שאל הארי, קולו עולה אוקטבה. "איך?"

"חוששני שאיני יכול לומר."

"...זה לא הוגן."

"אני חושב שזה מאד הוגן", אמר פרופסור קווירל, והם נכנסו מבעד לדלתות הארד.

השעה הייתה כמעט צהריים, והארי ופרופסור קווירל ישבו בשני קצות שולחן רחב, ארוך ושטוח, בחדר פרטי ומהודר בעל ספות מרופדות ביותר וכיסאות לאורך הקירות ווילונות רכים תלויים בכל מקום.

הם עמדו לאכול ארוחת צהריים בפונדק של מרי, מקום שפרופסור קווירל אמר שהוא אחת המסעדות הטובות ביותר בסמטת דיאגון, במיוחד עבור - כאן קולו ירד בצורה רבת משמעות - *מטרות מסוימות*.

זו הייתה המסעדה היוקרתית ביותר שהארי היה בה מעודו, והארי ממש סבל מהעובדה שפרופסור קווירל הזמין *אותו* לארוחה.

החלק הראשון של המשימה - מציאת מורה להלטת-הכרה - הסתיים בהצלחה. פרופסור קווירל, מחייך ברשעות, אמר לגריפהוק להמליץ על הטוב ביותר שהכיר, מכיוון שדמבלדור משלם; והגובלין חיך בתגובה. ייתכן שהיו כמה חיובים גם מצידו של הארי.

החלק השני של המשימה היה כישלון מוחלט.

הארי לא היה רשאי למשוך כסף מהכספת שלו בלי נוכחותו של פרופסור דמבלדור או נציג אחר של בית הספר, והמפתח לא ניתן לפרופסור קווירל. הוריו המוגלים של הארי לא יכלו לאשר זאת מכיוון שהיו מוגלים, ולמוגלים היה בערך אותו מעמד חוקי כמו זה של ילדים או חתלתולים; הם חמודים, כך שאם עינית אותם בפרהסיה היו יכולים לעצור אותך, אבל הם לא היו *אנשים*. הייתה תקנה מאולצת שהכירה בהורים של בני מוגלים כבני אדם במובן מצומצם, אבל הוריו המאמצים של הארי לא נכנסו לקטגוריה החוקית הזו.

נראה היה שהארי הוא יתום לכל דבר ועניין בעיני עולם הקוסמים. ככזה, מנהל הוגוורטס, או אלה שמונו על ידו בתוך מערכת בית הספר, היו הסנדקים של הארי עד שיסיים את חוק לימודיו. הארי יכול לנשום בלי רשותו של דמבלדור, אבל רק כל עוד המנהל לא אסר זאת במפורש.

הארי שאל אם הוא פשוט יכול לומר לגריפהוק איך לבזר את השקעותיו בערוצים נוספים מלבד ערימות זהב שיושבות בכספת שלו.

גריפהוק בהה במבט אטום ושאל למה הוא מתכוון ב-'לבזר'.

נראה היה שבנקים לא התעסקו בהשקעות. בנקים אכסנו את מטבעות הזהב שלך בכספות מאובטחות בעבור תשלום שנתי.

עולם הקוסמים לא הכיר את מושג המנייה. או הון עצמי. או תאגיד. עסקים נוהלו על ידי משפחות מתוך הכספות הפרטיות שלהם.

הלוואות ניתנו על ידי אנשים פרטיים, לא בנקים. אם כי גרינגוטס יספק עד לחוזה, בעבור תשלום, ויאכוף אותו, בעבור תשלום גדול בהרבה.

אנשים עשירים טובים נתנו לחבריהם ללוות כסף ולהחזיר מתי שנוח. אנשים עשירים רעים גבו ממך ריבית.

לא היה שוק משני בהלוואות.

אנשים עשירים מרושעים גבו ממך תעריף ריבית שנתי של לפחות 20%.

הארי נעמד, הסתובב, והניח את מצחו כנגד הקיר.

הארי שאל אם הוא זקוק לאישור המנהל כדי להקים בנק.

פרופסור קווירל הפריע בנקודה זו, אמר שהגיע זמן ארוחת הצהריים, והוביל את הארי הרוחת מחוץ לדלתות הארד של גרינגוטס, דרך סמטת דיאגון, אל מסעדה יוקרתית ששמה הפונדק של מרי, שם הוזמן ונשמר עבורם חדר. הבעלים נראתה המומה כשראתה את פרופסור קווירל מלווה בהארי פוטר, אבל הובילה אותם אל החדר ללא תלונה.

ופרופסור קווירל הכריז במכוון שהוא ישלם את החשבון, ונראה כאילו הוא נהנה למדי מהמבט על פניו של הארי.

"לא", אמר פרופסור קווירל למלצרית, "לא נזדקק לתפריטים. אני אוכל את מנת היום בלוויית בקבוק קיאנטי, ומר פוטר יאכל את מרק הדודו למנה ראשונה, ולאחר מכן צלחת של כדורי רופו, ופודינג דבשה לקינוח."

המלצרית, לבושה בגלימות שהצליחו להראות רשמיות וחמורות על אף שהיו קצרות מהרגיל, קדה בכבוד ועזבה, סוגרת את הדלת מאחוריה.

פרופסור קווירל נפנף בידו לעבר הדלת, ובריח החליק ונטרק. "שים לב שהברייח בפנים. החדר הזה ידוע בשם החדר של מרי, מר פוטר. רצה המקרה והוא מוגן מפני כל האזנה קסומה, ואני אכן מתכוון לכל; דמבלדור עצמו לא יוכל לגלות דבר המתרחש פה. החדר של מרי משמש שני סוגים של אנשים. הסוג הראשון עוסק במעשי אהבהבים אסורים. ולסוג השני יש חיים מעניינים."

"באמת, "אמר הארי.

פרופסור קווירל הנהן.

שפתיו של הארי נפשקו בציפייה. "יהיה זה בזבז, אם כך, פשוט לשבת פה ולאכול ארוחת צהריים, בלי לעשות שום דבר מיוחד."

פרופסור קווירל גיחך, ואז שלף את שרביטו וכיוון אותו לכיוון הדלת. "כמובן, "הוא אמר, "אנשים עם חיים מעניינים נוקטים אמצעי זהירות מקיפים יותר מאלו העוסקים באהבהבים. נעלתי אותנו בפנים כרגע. דבר לא ייכנס או ייצא מהחדר הזה – דרך הדרך שמתחת לדלת, לדוגמה. ו..."

פרופסור קווירל הטיל לא פחות מארבעה לחשים שונים, אף לא אחד מהם מוכר להארי.

"אפילו זה לא באמת מספיק, "אמר פרופסור קווירל. "לו היינו עושים משהו בעל חשיבות גדולה באמת, היה צורך לבצע עשרים-ושלוש בדיקות נוספות מלבד אלה. אם, נגיד, ריטה סקיטר ידעה או ניחשה שנבוא לפה, ייתכן שהיא עדיין נמצאת פה, עוטה את גלימת ההיעלמות האמיתית. או שהיא יכולה להיות אנימאגית בעלת צורה זעירה, אולי. ישנן בדיקות לשלול אפשרויות נדירות שכאלה, אבל לבצע את כולן יהיה מתיש. עם זאת, אולי עליי לעשות את כולן בכל זאת, על מנת שלא תלמד הרגלים רעים?" פרופסור קווירל טפח באצבע על לחיו, שקוע במחשבה.

"זה בסדר, "אמר הארי. "אני מבין, ואני אזכור." אם כי הוא התאכזב מעט שהם לא עומדים לעשות שום דבר בעל חשיבות גדולה באמת.

"טוב ויפה, "אמר פרופסור קווירל. הוא נשען לאחור בכיסאו, מחייך חיוך רחב. "פעלת היטב היום, מר פוטר. הרעיון הבסיסי היה שלך, אני משוכנע, אפילו אם האצלת את הביצוע. אני לא חושב שנשמע עוד מריטה סקיטר אחרי זה. לוציוס מאלפוי לא יהיה מרוצה מהכישלון שלה. אם היא חכמה, היא תברח למדינה אחרת ברגע שתבין ששיטו בה."

תחושת בחילה החלה להיווצר בבטנו של הארי. "לוציוס היה מאחורי ריטה סקיטר..."

"הו, לא הבנת זאת?" שאל פרופסור קווירל.

הארי לא חשב מה יקרה לריטה סקיטר לאחר מכן.

כלל לא.

אפילו לא קצת.

אבל היא תפוטר מעבודתה, כמובן שהיא תפוטר, ייתכן שיש לה ילדים שלומדים בהוגוורטס, ככל שהארי ידע, ועכשיו זה גרוע יותר, הרבה יותר –

"האם לוציוס ידאג שהיא תהרג?" שאל הארי בקול שבקושי נשמע. במקום כלשהו בראשו, מצנפת המיון צרחה עליו.

פרופסור קווירל חייך ביובש. "אם לא התעסקת עם עיתונאים בעבר, תאמין לי שהעולם נהיה קצת טוב יותר בכל פעם שאחד מהם מת."

הארי קפץ מכסאו בתנועה עוויתית. הוא חייב למצוא את ריטה סקיטר ולהזהיר אותה לפני שיהיה מאוחר מדי -

"שב, " אמר פרופסור קווירל בחדות. "לא, לוציוס לא יהרוג אותה. אבל לוציוס הופך את החיים למאוד לא נעימים לאלה שכשלו בשירותו. העלמה סקיטר תברח ותתחיל את חייה בשם חדש. שב, מר פוטר; אין דבר שביכולתך לעשות בשלב זה, ויש לקח שעליך ללמוד."

הארי התיישב באיטיות. על פניו של פרופסור קווירל היה מבט מאוכזב ומרוגז שהצליח לעצור אותו טוב יותר ממילים.

"ישנם זמנים, " אמר פרופסור קווירל, קולו חותך, "בהם אני חושש שתודעת הסלית'רין המבריקה שלך פשוט מתבזבזת עליך. חזור אחריי. ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעבת."

"ריטה סקיטר הייתה אישה מגעילה ונתעבת, " אמר הארי. הוא לא הרגיש בנוח לומר זאת, אבל לא נראה שיש אפשרות אחרת.

"ריטה סקיטר ניסתה להרוס את המוניטין שלי, אבל הוצאתי לפועל תוכנית גאונית והשמדתי את המוניטין שלה קודם."

"ריטה סקיטר קראה עלי תגר. היא הפסידה במשחק, ואני ניצחתי."

"ריטה סקיטר הייתה מכשול לתכניותי העתידיות. לא הייתה לי אפשרות אלא לטפל בה אם רציתי שהתכניות הללו יצליחו."

"ריטה סקיטר הייתה האויבת שלי."

"לא אוכל לעשות דבר בחיי אם לא אהיה מוכן להביס את אויבי."

"הבסתי את אחד מאויביי היום."

"אני ילד טוב."

"מגיע לי פרס מיוחד."

"אה, " אמר פרופסור קווירל, שתיבל את השורות האחרונות בחיוך חיוך טוב לב, "אני רואה שהצלחתי ללכוד את תשומת לבך."

זו הייתה האמת. ובעוד הארי הרגיש שהוסלל לכיוון מסוים - לא, זו לא הייתה רק הרגשה, הוא באמת הוסלל - הוא לא היה יכול להכחיש שלומר את הדברים האלה, ולראות את פרופסור קווירל מחייך, באמת גרם לו להרגיש טוב יותר.

פרופסור קווירל הושיט את ידו לתוך גלימותיו, בתנועה איטית ומודגשת בכוונה, ושלף מתוכן...

...ספר.

הוא היה שונה מכל ספר שהארי ראה בחייו, השוליים והפינות עקומים במובחן; גס היה התואר שעלה במחשבתו. הוא נראה כאילו נכרה במכרה ספרים.

"מה זה?" נשם הארי.

"יומן", אמר פרופסור קווירל.

"של מי?"

"של אדם מפורסם." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב.

"אוקיי..."

הבעתו של פרופסור קווירל נעשתה רצינית יותר. "מר פוטר, אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם רב עוצמה היא זיכרון מצוין. הפתרון לחידה הוא לעיתים קרובות דבר מה שקראת לפני עשרים שנה במגילה עתיקה, או טבעת מסוימת שראית על אצבעו של אדם שפגשת פעם אחת בלבד. אני מזכיר זאת כדי להסביר כיצד הצלחתי לזכור את הפריט הזה, ואת הלוחית שהוצמדה אליו, אחרי שפגשתי אותך שנים רבות לאחר שראיתי אותם. אתה מבין, מר פוטר, לאורך חיי, עיינתי במספר רב של אוספים פרטיים שבעליהם היו אנשים שאולי לא הגיע להם להחזיק בכל מה שהיה להם -"

"גנבת אותו?" שאל הארי בתדהמה.

"זה מדויק", אמר פרופסור קווירל. "לאחרונה, למעשה. אני חושב שתעריך את הפריט המסוים הזה הרבה יותר מהאדם הקטן והנאלח שהחזיק בו לשם מטרה יחידה - והיא, להרשים את חבריו, הנאלחים כמוהו, בנדירותו."

הארי ישב בפה פעור כעת.

"אבל אם תרגיש שפעלתי שלא כשורה, מר פוטר, אני מניח שאין צורך שתקבל את מתנתך המיוחדת. אם כי לא אטריח את עצמי להגניב אותו במזרה. אז, מה אתה מחליט?"

פרופסור קווירל השליך את הספר מיד אחת לשנייה וגרם להארי לשלוח את ידו לעבר הספר בתנועה בלתי-רצונית.

"הו", אמר פרופסור קווירל, "אל תדאג בנוגע לטיפול גס בספר הזה. אתה יכול להשליך את היומן הזה לתוך אח מבווערת והוא ייצא ללא פגע. בכל מקרה, אני ממתין להחלטתך."

פרופסור קווירל זרק מעלה בקלילות את הספר ותפס אותו שוב, מחייך.

לא, אמרו גריפינדור והפלאף.

כן, אמר רייבנקלו. איזה חלק במילה 'ספר' לא הבנתם שניכם?

החלק של הגניבה, אמר הפלאף.

אוי, נו באמת, אמר רייבנקלו, אתה לא באמת יכול לבקש מאיתנו לומר לא ולבלות את שארית חיינו בתהייה מה יש בו.

זה נשמע כמו פעולה חיובית נטו מנקודת מבט תועלתנית, אמר סלית'רין. תחשוב על זה כעל עסקת-חליפין כלכלית שמפיקה רווחים מסחר, רק בלי החלק של הסחר. בנוסף, אנחנו לא אלה שגנבו אותו וזה לא יעזור לאיש אם פרופסור קווירל ישמור אותו.

הוא מנסה להפוך אותך לאפל! צווח גריפינדור, והפלפאף הנהן בהסכמה.

אל תהיה ילד קטן ונאיבי, אמר סלית'רין, הוא מנסה ללמד אותך להיות סלי'תרין.

כן, אמר רייבנקלו. הבעלים של היומן הזה בטח היה אוכל מוות או משהו. הוא שייך לנו.

הארי פתח את פיו, ואז עצר, הבעה מלאת כאב על פניו.

נראה שפרופסור קווירל נהנה למדי. הוא איזן את הספר על אחת הפינות, על אצבע אחת, ושמר עליו מאוזן בעודו מהמהם נעימה קטנה.

אז נשמעה נקישה על הדלת.

הספר נעלם לתוך גלימותיו של פרופסור קווירל, והוא קם מכיסאו. פרופסור קווירל החל ללכת לכיוון הדלת -

- כשלפתע מעד והטיח עצמו כנגד הקיר.

"זה בסדר", אמר פרופסור קווירל, בקול שנשמע לפתע הרבה יותר חלש מבדרך כלל. "שב, מר פוטר, זו רק סחרחורת קלה. שב."

אצבעותיו של הארי אחזו בקצה כיסאו, לא בטוח מה עליו לעשות, מה הוא יכול לעשות. הארי לא יכול אפילו להתקרב יותר מדי לפרופסור קווירל, לא אם ברצונו להימנע מתחושת האבדון -

פרופסור קווירל התיישר, נשימתו מאומצת קמעה, ופתח את הדלת.

המלצרית נכנסה, נושאת מגש אוכל; ובעוד היא מחלקת את הצלחות, פרופסור קווירל צעד באיטיות בחזרה לשולחן.

אבל עד שהמלצרית קדה ויצאה, פרופסור קווירל התיישר בכיסאו וחזר לחייו.

עם זאת, ההתקף הקצר של מה-שזה-לא-יהיה הכריע את העניין בעבור הארי. הוא לא יכול לומר לא, לא אחרי שפרופסור קווירל השקיע כל כך הרבה.

"כן", אמר הארי.

פרופסור קווירל הרים אצבע מתרה, ואז הוציא שוב את שרביטו, נעל שוב את הדלת, וחזר על שלושה מתוך ארבעת הלחשים ממקודם.

ואז פרופסור קווירל הוציא שוב את הספר מבין גלימותיו והשליך אותו אל הארי, שבמעט שמט אותו לתוך המרק.

הארי העיף בפרופסור קווירל מבט של תרעומת חסרת אונים. אתה לא אמור לעשות את זה עם ספרים, מכושפים או לא.

הארי פתח את הספר בזהירות אינסטינקטיבית ומוטמעת. הדפים הרגישו עבים מדי, בעלי מרקם שונה מכל נייר מוגלגי או קלף קוסמים. והדפים היו...

...ריקים?

"אני אמור לראות -"

"תסתכל קרוב יותר להתחלה," אמר פרופסור קווירל, והארי (שוב בזהירות מוטמעת) הפך ערימת דפים.

האותיות בבירור נכתבו בכתב יד והיה קשה מאוד לקרוא אותן, אבל הארי חשב שהמילים הן לטינית.

"מה זה?" שאל הארי.

"זה," אמר פרופסור קווירל, "הוא התיעוד של המחקרים הקסומים של בן מוגלגים שמעולם לא הגיע ללמוד בהוגוורטס. הוא סירב למכתב הקבלה שלו, וערך מחקרים קטנים משלו, שבלי שרביט אף פעם לא הגיעו רחוק מדי. מהתיאור שעל הלוחית, אני מניח שהשם שלו יהיה משמעותי יותר עבורך מאשר עבורי. זה, הארי פוטר, הוא היומן של רוג'ר בייקון."

הארי כמעט התעלף.

בצמוד לקיר, בנקודה בה מעד פרופסור קווירל, בהקו השאריות המעוכות של חיפושית כחולה יפהפיה.

פרק 27

אמפתיה

לא בכל יום יכולת לראות את הארי פוטר מתחנן.

"בבקשההההה", ילל הארי פוטר.

פרד וג'ורג' הנידו שוב בראשיהם, מחייכים.

על פניו של הארי פוטר היה מבט מיוסר. "אבל אמרתי לכם איך עשיתי את זה עם החתול של קווין אנטוויסל, ואת זה עם הרמיוני והגוזז הנעלם, ואני לא יכול לספר לכם על מצנפת המיון או על כדור-הזיכרון או על פרופסור סנייפ..."

פרד וג'ורג' משכו בכתפיהם ופנו לעזוב.

"אם תפענח את זה מתישהו", אמרו התאומים לבית וויזלי, "אל תשכח לספר לנו."

"אתם מרושעים! שניכם מרושעים!"

פרד וג'ורג' סגרו בקפידה את הדלת לכיתה הריקה מאחוריהם, מקפידים לשמור את החיוך על פרצופם למשך זמן מה, רק למקרה שהארי פוטר יכול לראות דרך דלתות.

ואז הם פנו במסדרון ופניהם נפלו.

"הניחושים של הארי -"

"- לא נתנו לך אף רעיון?" הם אמרו אחד לשני בו-זמנית, וכתפיהם השמוטות צנחו עוד .

הזכרון האחרון שלהם בנושא היה אמברוזיוס פלום מסרב לעזור להם, אם כי הם לא זכרו מה הם ביקשו ממנו לעשות...

...אבל הם בטח חיפשו במקום אחר ומצאו משהו שיעזור להם לעשות משהו לא חוקי, או שהם לא היו מסכימים שיטילו עליהם אובליוויאטה לאחר מכן.

איך לעזאזל הם הצליחו לעשות את כל זה בתקציב של ארבעים אוניות בלבד?

בהתחלה הם חששו שהזיוף שלהם כה מוצלח שהארי באמת ייאלץ להתחתן עם ג'יני... אבל נראה שהם חשבו גם על כך. הפרוטוקולים של הקסמהדרין שוננו שוב והוחזרו למצבם המקורי, חוזה האירוסין המזויף הועלם מהכספת בגרינגוטס מתחת לאפו של הדרקון ששמר עליה, וכיוצא בזאת. זה היה די מפחיד, למען האמת. רוב האנשים חשבו עכשיו שהנביא היומי המציא את כל הסיפור מסיבות לא ברורות, והפקפקן הוסיף שמן למדורה עם הכותרת של יום המחרת, הארי פוטר מאורס בסתר ללונה לאבגוד.

היה מי שהיה האדם ששכרו, הם קיוו נואשות שהוא יספר להם מה קרה אחרי שתחול התיישנות על כל הסיפור. אבל בינתיים זה היה נורא. הם ביצעו את המתיחה הטובה ביותר שלהם אי-פעם, אולי אפילו המתיחה הטובה

ביותר בהיסטוריה של המתיחות, והם לא זכרו כיצד. זה היה מטורף. הם הצליחו לחשוב על זה בפעם הראשונה, אז למה הם לא מצליחים להבין איך הם עשו זאת עכשיו, אחרי שהם יודעים כל מה שעשו?

הנחמה היחידה שלהם הייתה שהארי לא ידע שהם לא יודעים.

אפילו אימא שלהם לא שאלה אותם בנושא, למרות הקשר הברור למשפחת וויזלי. יהא אשר יהא הדבר שנעשה, הוא היה הרבה מעבר לכוחו של כל תלמיד הוגוורטס... למעט אולי אחד, שייתכן ועשה זאת בנקישת אצבעות, אם שמועות מסוימות אכן נכונות. הארי עצמו נחקר תחת וריטסרום, כך סיפר להם... בנוכחות דמבלדור, שנעץ בהילאים מבטים מפחידים. ההילאים שאלו בדיוק מספיק שאלות כדי לוודא שהארי לא ביצע את המתיחה בעצמו או העלים מישהו, ואז התחפפו מהוגוורטס.

פרד וג'ורג' תהו האם להיעלב מהעובדה שהארי נחקר על ידי ההילאים על המתיחה שלהם, אבל המבט על פניו של הארי, שנבע כנראה מאותה הסיבה, היה שווה את זה.

באופן לא מפתיע, ריטה סקיטר והעורך של הנביא היומי שניהם נעלמו, ונמצאו כבר במדינה אחרת, ככל הנראה. הם היו שמחים לספר למשפחה שלהם על זה. אבא שלהם היה מברך אותם, הם חשבו, אחרי שאימא שלהם הייתה הורגת אותם וג'יני הייתה שורפת את השאריות.

אבל הכל היה בסדר עכשיו – הם יספרו לאבא שלהם יום אחד, ובינתיים...

...בינתיים דמבלדור התעטש במקרה כשעבר על פניהם במסדרון, והפיל מכיסו בטעות חבילה קטנה, אשר הכילה שני מונוקולים לפריצת הגנות מאיכות שלא תיאמן. פרד וג'ורג' ניסו את המונוקולים החדשים שלהם במסדרון ה"אסור" בקומה השלישית, טיילו בזריזות אל מראת הקסם וחזרה, ולמרות שלא הצליחו לראות בבירור את כל לחשי הגילוי, המונוקולים חשפו הרבה יותר ממה שראו בביקורם הראשון במקום.

כמובן שהם ייאלצו להיזהר מאוד לא להיתפס לעולם כשהמונוקולים ברשותם, או שהם יזכו להרצאת נדיפה חמורה במשרד המנהל, אשר עלול אף לאיים לסלק אותם מהוגוורטס.

היה טוב לדעת שלא כל מי שמתמין לגריפינדור גדל להיות פרופסור מקגונגל.

הארי נמצא בחדר לבן חסר חלונות או כל ייחוד אחר, ישב ליד שולחן והביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות שחורות רשמיות.

החדר נסרק כנגד האזנות, והגבר הטיל בדיוק עשרים-ושבעה לחשים לפני שאמר אפילו "שלום, מר פוטר."

היה זה אך הולם שהגבר בשחור ינסה לקרוא את מחשבותיו של הארי.

"הכן את עצמך", אמר הגבר בקול נטול הבעה.

ספר הלסת-ההכרה של הארי טען כי תודעה אנושית חשופה למבאר-הכרה רק דרך משטחים מסויימים. אם לא תצליח להגן על המשטחים שלך, מבאר-ההכרה יחדור דרכם ויוכל לגשת לכל חלקי התודעה שלך שתודעתו שלו מסוגלת לתפוס...

...שלא היו רבים, כך התברר. תודעות אנושיות היו קשות להבנה לתודעות אנושיות אחרות, בכל רמה מעבר לשטחית ביותר. הארי תהה האם היכרות נרחבת עם מדעים קוגניטיביים תוכל להפוך אותו למבאר-הכרה חזק,

אבל ניסיונות חוזרים-ונשנים גרמו לו סוף סוף להפנים שהוא צריך להנמיך את הציפיות שלו לגבי דברים בסגנון. זה לא כאילו חוקרי מדעים קוגניטיביים הבינו בני אדם טוב מספיק בשביל ליצור אחד.

הצעד הראשון בלימודי המיומנות הנגדית, הלסת-הכרה, הוא לדמיין את עצמך כאדם אחר בצורה יסודית ככל הניתן - לשקוע לחלוטין באישיותך החלופית. הצורך לעשות זאת הוא חולף, אבל הדבר היה שימושי בתחילת ההכשרה כדי להבין היכן נמצאים המשטחים שלך. מבאר-ההכרה ינסה לקרוא אותך, ואתה תבחין בכך אם תשומת לבך תהיה ממוקדת מספיק - תרגיש בו מנסה לחדור. והמשימה שלך היא לוודא שהוא נוגע רק באישיות הדמיונית שלך, ולא בזו האמיתית.

כשאתה טוב מספיק, אתה יכול לדמיין את עצמך כמישהו מאוד פשוט, להעמיד פני אבן, ולסגל לעצמך את ההרגל לדמיין זאת בכל מקום שבו נמצאים המשטחים שלך. זה היה מחסום הלסת-הכרה בסיסי. קשה ללמוד להעמיד פני אבן, אבל קל לעשות זאת לאחר מכן, והמשטח החשוף של התודעה היה רדוד בהרבה מהחלק הפנימי שלה, אז עם מספיק תרגול אתה יכול להשאיר את זה כהרגל ברקע.

או, אם אתה מליט-הכרה מושלם, אתה יכול לרוץ לפני הגששות, ולענות לכל שאילתא ברגע שהיא נשאלת, ואז מבאר-ההכרה שייכנס דרך המשטחים שלך יראה תודעה שלא ניתן להבחין בינה ובין מי שהעמדת פנים שאתה.

באופן זה ניתן לשטות אפילו במבאר-ההכרה המוכשר ביותר. אם מליט-הכרה מושלם טוען שהוא הוריד את מחסום הלסת-ההכרה שלו, אין דרך לדעת אם הוא משקר. גרוע מכן, אתה עשוי לא לדעת שעומד לפניך מליט-הכרה מושלם. הם נדירים, אבל משמעות העובדה שהם קיימים היא שאתה לא יכול לבטוח בביאור-הכרה על אף אחד.

הדבר מדגים עד כמה ההבנה של אנשים אחד את השני מועטה\רדודה\חסרה, למצער. עד כמה מעט קוסמים מבינים את העומקים שנחים תחת התודעה האנושית, שניתן לשטות בטלפתים האנושיים הטובים ביותר בכך שהעמדת פנים שאתה מישוהו אחר.

אבל מלכתחילה, בני אדם מבינים אחד את השני רק בעזרת העמדת פנים. לא מבצעים תחזיות בנוגע לאנשים אחרים על ידי מידול מאה טריליון הסינפסות שבמוח שלהם כאובייקטים נפרדים. תבקש מהמניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לבנות לך בינה מלאכותית מאפס, והוא יביט בך בעיני עגל. אתה צופה מה אנשים יעשו כשאתה אומר למוח שלך להתנהג כמו שלהם. אתה שם את עצמך במקומם. אם אתה רוצה לדעת מה יעשה אדם כועס, אתה תפעיל את מעגלי הכעס של המוח שלך, ויהא אשר יהא הפלט שלהם, זו תהיה התחזית שלך. איך באמת נראה החיווט העצבי של כעס מבפנים? מי יודע? המניפולטור החברתי הטוב ביותר בעולם לא בהכרח יודע מהם נוירונים, וכך גם אולי מבאר-ההכרה הטוב ביותר.

כל דבר שמבאר-הכרה יכול להבין, מליט-הכרה יכול לגלם. זה היה אותו טריק בשני הכיוונים - טריק שכנראה מומש על ידי אותה רשת עצבית בשני המקרים, קבוצה יחידה של מעגלי בקרה שהופכים את המוח שלך למודל למוח של מישוהו אחר.

ולכן המירוץ בין ההתקפה הטלפתית וההגנה הטלפתית נגמר בניצחון מוחץ להגנה. אחרת כל עולם הקסמים, אולי אפילו כל כדור-הארץ, היה מקום שונה לגמרי...

הארי לקח נשימה עמוקה והתרכז. חיוך קל נח על שפתיו.

סוף סוף! פעם אחת, הארי לא נדפק במחלקת הכוחות המסתוריים.

אחרי כמעט חודש של עבודה, ובעקבות גחמה יותר מאשר כל דבר אחר, הארי החליט להכניס את עצמו לזעם קר ואז לנסות שוב את תרגילי הלסת-ההכרה שבספר. בנקודה הזו הוא כבר ויתר כמעט לגמרי על דברים כאלה, אבל עדיין נראה שהיה שווה לעשות ניסיון זריז -

הוא עבר על כל התרגילים הקשים ביותר בספר תוך שעתיים, ולמחרת הוא הלך לפרופסור קווירל ואמר לו שהוא מוכן.

הצד האפל שלו, כך הסתבר, היה מאוד, מאוד טוב בלהעמיד פנים שהוא מישו אחר.

הארי חשב על הטריגר הרגיל שלו, מהפעם הראשונה שבה עבר לגמרי לצד האפל שלו...

סוורוס השתתק, נראה די מרוצה מעצמו. "וזה יהיה... חמש נקודות? לא, בואו נעגל את זה לעשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה."

חיובו של הארי נעשה קר יותר, והוא בחן את הגבר בגלימות השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של הארי.

ואז הארי הפך למישו אחר לגמרי, מישו שנראה הולם למאורע.

...בחדר לבן, חסר חלונות, חסר פרטים, ישוב ליד שולחן, ומביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות רשמיות בצבע שחור אחיד.

קימבל קיניסון בחן את הגבר בגלימות השחורות שחשב שהוא עומד לקרוא את מוחו של עדשאי מדרג ב' מכוח הסיור הגלקטי.

תהיה זו לשון המעטה לומר שקימבל קיניסון היה בטוח בתוצאה. הוא התאמן אצל המנטור מאריסיה, התודעה החזקה ביותר ביקום הזה או באחר, והקוסם הפשוט שישב מולו יראה בדיוק את מה שהעדשאי האפור ירצה שיראה...

...תודעתו של הילד שהתחזה אליו, ילד תמים בשם הארי פוטר.

"אני מוכן", אמר קימבל קיניסון בנימה חוששת שהייתה מתאימה בדיוק לילד בן אחת-עשרה.

"לגילימנס", אמר הקוסם בגלימות השחורות.

שתיקה.

הקוסם בגלימות השחורות מצמץ, כאילו ראה משהו כל כך מפתיע עד שאפילו העפעפיים שלו זעו. "לילד-שנשאר-בחיים יש צד אפל מסתורי?"

חום החל לעלות בלחיו של הארי.

"ובכן", אמר הגבר. פניו חזרו להבעה שלווה לחלוטין. "סלח לי. מר פוטר, טוב לדעת את היתרונות שלך, אבל אין זה אותו דבר כמו להיות בטוח בהם בטחון-יתר-מופרז להחריד. בהחלט ייתכן שתוכל ללמוד הלסת-הכרה בגיל אחת-עשרה. זה מפליא אותי. חשבתי שמר דמבלדור מעמיד פני משוגע שוב. יש לך כזו דיסוציאציה שאני מופתע לא למצוא סימן אחר להתעללות, וייתכן שתהפוך למליט-הכרה מושלם בבוא היום. אבל יש הבדל

נכבד בין זה ובין הציפייה להעמיד מחסום הלסת-הכרה מוצלח בניסיון הראשון שלך. זה פשוט מגוחך. האם הרגשת משהו כשקראתי את תודעתך?"

הארי הניד בראשו, מסמיק בפראות כעת.

"אז תקדיש לכך יותר תשומת לב בפעם הבאה. המטרה אינה ליצור דמות מושלמת בשיעור הראשון שלך. המטרה היא ללמוד היכן נמצאים המשטחים שלך. הכן את עצמך."

הארי ניסה להעמיד פנים שהוא קימבל קיניסון, ניסה להקדיש יותר תשומת לב, אבל המחשבות שלו היו מפוזרות קמעה ולפתע הוא היה מודע לכל הדברים שהוא לא אמור לחשוב עליהם...

או, זה הולך להיות מבאס.

הארי חרק בשיניו. לפחות יוטל על המורה לחש זיכרון לאחר מכן.

"לגילימנס."

שתיקה -

...בחדר לבן, חסר חלונות, חסר פרטים, ישוב ליד שולחן, ומביט בגבר חסר הבעה שעטה גלימות רשמיות בצבע שחור אחיד.

היה זה יומם הרביעי, ערב יום ראשון. כששילמת כל כך הרבה, קיבלת שיעורים באיזה זמן מזורגג שרצית, בלי להתחשב ברעיון של סוף שבוע.

"שלום, מר פוטר, "אמר קורא-המחשבות בקול חסר הבעה, לאחר שהטיל את כל לחשי הפרטיות.

"שלום, מר בסטר, "אמר הארי בעייפות. "בוא ניפטר מהתדהמה ההתחלתית, טוב?"

"הצלחת להפגיע אותי?" אמר הגבר, נשמע מעוניין קלות. "ובכן." הוא הפנה את שרביטו והביט לתוך עיניו של הארי. "לגילימנס."

השתררה שתיקה, ואז הקוסם בגלימות השחורות קפץ כאילו מישהו דקר אותו במלמד בקר.

"אדון האופל חי?" הוא נחנק. עיניו נפערו לפתע. "דמבלדור הופך את עצמו לבלתי נראה ומתגנב לחדרי מעונות של בנות?"

הארי נאנח והביט בשעונו. בעוד שלוש שניות בערך...

"ובכן, "אמר הגבר. הוא לא הצליח להחזיר את חוסר-ההבעה לקולו. "אתה באמת חושב שאתה הולך לגלות את חוקי הקסם הנסתרים ולהפוך לכל-יכול."

"נכון, "אמר הארי בקול מדוד, עדיין מביט בשעונו. "אני עד כדי כך בטוח בעצמי."

מעניין... נראה שמצנפת המיון חושבת שאתה תהיה אדון האופל הבא."

"ואתה יודע שאני מנסה כמיטב יכולתי לא להיות, וראית שכבר ערכנו דיון ארוך למדי על האם אתה מוכן ללמד אותי הלטת-הכרה, ובסופו של דבר החלטת שכן, אז אנחנו יכולים להתקדם עם זה כבר?"

"בסדר", אמר הגבר בדיוק שש שניות לאחר מכן, כמו בפעם שעברה. "הכן את עצמך." הוא עצר, ואז אמר, קולו מלא ערגה, "אם כי הייתי רוצה לזכור את הטריק הזה עם הכסף והזהב."

הארי גילה שהוא מוטרד למדי מהמידה שבה ניתן לשחזר תהליכי חשיבה אם רק החזרת אנשים לאותם תנאי התחלה וחשפת אותם לאותם גירויים. זה הפריך אשליות שלא אמורות להיות לרדוקציוניסט טוב מלכתחילה.

הארי היה במצב רוח רע למדי כשיצא ברקיעת-רגליים משיעור תורת-הצמחים ביום שני שלאחר מכן.

הרמיוני רתחה לצידו.

הילדים האחרים עדיין היו בפנים, מתמהמהים באיסוף חפציהם מכיוון שקשקשו בהתרגשות על הניצחון של רייבנקלו במשחק הקווידיץ' השני לעונה.

נראה כאילו אחרי ארוחת הערב אתמול, ילדה עפה לה על מטאטא במשך שלושים דקות ואז תפסה יתוש ענק כלשהו. היו עוד עובדות בנוגע למה שקרה במשחק, אבל הן לא היו רלוונטיות.

הארי החמיץ את אירוע הספורט המרגש עקב שיעור הלטת-ההכרה שלו, וכן עקב העובדה שהיו לו חיים. מאז, הוא נמנע מכל השיחות במעונות רייבנקלו. - לחשי השקטה ותיבות קסומות הם דברים נפלאים. הוא אכל ארוחת בוקר בשולחן גריפינדור.

אבל הארי לא היה יכול להימנע משיעור תורת-הצמחים, והרייבנקלואים דיברו על המשחק לפני השיעור, ואחרי השיעור, ובמהלך השיעור, עד שהארי הרים את מבטו מהפורקט התינוק שלו, שאת חיתולו היה עסוק בלהחליף, והכריז בקול רם שחלק מהם מנסים ללמוד על צמחים אז אולי כולם יכולים כבר להפסיק לדבר על קווידיץ'. כל הנוכחים הביטו בו במבטים נדהמים, למעט הרמיוני, שנראתה כאילו היא רוצה למחוא כפיים, ופרופסור ספראוט, שהעניקה לו נקודה לרייבנקלו.

נקודה לרייבנקלו.

נקודה אחת.

שבעת האידיוטים על שבעת המטאטאים האידיוטיים שלהם ששיחקו במשחק האידיוטי שלהם הרוויחו מאה ותשעים נקודות לרייבנקלו.

נראה כאילו נקודות בקווידיץ' התווספו ישירות לסך נקודות הבית.

במילים אחרות, תפיסת יתוש זהב הייתה שווה 150 נקודות בית.

הארי לא הצליח לדמיין מה יהיה עליו לעשות כדי להרוויח מאה וחמישים נקודות בית.

חוץ מאשר, כמובן, להציל מאה וחמישים הפלפאפים, או לחשוב על חמישה עשר רעיונות טובים כמו לשים שכבות מגן על מחוללי-זמן, או להמציא אלף וחמש מאות דרכים יצירתיות להרוג אנשים, או להיות הרמיוני גריינג'ר למשך שנה שלמה.

"אנחנו צריכים להרוג אותם," אמר הארי להרמיוני, שהלכה לצידו בארשת דומה של עלבון.

"את מי?" שאלה הרמיוני. "את נבחרת הקווידיץ'?"

"אני חשבתי על כל מי שמעורב בקווידיץ' בכל מקום ובכל צורה, אבל כן, אפשר להתחיל עם נבחרת רייבנקלו."

שפתיה של הרמיוני התכווצו בחוסר שביעות רצון. "אתה יודע שלהרוג אנשים זה לא בסדר, הארי?"

"כן," אמר הארי.

"אוקיי, רק בדקתי," אמרה הרמיוני. "בוא נחסל את המחפשת קודם. קראתי כמה ספרים של אגתה כריסטי, אתה יודע איך אנחנו יכולים להעלות אותה על רכבת?"

"שני תלמידים מתכננים רצח," נשמע קול יבש. "כמה מפתיע."

מאחורי פינה סמוכה צעד גבר בגלימות מוכתמות, שיערו השמנוני והפרוע צונח על כתפיו. סכנה קטלנית קרנה ממנו ומילאה את המסדרון בחזיונות של שיקויים שלא עורבבו כהלכה ושל נפילות מצערות ושל אנשים שמתים במיטתם ממה שההילאים יקבעו שהיו נסיבות טבעיות.

בלי לחשוב על כך, הארי צעד לפני הרמיוני.

נשמעה שאיפה חדה מאחוריו, ורגע לאחר מכן הרמיוני עברה אותו ונעמדה מלפניו. "ברח, הארי!" היא אמרה. "בנים לא צריכים להסתכן."

סוורוס סנייפ חיך חיוך חסר שמחה. "משעשע. אדרוש רגע מזמנך, פוטר, אם תוכל לקרוע את עצמך מפלירטוטין עם העלמה גריינג'ר."

לפתע הופיעה הבעה מודאגת מאוד על פניה של הרמיוני. היא פנתה אל הארי ופתחה את פיה, ואז עצרה במצוקה.

"הו, אל דאגה, העלמה גריינג'ר," אמר סוורוס בקול משי. "אני מבטיח שאחזיר את המחזר שלך ללא מום." חיוכו נעלם. "ובעת פוטר ואני נלך לנהל שיחה פרטית, רק אנחנו. אני מקווה שמובן לך שאינך מוזמנת, אבל לכל מקרה, ראי זאת כהוראה ממורה בהוגוורטס. אני משוכנע שילדה טובה שכמוך לא תמרה את פי."

סוורוס פנה והלך מעבר לפינה. "אתה בא, פוטר?" שאל קולו.

"אמ," אמר הארי להרמיוני. "אני יכול כאילו פשוט ללכת אחריו ואת בינתיים תחשבי מה אני אמור להגיד כדי שלא תיעלבי ותחששי?"

"לא," אמרה הרמיוני, קולה רועד.

צחוקו של סוורוס הדהד מעבר לפינה.

הארי הרכין את ראשו. "סליחה," הוא אמר בקול שקט, "באמת," והלך בעקבות המורה לשיקויים.

"אז", אמר הארי. לא נשמע קול מלבד זה של שני זוגות רגליים, אחד ארוך ואחד קצר, צועדים לאורך מסדרון אבן אקראי. המורה לשיקויים צעד מהר אבל לא מהר מכדי שהארי יצליח לעמוד בקצב, וככל שהארי הצליח ליישם את רעיון הכיווניות בהוגוורטס, הם נעו הרחק מהאזורים ההומים. "במה מדובר?"

"אני מניח שלא תוכל להסביר לי", אמר סוורוס ביובש, "מדוע תכננתם שניכם לרצוח את צ'ו צ'אנג?"

"אני מניח שאתה לא תוכל להסביר לי", אמר הארי ביובש, "מתוקף תפקידך כנציג רשמי של בית הספר הוגוורטס, מדוע תפיסת יתוש זהב נחשבת להישג אקדמי שראוי למאה וחמישים נקודות בית?"

חיוך חצה את שפתיו של סוורוס. "בחיי, ואני חשבתי שאתה אמור להיות חד אבחנה. האם אתה מתקשה עד כדי כך להבין את חבריך לכיתה, פוטר, או שאתה סולד מהם מכדי לנסות? לו נקודות הקווידיץ' לא היו נספרות לגביע הבתים אז לאיש מהם לא היה אכפת מגביע הבתים כלל. זו הייתה הופכת לתחרות עלומה בעבור תלמידים כמותך וכמו העלמה גריינג'ר."

זו הייתה תשובה טובה להדהים.

והתדהמה הזו הייתה מה שעורר את תודעתו של הארי לחלוטין.

בדיעבד זה לא צריך להפתיע שסוורוס מבין את תלמידיו, מבין אותם היטב.

הוא קרא את מחשבותיהם, אחרי הכל.

...1

...בספר נכתב שמבארי-הכרה מוצלחים היו נדירים ביותר, נדירים אפילו יותר ממליטי-הכרה מושלמים, מכיוון שכמעט לאיש לא הייתה המשמעת המנטלית הדרושה.

משמעת מנטלית?

הארי שמע סיפורים על אדם שאיבד את השליטה במזגו בכיתה פעם אחר פעם וצרח על ילדים קטנים.

...אבל כשהארי דיבר על כך שאדון האופל עדיין חי, אותו האיש הגיב בצורה מיידית ומושלמת - הגיב בדיוק בצורה שבה היה מגיב אדם בור לחלוטין.

האיש שיחר לטרף בהוגוורטס, מקרין אווירה של מתנקש קטלני...

...וזה בדיוק לא מה שמתנקש אמיתי צריך לעשות. מתנקשים אמיתיים נראו כמו רואי-חשבון כנועים וקטנים עד שהרגו אותך.

הוא היה ראש הבית של סלית'רין הגאה והאצילי, והוא לבש גלימות מוכתמות בנתזי שיקויים ומרכיבים שניתן היה להסיר בקסם תוך שתי דקות.

הארי שם לב שהוא מבולבל.

והערכת האיום של ראש בית סלית'רין עלתה בצורה אסטרנומית.

נראה שדמבלדור חשב שסוורוס שייך לו, ולא היה דבר שיסתור זאת; המורה לשיקויים היה "מפחיד אך לא מתעלל", כפי שהובטח. אם כך, כפי שהסיק הארי קודם, אלה ענייני אחווה. לו היה סוורוס מתכנן לפגוע בו,

הוא בטח לא היה ניגש אליו בפני הרמיוני, שיכולה לשמש כעדה, כשהוא יכול היה פשוט לחכות לזמן שבו הארי לבדו...

הארי נשך את שפתו בשקט.

"הכרתי פעם נער שבאמת ובתמים העריץ קווידיץ', " אמר סוורוס סנייפ. "הוא היה דביל מושלם. בדיוק כמו שאתה ואני היינו מצפים."

"במה מדובר?" שאל הארי לאט.

"סבלנות, פוטר."

סוורוס הפנה את ראשו, ואז ריחף בארשת המתנקש שלו לעבר פתח בקירות המסדרון, אל תוך פרוזדור צדדי קטן וצר יותר.

הארי עקב אחריו, תוהה אם יהיה חכם יותר פשוט לברוח.

הם פנו עוד פעמיים, ואז הגיעו למבוי סתום, קיר ריק פשוט. לו הוגוורטס הייתה פרי בנייה, ולא כישוף או זימון או לידה או מה שלא יהיה, הארי היה מחליף כמה מילים חריפות עם הארכיטקט על כך ששילם לאנשים כדי לבנות מסדרונות שלא הובילו לשום מקום.

"קוויטוס", אמר סוורוס, והוסיף עוד כמה לחשים.

הארי נשען לאחור, שילב את זרועותיו על חזהו, והביט בפניו של סוורוס.

"מסתכל לי בעיניים, פוטר?" שאל סוורוס סנייפ. "לא יכול להיות ששיעורי הלטת-ההכרה שלך התקדמו מספיק כדי שתוכל לחסום ביאור-הכרה. אבל מצד שני, ייתכן שהם התקדמו מספיק כדי שתוכל לזהות אותה. מכיוון שאינני יודע אחרת, לא אסתכן בניסיון." הגבר חיך חיוך דק. "וזה נכון גם בנוגע לדמבלדור, אני חושב. וזו הסיבה שאנחנו מקיימים את השיחה הקטנה הזו עכשיו."

עיניו של הארי נפערו כנגד רצונו.

"בתור התחלה, " אמר סוורוס, עיניו נוצצות, "אדרוש שתבטיח שלא לדבר על השיחה שלנו באוזני איש. ככל שזה נוגע לשאר בית הספר, אנחנו דנים בשיעורי-הבית בשיקויים שלך. זה לא משנה אם הם יאמינו לך או לא. ככל שזה נוגע לדמבלדור ולמקגונגל, אני מפר את אמונו של דראקו מאלפוי, ואיש מאיתנו לא חושב שיהיה זה הולם לדבר על פרטים נוספים."

מוחו של הארי ניסה לחשב את ההשלכות והמסקנות שנגזרו מזה עד שנגמר לו זכרון המטמון.

"ובכן?" שאל המורה לשיקויים.

"בסדר, " אמר הארי באיטיות. הוא התקשה לראות איך קיום שיחה שהוא לא יכול לספר עליה לאחר מכן יכול להיות יותר מגביל מאשר לא לקיים אותה כלל, מכיוון שגם במקרה כזה לא יהיה ניתן לספר על התוכן שלה לאיש. "אני מבטיח."

סוורוס בחן את הארי בכובד ראש. "אמרת פעם במשרדו של המנהל שלא תסבול בריונות או התעללות. ולכן אני תוהה, עד כמה אתה דומה לאבך?"

"בהנחה שאנחנו לא מדברים על מייקל וורס-אוואנס," אמר הארי, "התשובה היא שאני יודע מעט מאוד על ג'יימס פוטר."

סוורוס הנהן, כאילו לעצמו. "ישנו תלמיד בשנה החמישית בסלית'רין. ילד ושמו לסאת' לסטריינג'. מציקים לו בריונים מגריפינדור. אני... מוגבל, ביכולתי להתמודד עם מצבים כאלה. אתה יכול לעזור לו, אולי. לו רצית. אני לא מבקש ממך טובה, ולא אהיה חייב לך טובה. זוהי פשוט הזדמנות לעשות כרצונך."

הארי הביט בסוורוס, חושב.

"תוהה אם זו מלכודת?" שאל סוורוס, חיוך קלוש חוצה את שפתיו. "זו לא. זה כן מבחן. קרא לזה סקרנות מצדי. אבל קשייו של לסאת' אמיתיים, כמו הקושי שלי להתערב."

זו הייתה הבעיה כשאנשים אחרים ידעו שאתה בחור טוב. אפילו אם ידעת שהם ידעו, לא יכולת פשוט להתעלם מהפיתיון.

ואם גם אביו הגן על תלמידים מבריונים... לא משנה אם הארי ידע למה סוורוס סיפר לו את זה. זה עדיין גרם לו להרגיש חום מבפנים, וגאווה, ועשה את הסירוב לבלתי אפשרי.

"בסדר," אמר הארי. "ספר לי על לסאת'. למה מציקים לו?"

פרצופו של סוורוס איבד את החיוך הקלוש. "אתה חושב שיש סיבות, פוטר?"

"אולי לא," אמר הארי בשקט. "אבל עלתה בי המחשבה שאולי הוא דחף איזו בוצדמית לא חשובה במורד המדרגות."

"לסאת' לסטריינג'," אמר סוורוס, קולו קר כעת, "הוא בנה של בלטרקס בלק, המשרתת המרושעת והפנאטית ביותר של אדון האופל. לסאת' הוא הממזר המוכר של רבסטאן לסטריינג'. זמן קצר לאחר מותו של אדון האופל, בלטרקס ורבסטאן ואחיו של רבסטאן, רודולפוס, נלכדו בזמן שעינו את אליס ופרנק לונגבוטום. כל השלושה במאסר באזקבאן לכל החיים. הלונגבוטומים יצאו מדעתם לאחר הטלות חוזרות ונשנות של קללת קרושיאטוס ונמצאים במחלקה הסגורה בקדוש מנגו. האם משהו מזה הוא סיבה מספיק טובה כדי להציק לו, פוטר?"

"כלל לא," אמר הארי, עדיין בשקט. "ולסאת' עצמו לא עשה דבר רע שאתה יודע עליו?"

החיוך הקלוש הופיע שוב על שפתיו של סוורוס. "הוא לא יותר קדוש מכל אחד אחר. אבל הוא לא דחף אף בוצדמית במורד המדרגות, לא ששמעתי על כך."

"או שקראת במחשבותיו," אמר הארי.

הבעתו של סוורוס הייתה קפואה. "לא פלשתי לפרטיותו, פוטר. תחת זאת, הבטתי בתוך הגריפינדורים. הוא פשוט מטרה נוחה לתענוגות הקטנים שלהם."

זרם של כעס קר שטף במורד עמוד השדרה של הארי, והוא נאלץ להזכיר לעצמו שייתכן שסוורוס איננו מקור מידע מהימן.

"ואתה חושב," אמר הארי, "שהתערבות מצד הארי פוטר, הילד שנשאר בחיים, עשויה להיות מועילה."

"אכן," אמר סוורוס סנייף, וסיפר להארי איפה ומתי הגריפינדורים תכננו לערוך את התעלול הבא.

ישנו מסדרון ראשי שעובר בציר הצפון-דרום של הקומה השנייה בהוגוורטס, וקרוב למרכז המסדרון הזה יש פתח אל פרוזדור צר שנמשך כתריסר צעדים עד פנייה בזווית ישרה, כך שנוצרת צורת ר', ואז נמשך תריסר צעדים נוספים עד שהוא נגמר בחלון מואר ורחב, שמשקיף מגובה שלוש קומות על הטפטוף הקל שניתך על המדשאות המזרחיות של הוגוורטס. מי שעומד ליד החלון לא יכול לשמוע דבר מהמסדרון הראשי, ומהמסדרון הראשי לא ניתן לשמוע דבר מהמתרחש ליד החלון. אם חשבת שיש משהו מוזר בזה, לא היית בהוגוורטס זמן רב.

ארבעה נערים בגלימות אדומות שוליים צחקו, ונער בגלימה ירוקת שוליים צרח ונאחז בפראות בידיו בקצות החלון הפתוח, בעוד ארבעת הנערים העמידו פנים שהם עומדים לדחוף אותו החוצה. זו רק בדיחה, כמובן, וחופץ מזה, נפילה מגובה כזה לא תהרוג קוסם. הכל בצחוק. אם חשבת שיש משהו מוזר בזה -

"מה אתם עושים?" נשמע קולו של נער שישי.

ארבעת הנערים בגלימות אדומות השוליים מסתובבים בבהלה פתאומית, והילד בגלימות ירוקות השוליים דוחף את עצמו בפראות הרחק מהחלון ונפל על הרצפה, פניו רטובים מדמעות.

"או", אומר הנער הנאה ביותר מבין ארבעת הנערים בגלימות אדומות השוליים, קולו מלא הקלה. "זה אתה. היי, לסי, אתה יודע מי זה?"

אין תשובה מהנער שעל הרצפה, שמנסה להשתלט על היפחות שלו, והנער בגלימות אדומות השוליים מכין את רגלו לבעיטה -

"תפסיק עם זה!" צועק הנער השישי.

הנער בגלימות אדומות השוליים מתנוודד בעקבות עצירת הבעיטה. "אמ, הוא אומר, 'אתה יודע מי זה?' נשימתו של הנער השישי נשמעת מוזרה. "לסאת' לסטריינג'", הוא אומר, נשימתו יוצאת בפרצים קצרים, "והוא לא עשה שום דבר להורים שלי, הוא היה בן חמש".

נוויל לונגבוטום הביט בארבעת הבריונים הענקיים מהשנה החמישית שעמדו לפניו, וניסה כמיטב יכולתו לשלוט ברעידות שלו.

הוא פשוט היה צריך לומר להארי פוטר לא.

"למה אתה מגן עליו?" שאל הנאה באיטיות, נימות ראשונות של עוינות בקולו. "הוא סליט'רין. ולסטריינג'."

"הוא ילד שאיבד את ההורים שלו", אמר נוויל לונגבוטום. "אני יודע איך הוא מרגיש." הוא לא ידע מאיפה מגיעות המילים. זה נשמע מגניב מדי, כמו משהו שהארי פוטר היה אומר.

עם זאת, הרעידות המשיכו.

"מי אתה חושב שאתה?" שאל הנאה, מתחיל להישמע כועס.

אני נוויל, הנצר האחרון לבית לונגבוטום האצילי ועתיק היומין -

נוויל לא היה מסוגל לומר זאת.

"אני חושב שהוא בוגד", אמר אחד הגריפינדורים האחרים, ותחושת בחילה החלה להופיע בבטנו של נוויל.

הוא ידע, הוא פשוט ידע. הארי פוטר טעה מההתחלה. בריונים לא יפסיקו רק מפני שנוויל לונגבוטום אמר להם להפסיק.

הנאה עשה צעד קדימה, ושלושת האחרים בעקבותיו.

"אז ככה זה בשבילכם", אמר נוויל, נדהם מהיציבות של קולו. "לא אכפת לכם אם זה לסאת' לסטריינג' או נוויל לונגבוטום."

לסאת' לסטריינג' השתנק ממקום שוכבו על הרצפה.

"רשע הוא רשע", נחר אותו הנער שדיבר קודם, "ואם אתה חבר של רשע, אתה מרושע בעצמך."

הארבעה עשו צעד נוסף.

לסאת' נעמד, מתנווד. פניו היו אפורות, והוא עשה כמה צעדים קדימה, נשען על הקיר ולא אמר דבר. עיניו היו מקובעות על הפנייה בפרוזדור, הדרך החוצה.

"חברים", אמר נוויל. קולו עלה כעת. "כן, יש לי חברים. אחד מהם הוא הילד שנשאר בחיים."

שני גריפינדורים נראו מודאגים לפתע. הנאה לא נרתע. "הארי פוטר לא פה", הוא אמר, קולו קשה, "ולו היה, אני לא חושב שהוא היה שמח לראות לונגבוטום מגן על לסטריינג'."

הגריפינדורים לקחו עוד צעד ארוך קדימה, ומאחוריהם לסאת' התקדם צמוד לקיר, מחכה להזדמנות שלו.

נוויל בלע רוק והרים את יד ימינו כשהאגודל והאצבע לחוצות זו כנגד זו.

הוא עצם את עיניו, כי הארי פוטר אמר לו לא להציץ.

אם זה לא יעבוד, הוא לא יבטח יותר באיש לעולם.

קולו נשמע צלול להפגיע, בהתחשב במצב.

"הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. הארי ג'יימס פוטר אוואנס ורס. בשם החוב שאתה חייב לי ובכוח השם האמיתי שלך אני מזמן אותך, אני פותח עבורך את הדרך, אני קורא לך להופיע בפניי."

נוויל נקש באצבעותיו.

לסאת' לסטריינג' בהה בו.

ארבעת הגריפינדורים בהו בו.

הנאה החל לגחך, וזה שיחרר את שלושת האחרים.

"הארי פוטר היה אמור לצעוד מעבר לפינה או משהו?" שאל הנאה. "אוו. נראה כאילו הבריזו לך."

הנאה עשה צעד מאיים לעבר נוויל.

שלושת האחרים צעדו בעקבותיו.

"אהם," אמר הארי פוטר מאחוריהם, נשען על הקיר הריק שליד החלון, במבוי הסתום של הפרוזדור, עומד במקום שאליו לא היה יכול להגיע בשום אופן מבלי להיראות.

אם לראות אנשים צורחים תמיד הרגיש כל כך טוב, נוויל הצליח להבין בערך למה אנשים הפכו לבריונים.

הארי פוטר צעד קדימה, מציב את עצמו בין לסאת' לסטריינג' ובין האחרים. הוא העביר את מבטו הקפוא על הנערים בגלימות אדומות השוליים, ואז עיניו נחו על הנאה, מנהיג החבורה. "מר קארל סלופר," אמר הארי פוטר, "אני רואה שהבנתי את המצב לאשורו. אם לסאת' עשה מעודו מעשה רוע בעצמו, למעט להיוולד להורים הלא נכונים, הוא איננו ידוע לך. אם אני טועה בכך, מר סלופר, אני מציע שתיידע אותי מייד."

נוויל ראה את הפחד והיראה בפניהם של הנערים האחרים. הארי טען שהכל יהיה טריק, אבל איך זה יכול להיות?

"אבל הוא לסטריינג'," אמר מנהיג החבורה.

"הוא ילד שאיבד את הוריו," אמר הארי פוטר, קולו נעשה קר עוד יותר.

בפעם הזו כל שלושת הגריפידורים האחרים נרתעו.

"אז," אמר הארי פוטר. "ראיתם שנוויל לא רוצה שתתעללו בנער תמים בשם הלונגבוטומים. זה לא הניא אתכם. אם אומר לכם שהילד שנשאר בחיים גם חושב שזה לא בסדר, שמה שעשיתם היום היה טעות נוראה, האם זה ישנה?"

מנהיג החבורה עשה צעד לכיוון הארי.

האחרים לא באו בעקבותיו.

"קארל," אמר אחד מהם, בולע רוק. "אולי כדאי שנלך."

"אומרים שאתה הולך להיות אדון האופל הבא," אמר מנהיג החבורה, מביט בהארי.

חיוך חצה את פניו של הארי. "אומרים גם שאני מאורס בסתר לג'ינברה וויזלי ושקיימת נבואה שנכבוש את צרפת." החיוך נמוג. "מכיוון שאתה מתעקש, מר קארל סלופר, הנח לי להבהיר. עזוב את לסאת' בשקט. אדע אם לא תעשה זאת."

"אז לסי השתנקר לך," אמר מנהיג החבורה בקור.

"ברור," אמר הארי ביובש, "והוא גם אמר לי מה עשית היום אחרי שעזבת את שיעור לחשים, בפינה פרטית, מבודדת ונסתרת מעין, עם נערה מסוימת מהפלפאף שסרט לבן שזור בשערה –"

לסתו של מנהיג החבורה נשמטה בתדהמה.

"איפ", אמר אחד הגריפינדורים בקול גבוה, הסתובב במקום ורץ משם. קול צעדיו התרחק במהירות ונעלם.

ואז היו שישה.

"אה", אמר הארי פוטר, "הנה הולך לו איש צעיר ואינטליגנטי קמעה. אתם יכולים ללמוד מהדוגמה של ברטורם קירק, לפני שתיכנסו, איך נאמר, לצרות."

"אתה מאיים להשתנקר עלינו?" שאל הגריפינדור הנאה, מנסה להישמע כועס בעוד קולו רועד. "דברים רעים קורים לשטינקרים."

שני הגריפינדורים האחרים החלו לסגת באיטיות.

הארי פוטר התחיל לצחוק. "או, אתה לא אמרת את זה עכשיו. אתה באמת מנסה לאיים עליי? עליי? בכנות, אתה חושב שאתה מפחיד יותר מפרגרין דריק, סוורוס סנייפ או, לצורך העניין, אתה-יודע-מי?"

אפילו מנהיג החבורה נרתע למשמע זה.

הארי פוטר הרים את ידו, אצבעות מוכנות, וכל שלושת הגריפינדורים זינקו קדימה, ואחד מהם פלט "אל - !"

"אתם מבינים", אמר הארי פוטר, "זה הקטע שבו אני נוקש באצבעות שלי ואתם הופכים לחלק מסיפור משעשע ביותר שיסופר בעצבנות רבה בארוחת הערב. אבל העניין הוא, אנשים אומרים לי שאני צריך להפסיק לעשות את זה. פרופסור מקגונגל אמרה לי שאני בוחר בדרך הקלה ופרופסור קווירל אמר לי שאני צריך ללמוד להפסיד. אז אתם זוכרים את הסיפור שבו נתתי לסלית'ריינים מבוגרים להכות אותי? אנחנו יכולים לעשות את זה. אתם יכולים להרביץ לי קצת ואני יכול לתת לכם. אבל אתם זוכרים את הקטע בסוף שבו אני אומר לחבריי הרבים בבית הספר הזה לא לעשות שום דבר בקשר לזה? הפעם נדלג על החלק הזה. אז קדימה. תרביצו לי."

הארי פוטר צעד קדימה, זרועותיו פרושות לרווחה בהזמנה.

שלושת הגריפינדורים נשברו וברחו, ונוויל נאלץ לסגת הצידה במהירות כדי להימנע מרמיסה.

אז השתרר שקט, בעוד צעדיהם נמוגים, ואז עוד קצת שקט.

ואז היו שלושה.

הארי פוטר שאף עמוקות, ואז נשף. "פיו", הוא אמר. "איך הולך, נוויל?"

קולו של נוויל היה צפצוף גבוה. "אוקיי, זה היה ממש מגניב."

חיוך רחב הבזיק על פניו של הארי. "גם אתה היית די מגניב, אתה יודע."

נוויל ידע שהארי פוטר סתם אמר את זה, סתם ניסה לגרום לו להרגיש טוב, אבל זה בכל זאת גרם לתחושת זוהר חמימה בחזהו.

הארי פנה לעברו של לסאת' לסטריינג' -

"אתה בסדר, לסטריינג'?" שאל נוויל לפני שהארי הספיק לפתוח את פיו.

זה היה משהו שהוא לא ציפה לשמוע את עצמו שואל אי פעם.

לסאת' הסתובב לאט, והביט בנוויל, פניו מאומצות, כבר לא בוכה, דמעות מבהיקות בעודן מתייבשות.

"אתה חושב שאתה יודע איך זה?" שאל לסאת', קולו גבוה ורועד. "אתה חושב שאתה יודע? ההורים שלי באזקבאן, אני מנסה לא לחשוב על זה והם תמיד מזכירים לי, הם חושבים שזה נפלא שאימא שם בקור ובחושך עם הסוהרסנים ששואבים ממנה את החיים, הלוואי שהייתי כמו הארי פוטר, לפחות ההורים שלו לא סובלים, ההורים שלי סובלים תמיד, בכל שנייה בכל יום, הלוואי שהייתי כמוך, לפחות אתה יכול לראות את ההורים שלך לפעמים, לפחות אתה יודע שהם אהבו אותך, אם אימא אהבה אותי אי פעם הסוהרסנים כבר היו מספיקים לאכול את זה עד עכשיו -"

עיניו של נוויל היו פעורות בתדהמה. הוא לא ציפה לזה.

לסאת' פנה אל הארי פוטר, שעניו היו מלאות אימה.

לסאת' השליך את עצמו על הרצפה לפני הארי, הצמיד אליה את מצחו ולחש, "עזור לי, אדון."

השתררה שתיקה נוראית. נוויל לא הצליח לחשוב על שום דבר לומר, ולפי ההלם הגלוי על פניו של הארי, גם הוא לא הצליח לחשוב על דבר.

"הם אומרים שאתה יכול לעשות הכל, בבקשה, בבקשה אדוני, תוציא את ההורים שלי מאזקבאן, אהיה משרתך הנאמן לעד, חיי יהיו שלך וכך גם מותי, רק בבקשה -"

"לסאת'", אמר הארי, קולו נשבר, "לסאת'", אני לא יכול, אני לא באמת יכול לעשות דברים כאלה, זה הכל רק טריקים טיפשיים."

"זה לא!" אמר לסאת', קולו גבוה ונואש. "ראיתי את זה, הסיפורים נכונים, אתה יכול!"

הארי בלע. "לסאת', ארגנתי את הכל עם נוויל, תכננו את הכל מראש, תשאל אותו!"

הם תכננו, אם כי הארי לא אמר איך הוא מתכוון לעשות את כל הדברים האלה...

כשלסאת' הרים את פרצופו מהרצפה פניו היו חיוורים, וקולו יצא בצווחה שהכאיבה לאוזניו של נוויל. "חתיכת בן של בוצדמית! אתה יכול להוציא אותה, ואתה לא רוצה! כרעתי על ברכיי והתחננתי ואתה עדיין לא מוכן לעזור! הייתי צריך לדעת, אתה הילד שנשאר בחיים, אתה חושב שמגיע לה להיות שם!"

"אני לא יכול!" אמר הארי, קולו נואש כמו זה של לסאת'. "זו לא שאלה של מה שאני רוצה, אין לי את הכוח!"

לסאת' נעמד על רגליו וירק על הרצפה לפני הארי, ואז הסתובב והלך משם. כשעבר את הפינה קצב קולות צעדי גבר, ובעודם נמוגים נוויל חשב ששמע יפחה בודדת.

ואז היו שניים.

נוויל הביט בהארי.

הארי הביט בנוויל.

"וואו", אמר נוויל בשקט. "הוא לא היה ממש אסיר תודה על כך שניצל."

"הוא חשב שאני יכול לעזור לו," אמר הארי, קולו ניחר. "הייתה לו תקווה בפעם הראשונה מזה שנים."

נוויל בלע רוק, ואז אמר זאת. "אני מצטער."

"מה?" שאל הארי, נשמע מבולבל לחלוטין.

"לא הייתי אסיר תודה כשעזרת לי –"

"כל מה שאמרת קודם היה נכון לחלוטין," אמר הילד שנשאר בחיים.

"לא," אמר נוויל, "זה לא היה."

שניהם חייבו חיוכים עצובים, כל אחד מוחל על כבודו בפני האחר.

"אני יודע שזה לא היה אמיתי," אמר נוויל, "אני יודע שלא הייתי יכול לעשות שום דבר אלמלא היית פה, אבל תודה שנתת לי להעמיד פנים."

"תעשה לי טובה," אמר הארי.

הארי פנה מנוויל, והביט החוצה מהחלון אל העננים העגומים.

מחשבה מגוחכת לחלוטין עלתה בראשו של נוויל. "אתה מרגיש אשם מפני שאתה לא יכול להוציא את ההורים של לסאת' מאזקבאן?"

"לא," אמר הארי.

כמה שניות חלפו.

"כן," אמר הארי.

"אתה מגוחך," אמר נוויל.

"אני מודע לזה," אמר הארי.

"אתה חייב לעשות כל דבר שמישהו מבקש ממך? כל דבר?"

הילד שנשאר בחיים הסתובב בחזרה והביט בנוויל. "לעשות? לא. להרגיש רע שלא עשיתי? כן."

נוויל התקשה למצוא את המילים. "כשאדון האופל מת, בלטריקס בלק הייתה האדם המרושע ביותר בעולם, פשוטו כמשמעו, וזה היה לפני שהלכה לאזקבאן. היא עינתה את אבא ואימא שלי עד שיצאו מדעתם מפני שרצתה לדעת מה קרה לאדון האופל –"

"אני יודע," אמר הארי בשקט. "אני מבין את זה, אבל –"

"לא! אתה לא! הייתה לה סיבה לעשות את זה, ושני ההורים שלי היו הילאים! זה אפילו לא קרוב לדבר הכי נורא שהיא עשתה!" קולו של נוויל רעד.

"ובכל זאת," אמר הילד שנשאר בחיים, עיניו רואות משהו נעלם במרחק, מקום אחר שנוויל לא היה מסוגל לדמיין. "אולי יש פיתרון מתוחכם להפליא שמציל את כולם ומאפשר להם לחיות באושר עד עצם היום הזה, ולו רק הייתי חכם מספיק הייתי מצליח לחשוב עליו -"

"יש לך בעיות," אמר נוויל. "אתה חושב שאתה צריך להיות מה שלסאת' חושב שאתה."

"כן," אמר הילד שנשאר בחיים, "זה די מסכם את העניין. בכל פעם שמישהו זועק בתפילה ואני לא יכול לענות, אני מרגיש אשם שאני לא אלוהים."

נוויל לא הבין זאת עד הסוף, אבל... "זה לא נשמע טוב."

הארי נאנח. "אני מבין שיש לי בעיה, ואני יודע מה אני צריך לעשות כדי לפתור אותה, בסדר? אני עובד על זה."

הארי הביט בנוויל עוזב.

כמובן שהארי לא אמר מה הפיתרון.

הפיתרון הוא להזדרז ולהפוך לאלוהים, כמובן.

קולות צעדיו של נוויל התרחקו, וכעבור זמן קצר נדמו.

ואז היה אחד.

"אהם," נשמע קולו של סוורוס סנייפ בדיוק מאחוריו.

הארי פלט צרחה קטנה ומיד שנא את עצמו.

הארי הסתובב לאט.

הגבר הגבוה והשמנוני בגלימות המוכתמות נשען על הקיר בדיוק במקום שהארי היה בו קודם.

"גלימת היעלמות מרשימה, פוטר," אמר בעצלתיים המורה לשיקויים. "זה מסביר הרבה."

הו, לכל הרוחות.

"וייתכן ששהיתי במחיצתו של דמבלדור זמן רב מדי," אמר סוורוס, "אבל אינני יכול שלא לתהות אם אין זו גלימת ההיעלמות האגדית."

הארי הפך מיד לאדם שמעולם לא שמע על גלימת ההיעלמות האגדית והיה חכם בדיוק כמו שסוורוס חשב.

"הו, אולי," אמר הארי. "אני מניח שאתה מבין את ההשלכות, אם זה נכון?"

קולו של סוורוס היה יהיר. "אין לך מושג על מה אני מדבר, לא כך, פוטר? ניסיון מגושם למדי לדלות מידע."

(פרופסור קווירל העיר בארוחת הצהריים שלהם שהארי צריך להסתיר את מצב התודעה שלו בצורה טובה יותר מאשר לעטות פרצוף אטום בכל פעם שמישהו דיבר על משהו מסוכן, והסביר על הונאות מרמה ראשונה, הונאות מרמה שנייה וכולי. אז או שסוורוס באמת התייחס אל הארי בתור שחקן ברמה ראשונה, מה שאומר

שסוורוס עצמו הוא שחקן ברמה שנייה, והמהלך של הארי, ברמה שלישית, היה מוצלח; או שסוורוס היה שחקן ברמה רביעית ורצה שהארי יחשוב שההונאה שלו הצליחה. הארי שאל את פרופסור קווירל, בעודו מחייך, באיזו רמה הוא שיחק, ופרופסור קווירל, גם הוא מחייך, השיב, רמה אחת מעליך.

"אז צפית בנו כל הזמן", אמר הארי. "הנגזה, אני חושב שקוראים לזה."

חיוך דק. "היה טיפשי מצידי לקחת סיכון ולו הקל שבקלים שתיפגע."

"ורצית לראות את תוצאות המבחן שלך במו עיניך", אמר הארי. "אז. האם אני דומה לאבי?"

הבעה עצובה ומוזרה הופיעה על פני האיש, הבעה שנראתה זרה לפניו. "יהיה נכון יותר לומר שאתה דומה ל -"

סוורוס עצר באחת.

הוא הביט בהארי.

"לסטריינג' קרא לך בן של בוצדמית", אמר סוורוס באטיות. "לא נראה שזה הפריע לך במיוחד."

הארי קימט את מצחו. "לא בנסיבות הללו, לא."

"הרגע עזרת לו", אמר סוורוס. עיניו היו נעוצות בהארי. "והוא הטיח את זה בפרצופך. זה בוודאי לא משהו שפשוט תמחל עליו?"

"הוא הרגע עבר חוויה קשה למדי", אמר הארי. "ואני לא חושב שהעובדה ששני תלמידי שנה הצילו אותו ראשונה תרמה לגאווה שלו."

"אני מניח שהיה לך קל לסלוח", אמר סוורוס, קולו מוזר, "מכיוון שלסטריינג' חסר משמעות עבורך. סתם סלית'רין מוזר. לו היה זה חבר, אולי, היית נפגע הרבה יותר ממה שאמר."

"לו היה זה חבר", אמר הארי, "ודאי וודאי שהייתי סולח לו."

השתררה שתיקה ארוכה. הארי הרגיש, בלי להיות מסוגל לומר למה או מהיכן, שהאוויר החל להתמלא במתח איום, כמו מים עולים, ועולים, ועולים.

ואז סוורוס חייך, ונראה רגוע שוב לפתע, וכל המתח נעלם.

"אתה אדם סלחן מאוד", אמר סוורוס, עדיין מחייך. "אני מניח שאביך החורג, מייקל וורס-אוואנס, היה זה שלימד אותך."

"יותר כמו אוסף ספרי הפנטזיה והמדע הבדיוני של אבא", אמר הארי. "מעין ההורה החמישי שלי, בעצם. חייתי את החיים של כל הדמויות בכל הספרים שלי, וכל החוכמה האדירה שלהם מהדהדת בראשי. יש שם איפשהו מישהו כמו לסאת', אני מניח, אם כי אני לא יכול לומר בדיוק מי. לא היה קשה לשים את עצמי בנעליו. והספרים שלי גם אמרו לי מה לעשות בקשר לזה. החבר'ה הטובים סולחים."

סוורוס צחק צחוק קליל ומשועשע. "חוששני שאינני יודע מה עושים אנשים טובים."

הארי הביט בו. זה היה עצוב קצת, למעשה. "אני יכול להשאיל לך כמה ספרים שיש בהם אנשים טובים, אם תרצה."

"הייתי רוצה לבקש את עצתך בנושא מסוים," אמר סוורוס, קולו רגיל. "אני יודע על תלמיד שנה חמישית נוסף מסלית'רין שמציקים לו בריונים. הוא חזר אחר נערה יפהפיה בת-מוגלגים, שנתקלה בו כשהציקו לו, וניסתה להציל אותו. והוא קרא לה בוצדמית, וזה היה הסוף בשבילם. הוא התנצל פעמים רבות, אבל היא מעולם לא סלחה לו. האם יש לך רעיון בנוגע למה שהיה יכול לומר או לעשות, כדי לקבל ממנה את הסלחנות שהענקת ללסטריינג'?"

"אה," אמר הארי, "בהתבסס אך ורק על המידע הזה, אני לא בטוח שהוא זה שיש לו בעיה. הייתי אומר לו לא לצאת עם מישהי שלא מסוגלת לסלוח. נניח שהם היו מתחתנים, אתה מסוגל לדמיין לעצמך חיים בבית הזה?" הייתה שתיקה.

"או, אבל היא הייתה מסוגלת לסלוח," סוורוס אמר עם שעשוע בקולו. "הרי, לאחר מכן, היא הלכה ונהייתה החברה של הבריון. אמור לי, למה שתסלח לבריון, ולא לזה שהוא נטפל אליו?"

הארי משך בכתפיו. "בניחוש פרוץ, הבריון פגע במישהו אחר הרבה, וזה שנטפלו אליו פגע בה רק קצת, ועבורה זה הרגיש הרבה יותר בלתי-נסלח איכשהו. או, מבלי לרמוז שזו הסיבה העיקרית, האם הבריון היה נאה, או עשיר, לצורך העניין?"

הייתה שתיקה נוספת.

"כן לשניהם," אמר סוורוס.

"אז הנה לך," אמר הארי. "לא שהייתי בתיכון בעצמי, אבל מהספרים שלי הבנתי שיש סוג מסויים של נערה מתבגרת שתהיה זועמת עקב עלבון יחיד אם הנער פשוט-מראה או עני, ועם זאת תוכל למצוא מקום בלבה לסלוח לנער עשיר ונאה על הבריונות שלו. במילים אחרות, היא הייתה שטחית. תגיד למי שזה לא יהיה שהיא לא מספיק טובה בשבילו ושהוא צריך להתגבר על זה ולהמשיך הלאה ובפעם הבאה לצאת עם נערות עם עומק במקום יופי."

סוורוס בהה בהארי בדממה, עיניו נוצצות. החיוך נמוג, ואף על פי שפניו של סוורוס התעוותו, הוא לא חזר.

הארי החל להרגיש לחוץ מעט. "אמ, לא שיש לי ניסיון בתחום הזה בעצמי, כמובן, אבל אני חושב שזה מה שיועץ חכם מהספרים שלי היה אומר."

עוד שתיקה ועוד ניצנוצים.

זה בטח זמן טוב לשנות את הנושא.

"אז," אמר הארי. "עברתי את המבחן שלך, מה שלא יהיה?"

"אני חושב," אמר סוורוס, "שלא יהיו עוד שיחות בינינו, פוטר, ויהיה נכון ביותר מצדך לא לדבר על זאת לעולם."

הארי מצמץ. "אכפת לך לומר לי מה עשיתי לא בסדר?"

"העלבת אותי," אמר סוורוס. "ואני כבר לא בוטח בתושייה שלך."

הארי הביט בסוורוס, מבולבל למדי.

"אבל נתת לי עצה מתוך כוונה טובה," אמר סוורוס סנייף, "ולפיכך אתן לך עצת אמת בתמורה." קולו היה יציב כמעט לגמרי, כמו מיתר מתוח בצורה אופקית כמעט לחלוטין, למרות משקל עצום שתלוי במרכזו, על ידי מתיחות של מיליוני טונות שפועלת בקצותיו. "כמעט מת' היום, פוטר. בעתיד, לעולם אל תחלוק את חכמתך עם מישהו אלא אם אתה יודע בדיוק על מה שניכם מדברים."

מוחו של הארי עשה לבסוף את הקישור.

"אתה היית זה –"

פיו של הארי נטרק כשהמילים כמעט מת' נקלטו, שתי שניות מאוחר מדי.

"כן," אמר סוורוס, "הייתי."

והמתח האיום זרם בחזרה לחדר כמו מים בלחץ גבוה בתחתית האוקיינוס.

הארי לא היה מסוגל לנשום.

תפסיד. עכשיו.

"לא ידעתי," לחש הארי. "אני מצ–"

"לא," אמר סוורוס. מילה אחת.

הארי עמד שם בדממה, תודעתו מחפשת אפשרויות בטירוף. סוורוס עמד בינו ובין החלון, מה שהיה באמת חבל, מכיוון שנפילה מגובה כזה לא תהרוג קוסם.

"הספרים שלך בגדו בך, פוטר," אמר סוורוס, עדיין בקול שנמתח בעצמה של מיליון טונות. "הם לא לימדו אותך את הדבר היחיד שהיית צריך לדעת. אינך יכול ללמוד מספרים איך זה לאבד את זו שאתה אוהב. זה דבר שלעולם לא תוכל להבין מבלי לחוות זאת בעצמך."

"אבי," לחש הארי. זה היה הניחוש הטוב ביותר שלו, הדבר היחיד שעשוי להציל אותו. "אבי ניסה להגן עליך מהבריונים."

חיוך חולני נמתח על פניו של סוורוס, והגבר נע לעבר הארי.

ומעבר לו.

"שלום, פוטר," אמר סוורוס, לא מביט לאחור בדרכו החוצה. "לא יהיה לנו הרבה מה לומר זה לזה מעתה והלאה."

בפניה, הגבר נעצר, ובלי להסתובב, דיבר בפעם האחרונה.

"אביך היה הבריון," אמר סוורוס סנייף, "ומה אימך מצאה בו הוא דבר שלא הבנתי עד עצם היום הזה."

הוא עזב.

הארי הסתובב והלך לעבר החלון. ידיו הרועדות נחו על האדן.

לעולם אל תיתן לאיש עצה חכמה אלא אם אתה יודע בדיוק על מה שניכם מדברים. הבנתי.

הארי הביט בעננים ובטפטוף במשך זמן מה. החלון השקיף על המדשאות המזרחיות, והיה זה אחר הצהריים, וגם אם ניתן היה לראות את השמש מבעד לעננים, הארי לא היה מסוגל לראות אותה.

ידיו הפסיקו לרעוד, אבל הייתה תחושת מחנק בחזהו, כאילו הוא נמחץ על ידי רצועות מתכת.

אז אביו היה בריון.

ואמו הייתה שטחית.

אולי הם התבגרו לאחר מכן. אנשים טובים כמו מקגונגל העריכו אותם מאוד, וייתכן שזה לא רק בגלל שהם היו גיבורים שהקריבו את עצמם.

כמובן, זו נחמה דלה כשאתה בן אחת עשרה ועומד להפוך למתבגר, ותוהה לעצמך איזה מין מתבגר תהיה.

כל כך נורא.

כל כך עצוב.

איזה חיים נוראים יש להארי.

לגלות שההורים הגנטיים שלו לא מושלמים, היה עליו להקדיש זמן מה בהתמרמרות על זה, בלרחם על עצמו.

אולי הוא יכול להתלונן על זה ללסאת' לסטריינג'.

הארי קרא על סוהרסנים. קור ואפלה הקיפו אותם, ופחד, הם שאבו את כל המחשבות השמחות שלך ובריק הזה כל הזיכרונות הגרועים ביותר שלך צפו אל פני השטח.

הוא היה מסוגל לדמיין את עצמו בנעליו של לסאת', לדעת שהוריו באזקבאן לכל החיים, המקום הזה ממנו איש לא נמלט.

ולסאת' ידמיין את עצמו במקומה של אמו, בקור ובאפלה ובפחד, לבד עם כל זיכרונותיה הגרועים ביותר, אפילו בחלומות שלה, בכל שנייה של כל יום.

לרגע אחד הארי דמיין את אימא ואבא שלו באזקבאן עם הסוהרסנים ששואבים את החיים שלהם, שואבים את הזיכרונות המאושרים של אהבתם אליו. רק לרגע, לפני שלדמיון שלו נשרף נתיך והוא קרא לכיבוי חרום ואמר לו לא לדמיין זאת שוב לעולם.

האם זה צודק לעשות זאת למישהו, אפילו לאדם המרושע ביותר בעולם?

לא, אמרה החכמה מספריו של הארי, לא אם יש דרך אחרת, כל דרך שהיא.

ואלא אם מערכת הצדק של הקוסמים הייתה מושלמת כמו בתי הכלא שלהם - וזה נשמע בלתי סביר למדי - איפשהו באזקבאן היה מישהו שהיה חף מפשע לחלוטין, וכנראה יותר מאחד.

הארי החל להרגיש תחושת צריבה בגרונו, לחות נקוותה בעיניו, והוא רצה לשגר את כל האסירים באזקבאן למקום מבטחים ולזמן אש מהרקיע ולפוצץ את המקום הנורא הזה עד שלא יישאר ממנו דבר מלבד אדמה. אבל הוא לא יכול, מכיוון שהוא לא אלוהים.

והארי נזכר במה שפרופסור קווירל אמר מתחת לאור הכוכבים: *לפעמים, כשהעולם הפגום הזה נראה לי מתועב במיוחד, אני תוהה אם יש אולי מקום אחר, הרחק מכאן, שבו הייתי אמור להיות... אבל הכוכבים רחוקים עד מאוד... ואני תוהה על מה הייתי חולם אם הייתי ישן זמן רב כל כך...*

ברגע הזה העולם הפגום הזה נראה מתועב בצורה יוצאת דופן.

והארי לא הצליח להבין את דבריו של פרופסור קווירל. זה היה יכול להיות חייזר שאמר אותם, או בינה מלאכותית, משהו שנבנה על עקרונות שונים משל הארי, שמוחו לא הצליח לחשוב בהתאם להם.

אתה לא יכול לעזוב את הכוכב שלך אם הוא עדיין מכיל מקום כמו אזקבאן.

אתה חייב להישאר ולהילחם.

פרק 28

רדוקציוניזם

"אוקיי, אמר הארי, בולע את רוקו. "אוקיי, הרמיוני, זה מספיק, את יכולה להפסיק."

גלולת הסוכר שלפני הרמיוני טרם שינתה את צבעה או את צורתה, אף על פי שהיא התרכזה חזק יותר מכפי שהארי ראה מעודו, עיניה עצומות בחוזקה, אגלי זיעה על מצחה, ידה רועדת בעודה אווזת את השרביט -

"הרמיוני, מספיק! זה לא הולך לעבוד, הרמיוני, אני לא חושב שאנחנו יכולים לייצר דברים שעדיין לא קיימים!"

הרמיוני הרפתה את אחיזתה בשרביט באיטיות.

"חשבתי שהרגשתי את זה," היא אמרה בלחישה קלושה. "חשבתי שהרגשתי את זה מתחיל לשנות צורה, רק לרגע."

הארי הרגיש גוש בגרונו. "בטח דמיינת את זה. קיווית יותר מדי."

"כנראה," היא אמרה. היא נראתה כאילו היא רוצה לבכות.

הארי לקח את העיפרון המכני באיטיות, הושיט את ידו אל פיסת הנייר עם המילים המחוקות ומחק את 'תרופה לאלצהיימר'.

הם לא יכלו לתת למישהו לבלוע גלולה שיוצרה בשינוי צורה. אבל שינוי צורה, לפחות מהסוג שהם יכלו לעשות, לא הופך חפץ למכושף - הוא לא יכול להפוך מטאטא רגיל למעופף. אז אם הרמיוני הייתה מצליחה לייצר גלולה כלשהי, זו הייתה גלולה לא קסומה, שתעבוד מסיבות רגילות. הם היו יכולים לייצר בסתר גלולות למעבדה של מוגלגים, ולתת להם לחקור אותן בניסיון להבין מה גורם להן לעבוד לפני ששינוי-הצורה יפוג... איש בשני העולמות לא היה צריך לדעת שקסם היה מעורב, זו הייתה יכולה להיות סתם עוד פריצת דרך מדעית...

וזה גם לא היה מסוג הדברים שקוסם היה חושב עליהם. הם לא כיבדו עד כדי כך דברים שהיו בסך הכל תבניות של אטומים, הם לא חשבו על חפצים לא מכושפים כעל חפצי כוח. אם זה לא קסום, זה לא מעניין.

קודם לכן הארי ניסה בסודיות רבה - הוא אפילו לא גילה להרמיוני - לייצר בשינוי צורה ננו-טכנולוגיה נוסח אריק דרקסלר. (הוא ניסה לייצר ננו-מפעל שולחני, כמובן, לא ננו-משתכפלים, הוא לא משוגע.) זה היה יכול להיות אלוהות במהלך אחד אם זה היה מצליח.

"זה האחרון להיום, נכון?" שאלה הרמיוני. היא ישבה שפופה בכיסאה, משעינה את ראשה על המשענת; עייפותה גלויה על פניה, מה שהיה יוצא דופן בשביל הרמיוני. היא אהבה להעמיד פנים שהיא חסרת מגבלות, לפחות בסביבת הארי.

"עוד אחד," אמר הארי בזהירות, "אבל זה אחד קטן, ובנוסף הוא עשוי באמת לעבוד. שמרתי את זה לסוף כי קיוויתי שנוכל לסיים בנימה חיובית. זה משהו אמיתי, לא כמו פייזרים. כבר הצליחו לייצר את זה במעבדה, לא כמו תרופה לאלצהיימר. וזה חומר גנרי, לא כמו הספרים האבודים שניסית לייצר. הכנתי תרשים של המבנה

המולקולרי כדי שתוכלי לראות. אנחנו פשוט רוצים לייצר את זה ארוך יותר ממה שעשו את זה בעבר, עם כל הצינוריות מסודרות אחת ביחס לשניה, ועם הקצוות משובצים ביהלום." הארי הוציא דף של נייר מילימטרי.

הרמיוני התיישרה, לקחה את התרשים ובחנה אותו, מקמטת את מצחה. "כולם אטומי פחמן? והארי, איך זה נקרא? אני לא יכולה לייצר את זה בשינוי צורה אם אני לא יודעת איך קוראים לזה."

הארי עשה פרצוף נגעל. הוא עדיין התקשה להתרגל לדברים כאלה, זה לא אמור לשנות איך קוראים למשהו כל עוד אתה יודע מהו. "קוראים להן צינוריות באקי, או ננו-צינוריות פחמן. זה סוג של פולרן שגילו רק השנה. הוא חזק בערך פי שש מאות יותר מפלדה וקל פי שש."

הרמיוני הרימה את מבטה מהנייר המילימטרי בהפתעה. "זה אמיתי?"

"כן," אמר הארי, "פשוט קשה לייצור בדרך המוגלגית. אם נוכל להשיג מספיק מהחומר הזה, נוכל לבנות מעלית חלל עד למסלול גיאוסטציונרי או אפילו גבוה יותר, ובמונחים של דלתא-V זה חצי הדרך לכל מקום במערכת השמש. חוץ מזה, נוכל לזרוק החוצה לווינים סולאריים כמו קונפטי."

הרמיוני קימטה את מצחה שוב. "החומר הזה בטוח?"

"אני לא רואה סיבה שלא," אמר הארי. "צינורית באקי היא פשוט יריעת גרפיט שגולגלה לצינור עגול, וגרפיט זה אותו חומר שיש בעפרונות -"

"אני יודעת מה זה גרפיט, הארי," אמרה הרמיוני. היא הסיטה את שערה לאחור בהיסח הדעת, גבותיה מתכווצות בזמן שהביטה בנייר.

הארי הושיט את ידו לתוך גלימותו והוציא חוט לבן שהיה קשור בקצותיו לשתי טבעות פלסטיק אפורות קטנות. הוא הוסיף טיפות של דבק מגע במקומות בהם החוט נגע בטבעות, כדי להפוך את זה לחפץ אחד שיכול לעבור שינוי צורה כשלם. ציאנואקרילאט עבד באמצעות קשרים קוולנטים, אם הארי זכר נכון, וזה הכי קרוב שאתה יכול להגיע ל"חפץ מוצק" בעולם שהורכב בסופו של דבר מאטומים בודדים זעירים. "כשאת מוכנה," אמר הארי, "תנסי לשנות צורה של הדבר הזה לסיבי צינוריות באקי מסודרות משובצות בשתי טבעות יהלום."

"בסדר..." אמרה הרמיוני באיטיות. "הארי, אני מרגישה כאילו הרגע פספסתי משהו."

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. אולי את פשוט עייפה. אבל הוא ידע לא לומר זאת בקול רם.

הרמיוני הצמידה את שרביטה לאחת מטבעות הפלסטיק ובהתה במשך זמן מה.

שני עיגולים קטנים של יהלום בוהק נחו על השולחן, מחוברים בחוט שחור ארוך.

"זה השתנה," אמרה הרמיוני. היא נשמעה כאילו ניסתה להתלהב אבל לא הייתה לה האנרגיה הדרושה לכך. "מה עכשיו?"

הארי הרגיש מדוכדך קצת עקב חוסר ההתלהבות של שותפתו למחקר, אבל עשה כמיטב יכולתו שלא להראות זאת; אולי אותו התהליך יעבוד בכיוון ההפוך כדי לעודד אותה. "עכשיו אני בודק האם זה מסוגל לשאת משקל."

בחדר הייתה מסגרת בצורת האות A שהארי בנה בשביל ניסוי קודם עם מוטות יהלום - אפשר לייצר חפצים מיהלום בקלות בעזרת שינוי צורה, הם פשוט לא יחזיקו מעמד. הניסוי הקודם בחן האם לבצע שינוי צורה של

מוט יהלום ארוך לקצר יאפשר לו להרים משקולת בעודו מתכווץ, כלומר, האם ניתן לבצע שינוי צורה כנגד מתיחות, מה שאכן התברר כאפשרי.

הארי השחיל בזהירות עיגול אחד של יהלום מנצנץ על וו מתכת עבה בראש המסגרת, ואז תלה קולב מתכת עבה על הטבעת התחתונה והחל לחבר אליו משקולות.

(הארי ביקש מהתאומים לבית וויזלי לייצר את המכשור בשינוי צורה בעבורו והם הביטו בו במבטים מבולבלים, כאילו לא יכלו להבין בעבור איזו מתיחה הוא עשוי לרצות זאת, אבל הם לא שאלו שאלות. ושינוי-הצורה שלהם החזיק בערך שלוש שעות, לדבריהם, אז להארי והרמיוני היה עוד זמן.)

"מאה קילוגרם," אמר הארי דקה לאחר מכן. "אני לא חושב שחוט פלדה דק כל כך היה מחזיק את זה. זה אמור להחזיק הרבה יותר, אבל אלו כל המשקולות שיש לנו."

שתיקה נוספת.

הארי התיישר, ואז חזר אל השולחן שלהם וסימן בחגיגות סימן V ליד 'צינוריות באקי'. "הנה," אמר הארי. "זה עבד."

"אבל הם לא ממש שימושיים, לא כך, הארי?" אמרה הרמיוני ממקומה, ראשה נח בתוך כפות ידיה. "כלומר, אפילו אם היינו נותנים את זה למדענים הם לא היו יכולים לגלות איך לייצר הרבה צינוריות באקי בכך שילמדו את שלנו."

"הם עשויים לגלות משהו," אמר הארי. "הרמיוני, תסתכלי על זה, החוט הזעיר הזה שמחזיק את כל המשקל, הרגע עשינו משהו ששום מעבדה מוגלגית לא יכולה לייצר –"

"אבל כל מכשפה אחרת יכולה לייצר," אמרה הרמיוני. התשישות נשמעה בקולה כעת. "הארי, אני לא חושבת שזה עובד."

"את מתכוונת למערכת היחסים שלנו?" שאל הארי. "מעולה! בואי ניפרד."

זה העלה חיוך קל על פניה. "אני מתכוונת למחקר שלנו."

"או, הרמיוני, איך יכולת לומר את זה?"

"אתה מתוק כשאתה מרושע," היא אמרה. "אבל הארי, זה טירוף, אני בת שתים עשרה, אתה בן אחת עשרה, זה מגוחך לחשוב שאנחנו עומדים לגלות משהו שאף אחד אחר עוד לא הבין."

"את באמת אומרת שאנחנו צריכים לוותר על הניסיון לפענח את סודות הקסם אחרי שניסינו במשך פחות מחודש?" אמר הארי, מנסה לגרום לזה להישמע כמו אתגר. בכנות, הוא הרגיש אותה תשישות כמו הרמיוני. אף אחד מהרעיונות הטובים לא עבד. הייתה לו תגלית אחת ראויה לציון, התבנית המנדלית, והוא לא יכול לספר עליה להרמיוני בלי להפר את הבטחתו לדראקו.

"לא," אמרה הרמיוני. פניה הצעירות נראו רציניות ובוגרות מאוד. "אני אומרת שכרגע אנחנו צריכים ללמוד את כל הקסם שקוסמים כבר מכירים, כדי שנוכל לפתור את זה אחרי שנסיים ללמוד בהוגוורטס."

"אמ..." אמר הארי. "הרמיוני, אני שונא לנסח את זה ככה, אבל דמייני שהיינו מחליטים לדחות את המחקר שלנו לאחר כך, והדבר הראשון שהיינו מנסים אחרי שהיינו מסיימים ללמוד היה לייצר בשינוי צורה תרופה

לאלצהיימר וזה היה עובד. היינו מרגישים... אני לא חושב שהמילה טיפשים מתארת בצורה מדויקת את התחושה שלנו. מה אם יש משהו אחר כזה והוא כן יעבוד?"

"זה לא הוגן, הארי!" אמרה הרמיוני. קולה רעד כאילו הייתה על סף פריצה בבכי. "אתה לא יכול להטיל אחריות כזו על אנשים! זו לא העבודה שלנו לעשות דברים כאלה, אנחנו ילדים!"

לרגע הארי תהה מה היה קורה לו משהו היה אומר להרמיוני שעליה להילחם באדון אופל בן אלמוות, האם היא הייתה הופכת לאחד מהגיבורים המיללים ומלאי הרחמים העצמיים בספרים, שהארי לא היה מסוגל לסבול.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני. קולה רעד. "אני לא יכולה להמשיך לעשות את זה. אני לא מאמינה שילדים יכולים לעשות דברים שמבוגרים לא יכולים, זה רק בסיפורים."

שקט השתרר בכיתה.

הרמיוני החלה להראות מפוחדת, והארי ידע שההבעה שלו נעשתה קרה יותר.

אולי זה לא היה כואב כל כך לולא המחשבה הזו עלתה בהארי קודם לכן - ייתכן ששלושים זה מאוחר מדי לעשות מהפכה מדעית ועשרים זה בדיוק הגיל הנכון, וישנם כאלה שקיבלו את הדוקטורט שלהם בגיל שבע עשרה ויורשים בני ארבע עשרה שהיו מלכים או מצביאים דגולים, אין באמת אף אחד שנכנס לספרי ההיסטוריה בגיל אחת עשרה.

"בסדר," אמר הארי. "להבין איך לעשות משהו שמבוגר לא יכול. זה האתגר שלך?"

"לא התכוונתי לזה ככה," אמרה הרמיוני, בלחישה מבוהלת.

במאמץ, הארי הסיט את מבטו מהרמיוני. "אני לא כועס עלייך," אמר הארי. קולו היה קר, למרות מיטב מאמציו. "אני כועס על, לא יודע, הכל. אבל אני לא מוכן להפסיד, הרמיוני. לא תמיד הדבר הנכון לעשות הוא להפסיד. אני אבין איך לעשות משהו שקוסם מבוגר לא יכול לעשות, ואז אני אחזור אלייך. איך זה?"

שתיקה נוספת.

"אוקיי," אמרה הרמיוני, קולה רועד קלות. היא הרימה את עצמה מהכיסא והלכה לעבר דלת הכיתה הנטושה שבה עבדו. ידה נשלחה אל ידית הדלת. "אנחנו עדיין חברים, נכון? ואם לא תצליח לגלות שום דבר -"

היא השתתקה.

"אז עדיין נלמד ביחד," אמר הארי. קולו היה אפילו קר יותר.

"אמ, אז ביי בינתיים," הרמיוני אמרה, והיא יצאה במהירות מהחדר וסגרה את הדלת מאחוריה.

לפעמים הארי שנא שיש לו צד אפל, אפילו כשהיה בתוכו.

והחלק שבו שחשב בדיוק אותו דבר כמו הרמיוני, שילדים לא יכולים לעשות דברים שמבוגרים לא יכולים לעשות, אמר את כל הדברים שהרמיוני פחדה מכדי לומר, כמו, זה אתגר קשה למדי שלקחת על עצמך ובחיי, הפעם תגמור עם הפנים בבוץ ולפחות ככה תדע שנכשלת.

והחלק שבו שלא אהב להפסיד אמר, בקול קר למדי, בסדר, אתה יכול לשתוק ולצפות.

כמעט הגיע זמן ארוחת הצהריים, ולהארי לא היה אכפת. הוא אפילו לא טרח לקחת חטיף דגנים מהנרתיק שלו. הבטן שלו יכולה לשרוד קצת רעב.

עולם הקוסמים היה זעיר, הם לא חשבו כמו מדענים, לא הכירו מדע, הם לא הטילו ספק באמונות הילדות שלהם, הם לא שמו שכבות מגן על מכונות הזמן שלהם, הם שיחקו קווידיץ', כל בריטניה הקסומה הייתה קטנה יותר מעיר מוגלגית קטנה, בית הספר הדגול ביותר לכישוף חנך רק עד גיל שבע עשרה, *מגוחך* היה לא היה להטיל ספק בזה בגיל 11, *מגוחך* היה להניח שקוסמים ידעו מה הם עושים וכבר מיצו את כל ההישגים הקלים שמדען רב-תחומי יכול לראות.

שלב ראשון היה לעשות רשימה של כל מגבלה קסומה שהארי הצליח לזכור, כל הדברים שלא היית יכול לעשות לכאורה.

שלב שני, לסמן את המגבלות שנראו הכי *פחות* הגיוניות מנקודת מבט מדעית.

שלב שלישי, לתעדף מגבלות שלא סביר שקוסם יטיל בהן ספק אם הוא לא למד מדעים.

שלב רביעי, לחשוב על דרכים לתקוף אותן.

הרמיוני עדיין הרגישה מעורערת מעט כשהתיישבה ליד מנדי בשולחן רייבנקלו. ארוחת הצהריים של הרמיוני הכילה שני פירות (פרוסות עגבניה ומנדרינה מקולפת), שלושה ירקות (גזרים, גזרים, ועוד גזרים), בשר אחד (מקלות דיריקול מטוגנים, מהם היא תסיר בקפידה את הציפוי הלא-בריא), ופרוסת עוגת שוקולד קטנה אותה תרוויח בכך שתאכל את כל שאר הדברים.

זה לא היה גרוע כמו שיעור שיקויים, עדיין היו לה *סיוטים* על זה לפעמים. אבל הפעם היא גרמה לזה לקרות והיא הרגישה שהיא *המטרה*. רק לרגע אחד, לפני שהאפילה הקרה והנוראה הסבה את מבטה ואמרה שהיא לא כועסת עליה, מכיוון שלא רצתה להפחיד אותה.

והיא עדיין הרגישה שהחמיצה משהו מקודם, משהו ממש חשוב.

אבל הם לא הפרו אף אחד מכללי שינוי-הצורה... נכון? הם לא יצרו שום נוזלים, שום גזים, הם לא קיבלו הוראות מהמורה להתגוננות...

הגלולה! זה היה משהו שאוכלים אותו!

...ובכן, לא, אף אחד לא פשוט יאכל סתם גלולה זרוקה, זה לא עבד בעצם, הם היו יכולים להטיל על זה *פיניטה אינקנטאטם* אם זה היה עובד, אבל היא עדיין תצטרך לומר את זה להארי ולוודא שהם לא יזכירו את זה בפני פרופסור מקגונגל, כדי שלא יאסרו עליהם ללמוד שינוי צורה...

הרמיוני החלה להרגיש בחילה. היא הרחיקה את הצלחת, היא לא תוכל לאכול ככה.

ואז היא עצמה את עיניה והחלה לחזור על כללי שינוי-הצורה.

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו אוכל או משהו אחר שנכנס לגוף אדם."

לא, הם באמת לא היו צריכים לנסות ליצור את הגלולה בשינוי צורה, או לפחות הם היו צריכים להבין... היא נסחפה ברעיון המבריק של הארי עד שלא חשבה...

תחושת הבחילה בבטנה של הרמיוני החריפה. היא הרגישה במחשבתה במשהו שריחף בקצה ההכרה, תפישה שעמדה להפוך את עצמה, אישה צעירה שהופכת לזקנה, גביע שהופך לשני פרצופים...

והיא המשיכה להיזכר בכללי שינוי-הצורה.

פרקי ידיו של הארי הלבינו על שרביטו עד שוויתר על הניסיון להפוך את האוויר שלפני שרביטו לסיכת ביטחון. אסור היה להפוך סיכת ביטחון לגז, כמובן, אבל הארי לא ראה סיבה שלא יהיה בטוח לעשות את הדבר ההפוך. זה פשוט לא אמור להיות אפשרי. אבל למה לא? אוויר היה חומר ממשי כמו כל דבר אחר...

טוב, אולי ההגבלה הזו כן הגיונית. אוויר הוא מבולגן, כל המולקולות משנות ללא הרף את יחסיהן. אולי אי אפשר לכפות צורה חדשה על חומר אלא אם החומר נח למשך זמן מספיק כדי שתשתלט עליו, אף על פי שאטומים במוצק גם הם רוטטים ללא הרף...

ככל שהארי נכשל יותר, כך הוא נעשה קר יותר, והכל נראה ברור יותר.

בסדר. הבא ברשימה.

אפשר לעשות שינוי צורה רק לחפצים שלמים. אי אפשר לשנות צורה של חצי גפרור למחט, חייבים לשנות צורה לכל החפץ. כשדראקו לכד את הארי בביתה, זו הייתה הסיבה שלא היה מסוגל לשנות צורה של גליל דק מהקירות לספוג כדי לשחרר חתיכה גדולה מספיק מהקיר לעבור דרכה. הוא היה צריך לכפות צורה חדשה על כל הקיר, ואולי על חלק שלם מהווגוורטס, רק כדי לשנות את הגליל הקטן הזה.

וזו מגוחך.

דברים עשויים מאטומים. המון נקודות קטנות. אין שום רציפות, אין שום מוצקות, רק כוחות אלקטרומגנטיים שמחזיקים את הנקודות אחת ביחס לשנייה...

מנדי ברוקלהרסט קפאה כשמזלגה בדרך לפיה. "הא", היא אמרה לסו לי, שישבה ממול למקום הריק-כעת לצידה, "מה נכנס בהרמיוני?"

הארי רצה להרוג את המחק שלו.

הוא ניסה לשנות תלמי יחיד על פני המלבן הוורוד לפלדה, בנפרד משאר הגומי, והמחק סירב לשתף פעולה.

זו חייבת להיות הגבלה מחשבתית, לא אמיתית. חייבת להיות.

דברים עשויים מאטומים, וכל אטום היה דבר קטן ונפרד. אטומים הוחזקו יחד בעזרת ענן קוונטי של אלקטרונים משותפים, במקרה של קשרים קוולנטיים, או לפעמים בעזרת מגנטיות בטווחים קרובים, במקרה של קשרים יוניים או קשרי ון-דר-וואלס.

אם לדייק, הפרוטונים והניוטונים בגרעינים היו דברים קטנים ונפרדים. הקוואקים בתוך הפרוטונים והניוטונים היו דברים קטנים ונפרדים! פשוט לא היה שום דבר שם בחוץ, במציאות, שהתאים לרעיון הדמיוני של עצמים מוצקים שהיה לאנשים. הכל היה רק נקודות קטנות.

ושינוי צורה חופשי היה רק בראש מלכתחילה, לא כך? בלי מילים, בלי מחוות. רק הרעיון הטהור של צורה, מופרד מהחומר, נכפה על החומר, שנתפש בנפרד מהצורה שלו. זה ושרביט ומה שלא יהיה שהופך אותך לקוסם.

הקוסמים לא יכלו לשנות חלקים של דברים, הם יכלו לשנות רק מה שהתודעה שלהם תפשה כדברים שלמים, מכיוון שהם לא ידעו בעצמותיהם שהכל פשוט מורכב מאטומים בפנים.

הארי התמקד בידיעה הזו חזק ככל שיכל, בעובדה האמיתית שהמחק היה בסך הכל אוסף של אטומים, שהכל היה בסך הכל אוסף של אטומים, והאטומים של הטלאי הקטן שניסה לשנות היו אוסף תקף בדיוק באותה מידה כמו כל אוסף אחר שיכול לחשוב עליו.

והארי עדיין לא הצליח לשנות את החלק היחיד הזה מהמחק, שינוי-הצורה לא התקדם לשום מקום.

זה. פשוט. מגוחך.

פרקי אצבעותיו של הארי הלבנו על שרביטו שוב. נמאס לו לקבל תוצאות ניסוי לא הגיוניות.

אולי העובדה שחלק מהתודעה שלו עדיין חשב במונחים של חפצים עצרה את שינוי-הצורה מלקרות. הוא חשב על אוסף אטומים שהיה מחק. הוא חשב על אוסף אטומים שהיה טלאי קטן.

הגיע הזמן לעלות הילוך.

הארי הצמיד את שרביטו חזק יותר אל חלקת המחק הקטנה, וניסה לראות דרך האשליה שלא-מדענים חשבו שהיא המציאות, העולם של השולחנות והכיסאות, האוויר והמחקים והאנשים.

כשאדם צועד בפארק, העולם העשיר שנמצא סביבו היה דבר שהתקיים במחשבה שלו כתבנית של נוירונים שיורים אותות חשמליים. תחושת השמיים הכחולים הבהירים לא הייתה משהו הרחק מעליו, היא הייתה משהו בקליפת הראייה שלו, וקליפת הראייה הייתה באחורי מוחו. כל התחושות של העולם המואר הזה קרו במציאות במערת העצם השקטה שנקראה הגולגולת שלו, המקום שבו הוא גר ומעולם, מעולם לא עזב. אם היית רוצה לומר לו שלום, לאדם עצמו, לא היית לוחץ את ידו, היית נוקש בעדינות על גולגלתו ושואל "איך הולך שם?". זה מה שאנשים היו באמת, ושם הם גרו. והתמונה של הפארק שהוא חשב שהוא הולך דרכו היה משהו שהוא דמיון בתוך מוחו כשעיבד אותות שקיבל מהעיניים ומהרשתית.

זה לא שקר כמו שחשבו הבודדיסטים, לא היה דבר מיסטי ולא צפוי מאחורי רעלת המאיה, מה שנח מאחורי אשליית הפארק הוא פשוט הפארק עצמו, אבל הכל עדיין היה אשליה.

הארי לא ישב בכיתה.

הוא לא הביט במחק.

הארי היה בתוך הגולגולת של הארי.

הוא חווה תמונה מעובדת שהמוח שלו פיענח מאותות שנשלחו מהרשתית שלו.

המחקר האמיתי היה במקום אחר, לא בתמונה.

והמחקר האמיתי לא היה כמו התמונה שהייתה למוח של הארי. הרעיון של המחקר כחפץ מוצק היה משהו שהתקיים אך ורק בתוך מוחו, בתוך הקליפה הקודקודית שעובדה את תחושת המרחב והצורות שלו. המחקר האמיתי היה אוסף של אטומים שהוחזקו יחד בעזרת כוחות אלקטרומגנטיים וחלקו אלקטרונים קוולנטיים, ולידם מולקולות אוויר התנגשו זו בזו ובמולקולות המחקר.

המחקר האמיתי היה הרחק משם, והארי, בתוך גולגלתו, לעולם לא יוכל באמת לגעת בו, יוכל רק לדמיין רעיונות לגביו. אבל לשרביט שלו היה הכוח, הוא יכול לשנות דברים שם בחוץ במציאות, היו אלה רק התפיסות המוקדמות של הארי שהגבילו אותו. איפשהו מעבר לרעלת המאיה, האמת מאחורי הרעיון "השרביט שלי" שהיה להארי נגע באוסף האטומים שהתודעה של הארי חשבה עליו בתור "טלוי על המחקר", ואם השרביט הזה יכול לשנות את אוסף האטומים שהארי תפס בתור "המחקר כולו", אין שום סיבה שהוא לא יוכל לשנות את האוסף האחר...

שינוי-הצורה עדיין לא קרה.

הארי חשק את שינוי, ועלה הילוך נוסף.

הרעיון שהיה בתודעתו של הארי מחק כחפץ יחיד היה שטות מוחלטת.

זו הייתה מפה שלא התאימה ולא הייתה יכולה להתאים לשטח.

בני אדם מידלו את העולם באמצעות רמות מדורגות של סדר, היו להם מחשבות נפרדות על האופן שבו עבדו מדינות, אנשים, איברים, תאים, מולקולות, קווארקים.

כשהמוח של הארי חשב על המחקר, הוא חשב על החוקים ששלטו במחקרים, כמו "מחקרים יכולים להיפטר מסימני-עיפרון". רק אם המוח של הארי יצטרך לחשוב על מה שיקרה ברמה הכימית הנמוכה יותר, רק אז הוא יתחיל לחשוב – כאילו הייתה זו עובדה נפרדת – על מולקולות גומי.

אבל זה הכל בתודעה.

לתודעה של הארי יש אמונות נפרדות בנוגע לחוקים ששלטו במחקרים, אבל אין חוק פיזיקלי נפרד ששלט במחקרים.

התודעה של הארי מידלה את המציאות באמצעות רמות שונות של סדר, עם אמונות שונות בקשר לכל רמה. אבל זה הכל במפה, השטח האמיתי לא היה ככה, למציאות עצמה הייתה רק רמה אחת של סדר, הקווארקים, זה היה תהליך אחוד ברמה נמוכה שציית לחוקים מתמטיים פשוטים.

או לפחות, זה מה שהארי האמין לפני שגילה על קסם, אבל המחקר לא היה קסום.

ואפילו אם המחקר היה קסום, הרעיון שבאמת יכול להתקיים מחק יחיד מוצק הוא בלתי אפשרי. דברים כמו מחקרים לא יכולים להיות יסודות בסיסיים של המציאות, הם יותר מדי גדולים ומסובכים מכדי להיות אטומים, הם חייבים להיות עשויים מחלקים. לא יכולים להיות דברים מורכבים מיסודם. האמונה המשתמעת שהייתה למוח של הארי, שהמחקר היה חפץ יחיד, לא רק הייתה שגויה, זה היה בלבול מפה-שטח, המחקר התקיים כרעיון נפרד במודל מרובה-הרמות של העולם שהיה להארי, לא במרכיב נפרד במציאות בעלת הרמה היחידה.

...שינוי-הצורה עדיין לא קרה.

הארי נשם בכבדות, שינוי צורה כושל היה מעייף כמעט כמו שינוי צורה מוצלח, אבל לעזאזל אם הוא ירים ידיים עכשיו.

בסדר, לעזאזל עם זבל מהמאה התשע-עשרה.

המציאות לא הייתה אטומים, היא לא הייתה אוסף של כדורי ביליארד קטנים שקופצים מסביב. זה עוד שקר. הרעיון של אטומים כנקודות קטנות היה פשוט עוד הזיה נוחה שאנשים נאחזו בה מפני שהם לא רצו להתמודד עם הצורה החוצנית והלא-אנושית של המציאות שמתחת. אין פלא שהניסיונות שלו לשנות צורה לא עבדו בהתבסס על זה. אם הוא רוצה כוח, הוא חייב לנטוש את האנושיות שלו, ולהכריח את המחשבות שלו לציית למתמטיקה האמיתית של מכניקת קוונטים.

אין חלקיקים, יש רק עננים של משרעת בתוך מרחב קונפיגורציות רב-חלקיקי ומה שהמוח שלו דמיון בתמימות כמחק היה לא יותר מאשר גורם עצום בפונקציית גל שבמקרה התפרקה לגורמים, לא היה לו קיום עצמאי יותר מכפי שהיה גורם מסוים מוצק של 3 מוסתר בתוך המספר 6, אם השרביט שלו מסוגל לשנות גורמים בפונקציית-גל שניתנת לפירוק לגורמים בקירוב אז הוא בהחלט אמור להיות מסוגל לשנות את הגורם הקטן יותר שהמוח של הארי דמיון בטלוי חומר על המחק -

הרמיוני טסה במסדרונות, נעליה מכות בחוזקה על האבן, נשימתה מאומצת, ההלם של האדרנלין עדיין זורם בדמה.

כמו תמונה של אישה צעירה שהופכת לזקנה, כמו הגביע שהופך לשני פרצופים.

מה הם עשו?

מה הם עשו?

היא הגיעה לכיתה וידיה החליקו על הידית בתחילה, מיוזעות מדי, היא אחזה בה חזק יותר והדלת נפתחה -

- בהבזק של הכרה היא ראתה את הארי בוהה במלבן וורוד קטן על השולחן שלפניו -

- בעוד שבמרחק כמה צעדים ממנו, החוט השחור הקטן, כמעט בלתי נראה מהמרחק הזה, תמך בכל המשקל -

"הארי צא מהכיתה!"

הלם מוחלט פילח את פניו של הארי, והוא נעמד כל כך מהר עד שכמעט נפל, עצר רק כדי להרים את המלבן הוורוד הקטן מהשולחן, ואז הוא זינק מבעד לדלת, היא כבר זזה הצידה, שרביטה היה בידה ומצביע על החוט -

"פיניטה אינקטאטם!"

והרמיוני טרקה את הדלת ברגע שנשמעה מבפנים התרסקות אדירה של מאה קילוגרמים של מתכת נופלת.

היא המשיכה להתנשם, נאבקה להסדיר את נשימתה, היא רצה את כל הדרך בלי לעצור, היא הייתה ספוגת זיעה ורגליה וירכיה בערו כמו אש חיה, היא לא הייתה יכולה לענות על השאלות של הארי בעבור כל האוניות בעולם.

הרמיוני מצמצה, וקלטה שהחלה ליפול, והארי תפס אותה, והוריד אותה בעדינות לשיבה על הרצפה.

"...טוב..." היא הצליחה ללחוש.

"מה?" שאל הארי, נראה חיוור משראתה אותו אי פעם.

"...אתה, מרגיש, טוב..."

הארי החל להיראות מפוחד אף יותר כשהבין את השאלה. "אני, אני לא חושב שיש לי תסמינים כלשהם -"

הרמיוני עצמה את עיניה לרגע. "יופי, היא לחשה. "להסדיר, נשימה."

זה לקח זמן מה. הארי עדיין נראה מפוחד. גם זה טוב, אולי הוא ילמד לקח.

הרמיוני שלחה את ידה לתוך הנרתיק שהארי הביא לה, לחשה "מים" דרך גרון ניחר, הוציאה את הבקבוק ושתתה בלגימות גדולות.

ועדיין לקח זמן מה עד שהצליחה לדבר שוב.

"הפרנו את הכללים, הארי," היא אמרה בקול ניחר. "הפרנו את הכללים."

"אני..." הארי בלע. "אני עדיין לא מבין איך, חשבת אבל -"

"שאלתי אם שינוי-הצורה בטוח ואתה ענית לי!"

הייתה שתיקה.

"זה הכל?" שאל הארי.

היא הייתה יכולה לצרוח.

"הארי, אתה לא קולט?" היא שאלה. "זה עשוי מסיבים קטנים, מה אם זה היה נפרם, מי יודע מה היה יכול להשתבש, לא שאלנו את פרופסור מקגונגל! אתה לא מבין מה עשינו? עשינו ניסויים בשינוי צורה. עשינו ניסויים בשינוי צורה!"

שתיקה נוספת.

"כן..." אמר הארי באיטיות. "זה בטח מסוג הדברים שהם אפילו לא טורחים לומר לך לא לעשות מפני שזה כל כך ברור. אל תבחן רעיונות מבריקים וחדשים בנוגע לשינוי צורה לבדך בכיתה ריקה בלי להיוועץ במורים."

"היית יכול להרוג אותנו, הארי!" הרמיוני ידעה שזה לא הוגן, גם היא טעתה, אבל היא בכל זאת כעסה עליו, הוא תמיד נשמע כל כך בטוח וזה גרר אותה בעקבותיו בלי לחשוב. "היינו יכולים להרוס את הרצף המושלם של פרופסור מקגונגל!"

"כן," אמר הארי, "בואי לא נספר לה על זה, בסדר?"

"אנחנו חייבים להפסיק," אמרה הרמיוני. "אנחנו חייבים להפסיק או שניפגע. אנחנו צעירים מדי, הארי, אנחנו לא יכולים לעשות את זה, עדיין לא."

חיוך חלש חצה את פניו של הארי. "אמ, את סוג של טועה בקשר לזה."

והוא הוציא מלבן וורוד קטן, מחק גומי עם טלאי מתכת בוהק עליו.

הרמיוני בהתה בו, מבולבלת.

"מכניקת קוונטים לא הספיקה," אמר הארי. "הייתי חייב להגיע כל הדרך לפיזיקה נטולת-זמן לפני שהצלחתי. הייתי חייב לראות את השרביט כאוכף יחס בין מציאויות עבר ועתיד נפרדות, במקום לשנות משהו לאורך זמן – אבל עשיתי זאת, הרמיוני, ראיתי מעבר לאשליית החפצים, ואני מוכן להתערב שאין עוד קוסם אחד בעולם שהיה יכול לעשות זאת. אפילו אם איזה בן-מוגלגים היה מכיר את הניסוח נטול-הזמן של מכניקת הקוונטים, זו תהיה בעבורו רק אמונה מוזרה על דברים קוונטיים מוזרים ורחוקים, הוא לא היה רואה את זה כמציאות, מקבל את זה שהעולם שהוא רואה הוא רק הדיה. עשיתי שינוי צורה לחלק מחפץ בלי לשנות את הכל."

הרמיוני הרימה את שרביטה שוב, והפנתה אותו לעבר המחק.

לרגע אחד כעס הבלית על פניו של הארי, אבל הוא לא נע לעצור בעדה.

"פיניטה אינקנטאטם," אמרה הרמיוני. "תבדוק עם פרופסור מקגונגל לפני שתנסה זאת שוב."

הארי הנהן, אם כי פניו עדיין היו נוקשות מעט.

"ואנחנו חייבים להפסיק," אמרה הרמיוני.

"למה?" שאל הארי. "את לא מבינה מה זה אומר, הרמיוני? קוסמים לא יודעים הכל! יש מעט מדי מהם, ואפילו פחות כאלה שיודעים מדע כלשהו, הם עדיין לא מיצו את כל ההישגים הקלים –"

"זה לא בטוח," אמרה הרמיוני. "אם אנחנו יכולים לגלות דברים חדשים זה אפילו פחות בטוח! אנחנו צעירים מדי! עשינו כבר טעות גדולה אחת, בפעם הבאה אנחנו יכולים פשוט למות!"

ואז הרמיוני נרתעה.

הארי הסב את מבטו ממנה, והחל לנשום נשימות עמוקות ואיטיות.

"בבקשה אל תנסה לעשות זאת לבד, הארי," אמרה הרמיוני, קולה רועד. "בבקשה."

בבקשה אל תכריח אותי להחליט האם לספר לפרופסור פליטיק.

השתררה שתיקה ארוכה.

"אז את רוצה שנלמד," אמר הארי. היא הצליחה לראות שהוא מנסה לנקות את קולו מכעס. "רק נלמד."

הרמיוני לא הייתה בטוחה אם כדאי שתאמר משהו, אבל... "כמו שלמדת, אמ, פיזיקה נטולת-זמן, כן?"

הארי הביט בה שוב.

"מה שעשית," אמרה הרמיוני, קולה מהסס, "זה לא היה בגלל הניסויים שלנו, נכון? הצלחת לעשות את זה בגלל שקראת הרבה ספרים."

הארי פתח את פיו, ואז סגר אותו שוב. הבעה מתוסכלת הייתה נסוכה על פרצופו.

"בסדר", אמר הארי. "מה עם זה. נלמד, ואם נחשוב על משהו שנראה כאילו ממש כדאי לנסות אותו, ננסה אחרי שאשאל מורה."

"אוקיי", אמרה הרמיוני. היא לא נפלה מרוב הקלה, אבל רק מפני שכבר ישבה.

"שנלך לאכול ארוחת צהריים?" שאל הארי בזהירות.

הרמיוני הנהנה. כן. ארוחת צהריים נשמעה טוב. הפעם באמת.

היא החלה להתרומם בזהירות מרצפת האבן, מתכווצת כשגופה צרח עליה -

הארי כיוון לעברה את שרביטו ואמר "ווינגארדיום לביוסה."

הרמיוני מצמצה כשהמשקל העצום שנח על רגליה הצטמצם למשהו נסבל.

חיוך הבזיק על פניו של הארי. "אפשר להרים משהו גם בלי להיות מסוגל להרחיף אותו לחלוטין", הוא אמר. "זוכרת את הניסוי הזה?"

הרמיוני חייכה בחזרה בחוסר אונים, למרות שחשבה שהיא עדיין צריכה לכעוס.

היא החלה לצעוד לעבר האולם הגדול, מרגישה קלילת-רגליים להפליא, בזמן שהארי השאיר את שרביטו מכוון כלפיה.

הוא הצליח להמשיך עם זה חמש דקות, אבל העיקר הכוונה.

מינרווה הביטה בדמבלדור.

דמבלדור הביט בה במבט חוקר. "הבנת משהו מזה?" שאל המנהל, נשמע מבולבל.

זה היה הקשקוש המוחלט ביותר שמינרווה שמעה מעודה. היא הרגישה נבוכה מעט על כך שזימנה את המנהל לשמוע זאת, אבל היו לה הנחיות ברורות.

"חוששתני שלא", אמרה פרופסור מקגונגל בנימה מוקפדת.

"אז", אמר דמבלדור. זקן הכסף היטלטל הרחק ממנה, מבטו המנצנץ של הקוסם הזקן הביט הרחק פעם נוספת. "אתה חושד שיתכן שאתה מסוגל לעשות משהו שקוסמים אחרים לא מסוגלים לעשות, משהו שאנחנו חושבים שהוא בלתי אפשרי."

שלושתם עמדו בסדנת שינוי-הצורה הפרטית של המנהל, פטרונוס עוף-החול הבוהק של דמבלדור אמר לה להביא את הארי, רגעים ספורים לאחר שהפטרונוס שלה הגיע אליו. אור שמש נכנס מבעד לחלונות בתקרה והאיר את הדיאגרמה האלכימית של הכוכב הגדול בעל שבעת הקודקודים שהייתה על הרצפה במרכז החדר העגול, שהייתה מאובקת מעט, מה שהעציב את מינרווה. מחקר בשינוי צורה היה אחד מההנאות הגדולות של דמבלדור, והיא ידעה עד כמה חסר לו זמן לאחרונה, אבל היא לא חשבה שעד כדי כך.

ועכשיו הארי פוטר עומד לבזבז אפילו עוד מזמנו של המנהל. אבל היא בהחלט לא יכולה להאשים את הארי על כך. הוא עשה את הדבר הנכון בכך שבא אליה ואמר שהיה לו רעיון לעשות משהו בשינוי צורה שנחשב כרגע לבלתי אפשרי, והיא עצמה עשתה בדיוק כפי שנאמר לה: היא אמרה להארי לשמור על זה בסוד ולא לדבר על כך עד שתתייעץ עם המנהל והם יעברו למקום מאובטח.

לו הארי היה מתחיל ואומר בדיוק מה הוא חשב לעשות, היא לא הייתה טורחת.

"תראו, אני יודע שקשה להסביר," אמר הארי, נשמע נבוכך קצת. "השורה התחתונה היא שמה שאתם מאמינים בו מתנגש עם מה שמדענים מאמינים בו, ובמקרה הזה באמת הייתי מצפה ממדענים לדעת יותר מקוסמים."

מינרווה הייתה נאנחת בקול רם, אלמלא דמבלדור נראה כאילו הוא מתייחס לכך ברצינות.

הרעיון של הארי נבע מבורות פשוטה, זה הכל. אם שינית חצי מכדור מתכת לזכוכית, לכל הכדור הייתה צורה שונה. לשנות חלק זה לשנות את הכל, וזה אומר להסיר את כל הצורה ולהחליף אותה בחדשה. מה זה אומר בכלל, לשנות צורה רק לחצי כדור מתכת? שלכדור המתכת כשלם יש אותה צורה כמו קודם, אבל לחצי מהכדור יש צורה שונה?

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, "מה שאתה רוצה לעשות איננו רק בלתי אפשרי, הוא סתירה לוגית. אם שינית חצי ממהו, שינית את הכל."

"בהחלט," אמר דמבלדור. "אבל הארי הוא הגיבור, אז ייתכן שהוא מסוגל לעשות דברים בלתי אפשריים מבחינה לוגית."

מינרווה הייתה מגלגלת את עיניה אלמלא הפכה לאדישה לפני זמן רב.

"נניח שזה אכן אפשרי," אמר דמבלדור, "את יכולה לחשוב על סיבה מסוימת לכך שהתוצאות יהיו שונות מאלו של שינוי צורה רגיל?"

מינרווה קימטה את מצחה. העובדה שהרעיון לא יעלה על הדעת, פשוטו כמשמעו, הציבה בפניה בעיה מסוימת, אבל היא ניסתה לקבל אותו בצורה מילולית. שינוי צורה שנכפה רק על חצי כדור מתכת...

"דברים מוזרים עשויים לקרות בממשק?" אמרה מינרווה. "אבל זה לא אמור להיות שונה מלעשות שינוי צורה לחפץ כשלם, אל צורה עם שני חלקים שונים..."

דמבלדור הנהן. "זה מה שחשבתי אני. והארי, אם התיאוריה שלך נכונה, משתמע מכך שמה שאתה רוצה לעשות הוא בדיוק כמו כל שינוי צורה, אלא שתעשה זאת רק לחלק מהמקור ולא לכולו? בלי שינויים כלל?"

"כן," אמר הארי נחרצות. "זה כל הרעיון."

דמבלדור הביט בה שוב. "מינרווה, את יכולה לחשוב על סיבה כלשהי שבגינה זה עשוי להיות מסוכן?"

"לא," אמרה מינרווה, לאחר שסיימה לבדוק בזיכרונה.

"כך גם אני," אמר המנהל. "אם כך, בסדר, מכיוון שזה אמור להיות אנלוגי לחלוטין לשינוי צורה רגיל בכל המובנים, ומכיוון שאנחנו לא יכולים לחשוב על שום סיבה שהיא שבגינה זה עשוי להיות מסוכן, אני חושב שזהירות מסדר שני תספיק."

מינרווה הופתעה, אבל היא לא התנגדה. דמבלדור היה בכיר ממנה בהרבה בשינוי צורה, והוא ניסה אלפי שינויי צורה חדשים, פשוטו כמשמעו, ומעולם לא בחר בזהירות מסדר נמוך מדי. הוא השתמש בשינוי צורה בקרב ועדיין היה חי. אם המנהל חשב שהסדר השני מספיק, הוא מספיק.

העובדה שהארי עומד להיכשל בוודאות לא הייתה רלוונטית כלל, כמובן.

שניהם החלו להטיל את לחשי ההגנה ורשתות הגילוי. הרשת החשובה ביותר הייתה זו שווידאה ששום חומר שעבר שינוי צורה לא יחדור לאוויר. הארי ייעטף בקליפת כוח נפרדת עם אספקת אוויר משל עצמה רק ליתר ביטחון, רק שרביטו יורשה לעזוב את המגן, והממשק יהיה הדוק. הם היו בגבולות הוגוורטס אז הם לא יכלו לתעתק החוצה חומר שהראה סימנים של התלקחות ספונטנית, אבל הם יכולים לשלוח אותו מבעד לחלון בתקרה כמעט באותה המהירות, כל החלונות נפתחו החוצה בדיוק מהסיבה הזו. הארי עצמו יצא דרך חלון אחר עם הסימן הראשון לצרות.

הארי צפה בהם עובדים, פניו מפוחדות מעט.

"אל דאגה," אמרה פרופסור מקגונגל תוך כדי ההסבר, "כמעט וודאי שלא יהיה בכך צורך, מר פוטר. לו היינו מצפים שמשוהו ישתבש לא היינו מרשים לך לנסות. אלו רק אמצעי זהירות רגילים לכל שינוי צורה שאיש לא ניסה מעולם."

הארי בלע את רוקו והנהן.

כמה דקות לאחר מכן, הארי נקשר לכיסא בטיחות והניח את שרביטו על כדור מתכת - אחד שהיה, בהתחשב בציונים הנוכחיים שלו, גדול מכדי שיוכל לבצע בו שינוי צורה בפחות משלושים דקות.

כמה דקות לאחר מכן, מינרווה נשענה על הקיר, מרגישה כאילו היא עומדת להתעלף.

במקום שבו נגע שרביטו של הארי היה טלאי זכוכית קטן.

הארי לא אמר אמרתי לכם, אבל המבט הזחוח על פניו המיוזעות עשה זאת בשבילו.

דמבלדור הטיל לחשי ניתוח על הכדור, מסוקרן יותר ויותר מרגע לרגע. שלושים שנה נמסו מפניו.

"מרתק," אמר דמבלדור. "זה בדיוק כפי שטען. הוא פשוט שינה צורה לחלק מהמקור מבלי לשנות צורה להכל. אתה אומר שזו אך ורק הגבלה מחשבתית, הארי?"

"כן," אמר הארי, "אבל עמוקה, רק לדעת שזו הגבלה מחשבתית לא היה מספיק. הייתי צריך להדחיק את החלק במוח שלי שעשה את השגיאה ולחשוב במקום זאת על המציאות שמתחת שמדענים גילו."

"מרתק ביותר," אמר דמבלדור. "אני מבין מזה שכדי שקוסם אחר יוכל לעשות זאת, יידרשו חודשים של לימוד אם בכלל הוא יצליח? והאם אוכל לבקש ממך לבצע שינוי צורה חלקי במקורות נוספים?"

"כנראה שכן וכמובן," אמר הארי.

חצי שעה לאחר מכן, מינרווה הרגישה מבולבלת באותה מידה, אבל רגועה משמעותית ביחס לענייני הבטיחות.

זה באמת היה אותו הדבר, פרט לכך שזה היה בלתי אפשרי מבחינה לוגית.

"אני מאמינה שזה מספיק, המנהל," אמרה מינרווה לבסוף. "אני חושדת ששינוי צורה חלקי מעייף יותר מהסוג הרגיל."

"פחות ופחות ככל שאני מתאמן," אמר הילד המותש והחיוור, קולו לא יציב, "אבל כן, את צודקת."

תהליך הוצאתו של הארי מלחשי המגן ארך דקה נוספת, ואז מינרווה ליוותה אותו אל כיסא נוח בהרבה, ודמבלדור הביא לו גוזז וגלידה.

"כל הכבוד, מר פוטר!" אמרה פרופסור מקגונגל, והתכוונה לכך. היא הייתה מתערבת כמעט על כל דבר שהוא לא יצליח.

"כל הכבוד, בהחלט," אמר דמבלדור. "אפילו אני לא גיליתי תגליות מקוריות בשינוי צורה לפני גיל ארבע-עשרה. מאז ימיה של דורוטיאה סנג'ק לא פרחו גאונות שכזו מוקדם כל כך."

"תודה," אמר הארי, נשמע מופתע מעט.

"עם זאת," אמר דמבלדור בהרהור, "אני חושב שיהיה זה חכם לשמור על המאורע המשמח הזה בסוד, לפחות כרגע. הארי, האם דנת ברעיון שלך עם אדם נוסף לפני שדיברת עם פרופסור מקגונגל?" שתיקה.

"אמ... אמר הארי. "אני לא רוצה להסגיר אף אחד לאינקוויזיציה, אבל אמרתי לעוד תלמיד אחד -"

המילה התפוצצה משפתיה של מקגונגל. "מה? דיברת על צורה חדשה לגמרי של שינוי צורה עם תלמיד לפני שדיברת עם סמכות מוכרת? יש לך מושג עד כמה זה חסר אחריות?"

"אני מצטער," אמר הארי, "לא הבנתי."

הילד נראה מבוהל במידה הולמת, ומינרווה הרגישה משהו בתוכה נרגע. לפחות הארי הבין איזה שוטה היה.

"עליך להשביע את העלמה גריינג'ר לסודיות," אמר דמבלדור ברצינות. "ואל תאמר לאיש אלא אם קיימת סיבה טובה מאוד לכך, ורק לאחר שגם הם נשבעו."

"אה... למה?" שאל הארי.

מינרווה תהתה גם היא. פעם נוספת המנהל חשב מהר מכדי שתצליח לעקוב.

"מפני שאתה יכול לעשות משהו שאף אחד לא יאמין שתוכל לעשות," אמר דמבלדור. "משהו בלתי צפוי לחלוטין. זה עשוי להיות היתרון הקריטי שלך, הארי, וחובה עלינו לשמר אותו. בבקשה, בטח בי בנוגע לזה."

פרופסור מקגונגל הנהנה, פניה החמורות לא מגלות דבר מהבלבול הפנימי שחשה. "בבקשה עשה זאת, מר פוטר," היא אמרה.

"בסדר..." אמר הארי באיטיות.

"ברגע שנסיים לבחון את החומרים שלך, " הוסיף דמבלדור, "תהיה רשאי להתאמן בשינוי צורה חלקי, מתכת לזכוכית וזכוכית למתכת בלבד, עם העלמה גריינג'ר כמשגיחה. כמובן, אם מי מכם יחשוד בתסמין כלשהו של מחלת שינוי צורה, דווחו למורה מיד."

רגע לפני שהארי עצב את הסדנה, ידו על ידית הדלת, הילד הסתובב ושאל, "אם כבר אנחנו פה, האם מישהו מכם הבחין במשהו שונה בקשר לפרופסור סנייפ?"

"שונה?" שאל המנהל.

מינרווה לא נתנה לחיוך האירוני להופיע על פרצופה. כמובן שהילד דאג בקשר ל'מורה המרושע לשיקויים', מכיוון שלא הייתה לו שום דרך לדעת למה ניתן לבטוח בסוורוס. תהיה זו לשון המעטה לומר שיהיה מוזר להסביר להארי שסוורוס עדיין מאוהב באמו.

"אני מתכוון, האם ההתנהגות שלו השתנתה לאחרונה בצורה כלשהי?" שאל הארי.

"לא שראיתי..." אמר המנהל באיטיות. "מדוע אתה שואל?"

הארי הניד בראשו. "אני לא רוצה להטות את התצפיות שלכם בכך שאומר. רק תפקחו עין, אולי?"

זה העביר צמרמורת של אי-נוחות במינרווה בצורה ששום האשמה ישירה לא הייתה יכולה לעשות.

הארי קד לשניהם בכבוד, ועזב.

"אלבוס," אמרה מינרווה אחרי שהילד עזב, "איך ידעת לקחת את הארי ברצינות? אני הייתי חושבת שהרעיון שלו פשוט בלתי אפשרי!"

פניו של הקוסם הזקן נעשו חמורות. "מאותה הסיבה שיש לשמור זאת בסוד, מינרווה. מאותה הסיבה שאמרתי לך לבוא אליי אם הארי יטען דבר כזה. מכיוון שזה כוח שוולדמורט לא מכיר."

עברו כמה שניות עד שהמילים שקעו.

ואז הרעד הקר עבר בגווה כמו שקרה בכל פעם שנזכרה.

זה החל כראיון עבודה רגיל, סיביל טרלוני הגישה מועמדות למשרת המורה לגילוי עתידות.

זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא,

הם שחמקו ממנו שלוש פעמים,

להם יוולד בשלהי החודש השביעי,

ואדון האופל יסמן אותו כשווה לו,

אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל לא מכיר,

והאחד ישמיד את רעהו, ולא יוותר ממנו אלא זכר,

באשר שתי נפשות שונות אלו, לא יוכלו להתקיים באותו עולם.

המילים הנוראות הללו, שנאמרו בקול המדהד ההוא, לא נראו מתאימות למשהו כמו שינוי צורה חלקי.

"אולי לא, אם כן," אמר דמבלדור אחרי שמינרווה ניסתה להסביר. "אני מודה שקיוויתי למשהו שיעזור לנו למצוא את ההורקרוקס של וולדמורט, איפה שלא הוחבא. אבל..." הקוסם הזקן משך בכתפיו. "נבואות הן דבר חמקמק, מינרווה, ומוטב שלא להסתכן. הדבר הקטן ביותר עשוי להיות מכריע אם יוותר בלתי צפוי."

"ולמה אתה חושב שהוא התכוון בקשר לסוורוס?" שאלה מינרווה.

"לגבי זה אין לי מושג," נאנח דמבלדור. "אלא אם הארי מבצע מהלך כנגד סוורוס, וחשב ששאלה פתוחה עשויה להישקל ברצינות בעוד שהאשמה ישירה תבוטל. ואם זה אכן מה שקרה, הארי הסיק נכונה שלא אחשוב שכך הדבר. הבה נפקח את עינינו, ללא דעות קדומות, כפי שביקש."

אחרית דבר, 1:

"אמ, הרמיוני?" אמר הארי בקול קטן. "אני חושב שאני חייב לך התנצלות ממש, ממש, ממש גדולה."

אחרית דבר, 2:

עיניה של אליסה קורנפוט היו מזוגגות קמעה בשעה שבהתה במורה לשיקויים מרצה לכיתתה בחומרה, מחזיק פול שעועית קטן בצבע ארד ואומר משהו על שלוליות צורחות של בשר אדם. מאז תחילת השנה היא התקשתה להקשיב בשיעור שיקויים. היא המשיכה לבהות במורה הנורא, הרשע והשמנוני שלהם ולפנטז על ריתוקים מיוחדים. בטח יש משהו ממש לא בסדר איתה אבל היא פשוט לא הצליחה להפסיק לעשות זאת -

"אוו!" אמרה אליסה.

סנייפ זרק את את פול השעועית בדיוק אל מצחה של אליסה.

"העלמה קורנפוט," אמר המורה לשיקויים, קולו חד, "זהו שיקוי עדין ואם אינך מסוגלת להקדיש תשומת לב את תפגעי בחבריך לכיתה, ולא רק בעצמך. גשי אליי לאחר השיעור."

ארבע המילים האחרונות לא עזרו לה בכלל, אבל היא ניסתה חזק יותר, והצליחה לשרוד את היום בלי להתיך אף אחד.

אחרי השיעור, אליסה ניגשה לשולחן המורה. חלק ממנה רצה לעמוד בכניעות עם פנים מבוישות וידיים אחוזות מאחורי גבה בהכאה על חטא, רק ליתר ביטחון, אבל אינסטינקט שקט כלשהו אמר לה שזה רעיון רע. אז במקום זאת היא רק עמדה בפנים ניטרליות, בתנוחה שהייתה הולמת מאוד לגברת צעירה, ואמרה, "פרופסור?"

"העלמה קורנפוט," אמר סנייפ מבלי להרים את מבטו מהעבודות שבדק, "אינני שותף לרגשותייך, אני מתחיל לחוש מוטרד מהמבטים שלך, ומעתה והלאה תרסני את העיניים שלך. האם זה ברור?"

"כן," אמרה אליסה בציוץ חנוק, וסנייפ שיחרר אותה, והיא נסה מהכיתה כשלחייה בוערות כמו לבה מותכת.

פרק 29 – הטיית האגוצנטריות

למרבה הצער, לא ניתן להסביר לאף אחד מי היא ג'יי קיי רולינג. אתם חייבים לראות אותה בעצמכם.

כתבי ויתור מדעי (א"י): לואושה (Luosha) מצביע על כך שתאוריית האמפיתיה בפרק 27 (לפיה אדם משתמש במוחו על מנת לדמות אחרים) איננה בדיוק עובדה מדעית. הראיות שנאספו עד כה מצביעות על כיוון זה, אבל לא ניתחנו את החיווט החשמלי של המוח והוכחנו את התאוריה. באופן דומה, ניסוחים של מכניקת הקוונטים שאינם תלויים בזמן (שעליהם נרמז בפרק 28) הם כל כך אלגנטיים שאהיה המום לגלות שזמן כן נכלל בתיאוריה הסופית, ועם זאת, ניסוחים אלה גם הם אינם מבוססים.

לאחרונה, הרמיוני הרגישה תחושת מועקה בבטנה בכל פעם ששמעה את התלמידים האחרים מדברים עליה ועל הארי. היא הייתה הבוקר בתא המקלחת כששמעה שיחה בין מורג ופדמה שהיוותה הקש ששבר את גב הגמל.

היא החלה לחשוב שהתחלת היריבות עם הארי פוטר הייתה טעות נוראית.

לו רק הייתה שומרת מרחק מהארי פוטר, היא הייתה יכולה להיות הרמיוני גריינג'ר, הכוכבת האקדמית המבריקה ביותר בהוגוורטס, שהרוויחה יותר נקודות לרייבנקלו מכל אחד אחר. היא לא הייתה מפורסמת כמו הילד שנשאר בחיים, אבל היא הייתה מתפרסמת בזכות עצמה.

במקום זאת, לילד שנשאר בחיים הייתה יריבה אקדמית, שבמקרה שמה היה הרמיוני גריינג'ר.

וגרוע מכך, היא יצאה איתו לדייט.

הרעיון של מערכת יחסים רומנטית עם הארי קסם לה בהתחלה. היא קראה ספרים כאלה, ואם היה מישהו בהוגוורטס שהיה מועמד להיות מושא אהבתה של הגיבורה, זה היה בבירור הארי פוטר. מבריק, מצחיק, מפורסם ולפעמים מפחיד...

אז היא הכריחה את הארי לצאת איתה לדייט.

ועכשיו היא הייתה מושא האהבה שלו.

או גרוע מכך, אחת האפשרויות בתפריט שלו.

היא הייתה הבוקר בתא המקלחת ובדיוק עמדה לפתוח את המים כששמעה צחקוקים מבחוץ. היא שמעה את מורג מדברת על איך שבת-מוגלגים לא תילחם חזק מספיק כדי להביס את ג'ינברה וויזלי, ואת פדמה תוהה אם הארי אולי יחליט שהוא רוצה את שתיהן.

זה היה כאילו הן לא הבינו שלבנות היו אפשרויות בתפריט שלהן ובנים נלחמו עליהן.

אבל זה אפילו לא היה החלק שבאמת כאב. החלק המכאיב היה, שכאשר היא קיבלה 98 באחד מהמבחנים של פרופסור מקגונגל, החדשות לא היו שהרמיוני גריינג'ר קיבלה את הציון הגבוה ביותר בכיתה אלא שיריבתו של הארי פוטר קיבלה שבע נקודות יותר ממנו.

אם את מתקרבת יותר מדי לילד שנשאר בחיים, את הופכת לחלק מהסיפור שלו.

את לא מקבל אחד משלך.

בראשה של הרמיוני חלפה המחשבה שהיא צריכה פשוט להתרחק, אבל זה היה עצוב מדי.

אבל היא כן רצתה לקבל *במזרה* את מה שוויתרה עליו בטעות כשנתנה לעצמה להיוודע ברבים כיריבה של הארי. היא רצתה שוב להיות אדם נפרד במקום הגלגל השלישי של הארי פוטר, האם זו בקשה גדולה מדי?

זו הייתה מלכודת שקשה להיחלץ ממנה מרגע שנלכדת בה. לא משנה כמה גבוה הציון שלך בביתה, אפילו אם עשית משהו שמחייב הכרזה מיוחדת בארוחת הערב, זה רק אומר שאת מתחרה שוב בהארי פוטר.

אבל היא חשבה שהיא מצאה דרך.

לעשות משהו שלא ייראה כמו לדחוף את הצד השני של הנדנדה של הארי פוטר.

זה יהיה קשה.

זה יצא כנגד הטבע שלה.

היא תצטרך להילחם במישהו מרושע מאוד.

והיא תצטרך לבקש עזרה ממישהו מרושע עוד יותר.

הרמיוני הרימה את ידה כדי לנקוש על הדלת הנוראה.

היא היססה.

הרמיוני הבינה שהיא מתנהגת *בטיפשות*, והרימה את ידה מעט גבוה יותר.

היא ניסתה לנקוש שוב.

ידה לא ממש הצליחה לגעת בדלת.

ואז הדלת נפתחה בחבטה.

"בחיי", אמר העכביש מתוך רשת קוריו. "האם היה זה עד כדי כך קשה לאבד נקודת קווירל אחת, העלמה גריינג'ר?"

הרמיוני עמדה שם, לחייה מאדימות. זה אכן היה עד כדי כך קשה.

"ובכן, העלמה גריינג'ר, אהיה רחום", אמר פרופסור קווירל המרושע. "ראי זאת כאילו איבדת אותה כבר. הנה, הוצאתי מידייך בחירה קשה. האין את אסירת תודה?"

"פרופסור קווירל, הרמיוני הצליחה לומר בקול צייצני במעט. "יש לי הרבה נקודות קווירל, נכון?"

"נכון מאוד", אמר פרופסור קווירל. "אם כי, אחת פחות משהיו לך קודם לכן. נורא, הלא כן? רק חשבי, אם לא אוהב את הסיבה לכך שבאת לפה, תוכלי לאבד עוד חמישים. אולי אקח אותן אחת... אחרי... השנייה..."

לחייה של הרמיוני האדימו עוד יותר.

"אתה ממש מרושע, מישהו אמר לך את זה פעם?"

"העלמה גריינג'ר", אמר פרופסור קווירל ברצינות, "הענקת מחמאות שכאלו לאנשים מבלי שבאמת הרוויחו אותן עלולה להיות מסוכנת. מקבל המחמאה עלול להרגיש נבוך מכיוון שאינו זכאי להן, ולרצות לעשות משהו שראוי לשבחתיך. ובעת, על מה רצית לשוחח עמי, העלמה גריינג'ר?"

היה זה אחרי ארוחת הצהרים ביום חמישי, הרמיוני והארי היו חבויים בפינה קטנה בספרייה, מוקפים בלחש קוויטוס כדי שיוכלו לדבר. הארי שכב כשבטנו על הרצפה, מרפקיו נחים עליה, ראשו שעון על כפות ידיו, ורגליו בועטות באקראי מאחוריו. הרמיוני הייתה שקועה בכיסא מרופד שהיה הרבה יותר מדי גדול עבורה, כאילו הייתה מילוי הרמיוני של ממתק.

הארי הציע שבמעבר הראשון, הם יקראו רק את הכותרות של כל הספרים בספרייה, ואז הרמיוני תקרא את כל תכני העניינים.

הרמיוני חשבה שזה רעיון מבריק. היא מעולם לא עשתה זאת עם ספרייה לפני כן.

למרבה הצער היה פגם קל בתכנית הזו.

שניהם היו רייבנקלואים.

הרמיוני קראה ספר שנקרא "מזכרים מופלאים".

הארי קרא ספר שנקרא "הקוסם הספקן".

כל אחד מהם חשב שזו רק חריגה אחת מיוחדת מהכלל, שהוא יעשה זאת רק הפעם, ואיש מהם טרם הבין שלסיים לקרוא את כל כותרות הספרים יהיה בלתי אפשרי עבורם, לא משנה כמה ינסו.

השקט בכוח הקטן שלהם הופר על ידי שתי מילים.

"אוי, לא", אמר הארי בקול רם לפתע, ונשמע כאילו המילים נקרעו ממנו בכוח.

השתרר שקט קצר נוסף.

"הוא לא", אמר הארי באותו הקול.

ואז היא שמעה את הארי מצחקק ללא שליטה.

הרמיוני הרימה את מבטה מהספר שלה.

"בסדר", היא אמרה, "מה העניין?"

"הרגע גיליתי למה אסור לשאול את משפחת וויזלי על העכברוש המשפחתי שלהם", אמר הארי. "זה ממש נורא ולא הייתי צריך לצחוק ואני אדם נורא."

"כן", אמרה הרמיוני בנימה מוקפדת, "זה נכון. ספר גם לי."

"אוקיי, קודם כל רקע. יש פרק שלם בספר הזה על תיאוריות קונספירציה שעוסקות בסיריוס בלק. את זוכרת מי זה, נכון?"

"כמובן," אמרה הרמיוני. סיריוס בלק היה בוגד, חבר של ג'יימס פוטר, האדם שהוביל את וולדמורט אל ביתהמוגן של הפוטרס.

"אז מסתבר שיש כמה, איך נאמר, *מוזרויות*, הנוגעות לשליחתו של בלק לאזקבאן. הוא לא זכה למשפט, והשר הזוטר שהיה אחראי על המעצר של בלק היה לא אחר מאשר קורנליוס פאדג', שר הקסמים הנוכחי."

זה נשמע חשוד מעט גם להרמיוני, והיא אמרה זאת.

הארי משך בכתפיו ממקומו על הרצפה, מביט בספר. "דברים חשודים קורים כל הזמן, ואם אתה מאמין בתיאוריות קונספירציה אתה תמיד יכול למצוא *משהו*."

"אבל בלי *משפט*?" שאלה הרמיוני.

"זה היה מיד אחרי שאדון האופל הובס," אמר הארי, קולו רציני כשאמר זאת. "הכל היה בכאוס, וכשההילאים מצאו את בלק, הוא עמד ברחוב וצחק, מכוסה עד הברכיים בדם, ועשרים עדי ראייה העידו שהוא הרג חבר של אבא שלי ששמו פיטר פטיגרו ועוד תריסר עוברי אורח. אני לא אומר שאני מצדיק את העובדה שבלק לא זכה למשפט. אבל אנחנו מדברים פה על קוסמים, אז זה לא יותר חשוד מאשר, לא יודע, סוג הדברים שאנשים מציינים כשהם מתווכחים על מי רצח את ג'ון פ. קנדי. בכל מקרה, סיריוס בלק הוא כמו הארווי אוסוולד של עולם הקוסמים. יש כל מיני תיאוריות קונספירציה בנוגע למי באמת בגד בהורים שלי במקומו, ואחת התיאוריות המוכרות טוענת שזה היה פיטר פטיגרו, ומכאן העניינים מתחילים להסתבך."

הרמיוני הקשיבה, מרותקת. "אבל מה הקשר לעכברוש המחמד של משפחת וויזלי -"

"חכי רגע," אמר הארי, "אני כבר מגיע לזה. ובכן, אחרי מותו של פטיגרו התגלה שהוא היה מרגל בשביל האור - לא סוכן כפול, רק מישהו שהתגנב וגילה דברים. הוא היה טוב בזה מאז שהיה נער מתבגר, אפילו בהוגוורטס היה לו מוניטין של מישהו שידע כל מיני סודות. אז תיאוריית הקונספירציה היא שפטיגרו היה אנימאגוס לא רשום עוד בהוגוורטס, אנימאגוס של משהו קטן שיכול להתגנב ממקום למקום ולהקשיב לשיחות. הבעיה העיקרית היא שאנימאגים מוצלחים הם נדירים ולהצליח בתור נער מתבגר זה מאוד לא סביר, אז כמובן שתיאוריית הקונספירציה טוענת שאבי ובלק גם הם היו אנימאגים לא רשומים. ולפי תיאוריית הקונספירציה הזו, פטיגרו עצמו הרג את תריסר עוברי האורח, לבש את צורת האנימאגוס הקטנה שלו וברח. אז מייקל שרמר טוען שיש ארבע בעיות נוספות עם זה. ראשית, בלק היה היחיד מלבד ההורים שלי שידע איך לעקוף את ההגנות מסביב לבית." (קולו של הארי נעשה קשה מעט כשאמר זאת.) "שנית, בלק היה חשוד סביר יותר מאשר פטיגרו מלכתחילה, יש שמועה שבלק ניסה במכוון לגרום לתלמיד להיהרג במהלך לימודיו בהוגוורטס, והוא היה ממשפחה טהורה-דם נבזית במיוחד, למשל, בלטרקס בלק היא בת-דודה שלו, פשוטו כמשמעו. שלישית, בלק היה קוסם-לוחם טוב פי עשרים מפטיגרו, אפילו אם הוא לא היה חכם כמוהו. דו-קרב ביניהם יהיה כמו פרופסור קווירל נגד פרופסור ספראוט. פטיגרו בטח לא הספיק לשלוף את השרביט שלו, שלא לדבר על לזייף את כל הראיות שהתיאוריה דורשת, ורביעית, בלק עמד ברחוב וצחק."

"אבל העכברוש -" אמרה הרמיוני.

"נכון," אמר הארי. "ובכן, בקצרה, ביל וויזלי החליט שעכברוש המחמד של אחיו הקטן פרסי הוא בעצם פטיגרו בצורת האנימאגוס שלו -"

הלסת של הרמיוני צנחה.

"כן," אמר הארי, "לא היית מצפה שפטיגרו המרושע יחיה חיים סודיים ועצובים כעכברוש המחמד של משפחת קוסמים יריבה, סביר יותר שהוא יחיה עם המאלפויים, או אפילו סביר יותר, שיחיה בקאריביים אחרי ניתוח פלסטי קטן. בכל אופן, ביל מפיל את אחיו הקטן פרסי, משתק ותופס את העכברוש, שולח המון הודעות חירום בדואר ינשופים –"

"אוי, לא!" אמרה הרמיוני, המילים נקרעות ממנה בכוח.

"– ואיכשהו מצליח לאסוף את דמבלדור, שר הקסמים, וההילאי הראשי –"

"לא נכון!" אמרה הרמיוני.

"וכמובן שכשהם מגיעים לשם הם חושבים שהוא משוגע, אבל הם מטילים נְרִיטְס אֹקוּלוּס על העכברוש בכל מקרה, רק ליתר ביטחון, ומה הם מגלים?"

היא הרגישה שהיא הייתה מתה. "עכברוש."

"את זוכה בעוגייה! אז הם גוררים את ביל וויזלי המסכן לקדוש מנגו ומתברר שזה מקרה רגיל למדי של התפרצות סכיזופרנית, זה פשוט קורה לאנשים מסוימים, במיוחד לגברים צעירים בסביבות מה שאנחנו היינו קוראים לו גיל הקולג'. הבחור היה משוכנע שהוא בן תשעים ושבע שנה, ושהוא מת וחזר בזמן לעצמו הצעיר באמצעות תחנת רכבת. הוא הגיב בצורה מושלמת לתרופות אנטי-פסיכוטיות, חזר למוטב והכל בסדר עכשיו, חוץ מזה שאנשים לא מדברים כל כך הרבה על תיאוריות קונספירציה של סיריוס בלק, ואת אף פעם לא שואלת את הוויזלים על העכברוש המשפחתי שלהם."

הרמיוני צחקקה ללא שליטה. זה ממש נורא והיא לא צריכה לצחוק והיא אדם נורא.

"מה שאני לא מבין," אמר הארי אחרי שהצחקקים שלהם גוועו, "זה למה שבלק ירדוף את פטיגרו במקום לברוח הכי מהר שהוא יכול. הוא בטח ידע שההילאים בעקבותיו. אני תוהה אם הוציאו מבלק הסבר לפני ששלחו אותו לאזקבאן? את מבינה, זו הסיבה שאנשים צריכים לעבור דרך מערכת המשפט, גם אם הם בבירור אשמים."

הרמיוני נאלצה להסכים עם זה.

תוך זמן קצר הארי סיים עם הספר שלו בעוד הרמיוני הייתה רק בחצי הדרך בשלה – הספר שלה היה הרבה יותר קשה משל הארי, אבל היא עדיין הייתה נבוכה בגלל זה. ואז היא נאלצה להחזיר את "מזכרים מופלאים" למדף ולגרור את עצמה משם, מכיוון שהגיע הזמן לשיעור הנורא מכל בהוגוורטס, שיעור תעופה.

הארי הצטרף אליה כשהלכה לשם – אף על פי שהשיעור שלו יתחיל רק שעה וחצי לאחר מכן – כמו מטוס קרב שמלווה דאון קטן ועצוב בדרכו ללוויה שלו עצמו.

הילד איחל לה בהצלחה בקול שקט ומשתתף-בצורה, והיא יצאה אל מדשאת האבדון.

ואז היו צווחות מרובות וכמעט נפילות וכמעט מוות והקרקע הייתה לחלוטין במקום הלא נכון והשמש נכנסה לעיניים שלה ומוראג מרחפת סביבה ומנדי חושבת שהיא לא שמה לב שהיא תמיד קרובה מספיק לתפוס אותה

אם תיפול והיא ידעה שהתלמידים האחרים צוחקים על שתיהן אבל היא לא אמרה דבר למנדי כי היא באמת לא רצתה למות.

אחרי עשרים מיליון שנים השיעור הסתיים, והיא חזרה אל הקרקע אליה השתייכה עד יום חמישי הבא. לפעמים היו לה סיוטים שתמיד היה יום חמישי.

למה כולם חייבים ללמוד את זה, כשהם פשוט הולכים להתעתק או להשתמש בפלו או במפתח-מעבר לכל מקום ברגע שיגדלו, זו הייתה תעלומה מוחלטת עבור הרמיוני. אף אחד לא באמת צריך לרכוב על מטאטא כמבוגר, זה כמו שמכריחים אותך לשחק מחניים בשיעור חינוך גופני.

לפחות להארי הייתה ההגינות להתבייש בכך שהיה טוב בזה.

שעתיים לאחר מכן, היא הייתה באולם הלימודים של הפלפאף עם חנה, סוזן, ליאן ומגאן. פרופסור פליטיק, ביישן להפתיע יחסית למורה, שאל אותה אם תוכל לעזור לארבע הללו בשיעורי הבית שלהן בלחשים אף על פי שהן לא היו מרייבנקלו, והרמיוני הרגישה כזו גאוה שחשבה שהיא עשויה להתפוצץ.

הרמיוני לקחה פיסת קלף, שפכה עליה מעט דיו, קרעה אותה לארבע חתיכות, מעכה אותן לכדור והשליכה אותן על השולחן.

היא הייתה יכולה להצליח בזה גם אם הייתה מועכת אותן ולא יותר, אבל לעשות את כל זה גרם לפיסה להיות יותר כמו זבל, וזה עזר למי שלמד לראשונה את לחש הסילוק.

הרמיוני חידדה את עיניה ואוזניה ואמרה, "בסדר, תנסו."

"אזורטו."

"אזורטו."

"אזורטו."

"אזורטו."

הרמיוני לא הייתה בטוחה שהצליחה לקלוט את כל הבעיות. "אתן יכולות לנסות שוב?"

שעה לאחר מכן הרמיוני הסיקה ש: א. ליאן ומגאן היו מרושלות מעט, אבל אם ביקשת מהן להמשיך להתאמן על משהו, הן יעשו זאת, ב. חנה וסוזן היו מרוכזות וחדורות מוטיבציה עד כדי כך שהיא הייתה צריכה לומר להן להאט ולהירגע ולחשוב על דברים במקום לנסות כל כך חזק - היה מוזר לחשוב ששתי אלה יהיו שלה בקרוב - ג. היא אהבה לעזור להפלפאפים. בכל אולם הלימודים שררה אווירה נעימה.

כשעזבה לארוחת הערב, היא מצאה את הילד שנשאר בחיים קורא ספר בזמן שהמתין ללוות אותה. זה גרם לה להרגיש מוחמאת, וגם קצת מודאגת מכיוון שלא נראה כאילו הארי מדבר עם מישהו חוץ ממנה.

"ידעת שיש נערה בהפלפאף שהיא מְטָאמֹרְפִּמָּאגוּס?" שאלה הרמיוני כשהלכו לעבר האולם הגדול. "היא הופכת את השיער שלה לאדום, אדום כמו תמרור עצור ולא כמו וויזלי, וכשהיא שפכה על עצמה תה חם היא הפכה לנער עם שיער שחור עד שהצליחה להשתלט על זה שוב."

"באמת? מגניב," אמר הארי, דעתו מוסחת מעט. "אמממ, הרמיוני, רק לוודא, את יודעת שמחר הוא היום האחרון להירשם לצבאות של פרופסור קווירל, נכון?"

"כן," אמרה הרמיוני. "הצבאות של פרופסור קווירל המרושע." קולה היה כעוס מעט, אם כי הארי לא ידע למה, כמובן.

"הרמיוני," אמר הארי, קולו יגע, "הוא לא מרושע. הוא מעט אפל ומאוד סלית'רין. זה לא אותו הדבר כמו להיות מרושע."

להארי פוטר היו יותר מדי מילים בשביל דברים, זו הייתה הבעיה שלו. עדיף אם היה מחלק את היקום לטוב ורע. "פרופסור קווירל קרא לי בפני כל הכיתה ואמר לי לירות במישהו!"

"הוא צדק," אמר הארי, פניו מפוכחות. "אני מצטער, הרמיוני, אבל הוא צדק. היית צריכה לירות בי, לא היה אכפת לי. את לא יכולה ללמוד קסם קרבי אם את לא יכולה להתאמן כנגד יריבים אמיתיים עם לחשים אמיתיים. והרי השתפרת בדו-קרב, נכון?"

הרמיוני הייתה רק בת שנים-עשרה, ולכן היא ידעה, אבל לא הצליחה למצוא את המילים. היא לא הצליחה למצוא את הדבר שישכנע את הארי.

פרופסור קווירל קרא לילדה קטנה לעמוד בפני כולם, והורה לה לפתוח באש על חבר לכיתה, ללא התגרות.

זה לא משנה שפרופסור קווירל צודק בכך שהיא צריכה ללמוד זאת.

פרופסור מקגונגל לעולם לא הייתה עושה זאת.

פרופסור פליטיק לעולם לא היה עושה זאת.

אולי אפילו פרופסור סנייפ לא היה עושה זאת.

פרופסור קווירל מרושע.

אבל היא לא הצליחה למצוא את המילים, והיא ידעה שהארי לעולם לא יאמין לה.

"הרמיוני, דיברתי עם תלמידים מבוגרים יותר," אמר הארי. "פרופסור קווירל עלול להיות המורה הראוי היחיד להתגוננות מפני כוחות האופל שנקבל בכל שבע שנותינו בהוגוורטס. כל דבר אחר אנחנו יכולים ללמוד אחר כך. אם אנחנו רוצים ללמוד התגוננות, אנחנו צריכים לעשות זאת השנה. התלמידים שיירשמו לפעילויות שאחרי שעות הלימודים הולכים ללמוד המון, הרבה מעבר למה שמשרד הקסמים חושב שתלמידי שנה-ראשונה אמורים ללמוד - ידעת שאנחנו הולכים ללמוד את לחש הפטרונוס? בינואר?"

"לחש הפטרונוס?" שאלה הרמיוני, קולה עולה בהפתעה.

הספרים שלה אמרו שזה אחד מקסמי האור המובהקים ביותר, נשק כנגד היצורים האפלים ביותר, שהוטל בעזרת רגשות חיוביים טהורים. זה לא היה משהו שהיא הייתה מצפה מפרופסור קווירל המרושע ללמד - או לארגן שיילמד, מכיוון שהרמיוני לא חשבה לעצמה שהוא מסוגל להטיל את הלחש בעצמו.

"כן," אמר הארי. "תלמידים בדרך כלל לא לומדים את לחש הפטרונוס עד שנתם החמישית, או אפילו מאוחר יותר! אבל פרופסור קווירל אומר שלוחות הזמנים של משרד הקסמים נכתבו על ידי שלושים מדברים, והיכולת

להטיל את לחש הפטרונס תלויה יותר ברגשות מאשר בכוח קסם. פרופסור קווירל אומר שהוא חושב שרוב התלמידים עושים הרבה פחות ממה שהם מסוגלים לו, והשנה הוא עומד להוכיח זאת."

בקולו של הארי נשמעה נימת הסגידה הרגילה כשדיבר על פרופסור קווירל, והרמיוני חרקה בשיניה והמשיכה ללכת.

"כבר נרשמתי, למעשה," אמרה הרמיוני, קולה שקט קמעה. "עשיתי זאת הבוקר. להכל, כמו שאמרת."

"המתחיל במצווה אומרים לו גמור" היה הביטוי.

וחוץ מזה, היא לא רוצה להפסיד, ואם היא רוצה לנצח היא צריכה ללמוד.

"אז כן תהיי בצבאות, אם כן?" קולו של הארי הפך מלא התלהבות לפתע. "זה מעולה, הרמיוני! כבר קיבלתי את רשימת החיילים שלי, אבל אני בטוח שפרופסור קווירל ייתן לי להוסיף עוד אחת, או להחליף -"

"אני לא מצטרפת לצבא שלך." קולה של הרמיוני היה חד. היא ידעה שזו הנחה סבירה אבל זה בכל זאת הרגז אותה.

הארי מצמץ. "בטח לא לצבא של דראקו מאלפוי. אז את רוצה להיות בצבא השלישי? אף על פי שאנחנו עוד לא יודעים מי הגנרל?" הארי נשמע מופתע ונעלב מעט, והיא לא יכלה להאשים אותו, אם כי היא כן האשימה אותו למעשה, מפני שהכל היה באשמתו בעצם. "אבל למה לא בשלי?"

"תחשוב על זה, ירתה הרמיוני, "ואולי תצליח להבין!"

היא החישה את צעדיה ועזבה את הארי פעור פה מאחוריה.

"פרופסור קווירל," אמר דראקו בקול הרשמי ביותר שלו, "אני חייב למחות כנגד המינוי של הרמיוני גריינג'ר כגנרל הצבא השלישי."

"הו?" אמר פרופסור קווירל, נשען לאחור בכיסאו בצורה אגבית ורגועה. "מחה באוות נפשך, מר מאלפוי."

"גריינג'ר אינה מתאימה לתפקיד," אמר דראקו.

פרופסור קווירל טפח באצבעו על לחיו במחשבה. "אה, אבל היא כן. יש לך מחאות נוספות?"

"פרופסור קווירל," אמר הארי פוטר לצידו, "עם כל הכבוד לכישרונות האקדמיים המרשימים והרבים של העלמה גריינג'ר, ולנקודות הקווירל הרבות שהרוויחה בצדק בשיעוריה, האישיות שלה אינה מתאימה לפיקוד צבאי."

לדראקו הוקל כשהארי הסכים להתלוות אליו למשרדו של פרופסור קווירל. זה לא רק שהארי הוא חנפן עצום ככל שזה נוגע לפרופסור קווירל. דראקו גם התחיל לחשוב שהארי באמת חבר של גריינג'ר, עבר כבר זמן מה והוא עדיין לא ביצע את המהלך שלו... אבל זה יותר טוב.

"אני מסכים עם מר פוטר," אמר דראקו. "המינוי שלה כגנרל הופך את העניין לבדיחה."

"דבריו של מר מאלפוי בוטים", אמר הארי, "אך אינני יכול שלא להסכים עמם. אם להיות ישיר, פרופסור קווירל, להרמיוני גריינג'ר יש כוונה להרוג כמו לקערה של ענבים רטובים."

"זה", אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש, "איננו דבר שהייתי מפספס. אינך מספר לי דבר שאינני יודע כבר."

היה זה תורו של דראקו לומר משהו, אבל השיחה נתקעה לפתע. התשובה הזו לא הייתה באפשרויות שהוא והארי העלו בשיעור-המוחות שלהם לפני שבאו. מה אפשר לומר אחרי שהמורה אמר שהוא יודע כל מה שאתה יודע והוא בכל זאת עומד לבצע טעות ברורה?

השתיקה התארכה.

"האם זו מזימה כלשהי?" שאל הארי באיטיות.

"האם כל דבר שאני עושה חייב להיות חלק ממזימה כלשהי?" שאל פרופסור קווירל. "אני לא יכול אף פעם ליצור כאוס לשם עצמו?"

דראקו כמעט נחנק.

"לא בשיעור הקסם הקרבי שלך", אמר הארי בוודאות רגועה. "במקומות אחרים, אולי, אבל לא שם."

פרופסור קווירל הרים את גבותיו באיטיות.

הארי השיב לו מבט יציב.

דראקו רעד.

"ובכן", אמר פרופסור קווירל. "נראה כאילו איש משניכם לא שקל שאלה פשוטה למדי. את מי אוכל למנות במקום העלמה גריינג'ר?"

"בלייז זאביני", אמר דראקו בלי היסוס.

"הצעות נוספות?" שאל פרופסור קווירל, נשמע משועשע למדי.

אנתוני גולדשטיין וארני מקמילן, הגיעה המחשבה, לפני שההגיון הבריא של דראקו נכנס לפעולה ופסל בוצדמים והפלפאפים לא משנה כמה תוקפניים היו בדו-קרב. אז במקום זאת דראקו שאל, "מה רע בזאביני?"

"אני מבין..." אמר הארי לאיטו.

"אני לא", אמר דראקו. "למה לא זאביני?"

פרופסור קווירל הביט בדראקו, "מפני שלא משנה כמה ינסה, מר מאלפוי, הוא לעולם לא יוכל לעמוד בקצב שלך ושל מר פוטר."

ההלם זעזע את דראקו. "לא יכול להיות שאתה מאמין שגריינג'ר תוכל -"

"הוא מהמר עליה", אמר הארי בשקט. "זה לא מובטח. הסיכויים אפילו לא טובים. היא כנראה לעולם לא תציב בפנינו אתגר אמיתי, ואפילו אם כן, ייתכן שיידרשו לה חודשים ללמוד. אבל היא היחידה בשנה שלנו שיש לה סיכוי כלשהו להתפתח ולהביס אותנו."

ידיו של דראקו התעוותו אבל הוא לא קמץ אותן לאגרופים. להגיע כתומך ואז לסגת הייתה טקטיקה קלאסית לערעור מעמד, אז הארי כן עבד עם גריינג'ר חה אומר -

"אבל פרופסור," המשיך הארי חלקות, "אני חושש שהרמיוני תהיה אומללה בתור גנרל של צבא. אני מדבר עכשיו כידיד שלה, פרופסור קווירל. התחרות עשויה להיות טובה לי ולדראקו, אבל מה שאתה מבקש ממנה לעשות לא טוב לה!"

לא משנה.

"הידידות שלך עם הרמיוני גריינג'ר ראויה לציון," אמר פרופסור קווירל ביובש. "במיוחד כאשר אתה מסוגל להיות ידידו של דראקו מאלפוי באותו הזמן. הישג נאה."

הארי נראה לפתע עצבני קמעה, מה שאומר שהוא בטח הרגיש הרבה יותר עצבני מזה, ודראקו קילל לעצמו בשקט. כמובן, הארי לא יצליח לשטות בפרופסור קווירל.

"ואני בספק אם העלמה גריינג'ר תעריך את הדאגה הידידותית שלך," אמר פרופסור קווירל. "היא ביקשה ממני למלא את התפקיד, מר פוטר, לא אני ממנה."

הארי השתק לרגע למשמע הדברים. ואז הוא העיף בדראקו מבט שהייתה בו תערובת של אזהרה והתנצלות, ואמר באותו זמן, סליחה, עשיתי כמיטב יכולתי ומוטב שלא נתעקש על זה עוד.

"ובאשר להיותה אומללה," המשיך פרופסור קווירל, חיוך קל מרצד על שפתיו, "אני חושד שהיא תתמודד עם קשיי התפקיד בקלות רבה יותר ממה שנדמה לכם, ושהיא תהווה לכם אתגר הרבה יותר מהר ממה שאתם חושבים."

הארי ודראקו השתנקו שניהם באימה.

"אתה לא עומד ליעץ לה, נכון?" שאל דראקו, מוכה תדהמה לחלוטין.

"לא נכנסתי לעסק הזה כדי להילחם בך!" אמר הארי.

החיוך שעל שפתיו של פרופסור קווירל התרחב. "למעשה, באמת הצעתי לחלוק עמה כמה הצעות בנוגע לקרבותיה הראשונים."

"פרופסור קווירל!" אמר הארי.

"או, אל תדאג," אמר פרופסור קווירל. "היא סירבה. בדיוק כמו שציפיתי."

עיניו של דראקו הצטמצמו.

"אבוי לי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, "איש מעולם לא אמר לך שאין זה מנומס לבהות?"

"אתה לא עומד לעזור לה בדרך סודית אחרת, נכון?" שאל הארי.

"האם הייתי עושה זאת?" שאל פרופסור קווירל.

"כן," אמרו דראקו והארי באותו זמן.

"אני פגוע מחוסר האמון שלכם. ובכן, אני מבטיח שלא אעזור לגנרל גריינג'ר בשום צורה שלא תדעו עליה. ובעת אני מציע ששניכם תתפנו לענייניכם הצבאיים. נובמבר מתקרב במהרה."

דראקו הבין את ההשלכות עוד לפני שהדלת נסגרה לחלוטין בדרכם החוצה משרדו של פרופסור קווירל.

הארי דיבר פעם בביטול על "ענייני אנשים".

וזו הייתה תקוותו היחידה של דראקו כעת.

שלא יבין, שלא יבין...

"אנחנו פשוט צריכים לתקוף את הגריינג'רית בהתחלה ולהיפטר ממנה," אמר דראקו. "אחרי שנמחץ אותה, נוכל לנהל את התחרות בינינו בלי הסחות דעת."

"זה לא נשמע ממש הוגן כלפיה, לא כן?" אמר הארי בקול שקול.

"מה אכפת לך?" שאל דראקו. "היא היריבה שלך, נכון?" ואז, בנימה המתאימה של חשד בקולו, "אל תגיד לי שהתחלת לחבב אותה באמת, אחרי שהיית היריב שלה כל הזמן הזה..."

"בשם המייסדים," אמר הארי. "מה אומר ומה אגיד, דראקו? יש לי חוש צדק טבעי. גם לגריינג'ר יש, אתה יודע. יש לה תפישה ברורה של טוב ורע, והיא בטח תתקוף קודם את הרע. שם כמו 'מאלפוי' פשוט דורש את זה, אתה יודע."

לעזאזל!

"הארי," אמר דראקו, נשמע נעלב ומתנשא מעט, "אתה לא רוצה להילחם מולי בקרב הוגן?"

"כלומר, בניגוד ללתקוף אותך אחרי שאיבדת חלק מהכוחות שלך בהבסת גריינג'ר?" שאל הארי. "הו, אני לא יודע. אולי אחרי שיימאס לי סתם לנצח אני אנסה את ה'הוגן' הזה."

"אולי היא תתקוף אותך," אמר דראקו. "אתה היריב שלה."

"אבל אני היריב הידידותי שלה," אמר הארי בחיוך מרושע. "קניתי לה מתנה נחמדה ליום ההולדת והכל. לא תלך ותחבל ביריבות הידידותית שלך סתם ככה."

"ומה עם לחבל בהזדמנות של החבר שלך לקרב הוגן?" שאל דראקו בכעס. "חשבתי שאנחנו חברים!"

"תן לי לנסח זאת מחדש," אמר הארי. "גריינג'ר לא תחבל ביריבות ידידותית. אבל זה מכיוון שיש לה כוונה להרוג כשל קערת ענבים רטובים. אתה כן. אתה לגמרי כן. ונחש מה, גם אני."

לעזאזל!

לו היה זה מחזה, מוזיקה דרמטית הייתה נשמעת.

הגיבור, עטוי בגלימות ירוקות-שוליים ובשיער לבן-בלונדיני מסורק למשעי, ניצב אל מול הנבל.

הנבל, בכיסא עץ פשוט, שיני הבונה שלה נראות למרחק, ותלתלים ערמוניים סוררים מרחפים מעל לחייה, ניצבה מול הגיבור.

היה זה יום רביעי, ה-30 באוקטובר, והקרב הראשון נקבע ליום ראשון.

דראקו עמד בלשכתה של הגנרל גריינג'ר, חדר שהיה בגודל של ביתה קטנה. (למה הלשכות של הגנרלים היו גדולות כל כך, דראקו לא ממש הבין. כיסא ושולחן היו מספיקים לו. הוא אפילו לא היה בטוח למה הגנרלים צריכים לשכות בכלל, החיילים שלו ידעו איפה למצוא אותו. אלא אם פרופסור קווירל ארגן את הלשכות העצומות בכוונה כסמל מעמד, ובמקרה כזה דראקו היה לחלוטין בעד.)

גריינג'ר ישבה על הכיסא היחיד בחדר משל היה כס מלכות, בקצה הרחוק מדלת הלשכה. שולחן ארוך ומלבני ניצב באמצע החדר ביניהם, וארבעה שולחנות עגולים קטנים היו מפוזרים בפינות, אבל רק כיסא אחד בקצה החדר. בחדר היו חלונות לאורך קיר אחד, וקרן שמש בודדת האירה את שערה של גריינג'ר כמו כתר בוהק.

היה יכול להיות נחמד אם דראקו היה יכול לצעוד קדימה באיטיות. אבל היה שולחן באמצע, ודראקו נאלץ לעקוף אותו באלכסון, ואין שום דרך טובה לעשות זאת בצורה מכובדת ודרמטית. האם זה נעשה במכוון? לו היה זה אביו, זה בטח היה במכוון; אבל זו הייתה גריינג'ר, אז בוודאי לא.

לא היה לו כיסא לשבת עליו, וגריינג'ר לא נעמדה.

דראקו שמר על הבעת פנים חתומה.

"ובכן, מר דראקו מאלפוי," אמרה גריינג'ר כשנעמדה לפניה, "ביקשת ראיון עמי והייתה לי האדיבות להיענות לך. מהי בקשתך?"

בואי איתי לביקור באחוזה מאלפוי, לאבי ולי יש כמה לחשים מעניינים להראות לך.

"יריבך, פוטר, בא אליי בהצעה," אמר דראקו, עוטה הבעה רצינית על פניו. "לא אכפת לי להפסיד לי, אבל הוא יושפל אם את תנצחי. אז הוא רוצה לחבור אלי ולמחוק אותך מייד, לא רק בקרב הראשון שלנו, בכולם. אם לא אעשה זאת, פוטר רוצה שאחכה בצד או שאפריע לך, בעוד הוא שולח מתקפה כוללת לעברך כמהלך הראשון שלו."

"אני מבינה," אמר גריינג'ר, ונראתה מופתעת. "ואתה מציע לי עזרה כנגדו?"

"כמובן," אמר דראקו חלקות. "לא חשבתי שמה שהוא רוצה לעשות לך הוא הוגן."

"בחי, זה נחמד מאוד מצידך, מר מאלפוי," אמרה גריינג'ר. "אני מצטערת מאוד על הדרך בה דיברתי אליך קודם. אנחנו צריכים להיות חברים. אני יכולה לקרוא לך דרייקי?"

פעמוני אזהרה החלו להישמע בראשו של דראקו, אבל יש סיכוי שהיא מתכוונת לזה...

"כמובן," אמר דראקו, "בתנאי שאני אוכל לקרוא לך הרמי."

דראקו היה בטוח למדי שהוא ראה את הבעתה רועדת.

"בכל מקרה," אמר דראקו, "חשבתי שפוטר יקבל כגמולו אם נתקוף אותו שנינו ונמחק אותו."

"אבל זה לא יהיה הוגן כלפי מר פוטר, הלא כן?" אמרה גריינג'ר.

"אני חושב שיהיה זה הוגן ביותר", אמר דראקו. "הוא תכנן לעשות לך את אותו הדבר."

גריינג'ר הביטה בו במבט חמור-סבר, שהיה עשוי לאיים עליו לו היה הפלפאף ולא מאלפוי. "אתה חושב שאני טיפשה למדי, לא כך, מר מאלפוי?"

דראקו חייך חיוך מקסים. "לא, העלמה גריינג'ר, אבל חשבתי שזה שווה בדיקה. אז, מה את רוצה?"

"אתה מציע לשחד אותי?" שאלה גריינג'ר.

"בטח", אמר דראקו. "אני יכול פשוט לתת לך אונייה ושבתקפי את פוטר במקום אותי למשך שאר השנה?"

"לא", אמרה גריינג'ר, "אבל אתה יכול להציע לי עשר אוניות כדי שאתקוף את שניכם במידה שווה, במקום רק אותך."

"עשר אוניות זה הרבה כסף", אמר דראקו בזהירות.

"לא ידעתי שהמאלפויים עניים", אמרה גריינג'ר.

דראקו הביט בגריינג'ר.

הוא החל להרגיש תחושה מוזרה בקשר לזה.

התגובה המסוימת הזו לא נשמעה כאילו היא אמורה לבוא מהילדה המסוימת הזו.

"ובכן", אמר דראקו, "אתה לא נהיה עשיר בכך שאתה מבזבז כסף, את יודעת."

"אני לא יודעת אם אתה יודע מה זה רופא שיניים, מר מאלפוי, אבל ההורים שלי הם רופאי שיניים וכל דבר פחות מעשר אוניות לא שווה את הזמן שלי."

"שלוש אוניות", אמר דראקו, יותר כגישוש מאשר כל דבר אחר.

"לא", אמרה גריינג'ר. "אם אתה בכלל רוצה קרב הוגן, אני לא מאמינה שמאלפוי רוצה קרב הוגן פחות משהוא רוצה עשר אוניות."

דראקו החל להרגיש תחושה מוזרה מאוד בקשר לזה.

"לא", אמר דראקו.

"לא?" אמרה גריינג'ר. "זו הצעה לזמן מוגבל, מר מאלפוי. אתה בטוח שאתה רוצה להסתכן בשנה שלמה של הפסדים מוחצים לילד שנשאר בחיים? זה יהיה מביך למדי לבית מאלפוי, לא כך?"

זה היה טיעון משכנע מאוד, אחד שקשה לסרב לו, אבל לא נהיית עשיר בכך שבזבזת כסף כשהלב שלך אמר לך שזו מלכודת.

"לא", אמר דראקו.

"נתראה ביום ראשון", אמרה גריינג'ר.

דראקו הסתובב ויצא מהלשכה בלי אף מילה נוספת.

זה לא היה נכון...

"הרמיוני", אמר הארי בסבלנות, "אנחנו אמורים לזמון מזימות אחד נגד השנייה. את אפילו יכולה לבגוד בי ולא תהיה לכך שום משמעות מחוץ לשדה הקרב."

הרמיוני הנידה בראשה. "זה לא יהיה נחמד, הארי."

הארי נאנח. "אני לא חושב שאת מבינה את רוח הדברים בכלל."

זה לא יהיה נחמד. היא באמת אמרה את זה. הרמיוני לא ידעה האם להיעלב ממה שהארי חשב עליה, או לדאוג האם היא באמת נשמעת עד כדי כך כמו ילדה-טובה-ירושלים.

זה בטח זמן טוב לשנות נושא.

"בכל מקרה, אתה עושה משהו מיוחד מחר?" שאלה הרמיוני. "זה -"

קולה נקטע בפתאומיות כשהבינה.

"כן, הרמיוני", אמר הארי בקול מתוח מעט, "איזה יום זה מחר?"

אינטרלוד:

היה זמן שבו ה-31 באוקטובר היה ליל-כל-הקדושים בבריטניה הקסומה.

כיום זה היה יום הארי פוטר.

הארי סירב לכל ההצעות, אפילו לזו מהשר פאדג' שבטח הייתה יכולה להיות מועילה לטובות פוליטיות עתידיות, והוא באמת היה צריך לחרוק שיניים ולקבל. אבל עבור הארי, ה-31 באוקטובר תמיד יהיה יום "אדון האופל הרג את ההורים שלי". צריך היה להיות איזה טקס זיכרון קטן ומכובד איפשהו, אבל גם אם היה, הארי לא הוזמן אליו.

תלמידי הוגוורטס קיבלו יום חופש כדי לחגוג. אפילו הסלית'רינים לא העזו ללבוש שחור מחוץ למעונות שלהם. היו אירועים מיוחדים, מאכלים מיוחדים ומורים העלימו עין אם מישהו רץ במסדרונות. היו אלה חגיגות העשור, ככלות הכול.

הארי בילה את היום בתיבה שלו כדי לא לקלקל את הכיף לכל השאר, אכל חטיפי דגנים במקום ארוחות, קרא בספרי המדע הבדיוני העצובים שלו (לא פנטזיה), וכתב מכתב להורים שלו, שהיה ארוך משמעותית מאלו ששלח בדרך כלל.

פרק 30

עבודה בקבוצות, חלק א'

ג'יי. קיי. רולינג, אם מישו משריד אותך, את יכולה לחשוב על כחול, לספור עד שתיים ולחפש אחר נעל אדומה.

היום היה יום ראשון, ה-3 בנובמבר, ובעוד זמן לא רב שלושת הכוחות הגדולים של השנה הראשונה, הארי פוטר, דראקו מאלפוי והרמיוני גריינג'ר, יחלו את מאבקם לעליונות מוחלטת.

(הארי התרגז קצת מכך שהילד שנשאר בחיים ירד בדרגתו מעליונות מוחלטת לאחד משלושה יריבים שקולים רק בכך שנכנס לתחרות, אבל הוא ציפה לחזור אליה בקרוב.)

שדה הקרב היה חלקה צפופת עצים באזור המותר לתלמידים ביער האסור, מכיוון שפרופסור קווירל חשב שאם אפשר לראות את כל כוחות האויב זה משעמם למדי, אפילו אם זה הקרב הראשון.

כל התלמידים שלא היו בצבא חיכו בקרבת מקום מחוץ ליער וצפו במסכים שפרופסור קווירל הקים, למעט שלושה גריפינדורים מהשנה הרביעית שהיו חולים ומוגבלים למיטתם במרפאה בהוראת מדאם פומפרי. חוץ מהם, כולם היו שם.

התלמידים לא עטו את גלימות בית הספר הרגילות שלהם, אלא מדי הסוואה מוגלגיים שפרופסור קווירל השיג היכן שהוא בכמות ובמבחר שהספיקו לכולם. זה לא שתלמידים דאגו מכתמים וקרעים, ישנם לחשים כדי לטפל באלו. אבל כפי שפרופסור קווירל הסביר לבני-הקוסמים המופתעים, בגדים יפים ומכובדים אינם יעילים לצורך הסתתרות ביערות או התחמקות מעבר לעצים.

על החזה של כל חולצת מדים הוצמד טלאי שנשא את השם והסמל של הצבא שלך. טלאי קטן. אם אתה רוצה שהחיילים שלך ילבשו, נגיד, סרטים צבעוניים כדי שיוכלו לזהות אחד את השני ממרחק, ולהסתכן בכך שהאויב יניח את ידיו על הסרטים, זה תלוי בך.

הארי ניסה לקבל את השם צבא דרקון.

דראקו עשה סצנה ואמר שזה יבלבל את כולם.

פרופסור קווירל פסק שלדראקו יש זכות ראשונים על השם, אם ירצה בו.

אז עכשיו הארי נלחם נגד צבא דרקון.

זה בטח לא סימן טוב.

בתור סמל, במקום ראש הדרקון נושף האש, שהיה הבחירה המתבקשת, דראקו בחר פשוט באש. אלגנטי, מאופק, קטלני: זה מה שנשאר אחרינו. מאוד מאלפוי.

הארי, אחרי ששקל חלופות כגון גדוד זמני 501 ומשרתי האבדון של הארי, החליט שהצבא שלו יוודע בכינוי הפשוט והמכובד - לגיון הכאוס.

הסמל שלהם היה כף יד עם אצבעות מוכנות לנקישה.

הייתה הסכמה *אוניברסלית* שזה לא סימן טוב.

הארי ייעץ להרמיוני בלב שלם שסביר להניח שהילדים הצעירים תחתיה לא הרגישו בנוח עם העובדה שהיא ילדה עם מוניטין של נחמדות, ולכן מוטב שתבחר משהו מפחיד שיאשש בעיניהם את הקשיחות שלה ויגרום להם לחוש גאווה להשתייך לצבא שלה, כמו סיירת הדם או משהו.

הרמיוני קראה לצבא שלה חטיבת אור-שמש.

סמל היחידה שלהם היה סמיילי.

ובעוד עשר דקות, הם יהיו במלחמה.

הארי עמד בקרחת היער המוארת שהייתה נקודת ההתחלה שהוקצתה להם, אזור פתוח עם גדמי עץ ישנים ומרקיבים שנותרו לאחר שהעצים נכרתו מסיבה לא ידועה כלשהי, קרקע מכוסה בתפזורת של עלים חומים ושאריות יבשות ואפורות של דשא שלא עמדו במבחן חום הקיץ, והשמש האירה בחוזקה ממעל.

מסביבו עמדו עשרים ושלושה החיילים שפרופסור קווירל הקצה לו. כמעט כל הגריפינדורים נרשמו, כמובן, יותר מחצי מהסלית'רינים, פחות מחצי מההפלאפים, וחופן רייבנקלואים. בצבאו של הארי היו שנים עשר גריפינדורים, שישה סלית'רינים, ארבעה הפלאפים ורייבנקלו אחד מלבדו... לא שהייתה דרך כלשהי לדעת זאת מהמדים שלהם. לא אדום, לא ירוק, לא צהוב, לא כחול. רק תבניות הסוואה מוגלגיות, וטלאי חזה עם ציור של יד מוכנה לנקוש באצבעותיה.

הארי הביט בעשרים ושלושה חייליו, כולם עוטים אותם המדים ללא סימני זהות קבוצתית למעט הטלאי היחיד.

והארי חייך, משום שהבין את החלק הזה בתכנית העל של פרופסור קווירל; והארי ניצל אותו למטרותיו שלו.

ישנו פרק אגדי בפסיכולוגיה חברתית שנקרא 'ניסוי מערת השודדים'. הוא נערך בבלבול שאחרי מלחמת העולם השנייה, ומטרתו הייתה לחקור את הגורמים והפתרונות לעימותים בין קבוצות. המדענים ארגנו מחנה קיץ ל-22 ילדים מ-22 בתי ספר שונים, ובחרו את כולם ממשפחות יציבות ממעמד הביניים. החלק הראשון של הניסוי נועד לחקור מה דרוש כדי להתחיל עימות בין קבוצות. 22 הילדים חולקו לשתי קבוצות של 11 -

- וזה היה די והותר.

העוינות החלה ברגע ששתי הקבוצות הפכו מודעות זו לקיומה של זו בפארק, בהחלפת עלבונות במפגש הראשון. הם קראו לעצמם הנשרים והפתנים (למרות שלא היו זקוקים לשמות לעצמם כשחשבו שהם היחידים בפארק), והמשיכו ופיתחו סטראוטיפים קבוצתיים מנוגדים. הפתנים חשבו על עצמם כמחוספסים וקשוחים וניבלו את הפה, והנשרים החליטו לחשוב על עצמם בהתאם כמהוגנים.

החלק השני של הניסוי עסק בפתירת עימותים קבוצתיים. הניסיון להביא את הילדים לצפות ביחד בזיקוקים לא עבד כלל. הם פשוט צעקו אחד על השני ונשארו מפולגים. מה שכן עבד היה לספר להם שאולי יש וונדליסטים בפארק, ושתי הקבוצות צריכות לעבוד ביחד כדי לפתור בעיה במערכת המים של הפארק. משימה משותפת, אויב משותף.

הארי חשד שפרופסור קווירל הבין את העיקרון הזה היטב כשבחר ליצור *שלושה* צבאות בכל שנה.

שלושה צבאות.

לא ארבעה.

ובהחלט לא מופרדים על פי בתים... למעט העובדה שאף סלית'רין לא הוקצה למאלפוי למעט מר קראב ומר גויל.

דברים כאלה איששו בעבור הארי את האמונה שפרופסור קווירל, למרות האווירה האפלה ששידר והנייטרליות המעושה שלו בעימות בין טוב ורע, תמך בסתר בטוב, לא שהארי יעז לומר זאת בקול רם אי פעם.

והארי החליט לנצל את התכנית של פרופסור קווירל כדי להגדיר זהות קבוצתית בדרכו שלו.

The Rattlers, once they'd met the Eagles, had started thinking of themselves as rough-and-tough, and they'd conducted themselves accordingly

.The Eagles had thought of themselves as good-and-proper

ובקרחת היער המוארת, מפוזרים בינות לגדמי העצים הישנים והמרקיבים, ברורים באור השמש שהאירה ישירות ממעל, גנרל פוטר ועשרים ושלושה חייליו היו מסודרים במשהו שלא הזכיר בכלל מבנה של יחידה צבאית. חלק מהחיילים עמדו, חלק מהחיילים ישבו, חלק עמדו על רגל אחת רק כדי להיות שונים.

היה זה לגיון הכאוס, אחרי הכל.

ואם אין סיבה לעמוד בשורות קטנות ומסודרות, אמר הארי בבוז, לא יהיו שורות קטנות ומסודרות.

הארי חילק את הצבא שלו לשש חוליות בנות ארבעה חיילים, כל חוליה תחת פיקודו של רעיונאי חולייה. כל החיילים קיבלו פקודה חד-משמעית לסרב כל פקודה אם זה נראה להם רעיון טוב באותו הרגע, כולל הפקודה הזו... אלא אם הארי או הרעיונאי החולייתי הוסיף לפקודה את התחילית "מרלין אמר", ובמקרה הזה אתה אמור באמת לציית.

ההתקפה העיקרית של לגיון הכאוס הייתה להתפצל ולרוץ להרבה כיוונים, לשנות ווקטורים באקראי ולירות את לחש השינה המותר מהר ככל שיכלו לשחזר את כוח הקסם הדרוש. ואם ראית הזדמנות לבלבל את האויב או להסיח את דעתו, נצל אותה.

מהיר. יצירתי. בלתי צפוי. אי-הומוגני. אל תציית לפקודות בעיוורון, חשוב האם מה שאתה עושה ברגע זה הגיוני.

הארי לא היה בטוח בדיוק כמו שהעמיד פנים שזו נקודת האופטימום של יעילות צבאית... אבל ניתנה לו הזדמנות מושלמת לשנות את הדרך שבה תלמידים מסוימים חשבו על עצמם, והוא התכוון לנצל אותה.

חמש דקות לקרב, על פי השעון של הארי.

גנרל פוטר הלך (לא צעד) למקום שבו חיל האוויר שלו המתין במתח, מטאטאים כבר אחוזים בחוזקה בידיהם.

"כל הכנפיים לדווח", אמר גנרל פוטר. הם עשו חזרות על זה באימון היחיד שהיה להם ביום שבת.

"מוביל אדום מוכן", אמר שיימוס פיניגן, שלא היה לו מושג מה זה אומר.

"חמש אדום מוכן", אמר דין תומאס, שחיכה כל חייו לומר זאת.

"מוביל ירוק מוכן", אמר תיאודור נוט בנוקשות-מה.

"ארבעים-ואחת ירוק מוכנה", אמרה טרייסי דייוויס.

"אני רוצה אתכם באוויר ברגע שנשמע את הפעמון", אמר גנרל פוטר. "הימנעו מהיתקלות, אני חוזר, הימנעו מהיתקלות. חמקו אם אתם תחת אש." (כמובן שלא כיוונת לחשי שינה על מטאטאים; ירית לחש שגרם למה שפגע בו לזהור באדום לרגע. אם פגעת במטאטא או ברוכב, הם יצאו מהמשחק.) "מוביל אדום וחמש אדום, עופו לכיוון הצבא של מאלפוי מהר ככל שתוכלו, תישארו גבוה ככל שתוכלו כך שעדיין תראו אותם, חזרו לפה ברגע שתדעו בוודאות מה הם עושים. מוביל ירוק, עשה אותו הדבר לצבא של גריינג'ר. ארבעים-ואחת ירוק, עופי מעלינו ושמרי עלינו מפני מטאטאים או חיילים מתקרבים, את ורק את רשאית לפתוח באש. ותזכרו, לא אמרתי 'מרלין' אמר' לשום דבר מזה, אבל אנחנו באמת צריכים את המודיעין. למען הכאוס!"

"למען הכאוס!" הדהדו הארבעה במידות שונות של התלהבות.

הארי ציפה שהרמיוני תשלח התקפה מיידית לעבר דראקו, ובמקרה כזה הוא יזיז את כוחותיו לעמדה ויתחיל לתמוך בה, אבל רק אחרי שתספוג אבידות כבדות ותגרום לנזקים כלשהם. הוא ינסה לגרום לזה להיראות כמו הצלה נועזת, אם יוכל; הוא לא רצה שאור-שמש יחשבו שלגיון הכאוס איננו חברים, אחרי הכל.

אבל רק למקרה שהיא לא... ובכן, זו הסיבה שלגיון הכאוס נשאר במקום עד שמוביל ירוק יחזור עם דיווח.

המהלכים של דראקו יהיו למען טובתו שלו. הוא יכין את הצבא שלו להתגונן מפני הרמיוני; הוא עשוי להבין או שלא להבין שהארי שיקר בנוגע לכך שיחכה עם ההתקפה עד אחרי שהקרב ייגמר. הארי עדיין שם שני מטאטאים על צבא דרקון, רק למקרה שהם כן יעשו משהו, ורק למקרה שדראקו, מר קראב או מר גויל היו טובים מספיק כדי להפיל מטאטא מהשמיים.

אבל גנרל גריינג'ר הייתה המרכיב הלא-צפוי, והארי לא יכול לנוע עד שידע איך היא נעה.

בלב היער, תבניות צללים רוקדות על הקרקע בעוד חופות עלים נעות ברוח הרחק ממעל, גנרל מאלפוי עמד בנקודה שבה העצים היו דלילים מעט יותר, והביט על כוחותיו בסיפוק רגוע. שש יחידות בנות שלושה חיילים, יחידה אווירית של ארבעה (שאליה סופח גרגורי), יחידת הפיקוד, שהייתה הוא ווינסנט. הם התאמנו רק במשך זמן קצר בשבת האחרונה, אבל דראקו היה משוכנע שהצליח להסביר את הבסיס. הישארו עם החברים שלכם, שמרו על הגב שלהם וסימכו עליהם שישמרו על שלכם. נועו כגוף אחד. צייתו לפקודות ואל תראו פחד. לכוון, לירות, לנוע, לכוון שוב, לירות.

שש היחידות היו מסודרות בהיקף הגנתי מסביב לדראקו, צופות החוצה לעבר היער. גב-אל-גב הם עמדו, שרביטים מכוונים מטה עד שיצטרכו להכות.

הם כבר נראו דומים למדי ליחידת ההילאים שדראקו צפה באימונים שלה בזמן הסקירות של אביו.

כאוס ואור-שמש לא ידעו מה פגע בהם.

"הקשב", אמר גנרל מאלפוי.

שש היחידות שברו מבנה והסתובבו לעבר דראקו; פני רוכבי המטאטאים שלו פנו מהמקום שבו עמדו עם מטאטאיהם בידיהם.

דראקו החליט לדרוש הצדעות רק אחרי שינצחו בקרב הראשון שלהם, כשגריפינדורים והפלפאפים ירגישו יותר בנוח להצדיע למאלפוי.

אבל החיילים שלו כבר עמדו זקוף מספיק, במיוחד הגריפינדורים, עד שדראקו תהה אם הוא בכלל צריך להמתין. גרגורי האזין בשקט ואז דיווח שהעובדה שדראקו התנדב לעמוד לצידו של הארי פוטר בשיעור ההתגוננות שבו פרופסור קווירל לימד את הארי כיצד להפסיד, סימנה את דראקו כמפקד מתקבל על הדעת. לפחות אם סופחת במקרה לצבא שלו. לא כל הסלית'רינים זהים; יש סלית'רינים, ויש סלית'רינים היה מה שהגריפינדורים בצבא של דראקו אמרו לחבריהם לבית.

דראקו היה המום, בכנות, עד כמה זה היה קל. דראקו מחה בתחילה שלא הוקצו לו שום סלית'רינים, ופרופסור קווירל אמר לו שאם הוא רוצה להיות המאלפוי הראשון ששיג שליטה פוליטית מוחלטת במדינה, הוא צריך ללמוד למשול בשלושת-הרבעים האחרים של האוכלוסייה. דברים כאלה איששו אצל דראקו את האמונה שלפרופסור קווירל הייתה הרבה יותר אהדה לחבר'ה הטובים מכפי שהראה.

הקרב עצמו לא יהיה קל, במיוחד אם גריינג'ר באמת תתקוף את הדרקונים ראשונים. דראקו התייסר בהחלטה האם להשקיע מיד את כל כוחותיו במתקפת מנע נגד גריינג'ר, אבל חשש ש-(א) הארי הטעה אותו בנוגע למה שגריינג'ר עשויה לעשות, ו-(ב) הארי הטעה אותו בנוגע לכך שימתין עד אחרי ההתקפה של גריינג'ר כדי להצטרף לקרב.

אם כי לצבא דרקון היה נשק סודי, שלושה למעשה, שעשויים להספיק גם אם יותקפו על ידי שני הצבאות בו זמנית...

כמעט הגיע הזמן, וזה אומר שהגיע הזמן לנאום טרום-הקרב שדראקו חיבר ושינן.

"הקרב עומד להתחיל", אמר דראקו. קולו היה רגוע ומדויק. "זכרו את כל מה שאני, מר קראב ומר גויל הראנו לכם. צבא מנצח מכיוון שהוא ממושמע וקטלני. גנרל פוטר ולגיון הכאוס לא יהיו ממושמעים. גריינג'ר וחטיבת אור-השמש לא יהיו קטלניים. אנחנו ממושמעים, אנחנו קטלניים, אנחנו דרקונים. הקרב עומד להתחיל, ואנחנו עומדים לנצח בו."

(נאום מאולתר שנישא על ידי גנרל פוטר בפני לגיון הכאוס, רגע לפני הקרב הראשון שלהם, ב-3 בנובמבר, 1991, בשעה 2:56 אחר הצהריים:)

חיילי, אני לא עומד לשקר לכם, המצב שלנו בכי-רע. צבא דרקון מעולם לא הפסיד בקרב. ולהרמיוני גריינג'ר... יש זיכרון טוב מאוד. האמת היא, שרובכם כנראה הולכים למות. והשורדים יקנאו במתים. אבל אנחנו חייבים לנצח. אנחנו חייבים לנצח כדי שיום אחד, הילדים שלנו יוכלו לטעום שוב את טעם השוקולד. הכל מונח על הכף. פשוטו כמשמעו. אם נפסיד, כל היקום פשוט ייכבה כמו נורה שנשרפת. ועכשיו אני מבין שרובכם לא יודעים מה זו נורה. ובכן, תסמכו עליי, זה רע. אבל אם אנחנו חייבים למות, נמות תוך כדי לחימה, כמו גיבורים, כדי שכאשר החשכה תסגור עלינו, נוכל לחשוב לעצמנו, לפחות נהנינו. אתם פוחדים למות? אני יודע שאני פוחד. אני מרגיש את צמרמורות הפחד הקרות כאילו מישהו מכניס לי גלידה לחולצה. אבל אני יודע... שההיסטוריה צופה בנו. היא צפתה בנו כשלבשנו את המדים שלנו. היא בטח צילמה תמונות. וההיסטוריה, חיילי, נכתבת על ידי המנצחים. אם ננצח, נוכל לכתוב את ההיסטוריה שלנו. היסטוריה שבה

הוגוורטס נוסד על ידי ארבעה גמדוני-בית מורדים. אנחנו יכולים להכריח את כולם לשנן את ההיסטוריה הזו, אפילו שהיא לא אמיתית, ואם הם לא יענו נכון במבחנים שלנו... הם ייכשלו. האם לא שווה למות לשם כך? לא, אל תענו על זה. יש דברים שמוטב לא לדעת. איש מאיתנו לא יודע למה אנחנו פה. איש מאיתנו לא יודע מדוע אנו נלחמים. פשוט התעוררנו במדים האלה ביער המסתורי הזה, בידיעה שאין לנו שום דרך לזכות בחזרה בשמותינו ובזיכרונותינו למעט ניצחון. התלמידים בצבאות האחרים... הם בדיוק כמונו. הם לא רוצים למות. הם נלחמים כדי להגן אחד על השני, על החברים היחידים שנותרו להם. הם נלחמים מפני שהם יודעים שיש להם משפחות שיתגעגעו אליהם, אפילו אם הם לא יכולים לזכור זאת עכשיו. יכול להיות שהם אפילו נלחמים כדי להציל את העולם. אבל יש לנו סיבה טובה יותר להילחם. אנחנו נלחמים מפני שאנחנו אוהבים להילחם. אנחנו נלחמים כדי לשעשע תפלצות מוזרות מעבר לזמן ולמרחב. אנחנו נלחמים מפני שאנחנו כאוס. בקרוב הקרב האחרון יחל, אז תנו לי לומר זאת עכשיו, מכיוון שלא תהיה לי הזדמנות אחר כך, שהיה זה כבוד להיות המפקד שלכם, אם כי רק לזמן קצר. תודה לכם, תודה לכולכם. וזיכרו, המטרה שלכם אינה רק להביס את האויב, אלא לגרום לו לפחד.

צליל גונג חזק הדהד מעל היער.

וחטיבת אור-השמש החלה לצעוד.

המתח עלה ועלה, בעוד הארי ותשעה-עשר החיילים שנותרו המתינו ללוחמים האוויריים לשוב עם דיווח. זה לא אמור לקחת זמן רב, מטאטאים הם מהירים והמרחקים ביער לא היו גדולים -

שני מטאטאים התקרבו במהירות מכיוון המחנה של דראקו וכל החיילים נמתחו. הם לא ביצעו את התמרונים שהיו הקוד של היום למטאטא *ידידותי*.

"*להתפזר ולירות!*" שאג גנרל פוטר, ואז התאים מעשים למילים, מזדרז במלוא המהירות לעבר מחסה היער; וברגע שהארי היה בינות לעצים, הוא הסתובב בחזרה, הרים את שרביטו, ניסה למצוא את המטאטא בשמיים -

"השטח נקי!" צעק קול. "הם חוזרים!"

הארי משך בכתפיו מנטלית. לא הייתה שום דרך למנוע מדראקו להשיג את המידע הזה, וכל מה שילמד הוא שהם עמדו במקום.

הכאוטיים החלו לצאת באיטיות מהיער -

"מטאטא מתקרב מכיוון גריינג'ר!" צעק קול אחר. "אני חושבת שזה קודקוד ירוק, הוא עשה את הצלילה והסיבוב!"

רגעים לאחר מכן תיאודור נוט צלל מהשמיים ועצר בלב החיילים.

"גריינג'ר חילקה את כוחותיה לשניים!" צעק נוט בעודו מרחף על מטאטאו. זיעה הכתימה את מדיו, וכל האיפוק נעלם מקולו. "היא תוקפת את שני הצבאות! שני מטאטאים מחפים על כל כוח, הם רדפו אחרי חצי מהדרך לפה!"

חילקה את הצבא שלה, מה לעזאזל -

כוח גדול שריכז את האש שלו על כוח קטן יכול לחסל את הכוח הזה במהירות מבלי לספוג אבדות רבות. אם עשרים חיילים ניצבים מול עשרה חיילים, עשרים לחשי שינה יכוונו לעבר עשרת החיילים ורק עשרה לחשי שינה יכוונו לעבר עשרים החיילים, אז אלא אם כל אחד מהלחשים יפגע, הכוח הקטן יאבד יותר חיילים משייקה איתו. הפרד ומשול היה המונח הצבאי למה שקרה בשחילקת את הכוחות שלך בצורה כזו. מה הרמיוני חושבת לעצמה...

ואז הארי הבין.

היא מתנהגת בהוגנות.

זו עומדת להיות שנה ארוכה בשיעור התגוננות מפני כוחות האופל.

"בסדר", אמר הארי בקול רם, כך שהצבא יוכל לשמוע. "נחכה עד שהכנף האדומה תחזור עם דיווח, ואז נלך להחשיך את אור-השמש."

דראקו הקשיב לדיווח של המעופפים שלו בפנים רגועות, כל התדהמה מוסתרת בפנים. מה גריינג'ר חושבת לעצמה?

ואז דראקו הבין.

זו הטעייה.

אחד משני הכוחות של הרמיוני ישנה כיוון, ושניהם יתרכזו ב... מי?

נוויל לונגבוטום צעד דרך היער לכיוון הכוח השמשי, מעיף מדי פעם מבט לשמיים ומחפש מטאטאים. לצידו צעדו חבריו לחוליה, מלווין קוט ולבנדר בראון מגריפינדור, ואלן פלינט מסלית'רין. אלן פלינט היה הרעיונאי החולייתי, אם כי הארי אמר קודם לנוויל, בפרטיות, שהתפקיד שלו אם ירצה בו.

הארי אמר לא מעט דברים לנוויל בפרטיות, והראשון היה, "אתה יודע, נוויל, אם אתה רוצה להפוך למדהים כמו הנוויל הדמיוני שנמצא בראש שלך אבל אסור לו לעשות שום דבר מפני שאתה מפחד, אז ממש כדאי שתירשם לצבאות של פרופסור קווירל."

כעת נוויל היה משוכנע שהילד שנשאר בחיים מסוגל לקרוא מחשבות. אין שום דרך אחרת שבה הארי פוטר היה יכול לדעת. נוויל מעולם לא דיבר על כך עם איש, או הסגיר שום רמז לכך; ואנשים אחרים הם לא ככה, לא שנוויל שם לב.

וההבטחה של הארי התגשמה, זה באמת הרגיש שונה מדו-קרב בשיעור התגוננות. נוויל קיווה שדו-קרב יתקנו את כל מה שהיה לא בסדר בו, אבל הם לא. אפילו אם הוא היה יכול לירות כמה לחשים על תלמיד אחר בשיעור בזמן שפרופסור קווירל משגיח כדי לוודא ששום דבר לא יקרה, אפילו אם הוא היה יכול להתחמק ולהשיב אש כשזה היה מותר וכולם ציפו שיעשה זאת והם היו מסתכלים עליו מוזר אם לא היה עושה זאת, שום דבר מהדברים הללו לא היה כמו לעמוד על שלו.

אבל להיות חלק מצבא...

משהו מוזר זע בתוך נוויל בזמן שצעד דרך היער לצד רעיו, על מדיהם סמל האצבעות המוכנות לנקוש.

הוא היה רשאי ללכת, אבל התחשק לו לצעוד.

לצידו, נראה כאילו גם למלווין וללבנדר ולאלן מתחשק לצעוד.

ונוויל החל לשיר בשקט את שיר הכאוס.

הנעימה הייתה מה שמוגל היה מזהה כמארש האימפריה של ג'ון וויליאמס, הידוע גם בתור "נעימת הנושא של דארט' ווידר"; וקל היה לזכור את המילים שהארי הוסיף.

- דום דום דום

דום דו-דום דום דו-דום

- דום דום דום

דום דו-דום דום דו-דום

- דום דום דו-דום דום

דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דום, דום, דום דום.

- דום דום דו-דום

דום דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דום, דום, דום דום.

בשורה השנייה האחרים הצטרפו אליו, ובתוך זמן קצר ניתן היה לשמוע את אותו המזמור השקט בוקע מחלקי יער סמוכים.

ונוויל צעד לצד רעיו, לגיונאי הכאוס, תחושות מוזרות עולות בליבו, דמיון הופך למציאות, ומשפתיו בקע שיר אבדון איום.

הארי הביט בגופות המפוזרות ביער. משהו בו הרגיש תחושת בחילה קלה, והוא היה צריך להזכיר לעצמו במאמץ שהם רק ישנים. היו בנות בין הנופלים, ואיכשהו זה הפך את זה לגרוע הרבה יותר, והוא צריך להיזהר לעולם לא להזכיר זאת בפני הרמיוני או שההילאים ימצאו את השאריות שלו בתוך קנקן תה קטן.

חצי מצבא אור-השמש לא היווה אתגר לכל לגיון הכאוס. תשעת החיילים הרגליים רצו בצרחות לא ברורות עם לחש מגן פשוט מורם לפנייהם, מסכים מעגליים שהגנו על החזה והפנים שלהם. אבל אי אפשר לירות ולהחזיק את המגן בו זמנית, וחיליו של הארי פשוט כיוונו לרגליים. כל השמשיים למעט אחד נפלו ברגע שקריאות "סומניום!" מילאו את חלל האוויר. האחרונה שמטה את המגן שלה והצליחה להפיל את אחד מהחיילים של הארי לפני שנפגעה מהגל השני של לחשי השינה (לא הייתה סכנה בפגיעה מרובה מקללת השינה). היה הרבה יותר

קשה להפיל את שני המטאטאים השמשיים, והם היו אחראיים לשלושה כאוטיים ישנים לפני שנדלקו הילות אדומות סביבם עקב אש קרקעית מסיבית.

הרמיוני לא הייתה בין הנופלים. דראקו בטח תפס אותה וזה גרם להארי לנעוס ברמה לגמרי לא ברורה, הוא לא היה בטוח אם הוא הרגיש רצון לגונן על הרמיוני, או מרומה מכיוון שלא הוא היה זה שעשה זאת, או אולי שניהם.

"בסדר", אמר הארי, מרים את קולו. "בואו נבהיר משהו, זה לא היה קרב אמיתי. זו הייתה גנרל גריינג'ר עושה טעות בקרב הראשון שלה. הלחימה האמיתית היום תהיה עם צבא דרקון והיא לא תהיה כמו זה בכלל. היא תהיה הרבה יותר כיפית. בואו נדוץ."

מטאטא נפל מהשמיים, מתקרב במהירות מבעיתה, ואז הסתובב והאט בכזו עוצמה עד שהיית יכול לשמוע את האוויר צורח במחאה, ונעצר בדיוק ליד דראקו.

זו לא הייתה רברבנות מסוכנת. גרגורי גויל באמת היה עד כדי כך טוב והוא לא בזבז זמן.

"פוטר מגיע", אמר גרגורי בלי זכר לדיבור העצל הרגיל שלו. "עדיין יש להם את כל ארבעת המטאטאים שלהם, אתה רוצה שאפיל אותם?"

"לא", אמר דראקו בחדות. "אם תילחם מעל הצבא שלהם יהיה להם יתרון גדול מדי, הם יירו עליך מהקרקע ואפילו אתה עשוי שלא להתחמק מהכל. חכה עד שניצור מגע."

דראקו איבד ארבעה דרקונים בתמורה לשנים עשר שמשיים. כנראה שגנרל גריינג'ר באמת הייתה עד כדי כך טיפשה, אם כי היא לא הייתה בין התוקפים, אז לדראקו לא הייתה הזדמנות להתגרות בה או לשאול אותה מה בשם מרלין היא חשבה לעצמה.

כולם ידעו שהקרב האמיתי יהיה נגד הארי פוטר.

"היכוננו!" שאג דראקו על כוחותיו. "הישארו קרובים לחבריכם, פעלו כיחידה, פתחו באש ברגע שאויב ייכנס לטווח!"

משמעת נגד כאוס.

זה לא היה קרב רציני.

האדרנלין שצף וקצף בדמו של נוויל עד שהרגיש שהוא בקושי מסוגל לנשום.

"אנחנו מצמצמים טווח", אמר גנרל פוטר בקול שבקושי היה חזק מספיק כדי להגיע לכל הצבא. "הגיע הזמן להתפרש."

רעיו של נוויל התרחקו ממנו. הם עדיין יתמכו זה בזה, אבל אם הם יתקבצו יחד, לאויב יהיה הרבה יותר קל לפגוע בהם; אש שבוונה לעבר אחד מרעיך תוכל להחטיא ולפגוע בך במקום זאת. יהיה הרבה יותר קשה לפגוע בכם אם תתפרשו ותנועו מהר ככל האפשר.

הדבר הראשון שגנרל פוטר עשה בזמן האימון שלהם היה לומר להם לירות אחד על השני כששני הצדדים רצים ממש מהר, או כששני הצדדים עומדים במקום ולוקחים את הזמן כדי לכוון, או כשאחד מהם זז והשני עומד – הלחש ההפוך לקללת השינה היה פשוט, אם כי אסור היה להשתמש בו בזמן קרבות אמיתיים. גנרל פוטר תיעד בקפידה את מה שקרה, עשה חושבים וחשובים, ואז הכריז שיותר הגיוני שיתרכזו בהתחמקות ותזוזה מהירה ככל האפשר כדי לברוח מקללות, במקום בהתמקדות באויב, דבר שיגזול זמן ויסכן אותם.

נוויל עדיין הוטרד מעט מכך שלא צעד לצד רעיו, אבל קריאות הקרב המפחידות שלמדו כבר הרעימו בראשו וזה פיצה על הרבה.

הפעם, נוויל נשבע לעצמו, הקול שלו בשום פנים ואופן לא יצייץ.

"מגנים הרם", אמר גנרל פוטר, "כל הכוח למגני-היסט קדמיים."

"קֶוֶנְטָגוּ", מלמל הצבא, והמגנים המעגליים התממשו לפני ראשיהם וחזותיהם.

טעם חד מילא את פיו של נוויל. גנרל פוטר לא היה פוקד עליהם להטיל את לחש המגן אם לא היו כמעט בטוח. נוויל היה מסוגל לראות צלליות של דרקונים במדים נעות דרך מסך העצים הצפוף, והדרקונים יראו אותם בחזרה –

"התקפה!" הגיעה צעקה מהמרחק, קולו של דראקו מאלפוי, וגנרל פוטר הרעים, "קדימה הסתער –"

כל האדרנלין בדמו של נוויל שוחרר, ורגליו תפסו פיקוד, שולחות אותו מהר יותר מכפי שרץ בחייו, הישר לעבר האויב, יודע מבלי להסתכל שכל רעיו עשו כמוהו.

"דם לאל הדם!" צרח נוויל. "גולגלות לכס הגולגלות! איא! שוב-ניגנאת! השער של האויב הצידה!"

הוא הרגיש מכה אילמת כשלחש שינה התבזבז כנגד המגן שלו. אם נורו עוד לחשים, הם לא פגעו.

נוויל ראה את מבט הפחד הקצר על פניו של ווין הופקינס, שעמד לצד שני גריפינדורים שנוויל לא זיהה, ואז –

– נוויל שמט את המגן הפשוט וירה לעבר ווין –

– החטיא –

– רגליו הדוהרות נשאו אותו הישר מעבר לקווי האויב ולכיוון שלושה דרקונים אחרים, שרביטיהם עלו לעברו, פיותיהם נפתחו –

– אפילו בלי לחשוב, נוויל צלל אל רצפת היער כששלושה קולות קראו "סומניום!"

זה כאב, אבנים קשות וזרדים קשים דקרו את נוויל כשהתגלגל, זה לא היה נורא כמו ליפול מהמטאטא שלו אבל הוא עדיין פגע בקרקע חזק למדי, ואז נוויל, בהשראה פתאומית, לא זז ועצם את עיניו.

"תפסיקו עם זה!" צרח קול. "אל תירו עלינו, אנחנו דרקונים!"

בהבזק של סיפוק נהדר, נוויל הבין שהוא הצליח להגיע בין שתי קבוצות של דרקונים בדיוק כשקבוצה אחת ירתה עליו. הארי דיבר על זה כעל טקטיקה שנועדה לגרום לאויב לפחד לירות, אבל נראה שזה עבד קצת יותר טוב מזה.

ולא רק זה, הדרקונים האמינו שהם פגעו בו, מכיוון שהם ראו את נוויל נופל בדיוק כשירו.

נוויל ספר לעשרים בראש, ואז פתח את עיניו לכדי סדק.

שלושת הדרקונים היו קרובים אליו מאוד, ראשיהם מסתובבים במהירות כשקריאות "סומניום!" ו"גולגולות לכס הגולגולות!" מילאו את האוויר מסביב. לכל השלושה היו מגנים פשוטים בעת.

שרביטו של נוויל עדיין היה בידו, ולא היה קשה לכוון אותו לעבר המגפיים של אחד הילדים וללחוש "סומניום."

נוויל עצם את עיניו במהירות והרפה את ידו בזמן ששמע את הילד צונח לקרקע.

"מאיפה זה בא?" צרח ג'סטין פינץ'-פלצ'לי, ונוויל שמע רשרושים על רצפת היער מכוסת העלים, בעוד שני הדרקונים הביטו סביב וחיפשו אויב.

"לחזור למבנה!" הרעים קולו של דראקו מאלפוי. "כולם אלי, אל תתנו להם לפזר אתכם!"

אוזניו של נוויל קלטו את קולם של שני הדרקונים קופצים מעל גופו כשרצו.

נוויל פקח את עיניו, נעמד על רגליו בכאב מה, ואז כיוון את שרביטו ואמר את הלחש החדש שגנרל פוטר לימד אותם. הם לא יכלו לעשות לחשי אשליה אמיתיים כדי לבלבל את האויב, אבל אפילו בגיל שלהם הם יכלו -

"אֶנְטֶרִילִיקוּ", לחש נוויל, מכיוון את שרביטו לצד אחד של ג'סטין והילד השני, ואז צעק, "בשם קת'ולֶהוּ והתהילה!"

ג'סטין והילד השני עצרו בפתאומיות, מפנים את המגנים שלהם לכיוון אליו העביר נוויל את קריאת הקרב שלו, ואז קריאות מרובות של "סומניום!" מילאו את האוויר והילד השני נפל לפני שנוויל הספיק לסיים לכוון.

"האחרון שלי!" צעק נוויל, ואז התחיל לרוץ ישר לכיוון ג'סטין, שהיה מרושע כלפיו עד שההפלאפים המבוגרים יישרו אותו. נוויל היה מוקף ברעיו חה אומר -

"התקפה מיוחדת, זינוק כאוטי!" שאג נוויל כשרץ, והרגיש את גופו נעשה קל יותר, ואז קל פי שתיים, כשרעיו כיוונו אליו את שרביטיהם והטילו בשקט את לחש הריחוף, ונוויל הרים את יד שמאל ונקש באצבעותיו ואז דחף את הקרקע ברגליו בחוזקה והמריא באוויר. תדהמה מוחלטת הייתה שפוכה על פניו של ג'סטין כשנוויל עבר מעל המגן שלו וכיוון את שרביטו על הצורה שחלפה מתחתיו וצעק "סומניום!".

כי התחשק לו, זה למה.

נוויל לא הצליח לסובב את רגליו כמו שצריך וחרש תלמים באדמה כשנחת, אבל שניים מתוך שלושת לגיונאי הכאוס הצליחו לשמור את השרביטים שלהם עליו לכל אורך הדרך והוא לא נחת מאוד קשה.

נוויל נעמד על רגליו, מתנשף. הוא ידע שהוא צריך לזוז, אנשים צעקו "סומניום!" לכל עבר -

"אני נוויל, הנצר האחרון לבית לונגבוטום!" צרח נוויל אל השמיים ממעל, מחזיק את שרביטו היישר למעלה כאילו לקרוא תיגר על הרקיע הכחול עצמו, יודע שדבר לא יהיה כמו שהיה אחרי היום הזה. "נוויל הכאוטי! התייצבו מולי, אם תע -"

(כשנוויל התעורר לאחר מכן, נאמר לו שצבא דרקון ראה זאת כסימן להתחיל את מתקפת הנגד.)

ארבעה מחייליו החזיקו את שרביטיהם מכוונים אל חצי כדור פריזמטי ובוהק, והארי הבין שהקרב טרם נגמר. נכון... הוא לא נפגע מקללת שינה, רק התיש את עצמו, ולכן כשהתעורר, עדיין היה במשחק.

הארי חשד שהוא עומד לקבל הרצאה ממישהו כזה-או-אחר על כך שאסור לו להתיש את הקסם שלו עד שיאבד את ההכרה בגלל משחק ילדים. אבל הוא פגע במר גויל כשאיבד שליטה בכעסו, וזה העיקר.

ואז תודעתו של הארי הבינה השלכה נוספת, והוא הביט מטה אל טבעת הפלדה שעל זרת ידו השמאלית, וכמעט קילל בקול רם כשראה שהיהלום הזעיר נעלם ומרשמלו נח על הקרקע ליד המקום שבו נפל.

הוא שימר את שינוי-הצורה הזה במשך שבעה עשר ימים, ועכשיו הוא ייאלץ להתחיל מחדש.

היה יכול להיות גרוע יותר. הוא היה יכול לעשות זאת ארבעה עשר ימים מאוחר יותר, אחרי שפרופסור מקגונגל הייתה מאשרת לו לשנות-צורה לסלע של אביו. זה היה שיעור טוב מאוד ללמוד בדרך הקלה.

הערה לעצמי: תמיד להסיר את הטבעת מהאצבע לפני מיצוי מלאי הקסם.

הארי דחף את עצמו לעמידה, מתקשה בכך למדי. שימוש בכל מלאי הקסם שלך לא עיף את השרירים שלך, אבל להתחמק מסביב לעצים בהחלט כן.

הוא מעד לעבר חצי הכדור הססגוני שהכיל את דראקו מאלפוי, שהחזיק את שרביטו מורם כדי לקיים את המגן, וחייך חיוך קר לעבר הארי.

"איפה החייל החמישי?" שאל הארי.

"אמ..." אמר ילד שבשמו הארי לא הצליח להיזכר כרגע. "יריתי קללת שינה לעבר המגן והיא ניתזה ופגעה בלבנדר, זאת אומרת הזווית לא הייתה נכונה אבל בכל זאת..."

דראקו חייך בזחיחות בתוך המגן.

"אז תן לי לנחש," אמר הארי, מביט ישר בעיניים של דראקו, "השלשות הנחמדות הקטנות הללו הן מבנים שנמצאים בשימוש בצבאות קוסמים מקצועיים? מורכבות מחיילים מאומנים שיכולים לפגוע בקלות במטרות נעות אם הידיים שלהן יציבות, ושמשלבים את הכוחות ההגנתיים שלהם כל עוד הם נשארים ביחד? בשונה מהחיילים שלך?"

החיוך הזחוח נעלם מפניו של דראקו, שהיו עכשיו קשות ורציניות.

"אתה יודע," אמר הארי בקלילות, יודע שאיש מהאחרים לא יבין את ההודעה האמיתית שעוברת ביניהם, "זה רק מראה לך שאתה תמיד צריך לפקפק בכל מה שהמודלים-לחיקוי שלך עושים, ולשאול למה זה נעשה, והאם זה הגיוני לעשות זאת בהקשר שלך. אל תשכח ליישם את העצה הזו בחיים האמיתיים, דרך אגב. ותודה על המטרות האיטיות והמקובצות."

מכיוון שדראקו כבר שמע את ההרצאה הזו, וביטל אותה - כך הארי הניח - מתוך חשד שהארי מנסה להטות את הנאמנות שלו הרחק ממסורות טוהר-דם. כמו שהארי באמת ניסה לעשות, כמובן. אבל הדוגמה הזו תהיה תירוץ מעולה בשבת הבאה, לטעון שהטלת ספק בסמכות זו בסך הכל טכניקה מועילה לחיים. והארי יזכיר גם את הניסויים שערך, קודם עם בודדים ואז עם קבוצות, כדי לוודא שהרעיונות שלו בנוגע לחשיבות המהירות הם נכונים, כדי להדגיש את הנקודה שדראקו צריך לחפש הזדמנויות ליישם את השיטות בחיי היום יום.

"עדיין לא ניצחת, גנרל פוטר!" נחר דראקו. "אולי ייגמר לנו הזמן, ופרופסור קווירל יכריז על תיקו."

נקודה טובה ומדאיגה. המלחמה נגמרה אך ורק כשפרופסור קווירל החליט, על סמך שיפוטו האישי, שצבא אחד ניצח על פי סטנדרטים אמיתיים. אין תנאי ניצחון פורמלי, הסביר פרופסור קווירל, מכיוון שאז הארי ימצא דרך לתחמן את החוקים. הארי נאלץ להודות שזה נכון.

והארי לא היה יכול להאשים את פרופסור קווירל על כך שלא הכריז על סיום, מכיוון שהיה זה סביר שהחייל האחרון של צבא דרקון ינצח את כל חמשת השורדים מלגיון הכאוס.

"בסדר", אמר הארי. "מישהו יודע משהו על לחש המגן של גנרל מאלפוי?"

הסתבר שהמגן של דראקו היה גרסה של הפרוטגו הרגיל עם כמה חסרונות, הראשון שבהם הוא שהמגן לא יכול לנוע יחד עם מטיל הלחש.

היתרון – או מנקודת מבטו של הארי, החיסרון – היה שהיה קל יותר ללמוד אותו, קל יותר להטיל אותו, וקל הרבה יותר לשמר אותו לזמנים ארוכים.

הם יצטרכו להפגиз את המגן בלחשי תקיפה כדי להפיל אותו.

ונראה שדראקו מסוגל להפעיל שליטה מסוימת על זווית ההחזר שבה ניתזו לחשים.

להארי עלתה מחשבה שהוא יכול להשתמש בווינגארדיום לביוסה כדי לערום אבנים כבדות על המגן עד שדראקו לא יוכל לשמר אותו כנגד הלחץ... אבל אז האבנים עשויות ליפול ולפגוע בדראקו, ולפצוע את הגנרל האויב לא היה ברשימת היעדים להיום.

"אז", אמר הארי. "יש דבר כזה, לחשים מיוחדים חודרי-מגנים?"

היו.

הארי שאל האם מישהו מהחיילים שלו מכיר אותם.

איש לא הכיר.

דראקו חייך את החיוך הזחוח שלו שוב, בתוך המגן שלו.

הארי שאל האם יש לחש תקיפה כלשהו שלא יינתז.

קליעי ברק, ככל הנראה, נטו להיספג על ידי מגנים במקום להינתז מהם.

...אף אחד לא ידע איך להטיל לחש שקשור לברקים.

דראקו גיחך ביהירות.

הארי נאנח.

הוא הניח במופגן את שרביטו על הקרקע.

ואז הארי הכריז, עם עייפות מסוימת בקולו, שהוא פשוט ילך ויוריד את המגן בעצמו, באמצעות דרך מסוימת שתיוותר מסתורית; וכל השאר צריכים לירות בדראקו ברגע שהמגן שלו ייפול.

לגיונאי הכאוס נראו לחוצים.

דראקו נראה רגוע, כלומר, בשליטה עצמית.

שמיכה מקופלת דקה יצאה מנרתיקו של הארי.

הארי התיישב ליד המגן הבוהק, ומשך את השמיכה מעל ראשו כך שאיש לא יוכל לראות מה הוא עושה – למעט דראקו, כמובן.

מנרתיקו של הארי יצאו מצבר רכב וכבלים להנעה.

...הוא לא התכוון לעזוב את עולם המוגלגים ולהתחיל עידן חדש של מחקר קסום ולא לקחת עימו שום אמצעי לייצור חשמל.

זמן קצר לאחר מכן, לגיונאי הכאוס שמעו קול של אצבעות נוקשות, ולאחריו קול פיצוח מתחת לשמיכה. המגן החל לזהור יותר ויותר, וקולו של הארי אמר, "בבקשה אל תתנו לזה להסיח את דעתכם, עיניים על גנרל מאלפוי."

המאמץ ניכר בפניו של דראקו, מלווה בזעם, רוגז ותסכול.

הארי חיך אליו, ואמר בלי קול, אספר לך אחר כך.

ואז נורה סליל של אנרגיה ירוקה מתוך היער והתרסק אל המגן של דראקו, שצווח כמו חתיכות של זכוכית חדה שמשופשות זו בזו, ודראקו מעד.

בפאניקה פתאומית, הארי ניתק את הכבלים מהמצבר והכניס אותם לנרתיק, הכניס את המצבר עצמו לנרתיק, ואז תלש את השמיכה, תפס את השרביט ונעמד.

חייליו של הארי עדיין עמדו שם, מביטים סביב בפראות.

"קונטגו", אמר הארי, וחייליו עשו כמוהו, אבל הארי אפילו לא ידע לאיזה כיוון הוא צריך להפנות את המגן. "מישהו ראה מאיפה זה בא?" ידיים רועדות. "גנרל מאלפוי, האם תואיל בטובך לומר לי האם אתה חיסלת את גנרל גריינג'ר?"

"ובכן לא", אמר דראקו בחומציות, "לא אואיל."

הו, לעזאזל.

תודעתו של הארי החלה לחשב, דראקו בתוך המגן, דראקו עייף במידת מה, הארי גם עייף, הרמיוני ביער מי-יודע-איפה, הארי וארבעה כאוטיים שנותרו...

"את יודעת, גנרל גריינג'ר", אמר הארי בקול רם, "באמת היית צריכה לחכות לתקוף אותי עד אחרי שנלחמתי בגנרל מאלפוי. אולי היית יכולה לפגוע בכל השורדים."

ממקום כלשהו נשמע קול צחוקה הגבוה של ילדה.

הארי קפא.

זו לא הייתה הרמיזי.

היה זה אז שהמזמור הנורא, המוזר, העולץ, החל להישמע, מגיע מכל עבר.

"בל תפחד, אל דאגה

אם תיטיב, לא תיפגע..."

"גריינג'ר רימתה!" התפרץ דראקו מתוך המגן שלו. "היא העירה את החיילים שלה! למה פרופסור קווירל לא –"

"תן לי לנחש," אמר הארי, הבחילה כבר רוחשת בבטנו. הוא ממש שנא להפסיד. "זה היה קרב ממש קל, נכון? הם נפלו כמו זבובים?"

"כן," אמר דראקו. "פגענו בכולם בניסיון הראשון –"

הבעת ההבנה המזועזעת התפשטה מדראקו ללגיונאי הכאוס.

"לא," אמר הארי, "לא פגענו."

צורות מוסוות החלו להופיע מבין העצים.

"בני ברית?" שאל הארי.

"בני ברית," אמר דראקו.

"טוב," אמר קולה של גנרל גריינג'ר, וסליל של אנרגיה ירוקה הבזיק מתוך העצים וניפץ את המגן של דראקו לרסיסים.

גנרל גריינג'ר בחנה את שדה הקרב בתחושת סיפוק מובהקת. נותרו לה רק תשעה חיילי אור-שמש, אבל זה בטח יספיק כדי לטפל בשארית כוחות האויב, במיוחד מאחר שפרוואטי, אנתוני וארני כבר כיוונו את שרביטיהם אל גנרל פוטר, שאותו פקדה להביא חי (טוב, בהכרה).

זה היה רע, היא ידעה, אבל היא ממש ממש רצתה לשמוח לאידו.

"יש טריק, נכון?" שאל הארי, המאמץ נשמע בקולו. "חייב להיות טריק. את לא יכולה פשוט להפוך לגנרלית מושלמת. לא בנוסף לכל השאר. את לא עד כדי כך סלית'רין! את לא כותבת שירה מלחיצה! אף אחד לא טוב עד כדי כך בהכל!"

גנרל גריינג'ר הביטה סביב בחיילי אור-השמש, ואז הביטה חזרה בהארי. כולם כנראה צפו בזה במסכים בחוץ.

וגנרל גריינג'ר אמרה, "אני יכולה לעשות הכל אם אלמד מספיק."

"נו באמת, זה סתם חר –"

"סומניום."

הארי צנח לרצפה.

"אור-שמש מנצחים," אמר קולו העצום של פרופסור קווירל, שנשמע כאילו הגיע מכל מקום ומשום מקום.

"הנחמדות ניצחה!" צעקה גנרל גריינג'ר.

"הידד!" קראו חיילי אור-השמש. אפילו הילדים מגריפינדור אמרו זאת, והם אמרו זאת בגאווה.

"ומה מוסר ההשכל מהקרב של היום?" שאלה גנרל גריינג'ר.

"אנחנו יכולים לעשות כל דבר אם נלמד מספיק!"

והשורדים של עוצבת אור-השמש צעדו לעבר שדה הניצחון, שרים את שיר הצעידה שלהם כשהלכו:

בל תפחד, אל דאגה

אם תיטיב, לא תיפגע

ואם לאו, אז תישלח

למקום בו טוב תושגח

אמת אמור לחברך

אור-שמש הוא שסינוורך!

פרק 31

עבודה בקבוצות, חלק ב'

אחריות דבר:

הארי צעד הלוך ושוב בלשכת הגנרל שלו, שהיה מקום נהדר לצעידה הלוך ושוב, אך לא לשום דבר אחר שהוא יכל לחשוב עליו.

איך?

איך?

הרמיני לא הייתה אמורה לנצח בקרב הזה! לא בניסיון הראשון שלה, לא כשאיננה אדם אלים מטבעה, להיות מפקדת צבאית מעולה בנוסף על כל השאר זה יותר מדי אפילו בשבילה.

האם היא קראה על הטקטיקה הזו בספר היסטוריה צבאית? אבל זו לא הייתה רק הטקטיקה האחת הזו, היא מיקמה את כוחותיה בצורה מושלמת כדי לחסום כל אפשרות נסיגה, הכוחות שלה היו מתואמים יותר משלו או משל דראקו...

האם פרופסור קווירל הפר את הבטחתו שלא לעזור לה? האם הוא נתן לה את היומן של גנרל טקטיקוס או משהו?

הארי החמיץ כאן משהו. משהו בעל חשיבות מכרעת. מוחו הסתובב סחור וסחור במעגלים והוא עדיין לא הצליח להבין את זה.

לבסוף הארי נאנח. הוא לא התקדם עם זה לשום מקום, והוא היה צריך ללמוד את קללת המקדח המנפץ מהרמיני או ממישהו אחר עד הקרב הבא – פרופסור קווירל הסביר להארי, בקול משועשע אך עם נימה חדה של אזהרה, ש-”ללא חפצי קסם למעט אלה שאתן לכם” כולל גם טכנולוגיה מוגלגית ולא משנה כמה היא לא קסם. בנוסף, הארי גם היה צריך למצוא דרך להכניע את מר גויל בפעם הבאה...

הקרבות היו שווים הרבה נקודות קווירל אם היית גנרל, והארי היה צריך להתחיל לעבוד אם הוא רצה לזכות במשאלת חג המולד של פרופסור קווירל.

בחדרו הפרטי בסלית'רין, דראקו מאלפוי בהה בחלל, כאילו הקיר שמול שולחן הכתיבה שלו היה הדבר המרתק ביותר בעולם.

איך?

איך?

בדיעבד היה זה רעיון ברור ביחס למזימה ערמומית, אבל גריינג'ר לא אמורה להיות ערמומית! היא הייתה יותר מדי הפלפאפית מכדי להטיל את קללת המלקה השומרית! האם פרופסור קווירל ייעץ לה למרות הבטחתו, או ש...

ואז דראקו עשה לבסוף את מה שהיה צריך לעשות הרבה קודם לכן.

מה שהוא היה צריך לעשות לאחר הפעם הראשונה שפגש את גריינג'ר.

מה שהארי פוטר אמר לו לעשות, אימן אותו לעשות, ועם זאת הארי הזהיר את דראקו שייקח זמן לגרום למוח שלו להבין שהשיטות מיושמות על החיים האמיתיים, ודראקו לא הבין זאת עד עכשיו. הוא היה יכול להימנע מכל אחת מהטעויות שלו לו רק היה מיישם את הדברים שהארי כבר אמר לו -

דראקו אמר בקול רם, "אני שם לב שאני מבולבל."

הכוח שלך כרציונליסט הוא היכולת שלך להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר ממצאות...

דראקו היה מבולבל.

לפיכך, משהו שהאמין בו היה בדיה.

גריינג'ר לא הייתה אמורה להיות מסוגלת לעשות את כל זה.

לפיכך, היא כנראה לא הייתה מסוגלת.

אני מבטיח שלא אעזור לגנרל גריינג'ר בשום צורה שלא תדעו עליה.

עם הבנה פתאומית ומזועזעת, דראקו העיף דפים הצידה, מחפש בבלגן שעל שולחנו, עד שהוא מצא את זה.

ושם זה היה.

ממש ברשימת האנשים והציווד שהוקצו לכל אחד משלושת הצבאות.

לעזאזל עם פרופסור קווירל!

דראקו קרא את זה אז ועדיין לא הבין את זה.

אור השמש של אחר הצהריים נשפך ללשכתה של חטיבת אור-שמש, מאיר את גנרל גריינג'ר בביסאה כאילו בהקה בהילה מוזהבת.

"כמה זמן לדעתך ייקח למאלפוי להבין את זה?" שאלה גנרל גריינג'ר.

"לא הרבה," אמר קולונל בלייז דאביני. "אולי הוא כבר הבין. כמה זמן ייקח לפוטר להבין את זה?"

"נצח," אמרה גנרל גריינג'ר, "אלא אם מאלפוי יאמר לו, או שאחד מהחיילים שלו יבין. הארי פוטר פשוט לא חושב בצורה כזו."

"באמת?" שאל קפטן ארני מקמילן, מרים את מבטו מאחד מהשולחנות הפינתיים בזמן שקפטן רון וויזלי קורע אותו בשחמט. (הם החזירו את כל הכיסאות אחרי שמאלפוי עזב, כמובן) "זאת אומרת, זה נראה לי די ברור. מי ינסה לחשוב על כל הרעיונות רק בעצמו?"

"הארי," אמרה הרמיוני, בדיוק באותו הזמן שזאביני אמר, "מאלפוי."

"מאלפוי חושב שהוא הרבה יותר טוב מכולם," אמר זאביני.

"והארי... לא ממש רואה אנשים אחרים בצורה כזו," אמרה הרמיוני.

זה היה די עצוב, למעשה. הארי גדל מאוד, מאוד לבד. זה לא שהוא חשב במילים שרק לגאונים יש זכות קיום. פשוט לא היה עולה בדעתו שלמישהו בצבא של הרמיוני מלבד הרמיוני עשויים להיות רעיונות טובים.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני. "קפטנים וויזלי וגולדשטיין, תורכם לחשוב על רעיונות אסטרטגיים לקרב הבא שלנו. הקפטנים מקמילן וסוזן - סליחה, אני מתכוונת מקמילן ובונז - תנסו לחשוב על טקטיקות שנוכל להשתמש בהן, וכמו כן על אימונים כלשהם שאתם חושבים שכדאי שננסה. אה, וכל הכבוד על שיר הצעידה שלך, קפטן גולדשטיין, אני חושבת שזה היה יתרון גדול לרוח הלחימה."

"מה את תעשי?" שאלה סוזן. "וקולונל זאביני?"

הרמיוני קמה והתמתחה. "אני אנסה לחשוב מה הארי פוטר חושב וקולונל זאביני ינסה לגלות מה דראקו מאלפוי עשוי לעשות ושנינו נצטרף אליכם אחרי שנחשוב על משהו. אני הולכת לטייל בזמן שאני חושבת. זאביני, רוצה לבוא?"

"כן, גנרל," אמר זאביני בנוקשות.

זו לא הייתה אמורה להיות פקודה. הרמיוני נאנחה לעצמה קלות. יקח זמן להתרגל לזה, ואפילו שהרעיון הראשון של זאביני בהחלט עבד, היא לא הייתה בטוחה לגמרי ש"תערובת תמריצים חיוביים ושיליפים", כפי שניסח זאת פרופסור קווירל, תספיק כדי לשמור את הסלית'רין בצד שלה עד דצמבר, כשבגידות יתרו לראשונה...

בנוסף, עדיין לא היה לה שום מושג מה תעשה עם משאלת חג המולד של פרופסור קווירל. אולי היא פשוט תשאל את מנדי אם היא רוצה משהו כשיגיע הזמן.

פרק 32

הפוגה: ניהול הון עצמי

"אבל המנהל", טען הארי, נימת ייאוש קלה בקולו, "להשאיר את כל הנכסים שלי מאוחדים בבספת אחת מלאה במטבעות זהב - זה מטורף, המנהל! זה כמו, לא יודע, לבצע ניסויי שינוי-צורה בלי להתייעץ עם סמכות מוכרת! פשוט לא מתנהגים כך עם כסף!"

מפניו של הקוסם הזקן - מתחת לכובע חג עליז שנראה כמו תאונה נוראית בין מכוניות מבד אדום וירוק - נשקף אל הארי מבט עצוב וקודר.

"אני מצטער, הארי", אמר דמבלדור, "ובהחלט מתנצל, אבל שליטה על נכסיך הפיננסיים תיתן לך הרבה יותר מדי חופש פעולה."

פיו של הארי נפתח אך שום קול לא יצא. הוא לא ידע מה להגיד.

"אני ארשה לך למשוך חמש אוניות למתנות חג מולד", אמר דמבלדור, "שזה יותר ממה שילד בגילך אמור להוציא, אך לא מהווה סיכון, אני חושב."

"אני לא מאמין שאמרת את זה!" המילים ניתזו מפיו של הארי. "אתה מודה שאתה כזה מניפולטיבי?"

"מניפולטיבי?" אמר הקוסם הזקן, מחייך קלות. "לא. מניפולטיביות הייתה לא להודות בכך, או אם היה לי מניע עמוק יותר מעבר למובן מאליו. זה די ברור, הארי. אתה עדיין לא בשל לשחק את המשחק, וזה יהיה טיפשי לתת לך אלפי אוניות שאיתן תוכל לבלגן את הלוח".

השאון וההמולה של סמטת דיאגון התגברו פי מאה ככל שהתקרב חג המולד. החנויות נעטפו בהילות זוהרות של קסמים שנצנצו והבהיקו כאילו שאווירת החג עמדה להתפוצץ ולהפוך את כל האזור למכתש חגיגי. הרחובות היה כה עמוסים במכשפות וקוסמים בבגדים חגיגיים ורועשים עד שהעיניים היו תחת התקפה כמעט באותה מידה כמו האוזניים; והיה ברור, מהגיוון המדהים של הקונים, שסמטת דיאגון נחשבה לאטרקציה בין לאומית. היו שם מכשפות עטופות ביריעות בד ענקיות, כמו מומיות חנוטות במגבת, קוסמים בכובעים רשמיים ובחלוקי אמבטיה, וילדים קטנים, כמעט פעוטות, מקושטים באורות שזהרו כמעט כמו החנויות, הולכים בארץ הפלאות הקסומה הזו, יד ביד עם הוריהם, שנתנו להם לצרוח כאוות נפשם. זאת הייתה העונה לשמוח.

ובאמצע כל האור והשמחה, פיסה של לילה שחור משחור. אטמוספירה קרה ואפלה שפינתה מרחק יקר של מספר צעדים אפילו בתוך הדוחק.

"לא", אמר פרופסור קווירל, בעווית של גועל, כאילו בדיוק אכל משהו שבנוסף לטעמו הדוחה היה גם פסול מוסרית. היה זה מבט קודר, מהסוג שאדם רגיל היה עוטה לאחר שלקח נגיסה מפשטידת בשר, וגילה בשר רקוב של גורי חתולים.

"נו, בחייך", אמר הארי, "בוודאי יש לך איזה שהוא רעיון."

"מר פוטר", אמר פרופסור קווירל, שפתיו מתוחות בקו, "הסכמתי לשמש כמבוגר אחראי במסע הזה. לא הסכמתי לייעץ לך בבחירת מתנות. אני לא משתתף בחג המולד, מר פוטר."

"מה עם מולד ניוטון?" אמר הארי בעליצות. "אייזק ניוטון באמת נולד ב-25 בדצמבר, שלא כמו דמויות היסטוריות אחרות שאני יכול לציין."

זה לא הרשים את פרופסור קווירל.

"תראה," אמר הארי, "אני מצטער, אבל אני חייב לעשות משהו מיוחד עבור פרד וג'ורג' ואין לי מושג מה האפשרויות שלי."

פרופסור קווירל השמיע קול המהום מהורהר. "אתה יכול לשאול איזה בני משפחה הם הכי לא אוהבים, ולשבור מתנקש. אני מכיר מישהו מממשלה גולה מסוימת שהוא די מוכשר, וייתן לך הנחה על יותר מוויזלי אחד."

"בחג מולד זה," אמר הארי בקול נמוך, "תן לחבריך את מתנת... המוות."

זה גרם לפרופסור קווירל לחייך, חיוך שהשתקף גם עיניו.

"ובכן," אמר הארי, "לפחות לא הצעת שאני אקנה להם עכברוש מחמד - פיו של הארי נסגר בנקישה, והוא התחרט על מילותיו כמעט באותו הרגע שהן יצאו מפיו."

"סליחה?" אמר פרופסור קווירל.

"שום דבר," אמר הארי מייד, "סיפור טיפשי וארוך." ולספר אותו נראה איכשהו שגוי, אולי בגלל שהארי חשש שפרופסור קווירל היה צוחק אפילו אם ביל וויזלי לא היה מחלים והכל היה בא על מקומו בשלום...

ואיפה פרופסור קווירל היה שהוא מעולם לא שמע את הסיפור? הארי קיבל את הרושם שכולם בבריטניה הקסומה ידעו.

"תראה," אמר הארי, "אני מנסה לקבע את הנאמנות שלהם כלפי, אתה מבין? להפוך את תאומי וויזלי למשרתים שלי? כמו שהולך הביטוי: חבר הוא לא מישהו שמשתמשים בו פעם אחת וזורקים, חבר הוא מישהו שמשתמשים בו שוב ושוב. פרד וג'ורג' הם שניים מהחברים השימושיים ביותר שיש לי בהוגוורטס, ואני מתכוון להשתמש בהם שוב ושוב. כך שאם תעזור לי להיות סליט'ריני, ולהציע משהו שהם יהיו מאוד אסירי תודה לקבל..."

הקול של הארי השתתק בהדרגה מזמינה.

אתה פשוט צריך לשווק דברים בצורה הנכונה.

הם הלכו עוד כברת דרך לפני שפרופסור קווירל דיבר שוב, חוסר שביעות רצון בולט בקולו. "התאומים וויזלי משתמשים בשרביטים מיד שניה, מר פוטר. כל קסם שהם יטילו יהיה תזכורת לנדיבותך."

הארי מחא כף בהתרגשות. פשוט להפקיד את הכסף בחשבון אצל אוליבנדר, ולהגיד למר אוליבנדר לא להחזיר אותו לעולם - לא, עדיף, לשלוח אותו ללוציוס מאלפוי אם התאומים לא יופיעו לפני תחילת שנת הלימודים הבאה שלהם. "זה מבריק, פרופסור!"

פרופסור קווירל לא נראה כאילו הוא מעריך את המחמאה. "אני מניח שאני יכול לסבול את חג המולד ברוח כזאת, מר פוטר, אם כי רק בקושי". ואז הוא חייך קלות. "כמובן שזה יעלה לך ארבע עשרה אוניות, ויש לך רק חמש."

"חמש אוניות," אמר הארי, בחרחרור זועם, "עם מי בדיוק המנהל חושב שהוא מתעסק?"

"אני חושב," אמר פרופסור קווירל, "שפשוט לא עלה בדעתו לחשוש מההשלכות של הפניית כושר ההמצאה שלך למטרת השגת כספים. על אף שזה היה נבון מצדך להפסיד, ולא להפוך את זה לאיום מפורש. מתוך סקרנות, מר פוטר, מה היית עושה אם לא הייתי מפנה את גבי בשעמום בזמן שאתה, בהתרסה ילדותית, משכת שווי של חמש אוניות בגוזים?"

"ובכן, הדרך הקלה ביותר הייתה ללוות כסף מדראקו מאלפוי," אמר הארי.

פרופסור קווירל גיחך לרגע. "ברצינות, מר פוטר."

רשמתי לפניי. "כנראה הייתי עושה כמה הופעות סלב. לא הייתי עושה משהו שיזעזע את המערכת הכלכלית רק כדי להשיג כסף לבזבזים." הארי בדק, והותר לו לשמור את מחולל-הזמן בזמן שהוא יוצא הביתה לחופשה, כדי שמחזור השינה שלו לא ישתבש. אבל מצד שני, ייתכן שמישהו פוקח עין ומחפש סוחרי-יום קסומים. הטריק עם הזהב והכסף דרש עבודה בצד המוגלגי, וכסף התחלתי, והגובלינים היו עלולים להתחיל לחשוד אחרי הסיבוב הראשון. ולפתוח בנק אמיתי היה דורש הרבה עבודה... הארי לא לגמרי פיתח שיטות צבירת כסף שהיו מהירות, ודאיות ובטוחות, אז הוא ממש שמח לגלות שקל כל כך לעבוד על פרופסור קווירל.

"אני מקווה שחמש האוניות האלו יספיקו לך, הואיל וספרת אותן כה בזהירות," אמר פרופסור קווירל. "אני בספק אם המנהל יסכים לסמוך עליי עם המפתח לכספת שלך שנית, לאחר שיגלה שעבדת עליי."

"אני בטוח שעשית כמיטב יכולתך," אמר הארי בהכרת תודה עמוקה.

"האם אתה צריך את עזרתי במציאת מקום בטוח לכל הגוזים האלה, מר פוטר?"

"ובכן, סוג של," אמר הארי, "האם אתה מכיר הזדמנויות השקעה טובות, פרופסור קווירל?"

ושניהם הלכו הלאה, בכדור הבידוד השקט והקטן שלהם, דרך ההמונים הבוהקים והסואנים. ואם היית מסתכל מקרוב, יכולת לראות שהיכן שהם עברו, ענפים עמוסי-עלים דהו, פרחים נבלו, וצעצועי ילדים שניגנו בפעמונים עליזים שינו את הטון שלהם לצלילים מאיימים יותר.

הארי שם לב, אבל לא אמר שום דבר, רק חייך לעצמו חיוך קטן.

לכל אחד הייתה את הדרך שלו לחגוג את החגים, והגרינץ' היה חלק מחג המולד בדיוק כמו סנטה.

פרק 33 – בעיות תיאום, חלק א'

אני פשוט מדקלם לעצמי, שוב ושוב, עד שאני יכול להרדם: כל זה נוסף לג'יי קיי רולינג.

הגירסה של תורת ההחלטות שמופיעה בפרק זה איננה הגרסה הדומיננטית באקדמיה. היא מבוססת על משהו שנקרא "תיאורית ההחלטות העל זמנית" אשר מפותחת כעת ע"י (בין השאר) גארי דרשר, וואי דאי, ולדימיר נסוב, ו... (משתעל קלות) על ידי.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

"אלבוס", אמרה מינרווה, לא מנסה אפילו להסתיר את הדאגה בקולה כששניהם נכנסו לאולם הגדול, "חייבים לעשות משהו."

האווירה בהוגוורטס לפני חג המולד הייתה בדרך כלל עליזה וחגיגית. האולם הגדול כבר קושט בירוק ואדום לזכר סלית'רין וגריפינדור אשר חתונתם בחג המולד הפכה לסמל של ידידות העולה על בתים או נאמנויות, מסורת עתיקה כמעט כמו הוגוורטס עצמו שאפילו התפשטה לארצות מוגלגיות.

עכשיו התלמידים האוכלים ארוחת הערב שלחו מבטים חוששים מאחורי גבם, או נעצו מבטים זועמים בשולחנות האחרים, ובשולחנות אחדים התווכחו בלהט. ניתן היה לתאר את האווירה כמתוחה אולי, אבל המשפט שעבר במחשבתה של מינרווה היה דרגת הזהירות החמישית.

קח בית ספר המחולק לארבעה בתים...

בכל שנה, הוסף שלושה צבאות במלחמה.

והחלוקה לדרקון, אור-שמש וכאוס התפשטה מעבר לתלמידי השנה הראשונה. הם הפכו להיות הצבאות של אלה שלא היה להם צבא משלהם. תלמידים לבשו סרטי זרוע עם סמל של אש או סמילי או יד מורמת, והטילו קללות אחד על השני במסדרונות. כל שלושת הגנרלים מהשנה הראשונה אמרו להם להפסיק – אפילו דראקו מאלפוי הקשיב לה והנהן ברצינות – אבל הלבאורה מעריצים שלהם לא הקשיבו להם.

דמבלדור הביט בשולחנות במבט מרוחק. "בכל עיר", ציטט הקוסם הזקן בשקט, "האוכלוסייה חולקה מזה זמן רב לפלגים הכחולים והירוקים... והם נלחמים ביריביהם ללא ידיעה לשם מה הם מסכנים את עצמם... כך עולה בהם העוינות חסרת הסיבה כלפי בני עמם, ובשום זמן אינה פוסקת או נעלמת, שכן היא אינה משאירה מקום לקשרי נישואין או חברות, וזהו המקרה אפילו אם אלו אשר שונים ביחסם לצבעים הם אחים או בני משפחה. אני, מציד, איני יכול לקרוא לדבר זה בשם אחר חוץ ממחלת נפש..."

"אני מצטערת", אמרה מינרווה, "אני לא –"

"פרוקופיוס", אמר דמבלדור. "הם לקחו את מירוצי המרכבות שלהם מאד ברצינות, באימפריה הרומית. כן, מינרווה, אני מסכים שחייבים לעשות משהו."

"בהקדם", אמרה מינרווה בקול אפילו יותר נמוך. "אלבוס, אני חושבת שזה חייב להיעשות לפני שבת."

ביום ראשון, רוב התלמידים יעזבו את הוגוורטס לבלות את החגים עם משפחותיהם. שבת הייתה מועד הקרב האחרון של שלושת הצבאות אשר יכריע את גורל משאלת חג המולד המקוללת של פרופסור קווירל.

דמבלדור הביט לעברה, בוחן אותה ברצינות. "את חוששת שיהיה פיצוץ, ומישהו יפגע."

מינרווה הנהנה.

"ואז פרופסור קווירל יואשם בזה."

מינרווה הנהנה שוב בהבעה מתוחה. היא כבר מזמן השכילה להבין את הדרכים בהם פרופסורים להגנה מפני כוחות האופל פוטר. "אלבוס," אמרה מינרווה, "אנחנו לא יכולים לאבד את פרופסור קווירל עכשיו, אסור לנו! אם הוא ישרוד את ינואר, תלמידי השנה החמישית שלנו יעברו את מבחני הבגרות שלהם; אם הוא יישאר עד מרץ, תלמידי השנה השביעית יעברו את הכשיפומטרי; הוא מתקן שנים של הזנחה תוך חודשים, דור שלם יגדל כשהוא מסוגל להגן על עצמו למרות קללת אדון האופל – אתה חייב לעצור את הקרב, אלבוס! אסור את קיום הצבאות עכשיו!"

"אני לא בטוח שהפרופסור להתגוננות יקבל את זה יפה," אמר דמבלדור, מביט לעבר השולחן הראשי בו קווירל רייר לתוך המרק שלו. "הוא נראה מאד קשור לצבאות שלו, על אף שבזמן שהסכמתי חשבתי שיהיו ארבעה בכל שנה." הקוסם הזקן נאנח. "איש פיקח, כנראה שבעל כוונות טובות, אבל אולי לא פיקח מספיק, אני חושש. ולאסור על קיומם של הצבאות גם עשוי לגרום לפיצוץ."

"אבל אם כך, אלבוס, מה תעשה?"

הקוסם הזקן זיכה אותה בחיוך קליל. "ובכן, אני אזמזם מזימה, כמובן. זוהי האופנה החדשה בהוגוורטס." ואז הם הגיעו קרוב מדי לשולחן הראשי מכדי שמינרווה תוכל להגיד משהו נוסף.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

הקרב הראשון בדצמבר היה... מבולגן, או כך דראקו שמע.

הקרב השני היה מופרע.

והבא יהיה גרוע יותר, אלא אם שלושתם ביחד יצליחו בניסיונם האחרון הנואש לעצור את זה.

"פרופסור קווירל, זה טירוף," אמר דראקו בבוטות. "זה כבר לא סליט'רין, זה פשוט..." דראקו מצא את עצמו חסר מילים. הוא הניף את ידיו באוויר בחוסר אונים. "אתה כבר לא יכול לבצע מזימות אמתיות עם כל מה שהולך כאן. בקרב האחרון, אחד מהחיילים שלי זייף התאבדות. ישנם הפלפאפים שמנסים לתכנן מזימות, והם חושבים שהם מסוגלים, אבל הם לא. דברים קורים באקראיות עכשיו, זה כבר לא קשור בכלל למי יותר חכם או איזה צבא נלחם יותר טוב, זה..." הוא אפילו לא היה יכול לתאר את זה.

"אני מסכימה עם מר מאלפוי," אמרה גריינג'ר בטון של מי שמעולם לא ציפתה לשמוע את עצמה אומרת את המילים האלה. "להתיר בגידות לא עובד, פרופסור קווירל."

דראקו ניסה לאסור על כולם בצבא שלו לתכנן מזימות חוץ ממנו, וזה פשוט הפך את כל המזימות לחשאיות, כי אף אחד לא רצה להישאר מחוץ למשחק בזמן שכל החיילים בצבאות האחרים זכו לתכנן מזימות. אחרי ההפסד הצורב בקרב הראשון, הוא ויתר וביטל את האיסור בסוף, אבל בשלב הזה החיילים שלו כבר התחילו לפעול בהתאם לתכניות האישיות שלהם, ללא שום ארגון מרכזי.

אחרי שסיפרו לו את כל התכניות, או מה שהחיילים שלו טענו שהיו התכניות שלהם, דראקו ניסה לפתח תכנית לניצחון בקרב האחרון. התכנית דרשה שהרבה יותר משלושה דברים יקרו כנדרש, ודראקו השתמש באינסנדיז על הנייר ואוורטו כדי להעלים את האפר, כי אם אבא היה רואה את זה, הוא היה מנשל אותו.

עפעפיו של פרופסור קווירל היו סגורים למחצה, הסנטר שלו נשען על ידיו כשהוא נשען קדימה על השולחן שלו. "ואתה, מר פוטר?" שאל הפרופסור להגנה. "האם גם אתה מסכים לבקשה?"

"כל מה שאנחנו צריכים לעשות זה לירות בפראנץ פרדיננד ונוכל להתחיל מלחמת העולם הראשונה," אמר הארי. "זה הגיע לכאוס מוחלט. אני לגמרי בעד."

"הארי!" אמר דראקו בתדהמה מוחלטת.

הוא אפילו לא שם לב עד רגע לאחר מכן שהוא אמר את זה בדיוק באותה זמן ובדיוק באותו טון מתרעם כמו גריינג'ר.

גריינג'ר שלחה אליו מבט מופתע, ודראקו שמר על הבעת פנים נייטרלית בקפידה. אופס.

"כן!" אמר הארי. "אני בוגד בכם! בשניכם! שוב! הא הא!"

פרופסור קווירל חייך קלות, למרות שעניו היו עדיין סגורות למחצה. "ולמה, מר פוטר?"

"כי אני חושב שאני יכול להתמודד עם כאוס יותר טוב מהעלמה גריינג'ר או ממר מאלפוי," אמר הבוגד. "המלחמה שלנו היא משחק סכום אפס, וזה לא משנה אם זה קל או קשה מבחינה מוחלטת, אלא רק מי מצליח יותר או פחות."

הארי פוטר למד הרבה יותר מדי מהר.

עניו של פרופסור קווירל נעו מתחת לעפעפיו לעבר דראקו, ואז לעבר גריינג'ר. "למען האמת, מר מאלפוי, העלמה גריינג'ר, פשוט לא הייתי יכול לחיות עם עצמי אם הייתי עוצר את הקטסטרופה המופלאה הזאת לפני שיאה. אחד מהחיילים שלכם הפך לסוכן מרובע."

"מרובע?" אמרה גריינג'ר. "אבל יש רק שלושה צדדים במלחמה!"

"כן," אמר פרופסור קווירל, "היית חושבת כך, לא פלא. אני לא בטוח שאי פעם בהיסטוריה היה סוכן מרובע, או איזה שהוא צבא עם אחוז כה גבוה של בוגדים אמיתיים ומזויפים. אנחנו מגלים עולמות חדשים, העלמה גריינג'ר, ואיננו יכולים לוותר עכשיו."

דראקו עזב את משרדו של הפרופסור להגנה בשיניים חורקות, וגריינג'ר נראתה אפילו יותר עצבנית לידו.

"אני לא מאמינה שעשית את זה, הארי!" אמרה גריינג'ר.

"מצטער," אמר הארי, לא נשמע מצטער כלל, חיוך מרושע על פניו. "תזכרי, הרמיוני, זה רק משחק, ולמה שרק לגנרלים כמונו יהיה מותר לרקום מזימות? וחופץ מזה, מה שניכם תעשו בעניין? תחברו יחד נגדי?"

דראקו החליף מבטים עם גריינג'ר, מודע לכך שהפנים שלו היו מתוחות כמו שלה. הארי הסתמך, באופן גלוי ומתגרה יותר ויותר, על הסירוב של דראקו לשתף פעולה עם הילדה הבוצדמית. וממש התחיל להימאס על דראקו האופן שבו הארי השתמש בזה נגדו. אם זה ימשיך ככה הוא ייחלץ כוחות עם גריינג'ר רק כדי לכסח את הארי פוטר, ואז נראה כמה הבן-בוצדמית יאהב את זה.

החלק המפחיד היה כמה מהר יצא כל העניין משליטה.

הרמיוני הסתכלה על הקלף שזאביני נתן לה, מרגישה חסרת אונים לחלוטין.

היו שמות, וקווים המחברים את השמות לשמות אחרים, וחלק מהקווים היו בצבעים אחרים ו...

"תגיד לי," אמרה גנרל גריינג'ר, "יש מישהו בצבא שלי שהוא לא מרגל?"

הם לא היו במשרד, אלא בכיתה אחרת, נטושה, והם היו לבד; בגלל שקולונל זאביני אמר, שעכשיו זה כמעט וודאי שאחד הקפטנים שלה בוגד. ככל הנראה קפטן גולדשטיין, אם כי זאביני לא ידע בוודאות.

השאלה שלה העלתה חיוך אירוני על פניו של הסלית'רין הצעיר. בלייז זאביני תמיד בא בגישה מזלזלת כלפיה, אך לא ביטא זאת בצורה גלויה. בטח לא באותה הרמה כמו הזלזול שהפגין כלפי דראקו מאלפוי, או הטינה שפיתח כלפי הארי פוטר. היא חששה בהתחלה שזאביני בוגד בה, אבל הוא נראה נואש להוכיח שהגנרלים

האחרים לא היו יותר טובים ממנו. והרמיוני חשבה שבעוד שזאביני כנראה היה מוכר אותה בשמחה לכל אחד אחר, הוא לעולם לא ייתן למאלפוי או להארי לנצח.

"רוב החיילים שלך עדיין נאמנים לך, אני די בטוח", אמר זאביני. "פשוט אף אחד לא רוצה להפסיד את כל הכיף." המבט מלא הבוז שעל פני הסלית'רין הראה בבירור מה הוא חשב על אנשים שלא לקחו תכנון מזימות ברצינות. "אז הם חושבים שהם יכולים להיות סוכנים כפולים ובסוד לעבוד גם בשבילנו בזמן שהם מעמידים פנים שהם בוגדים בנו."

"וזה גם נכון לכל מי שבצבאות האחרים שאומר שהוא רוצה להיות מרגל שלנו." אמרה הרמיוני בזהירות. הסלית'רין הצעיר משך בכתפיו. "אני חושב שעשיתי עבודה טובה בלברר מי באמת רוצה לבגוד במאלפוי, אני לא בטוח שמישהו באמת רוצה לבגוד בפוטר לטובתך, אבל נוט בוודאות יבגוד בפוטר לטובת מאלפוי ומכיוון ששלחתי את אנטוויסל אליו כביכול מטעם מאלפוי ואנטוויסל בעצם מדווחת לנו, זה כמעט טוב כמו -" הרמיוני סגרה את עיניה לרגע. "אנחנו הולכים להפסיד, נכון?"

"תראי", אמר זאביני בסבלנות, "את מובילה כרגע בנקודות קווירל. אנחנו צריכים לא להפסיד את הקרב הזה לגמרי ויהיו לך מספיק נקודות קווירל לזכות במשאלת חג המולד."

פרופסור קווירל הכריז שהקרב האחרון יפעל בשיטת הניקוד רשמית, דבר שהתבקש לעשות בכדי למנוע וויכוחים לאחר הקרב. כל פעם שאתה יורה במישהו, הגנרל של הצבא שלך יקבל שתי נקודות קווירל, ופעמון יצלצל ברחבי שטח הקרב (הם עדיין לא ידעו איפה יילחמו, אם כי הרמיוני קיוותה שזה שוב יהיה ביער, שבו אור-שמש הצליחו בעבר היטב) וגובה הצליל יספר איזה צבא זכה בנקודות. ואם מישהו יזייף שפגעו בו, הפעמון יצלצל בכל זאת, ואחר כך הפעמון יצלצל פעמיים, לאחר זמן לא מוגדר, בכדי לציין את ביטול הניקוד. ואם תכריז שם של צבא, תצעק "למען אור-שמש!" או "למען כאוס!" או "למען דרקון!", זה ישנה את השייכות שלך לאותו הצבא...

אפילו הרמיוני יכלה לראות את הפגם באוסף החוקים הזה. אבל פרופסור קווירל הוסיף והכריז שאם במקור שויכת לאור-שמש, איש לא יוכל לירות בך בשם אור-שמש - למעשה, ניתן יהיה לירות בך בשם אור-שמש, אך אור-שמש יאבדו נקודת קווירל אחת, שתסומן בצלצול משולש. דבר זה ימנע ממך לירות בחיילים שלך להשגת נקודות, ויפעל נגד התאבדות לפני מגע עם האויב, אבל עדיין תוכל לירות במרגלים אם תהיה חייב.

נכון לעכשיו, להרמיוני היו מאתיים ארבעים וארבע נקודות קווירל, למאלפוי היו מאתיים ותשע עשרה, ולהארי היו מאתיים עשרים ואחת. והיו עשרים וארבעה חיילים בכל צבא.

"אז אנחנו נלחמים בזהירות", אמרה הרמיוני, "ופשוט מנסים לא להפסיד ביותר מדי."

"לא", אמר זאביני. פני הסלית'רין הצעיר היו רציניות עכשיו. "הבעיה היא שגם מאלפוי ופוטר יודעים שהדרך היחידה שלהם לנצח היא לשלב כוחות ולרסק אותנו, ואז להילחם ביניהם. אז הנה מה שאני מציע שנעשה -"

הרמיוני עזבה את הכיתה מבולבלת. התכנית של זאביני לא הייתה התכנית המובנת מאליה. היא הייתה מוזרה ומורכבת ומסובכת ומסוג התכניות שהיא ציפתה שהארי ימציא, לא זאביני. זה הרגיש לה לא נכון שהיא בכלל יכולה להבין תוכנית כזו. המצנפת הייתה ממיינת אותה לסלית'רין, אילו זה היה נראה שהיא יכולה להבין תכניות כאלה...

החלק האדיר היה כמה מהר הוא הצליח להגביר את הכאוס מהרגע שהוא התחיל לעשות את זה בכוונה.

הארי ישב במשרד שלו. הוא קיבל את הסמכות להזמין רהיטים מגמדוני הבית, אז הוא הזמין כס מלכות ווילונות בצבעי שחור ארגמן. אור אדום כדס, משולב בצללים, נשפך על הרצפה.

משהו בהארי הרגיש כאילו הוא סוף סוף הגיע הביתה.

לפניו עמדו ארבעת סגני הכאוס, המשרתים הכי אמינים שלו, ואחד מהם היה בוגד.

ככה. ככה החיים צריכים להיות.

"התאספנו", אמר הארי.

"תנו לכאוס לשלוט", קראו ארבעת הסגנים במקהלה.

"הרחפת שלי מלאה בצלופחים", אמר הארי.

"אני לא אקנה את התקליט הזה, הוא שרוט", אמרו במקהלה ארבעת סגניו.

"מִסִּים הָיוּ הַסְמָלִים."

"וְחֶזְרוֹנִי צָרָלָל!"

בזאת הסתיים טקס הפתיחה.

"איך מתקדם הבלבול?" שאל הארי בלחישה יבשה כמו הקיסר פלפטין.

"מתקדם היטב, גנרל כאוס", אמר נוויל בטון בו השתמש לנושאים צבאיים, טון כה עמוק שהילד נאלץ לעצור ולהשתעל לעתים קרובות. סגן הכאוס היה לבוש למשעי בגלימות בית ספר שחורות, בעלות שוליים צהובים של בית הפלפאף, ושערו היה מחולק ומסורק במראה הרגיל המתאים לילד רציני. הארי חיבב את חוסר ההתאמה שבכך יותר מאשר כל הגלימות שניסו. "הלגיונרים שלנו התחילו חמש מזימות חדשות מאז אתמול בערב."

הארי חייך ברשעות. "האם יש סיכוי שאחת מהן תעבוד?"

"אני לא חושב", אמר נוויל מכאוס. "הנה הדוח."

"מצוין", אמר הארי, וצחק צחוק מקפיא בלוקחו את הקלף מידי נוויל, מנסה כמיטב יכולתו להישמע כאילו הוא נחנק מאבק. זה העלה את סך המזימות לשישים.

דראקו מוזמן לנסות להתמודד עם זה. הוא מוזמן לנסות.

ובאשר לבלוייז זאביני...

הארי צחק שוב, והפעם הוא אפילו לא היה צריך להתאמץ להישמע מרושע. הוא ממש היה צריך לשאול קניזל מחמד ממישהו לטובת ישיבות הצוות האלו, כדי שיהיה לו חתול ללטף בזמן שהוא עושה את זה.

"האם הלגיון יכול להפסיק לתכנן מזימות עכשיו?" שאל פיניגן מכאוס. "אני מתכוון, אין לנו מספיק מהן?"

"לא", אמר הארי בפשטות, "לעולם לא יהיו לנו מספיק מזימות."

פרופסור קווירל אמר את זה בצורה מושלמת. הם מתחו את הגבולות רחוק יותר, אולי יותר מאשר הם נמתחו אי פעם; והארי לא יכול היה לחיות עם עצמו אם הוא היה מפסיק עכשיו.

דפיקה נשמעה על דלת.

"זה בוודאי גנרל דרקון", אמר הארי, מחייך ברשעות נבואית. "הוא מגיע בדיוק כפי שצפיתי. הכניסו אותו פנימה וצאו החוצה."

וארבעת הסגנים דשדשו החוצה, שולחים מבטים אפלים כלפי דראקו כשגנרל האויב נכנס למאורה הסודית של הארי.

אם לא ירשו לו לעשות את זה כשהוא יהיה גדול, הארי פשוט הולך להישאר בן אחת עשרה לנצח.

השמש טפטפה דרך הווילונות האדומים, שולחת קרניים בצבע דם לרקד על הרצפה שמאחורי כסאו המרופד והגדול-על-מידותיו של הארי, שנצנצץ בזהב וכסף, לו הארי התעקש לקרוא כס-מלכות.

(דראקו התחיל להרגיש הרבה יותר משוכנע שהוא עושה את הדבר הנכון בהחלטתו להפיל את הארי לפני שהוא יוכל להשתלט על העולם. דראקו לא יכול לדמיין אפילו איך זה יהיה לחיות תחת שלטונו.)

"ערב טוב, גנרל דרקון," אמר הארי פוטר בלחישה צוננת. "הגעת בדיוק כפי שצפיתי."

זה לא היה מפתיע, בהתחשב בכך שדראקו והארי תיאמו את זמן הפגישה מראש.

וזה גם לא היה ערב, אבל דראקו כבר ידע שאין טעם להגיד משהו.

"גנרל פוטר," אמר דראקו, באופן המכובד ביותר שהצליח, "אתה יודע ששני הצבאות שלנו צריכים לעבוד יחד כדי שאחד מאיתנו יוכל לנצח ולזכות במשאלה של קווירל, נכון?"

"מוסססבם," לחשש הארי, כאילו חשב שהוא לחשן או משהו. "אנחנו חייבים לשתף פעולה כדי להשמיד את אור-שמש, ורק אז להילחם בינינו. אבל אם אחד מאיתנו יבגוד בשני מוקדם יותר, הבוגד יזכה ביתרון בקרב שלאחר מכן. והגנרלית של אור-שמש, שיודעת את זה, תנסה לגרום לכל אחד מאיתנו לחשוב שהשני בגד בו. ואני ואתה, שיודעים את זה, נתפתה לבגוד אחד בשני ולהעמיד פנים שזו תחבולה של גריינג'ר, וגריינג'ר יודעת את זה, גם כן."

דראקו הנהן, עד כאן הכל היה מובן מאליו. "ו... שנינו רוצים רק לנצח, ואין אף אחד אחר שיעניש אותנו אם אחד מאיתנו יבגוד..."

"בדיוק," אמר הארי פוטר, פניו הופכות לרציניות. "אנחנו ניצבים בפני מקרה אמיתי של דילמת האסיר."

דילמת האסיר, לפי הדרכתו של הארי אמרה כך: שני אסירים נאסרו בתאים נפרדים. יש ראייה כנגד כל אחד מהאסירים, אבל רק ראייה חלקית, מספיק לעונש של שנתיים מאסר לכל אחד. כל אסיר יכול להחליט האם לבגוד – להעיד נגד השני במשפט; זה יוריד מעונשו שנה אחת, אך יוסיף שנתיים לעונשו של השני. או כל אסיר יכול להחליט לשתף פעולה – לשמור על שתיקה. כך שאם שני האסירים יבגדו ויעידו אחד על השני, שניהם ירצו שלוש שנים בכלא; אם שניהם ישתפו פעולה וישתקו, שניהם ירצו שנתיים בכלא; אבל אם אחד יבגוד והשני ישתף פעולה וישמור על שתיקה, הבוגד ירצה רק שנה אחת, ומשתף הפעולה ירצה ארבע שנים.

ושני האסירים חייבים להחליט מבלי לדעת מה בחר השני, ואיש מהם לא יכול לשנות את החלטתו לאחר מכן.

דראקו ציין שאם שני האסירים היו אוכלי מוות במלחמת הקוסמים, אדון האופל היה הורג כל בוגד.

הארי הנהן ואמר שזו הייתה דרך אחת לפתור את דילמת האסיר – ולמעשה שני אוכלי המוות היו רוצים שיהיה אדון אופל בדיוק מסיבה זו.

(דראקו ביקש מהארי לעצור ולתת לו לחשוב כמה דקות לפני שהם ממשיכים. זה הסביר בצורה הרבה למה אביו והחברים שלו הסכימו לשרת תחת אדון אופל שלעתיים קרובות היה לא נחמד כלפיהם...)

למעשה, אמר הארי, זו הייתה פחות או יותר הסיבה שאנשים הקימו לעצמם ממשלות – אתה אולי תוכל להרוויח אם תגנוב ממישהו אחר, בדיוק כמו שכל אסיר יכול להרוויח מבגידה בדילמת האסיר, אבל אם כולם יחשבו כך, יהיה במדינה תוהו ובוהו ולכולם יהיה רע יותר, כמו במקרה שבו שני האסירים בוגדים. אז אנשים נותנים לממשלות לשלוט בהם, בדיוק כפי שאוכלי המוות נתנו לאדון האופל לשלוט בהם.

(דראקו ביקש מהארי לעצור שוב. דראקו תמיד לקח כמובן מאליו שקוסמים שאפתנים תפסו את ההנהגה כי הם רצו לשלוט, והאנשים נתנו לעצמם להישלט כי הם היו הפלפאפים קטנים ומפוחדים. וזה, במחשבה שניה, עדיין נראה נכון. אבל נקודת מבטו של הארי הייתה מרתקת, אפילו אם הייתה שגויה.)

אבל, הארי המשיך לאחר מכן, הפחד מעונש בידי צד שלישי לא הייתה הסיבה היחידה לשיתוף פעולה בדילמת האסיר.

נניח, אמר הארי, שאתה משחק את המשחק מול עותק זה של עצמך הנוצר באופן קסום.

דראקו אמר שאם היו שני דראקו-אים, כמובן שאף אחד מהם לא היה רוצה שיקרה משהו רע לשני, שלא לדבר על כך שאף מאלפוי לא היה נותן לשמו להיקשר בבגידה.

הארי הנהן שוב, ואמר שזה היה פתרון אחר לדילמת האסיר – אנשים עשויים לשתף פעולה כי אכפת להם אחד מהשני, או כי יש להם כבוד עצמי, או רצון לשמר את המוניטין שלהם. אכן, הארי אמר, זה די קשה לבנות מקרה אמיתי של דילמת האסיר – בחיים האמיתיים, כי אנשים בדרך כלל דואגים אחד לשני, או לכבוד או המוניטין שלהם, או מעונש מאדון אופל או משהו מלבד עונשי המאסר. אבל נניח שהעותק היה של מישהו אנוכי לחלוטין –

(פנסי פרקינסון הייתה הדוגמא בה הם השתמשו)

– אז לכל פנסי אכפת רק מה קורה לה ולא לפנסי האחרת.

בהינתן שזה כל מה שעניין את פנסי... ושלא היה אדון אופל... ושלפנסי לא היה אכפת מהמוניטין שלה... ושלפנסי לא היה כבוד עצמי או שהיא לא הרגישה מחויבות לאסירה השנייה... אז הדבר הרציונלי מצד פנסי יהיה לשתף פעולה או לבגוד?

חלק מהאנשים, אמר הארי, טענו שהמעשה הרציונלי לנקוט בו מצידה של פנסי הוא לבגוד בעותק שלה, אבל הארי, וגם מישהו בשם דאגלס הופשטטר, חשבו שהאנשים האלה טועים. הסיבה היא, הארי אמר, שאם פנסי תבגוד – לא באקראיות, אלא ממה שנראה לה כסיבות רציונליות – אז הפנסי השנייה תחשוב בדיוק באותה צורה. שני עותקים זהים לא יכולים להחליט דברים שונים. אז פנסי צריכה לבחור בין עולם שבו שתי הפנסיות משתפות פעולה, לבין עולם שבו שתי הפנסיות בוגדות, והתוצאה שבה שתיהן משתפות פעולה עדיפה לה. ואם הארי היה חושב שאנשים 'רציונליים' בוגדים בדילמת האסיר, אז הוא לא היה עושה דבר כדי להפיץ את בשורת ה'רציונליות' הזו, כי מדינה או קונספירציה מלאה באנשים 'רציונליים' שבאלה תידרדר לכאוס. לאויבים שלך אתה תספר על ה'רציונליות'.

הכל נשמע הגיוני בזמן ששמע זאת, אבל עכשיו דראקו שם לב ש...

"אתה אמרת," אמר דראקו, "שהפתרון הרציונלי לדילמת האסיר הוא לשתף פעולה. אבל כמובן שאתה תרצה שאני אאמין בזה, נכון?" ואם דראקו יתומרן לשתף פעולה, הארי פשוט יאמר הא, בגדתי בכך שוב! ויצחק עליו אחר כך.

"לא הייתי מזייף את השיעורים שלך." אמר הארי ברצינות. "אבל אני חייב להזכיר לך, דראקו, שלא אמרתי שאתה צריך לשתף פעולה אוטומטית. לא בדילמה אמיתית כמו זאת. מה שאמרתי הוא שבאשר אתה בוחר מה לעשות, אתה לא צריך לחשוב כאילו אתה בוחר רק בשביל עצמך, או כאילו אתה בוחר עבור כולם. אתה צריך לחשוב כאילו אתה בוחר עבור כל האנשים שדומים לך מספיק שכנראה יעשו אותו דבר שאתה תעשה מסיבות דומות מספיק. וגם בוחר את התחזיות שנעשו על ידי כל מי שמכיר אותך טוב מספיק כדי לחזות אותך במדויק, כך שלעולם לא תצטרך להתחרט על שהיית רציונלי בגלל התחזיות הנכונות שאנשים אחרים מבצעים לגביך – תזכיר לי להסביר לך על בעיית ניוקום מתישהו. כך שהשאלה שאתה ואני צריכים לשאול, דראקו, היא זאת: האם אנחנו דומים מספיק כך שבסבירות גבוהה נעשה אותו הדבר לא משנה מה הוא, ונחליט פחות או יותר

באותה הדרך? או שאנחנו מכירים אחד את השני מספיק שנוכל לחזות זה את זה, כך שאני אוכל לחזות אם תשתף פעולה או תבגוד, ואתה תוכל לחזות שאני אחליט לעשות את מה שאני חוזה שאתה תעשה, בגלל שאני יודע שאתה תוכל לחזות שאני אחליט כך?"

...ודראקו נאלץ לחשוב שמכיוון שהוא נאלץ להתאמץ כדי להבין מצי מזה, התשובה הייתה בבירור 'לא'.

"כן", אמר דראקו.

הארי עצר לרגע.

"אני מבין", אמר הארי, נשמע מאוכזב. "נו, טוב, אני מניח שנצטרך לחשוב על דרך אחרת, אם כך."

דראקו לא חשב שזה הולך יעבוד.

דראקו והארי דיברו על זה ביניהם. שניהם הסכימו מזמן שמה שהם יעשו בקרבות לא ייחשב כהפרת הבטחה בחיים האמיתיים – על אף שדראקו קצת כעס על מה שהארי עשה במשרד של פרופסור קווירל, ואמר זאת.

אבל אם שניהם לא יכלו להסתמך על כבוד או חברות, זה עדיין הותיר את השאלה של איך לגרום לצבאות שלהם לעבוד ביחד ולהביס את אור-שמש, למרות כל מה שגריינג'ר עשויה לעשות כדי לפלג ביניהם. החוקים של פרופסור קווירל לא יצרו פיתוי לתת לחיילים של אור-שמש להרוג את החיילים של הצבא השני – זה רק יגדיל את הפער שדראקו והארי צריכים לצמצם – אבל הם כן יצרו פיתוי לגנוב הריגות במקום לעבוד כצבא אחד, או לירות בכמה מהחיילים של הצד השני בסערת הקרב...

הרמיזי הלכה חזרה לרייבנקלו, לא ממש מסתכלת לאן היא הולכת, מחשבותיה עסוקות במלחמה ובבגידות ובשאר מחשבות לא מתאימות לגילה, ואז היא פנתה מעבר לפינה והתנגשה ישירות במבוגר.

"סליחה", היא אמרה אוטומטית, ואז, לגמרי בלי לחשוב, "איייק!"

"אל דאגה, גברת גריינג'ר", אמר החיוך העליז, מתחת לעיניים נוצצות, מעל הזקן הכסוף, של **המנהל של הוגוורטס**. "אני סולח לך."

המבט שלה היה נעול בחוסר אונים על הפנים החביבות של המכשף החזק ביותר בעולם, שהיה גם הכושף הראשי, ושהיה גם המגוואמפ העליון, ושהשתגע לפני שנים רבות מלחץ המלחמה באדון האופל, ועובדות רבות לאין ספור שצצו בראשה אחת אחרי השנייה בזמן שגרונה המשיך להשמיע חריקות קטנות ומביכות.

"למעשה, העלמה גריינג'ר", אמר אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור, "זה די מזל שנתקלנו זה בזו. בדיוק עכשיו, למעשה, תהיתי מה שלושתכם התכוונתם לבקש כמשאלה..."

ביום שבת היו השמיים בהירים וצלולים, והתלמידים דיברו בקולות מהוסים, כאילו הראשון שיצעק יגרום לפיצוץ.

דראקו קיווה שהקרב ייערך שוב בקומות העליונות של הוגוורטס. פרופסור קווירל אמר שקרבות אמיתיים יתרחשו בסבירות גבוהה יותר בערים מאשר ביערות, ולהילחם בתוך כיתות ומסדרונות היה אמור לדמות את זה, עם סרטים שמסמנים את האזורים המותרים. Dragon Army had done well in those fights.

במקום זה, כפי שדראקו חשש, פרופסור קווירל בחר משהו *מיזחד* לקרב הזה.

שדה הקרב היה האגם של הוגוורטס.

ולא בסירות.

קרב תת-מימי.

הדיונון הענק שותק באופן זמני. קסמים הוטלו להרחיק את הגרינדילואים. פרופסור קווירל דיבר עם בני הים, וכל החיילים קיבלו שיקויי פעולה תת-מימית שאפשרו להם לנשום, לראות בבירור, לדבר אחד עם השני, ולשחות כמעט במהירות של הליכה מהירה על ידי תנועות רגליים.

כדור כסוף ענקי ריחף במרכז שדה הקרב, זוהר כמו ירח תת מימי קטן. הכדור יספק תחושת כיוון בשדה הקרב – בהתחלה, לפחות. הירח ידעך לאיטו ככל שהקרב יתקדם, וכשהוא יחשיך לגמרי הקרב ייפסק, אם יימשך עד אז.

מלחמה מתחת למים. לא ניתן להגן על גבול, תוקפים יכולים להגיע מכל כיוון, ואפילו עם השיקוי אי אפשר לראות יותר מדי רחוק בחשכה שמתחת לאגם.

בנוסף, מי שמתרחק מדי מהקרב מתחיל לזהור לאחר כמה זמן, כך שיהיה קל למצוא אותו – בדרך כלל אם צבא התפזר וברח במקום להילחם, פרופסור קווירל פשוט היה מכריז עליהם כמובסים; אולם היום השיטה הייתה שונה, לפי ניקוד. כמובן שעדיין היה פרק זמן מסוים לפני שהחייל מתחיל לזהור, למי שרוצה לבצע ניסיון התנקשות.

צבא הדרקון התחיל את המשחק עמוק במים. במרחק מעליהם זרח הירח התת מימי. המים העכורים הוארו בעיקר על ידי קסמי לומוס, אם כי החיילים שלו יכבו את האורות ברגע שהם יתחילו בתמרונים שלהם. לא היה שום טעם לתת לאויב לראות אותך לפני שראית אותו.

דראקו בעט ברגליו מספר פעמים, עולה לנקודה גבוהה יותר ממנה יוכל לראות את חייליו המרחפים במים.

השיחות נפסקו כמעט מיד תחת מבטו הקפוא, חייליו מביטים בו בהבעה מספקת של חשש ודאגה.

"תקשיבו לי טוב," אמר גנרל מאלפוי. קולו נשמע מעט עמוק מהרגיל, מבעבע עם בועות, תקשיבו לי טוב, אבל הצליל נישא היטב. "יש רק דרך אחת שאנחנו יכולים לנצח כאן. אנחנו חייבים לתקוף את אור-שמש ביחד עם כאוס, ולנצח אותם. אז נוכל להילחם נגד פוטר ולנצח. זה חייב לקרות, מבינים? לא משנה מה קורה, החלק הזה חייב לקרות –"

ודראקו הסביר את התוכנית שהוא ופוטר המציאו.

מבטים המומים הוחלפו בין החיילים שלו.

" – ואם איזו שהיא מזימה שלכם תפריע לזה," אמר דראקו, "אחרי שנצא מהמים, אני אשרוף אתכם."

החיילים ענו במקלה מלאת חשש של כן המפקד.

"וכל מי שקיבל פקודות סודיות, תוודאו שאתם ממלאים אותן בדיוק," אמר דראקו.

חצי מהחיילים שלו הנהנו בגלוי, ודראקו החליט להוציא אותם להורג כשהוא יעלה לשלטון.

כמובן שכל הפקודות האישיות היו מזויפות, בסגנון הוראה לחייל דרקון אחד להציע לחייל אחר לבגוד, והוראה לחייל השני לדווח כל מה שהחייל הראשון אמר לו. דראקו אמר לכל אחד מחיילי הדרקון שגורל הקרב כולו עשוי להיות תלוי בביצוע הפקודה שקיבל, ושהוא מקווה שהם מבינים שזה יותר חשוב מהמזימות המקוריות שלהם. עם קצת מזל זה יספק את כל האידיויטים, ואולי יחשוף כמה מרגלים, אם הדיווחים לא יתאימו להוראות.

התוכנית האמיתית של דראקו לנצח את כאוס... ובכן, היא הייתה פשוטה בהרבה מזאת ששרף, אבל אבא עדיין לא יהיה מאושר ממנה. למרות ניסיונות רבים, דראקו לא הצליח לחשוב על משהו יותר מוצלח. התוכנית לא יכולה לעבוד על אף אחד חוץ מהארי פוטר. למעשה זאת הייתה התוכנית של הארי במקור, לפי הבוגד, על אף שדראקו ניחש את זה בלי שאמרו לו. דראקו והבוגד רק שינו אותה קלות...

הארי לקח נשימה עמוקה, מרגיש את המים מפכפכים בריאותיו.

הם נלחמו ביער, והוא לא קיבל הזדמנות לומר את זה.

הם נלחמו במסדרונות של הוגוורטס, והוא לא קיבל הזדמנות לומר את זה.

הם נלחמו באוויר, מטאטא מוקצה לכל חייל, וזה עדיין לא היה הגיוני לומר את זה.

הארי חשב שלעולם לא יצא לו לומר את המילים האלה, לא כל עוד הוא צעיר מספיק כדי שהן תהיינה אמיתיות...

הלגיונרים של כאוס הביטו בהארי בתמיהה, בגנרל שלהם השוחה עם רגליו פונות למעלה אל האור המרוחק של פני המים, וראשו פונה אל המעמקים העכורים.

"למה אתם עומדים הפוך, חיילים?" המפקד הצעיר צעק אל צבאו, והחל להסביר איך נלחמים לאחר שנטשת את האוריינטציה הטבעית של הכבידה.

צליל פעמון חלול ורועש הדהד במים, ובאותו רגע, זאביני ואנתוני וחמישה חיילים אחרים יצאו כלפי מטה, לעומקים העכורים של האגם. פרוואטי פאטיל, הגריפינדורית היחידה בקבוצה, הסתכלה אחורה ונופפה לעברם בעליצות כשהיא צללה. ואחרי רגע, סקוט ומאט עשו כמוה. השאר פשוט שקעו ונעלמו.

גנרל גריינג'ר הרגישה מחנק בגרונה כשראתה אותם נעלמים. היא סיכנה הכול במהלך הזה, מחלקת את הצבא שלה במקום פשוט לנסות ולחסל כמה שיותר מחיילי האויב.

המפתח, כך אמר לה זאביני, היה להבין שאף צבא לא ידוע עד שתהיה לו תוכנית שתאפשר לו לצפות לניצחון. אור-שמש לא יכולים פשוט לתכנן לנצח בעצמם; הם חייבים לגרום לשני הצבאות האחרים לחשוב שהם הולכים לנצח עד שזה יהיה מאוחר מדי.

ארני ורון עדיין נראו כאילו הם בהלם. סוזן הביטה בחיילים הנעלמים במבט מחושב. הצבא שלה, מה שנשאר ממנו, פשוט נראה מבולבל, פסים של אור צובעים את מדיהם בזמן שנסחפו לאיטם מעט מתחת לפני המים המוארים של האגם.

"מה עכשיו?" אמר רון.

"עכשיו מחכים," אמרה הרמיוני, בקול רם מספיק שכל חייליה יוכלו לשמוע. זה הרגיש מוזר לדבר בפה מלא מים, היא כל הזמן הרגישה כאילו היא עושה משהו ממש לא מנומס בשולחן האוכל ועומדת להתחיל להזיל ריר על עצמה. "כולנו, כל מי שנשאר כאן, הולך להיפגע, אבל זה היה קורה בכל מקרה, בהתחשב בזה שבאוס ודרקון תוקפים אותנו ביחד. אנחנו פשוט צריכים לקחת איתנו כמה שיותר מהם."

"יש לי תוכנית," אמרה אחת החיילות שלה... חנה, היה קשה בהתחלה לזהות את הקול שלה. "היא מסובכת כזאת, אבל אני יודעת איך אנחנו יכולים לגרום לכאוס ודרקון להילחם אחד בשני -"

"גם אני!" אמרה פי. "גם לי יש תוכנית! תראו, נוויל לונגבוטום הוא בעצם בצד שלנו -"

"את דיברת עם נוויל?" אמר ארני, "זה לא הגיוני, אני הייתי זה ש-"

דפני גרינגראס וכמה מהסלית'רינים האחרים שלא הלכו עם זאביני התגלגלו מצחוק כשהקריאות "לא, רגע, אני הייתי זה שהגיע ללונגבוטום" התפרצו מחייל אחר חייל.

הרמיוני פשוט הסתכלה על כולם בשקט.

"אוקיי", אמרה הרמיוני כשזה פסק, "האם כולם מבינים את זה? כל המזימות שלכם היו זיופים של לגיון הכאוס, או אולי חלק היו של הדרקון. כל מי שרצה באמת לבגוד בהארי או מאלפוי הלך ישר אלי או אל זאביני, לא אליכם. תרגישו חופשיים להשוות את כל המזימות הסודיות שלכם ותראו בעצמכם." היא אולי לא טובה במזימות כמו זאביני, אבל היא תמיד הצליחה להבין מה הקצינים שלה אמרו לה. זאת הייתה הסיבה שפרופסור קווירל מינה אותה לגנרלית. "אז אל תטרחו לנסות ליישם את התוכניות האלה כשהצבאות האחרים יגיעו לכאן, פשוט תילחמו, בסדר? בבקשה?"

"אבל", אמר ארני בתדהמה, "נוויל הוא מהפלפאף! את אומרת שהוא שיקר לנו?"

דפני צחקה כל כך חזק שהמים שהיא נשפה סובבו אותה על ראשה.

"אני לא בטוח כבר מה לונגבוטום עכשיו", אמר רון וויזלי בטון קודר, "אבל אני לא חושב שהוא הפלפאף יותר. לא אחרי שהארי פוטר השפיע עליו."

"אתה יודע", אמרה סוזן, "אני שאלתי אותו את זה, ונוויל אמר לי שהוא הפך להפלפאף כאוטי."

"בכל מקרה", אמרה הרמיוני בקול רם, "זאביני לקח איתו את כל מי שחשבנו שהוא מרגל, אז בצבא שלנו אנחנו יכולים להפסיק להשגיח אחד על השני כל כך, אני מקווה."

"אנתוני היה מרגל?" צעק רון.

"פרוואטי הייתה מרגלת?" התנשפה חנה.

"פרוואטי לגמרי הייתה מרגלת", אמרה דפני. "היא עשתה קניות בחנות המרגלות ושמה אודם מרגלות, ויום אחד היא תתחתן עם מרגל נחמד ויהיו להם הרבה מרגלים קטנים."

ואז גונג הדהד במים, לציין שאור-שמש זכה בשתי נקודות.

מייד אחר כך נשמע גונג משולש של דרקון מאבד נקודה אחת.

לבוגדים היה אסור להרוג גנרלים, לא אחרי הקטסטרופה של הקרב הראשון בדצמבר שבו שלושת הגנרלים נורו בדקה הראשונה. אבל עם קצת מזל...

"אוו", אמרה הרמיוני. "נשמע שמר קראב תפס תנומה קלה."

כמו שתי להקות דגים, שני הצבאות שחו.

נוויל לונגבוטום בעט ברגליו בתנועות איטיות, מדודות. צולל, תמיד צולל לעבר הכיוון שאליו הוא רצה לנוע. אתה רוצה לחשוף כלפי האויב את הפרופיל הקטן ביותר האפשרי, הראש או הרגליים. כך שתמיד צללת, למטה עם הראש, והאויב תמיד היה למטה.

כמו כל לגיונר כאוטי בצבא, ראשו של נוויל כל הזמן הסתובב מצד לצד בזמן ששחה, מסתכל למעלה, למטה, מסביב, לכל כיוון. לא רק מחפש חיילים של אור-שמש אלא כל סימן שלגיונר כאוטי שלף את השרביט שלו ועמד לבגוד בהם. בדרך כלל בוגדים חיכו לסערת הקרב כדי לפעול, אבל הגונג המוקדם גרם לכולם לעמוד על המשמר.

...למען האמת, זה העציב את נוויל. בנובמבר הוא היה חייל בצבא מאוחד, כולם פועלים ביחד ועוזרים זה לזה, ועכשיו הם כולם בחנו אחד את השני כל הזמן בחיפוש אחר סימני בגידה. זה אולי היה יותר כיף לגנרל כאוס, אבל ממש לא לנוויל.

הכיוון שפעם נקרא 'למעלה' התבהר בהדרגה, ככל שהם התקרבו לפני המים ולאור-שמש.

"שרביטים שלוף," אמר גנרל כאוס.

חברי החוליה של נוויל שלפו את שרביטיהם, מפנים אותם היישר קדימה אל האויב, בזמן שהראשים שלהם סרקו מסביב בדריכות. אם היו בוגדים שמשיים, הזמן שלהם לפעול התקרב.

"עכשיו!" צעק קולו המרוחק של גנרל הדרקון.

"עכשיו!" צעק גנרל כאוס.

"למען אור-שמש!" צעקו כל החיילים בשני הצבאות, והם הסתערו למטה.

"מה?" אמרה מינרווה בתדהמה כאשר צפתה במסכים ליד האגם, קריאה שהדהדה ממקומות רבים אחרים. כל חברי הוגוורטס צפו בקרב הזה, כפי שצפו בקרב הראשון.

פרופסור קווירל צחק ביובש. "הזהרתי אותך, המנהל. זה בלתי אפשרי שיהיו חוקים בלי שמר פוטר ינצל אותם לרעה."

במשך שניות ארוכות, בזמן שארבעים ושבעה חיילים הסתערו על השבעה עשר שלה, הרמיוני לא הצליחה לחשוב.

למה...

ואז הכל התבהר.

בכל פעם שחייל מקורי שלה ייפגע מירי של חייל שהכריז שהוא נלחם עבור אור-שמש, היא תאבד נקודת קווירל. כאשר שני חיילי אור-שמש ייפגעו מירי של חייל מכל צבא אחר, שני הצבאות האויבים יהיו קרובים אליה בשתי נקודות, זה היה אותו הישג אבל משותף. ואם משהו יירה בחייל אחר שלא בשם אור-שמש, הגונג הזה לא ילך לאיבוד בסערת הקרב...

הרמיוני פתאום שמחה מאד שזאביני לא בחר בתוכנית המתבקשת לגרום לסכסוך בין שני הצבאות האחרים בזמן שהם תקפו את אור-שמש.

זה עדיין היה מייאש; התחושה של אובדן הסיכויים, של התקווה שנלקחת ממך.

רוב החיילים של הרמיוני עדיין נראו מבולבלים, אבל על פני כמה מהם הייתה הבעת בעתה כשהם הבינו מה הולך לקרות.

"הכל בסדר," אמרה סוזן בונז בהחלטיות. ראשים פנו להביט אל הקפטנית השמשית. "התפקיד שלנו נשאר זהה, לפגוע בכמה שיותר מהם שנוכל. ותזכרו, זאביני לקח מכאן את כל המרגלים! אנחנו לא צריכים להשגיח כל הזמן כמו שהם צריכים!" הנערה חייכה בגבורה, גורמת להרבה מהחיילים האחרים לחייך אליה בחזרה, אפילו להרמיוני עצמה. "זה יכול להיות בדיוק כמו בנובמבר. אנחנו רק צריכים להרים ראש, להילחם כמיטב יכולתנו, ולבטוח אחד בשני -"

דפני ירתה בה.

"דם לאל הדם!" צרח נוויל מכאוס, למרות שמכיון שהוא היה מתחת למים זה יצא יותר כמו "דדדם לאל הדדדם!"

קפטן וויזלי הסתובב במהירות, הרים את השרביט שלו כלפי נוויל וירה. אבל נוויל שחה למטה כלפיו, שרביטו מופנה הישר קדימה, ולכן המגן הפשוט שלו הגן על כל הפרופיל שלו. אם מישו יפגע בו עכשיו, זה לא יהיה רון השמשי.

מבט נחוש הופיע בעיניו של רון, והוא שחה כחץ שלוח ישירות כלפי נוויל, אומר את המילה קונטגו, למרות שאי אפשר היה לראות את המגן במים.

שני האלופים היריבים נורו אחד כלפי השני כמו חיצים מקשת, מכוונים לפלח זה את זה במרכז. הם נלחמו בדו קרב פעמים רבות בעבר, אבל הפעם הזאת תכריע לכל.

(הרחק משם בצד האגם, מאות נשימות נעתקו.)

"קשתות בענן וחדי קרן!" שאג הקפטן השמשי.

"העז השחורה ואלף צאצאיה!"

"תעשה שיעורי בית!"

קרוב וקרוב יותר, שני האלופים הסתערו, איש לא מוכן לפנות ראשון ולחשוף צד פגיע, על אף שאם איש מהם לא יאבד אומץ הם יתנגשו ישר אחד בשני...

נופל היישר למטה כאשר יריבו עולה ישירות לקראתו, כפטיש היורד לפגוש את הסדן בנתיב שאיש מהם אינו מוכן לעזוב...

"התקפה מיוחדת, פיתול כאוטי!"

נוויל ראה את מבט האימה על פני קפטן וויזלי כשקסם הריחוף תפס אותו. הם בדקו את זה לפני שהקרוב התחיל. ובדיוק כפי שהארי חשד, וינגארדיום לביוסה הפך לסוג חדש לגמרי של נשק כשכולם שוחים מתחת למים.

"קללות על ראשך, לונגבוטום!" צרח רון וויזלי, "אתה לא יכול פעם אחת להילחם בלי ההתקפות המיוחדות הסתומות שלך -"

אבל בזמן הזה הקפטן השמשי הסתובב הצידה ונוויל ירה בו ברגל.

"אני לא נלחם בהגינות", אמר נוויל לדמות הישנה, "אני נלחם כמו הארי פוטר."

גריינגר: 237 / מאלפוי: 217 / פוטר: 220

זה עדיין כאב כל פעם שהוא ירה בהרמיוני. הארי כמעט ולא היה מסוגל להסתכל על ההבעה השלווה שנחה על פניה הישנות, זרועותיה נסחפות ללא מטרה כשקרני שמש מרחפות על מדי ההסוואה שלה ועל ענן שיערה הערמוני.

ואם הארי היה מנסה להתחמק מלהיות זה שיורה בה... לא רק שדראקו היה מבין את המשמעות, הרמיוני הייתה נעלבת.

היא לא מתה, אמר הארי למוח שלו בעוד שרגליו הבועטות הרחיקו אותו משם, היא רק נחה. **אידיוט.**

אתה בטוח? שאל המוח שלו. מה אם היא הרמיוני-לשעבר? אולי נחזור ולבדוק?

הארי הציץ חזרה אחורה.

אתה רואה, היא בסדר, יש בועות שיוצאות מהפה שלה.

זאת הייתה יכולה להיות נשימתה האחרונה.

אוי שקט כבר. למה נעשית מגונן-פרנואידי פתאום?

אה, החברה האמיתית הראשונה שאי פעם הייתה לנו בחיינו? הי, זוכר מה קרה לסלע המחמד שלנו?

אולי **תעזוב כבר** את חתיכת החצץ המטופשת ההיא בשקט, היא אפילו לא הייתה חיה שלא לדבר על תבונית, זאת טראומת הילדות הכי פתטית בעולם -

שני הצבאות נפרדו במהירות, חוזרים להיות שתי להקות דגים נפרדות. גנרל גריינג'ר איבדה שבע עשרה נקודות, ולקחה איתה שלושה באוטיים ושני דרקונים; לגיונר אחד ושני דרקונים נורו כבוגדים. אז היא איבדה בסך הכל שבע נקודות, הארי אחת ודראקו שתיים. זה השאיר את אור-שמש עם עשרים נקודות יתרון על דרקון, ועם שבע עשרה נקודות יתרון על כאוס. לגיון הכאוס עדיין יכול לנצח בקלות על ידי חיסול כל חיילי הדרקון הנותרים. גורם אי הוודאות הגדול, כמובן, היה שבעת חיילי אור-שמש הנותרים...

...אם אפשר לקרוא להם כך.

שתי הלהקות שחו באי שקט אחת ליד השנייה, החיילים בכל צבא מחכים לפקודה להכריז על נאמנותם האמיתית, ולתקוף...

"לכל מי שקיבל אותן," אמר הארי בקול רם, "תזכרו את הפקודות המיוחדות אחת עד שלוש. ואל תשכחו שזה מרלין אמר על שלוש. אל תאשרו."

שני השלישים של הצבא שאפשר היה לבטוח בהם לא הנהנו, והשליש הנותר פשוט נראה מבולבל.

פקודה מיוחדת אחת: אל תנסו להשתמש במילות קוד בקרב הזה, אל תבזבזו אנרגיה על שום תחבולה שלא אושרה במיוחד על ידי המפקד. פשוט לשחות, להגן ולירות.

גם הרמיוני וגם דראקו נלחמו בחיילים שלהם, בניסיון לגרום להם להפסיק לזמום תחבולות בעצמם, לכל אורך חודש דצמבר. הארי עודד את החיילים שלו ותמך בתחבולות שלהם בשני הקרבות האחרונים... בעודו אומר להם שמתישו בעתיד הוא עשוי לבקש מהם להשהות ביצוע של תחבולה כלשהי, דבר שכולם הסכימו לו בקלות. כך שעכשיו, בקרב הקריטי הזה, הם שמחו לציית.

הארי היה בטוח שגם הרמיוני וגם דראקו לא יכלו לתת את הפקודה הזאת בהצלחה. זה היה ההבדל בין חיילים שרואים אותך כבן ברית בתחבולות שלהם, ובין כאלה שרואים אותך כהורס שמחות טרחן שרק רוצה להרוס להם את הכיף. החלת סדר שווה הסלמת כאוס, וזה עבד גם הפוך...

"הנה הם!", צעק מישהו, והצביע.

ממעמקי האגם עלו השבוחים, אלה שנשטו את הקרב האחרון, שבעת הלוחמים החסרים של אור-שמש, זוהרים בהילה הבוהקת של פחדנים, דוהה עכשיו כשהם חזרו אל הקרב.

שתי הלהקות הדגים התפתלו, שרביטים מכוונים לכל מקום.

"לא לירות!", צעק הארי, וצעקה דומה נשמעה מגנרל מאלפוי.

היה רגע של נשימה עצורה.

ואז שבעת לוחמי אור-שמש שחו למעלה והצטרפו לצבא הדרקון.

צעקות שמחה עלו מצבא הדרקון.

קריאות אכזבה נשמעו משליש מלגיון הכאוס.

כמה חיילים משני השליש האחרים חייבו, למרות שהם לא היו אמורים.

הארי לא חיך.

הו, זה כל כך לא הולך לעבוד...

אבל הארי לא הצליח לחשוב על שום דבר טוב יותר.

"פקודות מיוחדות שתיים ושלוש עדיין בתוקף!" צעק הארי. "תילחמו!"

"למען לגיון הכאוס!" שאגו עשרים לגיונאי כאוס.

"למען צבא הדרקון!" שאגו עשרים לוחמי דרקון ושבעת חיילי אור-שמש.

הכאוטיים צללו הישר למטה, בעוד כל הבוגדים מתכוננים לפעול.

גרינג'ר: 237 / מאלפוי: 220 / פוטר: 226

הראש של דראקו טס מצד לצד בתזזיתיות, מנסה להבין את המצב. איכשהו, למרות היתרון המספרי שלו, הוא איבד את היוזמה. ארבעה כוחות כאוטיים קטנים נרדפו על ידי ארבעה כוחות דרקוניים גדולים יותר, אבל בגלל שהכוחות של דראקו היו אלה שניסו ליזום את ההיתקלות, הם היו חייבים לשחות אחרי הכוחות הכאוטיים, ואיכשהו זה יצר מקבצים של כוחות כאוס שיכלו לירות לאגפים החשופים של צבא הדרקון -

זה שוב קרה!

"פריזמטיס!" צעק דראקו, מרים את השרביט שלו, ואת המגן הזה ניתן היה לראות אפילו במים, קיר שטוח ומצנץ בכל צבעי הקשת, רחב מספיק להגן על דראקו ועל חמשת הדרקונים האחרים שאיתו מכוח הכאוס שהתחיל לירות עליהם כשהם עברו אותו, וזה אפשר לחמשת הדרקונים האחרים להתרכז חזרה בכוח הכאוס שאחריהם הם רדפו -

היה רגע מתוח שבו לחש שינה אחר לחש שינה התנפצו אל הקיר הפריזמטי של דראקו, ודראקו קיווה בשם מרלין שאף אחד מארבעת הכאוטיים לא למד את קללת המקדח המנפץ -

ואז נשמע צליל הפעמון של נצחון דרקוני, וכוח הכאוטי הסתובב במקום והתחיל לשחות משם, ודראקו, בידיים רועדות קלות, ביטל את הקיר הפריזמטי והוריד את השרביט שלו.

להילחם במים היה מתיש אפילו יותר מלהילחם על מטאטאים.

"אל תרדפו אחריהם!" צעק דראקו אל חייליו כשהתחילו לעקוב אחרי כוח הכאוטי, ואז, **"סונורוס! מבנה חדש עליי!"**

הכוחות הדרקוניים התחילו להתכנס אל דראקו, והכוח הכאוטי הסתובב והתחיל לרדוף אחרי הדרקונים באותו רגע - דראקו קילל בקול כששמע את קול הפעמון של ניצחון כאוס, מישהו לא כיוון נכון את המגן הפשוט שלו - ואז כוחות הדרקון היו בטווח חיפוי הדדי והכאוטיים נעו חזרה למרחקים העכורים.

איכשהו, למרות היתרון המספרי, הדרקונים פגעו שלוש פעמים בכאוטיים והכאוטיים פגעו ארבע פעמים בדרקונים, והוא שמע מרגל דרקוני אחד מוצא להורג. או שהארי פוטר חשב על הרבה רעיונות טובים ממש מהר, או שמסיבה הזויה כלשהי הוא בילה זמן רב בעבר בפיתוח שיטות לוחמה מתחת למים. זה לא עבד, ודראקו נזקק לזמן לחשוב מחדש על העניין.

בנוסף, נראה שכולם התקשו לכוון תוך כדי שחיה, והקרב היה עשוי להימשך מספיק כדי להסתיים על זמן... הירח התת מימי המרוחק כבר היה רק חצי מלא, וזה לא טוב... הוא היה חייב לחשוב מחדש מהר...

"מה קרה?" שאלה פדמה פאטיל, בזמן שהיא והכוח שלה שחו לכיוון דראקו.

פדמה הייתה הסגנית שלו. היא הייתה חכמה וחזקה, וטוב מכך, היא שנאה את גריינג'ר וראתה בהארי יריב, מה שהפך אותה לראויה לאמון. העבודה עם פדמה גרמה לו להבין את האמרה הישנה שרייבנקלו היא אחות לסלית'רין. דראקו הופתע כשאבא אמר לו שזה בית אפשרי לאשתו העתידית, אבל עכשיו הוא הבין את ההיגיון בזה.

"חכי עד שכולנו נהיה כאן," אמר דראקו. למען האמת, הוא היה צריך קצת מנוחה. זו הייתה הבעיה בלהיות הגנרל והקוסם הכי חזק, היית צריך כל הזמן להשתמש בקסם.

זאביני הגיע, מפקד על כוח של שני שמשיים וארבעה דרקונים, שאחד מהם היה גרגורי שפקח עין על זאביני. דראקו לא בטח בזאביני, ולא דראקו ולא זאביני בטחו בשמשיים מספיק לתת להם להיות הרוב באיזושהי חוליה. הם היו אמורים להיות נאמנים או לדראקו ישירות, או לחיילים נאמנים לגריינג'ר שהושלו להאמין שהם הולכים לבגוד בכוחות הדרקון אחרי ששני הכוחות ידללו, בדיוק כמו שהחיילים הכאוטיים הנאמנים של הארי היו אמורים להאמין לשווא שהשמשיים יורים עליהם קסמי הרדמה מזויפים כי הם הולכים לעבור לתמוך בכאוס אחר כך. אבל גם יכול להיות שחלק מהשמשיים היו באמת נאמנים לכאוס ולא ירו קסמי שינה אמיתיים וזאת הייתה הסיבה שצבא הדרקון לא ניצח כמו שהיתרון המספרי היה אמור לאפשר להם...

החוליה הבאה שהתקרבה הייתה חסרה, שלושה חיילים עם שרביטים מכוונים כלפי שניים אחרים, ששחו בידיים ריקות.

דראקו חרק בשיניו. עוד בעיות בוגדים. הוא צריך לדבר עם פרופסור קווירל על יכולת לכל הפחות להעניש בוגדים. אלו תנאים לא מציאותיים, בחיים האמיתיים עינית את הבוגדים שלך למוות.

"גנרל מאלפוי!" צעק מפקד החולייה הבעייתית כשהם שחו לעברו, ילד מרייבנקלו בשם טרי. "אנחנו לא יודעים מה לעשות - ססיל ירה בבוגדן, אבל ססיל אומר שקלה אמרה לו שבוגדן ירה בספקטר -"

"אני לא!" אמרה קלה.

"כן את כן!" צרח ססיל. "גנרל מאלפוי, היא המרגלת, אני הייתי צריך להבי-"

"סומניום," אמר דראקו.

צליל פעמון משולש נשמע, מסמן אובדן נקודה לדרקון, וגופו הרפוי של ססיל התחיל לצוף משם במים.

דראקו כבר שמע את המילה 'רקורסיה' בנקודה הזאת, וזיהה תחבולת הארי פוטר כשהוא ראה אותה.

(לרוע המזל, דראקו לא שמע על מחלות אוטו-אימוניות, ולא עלתה במוחו המחשבה שווירוס חכם יתחיל לתקוף בכך שיחקה סימפטומים של מחלה אוטו-אימונית כדי לגרום לגוף לאבד אמון במערכת החיסונית שלו עצמו...)

"פקודה כללית!" אמר דראקו, מרים את קולו. "היחידים שיורים במרגלים הם אני, גרגורי, פדמה וטרי. אם מישהו רואה משהו חשוד הוא בא לאחד מאיתנו."

ואז -

הפעמון צילצל שתי נקודות לאור-שמש.

"מה?" אמרו דראקו וזאביני באותו זמן, ראשיהם מסתובבים סביב. לא נראה שאיש נפגע, וכל החיילים של אור-שמש היו נוכחים. (חוץ מפרוואטי פאטיל, שנורתה על ידי בוגד לא ידוע בחוליה של פדמה. וכמובן שפדמה ירתה שוב בפרוואטי במקרה שהיא זייפה את הפגיעה בה, כך שזאת לא הייתה היא...)

"בוגד שמשי בכאוס?" אמר זאביני, נשמע מבולבל, "אבל כל אלה שידעתי עליהם היו אמורים לתקוף בזמן ההתקפה של כאוס את אור-שמש -"

"לא!" אמרה פדמה בטון של הבנה פתאומית. "זה היה כאוס מוציא להורג מרגל!"

"מה?" אמר זאביני. "אבל למה -"

ואז דראקו הבין. לעזאזל! "כי פוטר חושב שהוא בוודאות מנצח את אור-שמש, אבל לא אותנו! אז הוא לא רוצה לאבד אפילו נקודה אחת כשהוא מוציא להורג בוגד! פקודה כללית! אם אתם חייבים להוציא להורג בוגד, תעשו את זה בשם אור-שמש, ואל תשכחו להחליף חזרה לדרקון אחר כך -"

גריינג'ר: 253 / מאלפוי: 252 / פוטר: 252

גופו של לונגבוטום נסחף לאיטו במים, ידיו ורגליו נעות אקראית. אחרי שדראקו סוף סוף הצליח לפגוע בו, כולם ירו בו שוב רק כדי לוודא.

לידם היה הארי פוטר, מוגן עכשיו בכדור פריזמטי, מסתכל עליהם בפנים קודרות בזמן שהשביב האחרון של הירח התת מימי דעך לאיטו, אי שם הרחק מעליהם. אם לונגבוטום היה מצליח לפגוע בחייל אחד נוסף (כך דראקו ידע שהארי חשב), אם שני הכאוטיים האחרונים היו מצליחים להחזיק מעמד רק עוד קצת, הם היו עשויים לנצח...

אחרי שדראקו ארגן מחדש את כוחותיו ויצא שוב למתקפה, הקרב וההוצאה להורג של אויבים בשם אור-שמש השאירו את אור-שמש בדיוק עם נקודה אחת יותר מצבא הדרקון ולגיון הכאוס. אחרי שהארי התחיל לעשות את זה, לדראקו לא נותרה ברירה אלא לפעול באותה הדרך.

אבל עכשיו היה להם יתרון מספרי על גנרל כאוס, שלושה על אחד, השורדים של צבא הדרקון והבוגד האחרון מאור-שמש: דראקו, פדמה וזאביני.

ודראקו, שלא היה טיפש, הורה לפדמה לקחת את השרביט מזאביני אחרי שלונגבוטום ירה בגרגורי והופל על ידי דראקו. הילד נעץ בו מבט נעלב, אמר לדראקו שהוא חייב לו על זה, ונתן את השרביט.

זה השאיר לדראקו ופדמה להוריד את גנרל כאוס.

"אתה לא רוצה להיכנע במקרה?" אמר דראקו, מחייך את החיוך המרושע ביותר שאי פעם הפנה כלפי הארי פוטר.

"שינה לפני כניעה!" צעק גנרל כאוס.

"רק שתדע," אמר דראקו, "לזאביני אין באמת אחות גדולה בשבילך להציל מבריונים גריפינדורים. אבל כן יש לו אימא שלא אוהבת בני-מוגלים כמו גריינג'ר, ואני כתבתי לה כמה שורות, והצעתי לזאביני כמה טובות - בלי לערב את אבא שלי, רק דברים שאני יכול לעשות בבית הספר. ודרך אגב, אימא של זאביני גם לא אוהדת של הילד-שנותר-בחיים. רק במקרה שחשבת שזאביני עדיין בצד שלך."

הפנים של הארי התקדרו עוד יותר.

דראקו הרים את השרביט שלו, והתחיל לנשום בקצב, בונה את הכוח שלו לקסם ניפוץ המגן. הכדור הפריזמטי של גריינג'ר היה חזק כמעט כמו זה של דראקו עכשיו, וזה של הארי לא היה חלש בהרבה, איפה השניים האלה מצאו את הזמן?

"לאגאן!" אמר דראקו, נותן לקסם את כל מה שנשאר לו לתת, וקרן לוליינית ירוקה התפוצצה החוצה והמגן של הארי נופץ לרסיסים וכמעט באותו רגע -

"סומניום!" אמרה פדמה.

גריינגר: 253 / מאלפוי: 252 / פוטר: 254

הארי התנשף בהקלה, ולא רק בגלל שהוא לא היה צריך יותר להחזיק את הכדור הפריזמטי. היד שלו רעדה כשהוריד את השרביט שלו.

"את יודעת," אמר הארי, "הייתי די מודאג לרגע."

פקודה מיוחדת מספר שתיים: אם בוגד שמש נראה כאילו הוא לא באמת יורה בכך, תעמיד פנים מדי פעם שנפגעת. תעדיף לתקוף דרקונים על שמשיים אבל תתקוף שמשיים אם אין לך דרקונים לתקוף.

פקודה מיוחדת מספר שלוש: מרלין אומר לא לירות בבלייז זאביני או בכל אחת מהתאומות פאטיל.

בחיוך רחב, פרוואטי פאטיל הורידה את האות שיצרה בשינוי-צורה מהסמל של המדים שלה, ונתנה לו להיסחף במים.

"גריפינדורים למען כאוס," היא אמרה, ונתנה לזאביני חזרה את השרביט שלו.

"תודה רבה לך," אמר הארי, וקד קידה עמוקה לנערה הגריפינדורית. "ותודה גם לך," תוך קידה לזאביני. "אתה יודע, כשבאת אלי עם התוכנית הזאת, תהיתי אם אתה מבריק או מטורף, והחלטתי שאתה שניהם. ודרך אגב," אמר הארי, פונה לגופו של דראקו, "לזאביני כן יש בת דודה -"

"סומניום," אמר קולו של זאביני.

גריינגר: 255 / מאלפוי: 252 / פוטר: 254

וגופו של הארי נסחף משם, הבעת התדהמה והאימה על פניו נמוגה לשינה.

"במחשבה שניה," אמרה פרוואטי בחיוך, "גריפינדורים למען אור-שמש."

היא התחילה לצחוק, מאושרת יותר מכפי שהייתה בחייה אי פעם. היא סוף סוף זכתה לרצוח את אחותה התאומה ולקחת את מקומה והיא רצתה לעשות את זה מאז ומעולם, וזה היה מושלם, הכל היה מושלם -

ואז השרביט שלה הסתובב במהירות הברק בדיוק כשהשרביט של זאביני פנה אליה.

"חכי!" אמר זאביני. "אל תירי, אל תתנגדי. זאת פקודה."

"מה?" אמרה פרוואטי.

"מצטער," אמר זאביני, נראה מתנצל באופן לא לגמרי כן. "אבל אני לא יכול להיות בטוח לחלוטין שאת בעד אור-שמש, אז אני פוקד עלייך לתת לי לירות בכך."

"חכה!" אמרה פרוואטי. "אנחנו מובילים רק בנקודה על כאוס! אם תירה בי עכשיו -"

"אני אירה בכך בשם דרקון, כמוכן," אמר זאביני, נשמע קצת מתנשא. "רק בגלל שגרמנו להם לעשות את זה, לא אומר שזה לא יעבוד בשבילנו."

פרוואטי נעצה בו מבט, עיניה מצטמצמות. "גנרל מאלפוי אמר שאימא שלך לא אוהבת את הרמיוני."

"אני מניח," אמר זאביני, עדיין מחייך את החיוך המתנשא הזה. "אבל חלק מאיתנו מראים יותר נכונות ממאלפוי לעצבן את ההורים שלנו."

"והארי פוטר אמר שיש לך בת דודה -"

"לא, "אמר זאביני.

פרוואטי הביטה בו, מנסה לחשוב, אבל היא לא באמת הייתה טובה בתחבולות. זאביני אמר שהתוכנית הסודית הייתה לשמור את הניקוד של דרקון וכאוס כמה שיותר קרוב כדי שהם יוציאו להורג בוגדים בשם אור-שמש במקום לאבד נקודות, וזה עבד... אבל... הייתה לה תחושה שהיא מפספסת משהו, היא לא סלית'רינית...

"למה שאני לא אירה כן בשם דרקון?" אמרה פרוואטי.

"כי אני גבוה ממך בדרגה, "אמר זאביני.

הייתה לפרוואטי תחושה לא טובה לגבי כל העניין.

היא הביטה בו לרגע ממושך.

ואז -

"סומני - " היא התחילה להגיד, ואז היא הבינה שהיא לא אמרה למען דרקון, ועצרה את עצמה בבהילות -

גרינג'ר: 255 / מאלפוי: 254 / פוטר: 254

"הי, כולם, "אמר פיו של בלייז זאביני על המסכים, נראה די משועשע, "כנראה שאני אקבע מה יקרה."

בכל צדי האגם, אנשים עצרו את נשימתם.

אור-שמש הובילו על דרקון וכאוס בנקודה אחת בדיוק.

בלייז זאביני יכול היה לירות בעצמו בשם דרקון או כאוס, או פשוט להשאיר את המצב כפי שהוא.

סדרה של צלצולים העידה על כך שהדקה האחרונה עמדה להסתיים.

והסלית'רין חייך חיוך עקום, משונה, משחק עם השרביט שלו, העץ הכהה בקושי נראה במים האפלים.

"אתם יודעים, "אמר קולו של זאביני, בטון של מישוהו שהתכוון לרגע הזה לא מעט, "זה באמת רק משחק. ומשחקים אמורים להיות כיפיים. אז מה דעתכם שאני פשוט אעשה מה שבא לי לעשות?"

פרק 34

בעיות תיאום, חלק ב'

מינרווה ודמבלדור השתמשו בכישרונם המשותף ליצירת הבמה הגדולה שלעברה צעד כעת קווירל באיטיות; היא הייתה עשויה בעיקרה מעץ מלא, אבל המשטחים החיצוניים בהקו בניצוץ של שיש משובץ בפלטינה ואבני חן בצבעי כל הבתים. לא היא ולא המנהל היו כמו אחד מארבעת המייסדים, אבל היצירה הייתה צריכה להחזיק מעמד רק לכמה שעות. לרוב, מינרווה נהנתה מהמקרים הבודדים שבהם הזדמן לה להתיש את עצמה בשינוי-צורה גדול; היא הייתה אמורה ליהנות מההזדמנויות הקטנות הרבות לאמנות, ומאשליית העושר; אבל הפעם היא ביצעה את העבודה מתוך תחושה איומה שהיא כורה את קברה שלה.

אבל כעת מינרווה הרגישה מעט יותר טוב. היה רגע קצר שבו הפיצוץ היה יכול להתרחש; אבל דמבלדור כבר נעמד והריע בחום, ואיש לא היה שוטה מספיק כדי להתחיל מהומה בפני המנהל.

ומצב הרוח הלוחמני נמוג במהירות לתחושה הקולקטיבית שניתן אולי לתאר במשפט: *תעשו לנו טובה!*

בלייז זאביני ירה בעצמו בשם אור-שמש, והתוצאה הסופית הייתה 254 \ 254 \ 254.

מאחורי הבמה, ממתנינים לעלות, שלושה ילדים שלחו זה אל זה מבטים יוקדים בהרגשת זעם ותסכול. העובדה שעדיין היו לחים מכך שדגו אותם מהאגם, או שלחשי החימום לא ממש פיצו על אוויר דצמבר הקריר, לא תרמה למצב הרוח שלהם, ואולי הוא היה גרוע מספיק גם כך.

"זהו!" אמרה גריינג'ר. "נמאס לי! לא בוגדים יותר!"

"אני מסכים איתך לגמרי, העלמה גריינג'ר," אמר דראקו בקול קפוא. "זה די והותר."

"ומה אתם מתכוונים לעשות בקשר לזה?" ירה הארי פוטר. "פרופסור קווירל כבר אמר שהוא לא יאסור על מרגלים!"

"אנחנו נאסור עליהם בשבילו," אמר דראקו בנימה אפלה. הוא אפילו לא הבין למה הוא מתכוון בכך, אבל עצם הדיבור עצמו גרם לתכנית להתגבש –

הבמה באמת הייתה עשויה היטב, לפחות ביחס למבנה זמני; היוצרים לא נפלו למלכודת הרגילה של התרשמות מאשליית העושר של עצמם, וידעו משהו על ארכיטקטורה וסגנון ויזואלי. מהמקום בו דראקו עמד, המקום הברור עבורו לעמוד בו, התלמידים הצופים יראו שהוא מקרין הילה קלושה של נצנוצי אזמרגד; וגריינג'ר, שעמדה במקום אליו דראקו רמז לה בעדינות, הוארה בהילת הספיר של רייבנקלו. ובאשר להארי פוטר, דראקו לא הביט בו כרגע.

פרופסור קווירל... התעורר, או מה שזה לא יהיה שהוא עשה; ונשען על דוכן הנאומים החשוף מכל אבני החן. בהפגנת יכולות במה מרשימות, המורה להתגוננות מפני כוחות האופל סידר בערימה ישרה את שלוש המעטפות עם שלושת גיליונות הקלף עליהם רשמו שלושת הגנרלים את משאלותיהם, בעוד כל תלמידי הוגוורטס צפו והמתינו.

לבסוף פרופסור קווירל הרים את מבטו מהמעטפות. "ובכן," אמר המורה להתגוננות. "זה לא נוח."

צחקוק קטן עבר בקהל, עם נימה חדה.

"אני מניח שכולכם תוהים מה אעשה?" אמר פרופסור קווירל. "אין זו שאלה; אעשה את הדבר ההוגן. אם כי לפני כן ישנו נאום קטן שברצוני לשאת, ואפילו לפני כן, נראה כאילו למר מאלפוי ולעלמה גריינג'ר יש משהו שברצונם לחלוק."

דראקו מצמץ, ואז הוא וגריינג'ר החליפו מבטים מהירים – אני יכול? – כן, לך על זה – ודראקו הרים את קולו.

"גנרל גריינג'ר ואני רוצים לומר," אמר דראקו בקולו הרשמי ביותר, יודע שהוא מוגבר ונשמע, "שלא נקבל עוד עזרה משום בוגד. ואם, בכל קרב שהוא, נגלה שפוטר קיבל עזרה מבוגדים מאחד מהצבאות שלנו, נשלב כוחות כדי למחוק אותו."

ודראקו ירה מבט מלא רוע לעבר הילד-שנשאר-בחיים. קח את זה, גנרל כאוס!

"אני מסכימה לחלוטין עם הגנרל מאלפוי," אמרה גריינג'ר ממקומה לצידו, קולה הגבוה צלול וחזק. "איש מאיתנו לא ישתמש בבוגדים, ואם הגנרל פוטר יעשה כן, נמחק אותו משדה הקרב."

נשמע לחשוש של הפתעה מהתלמידים הצופים.

"טוב מאוד," אמר המורה שלהם להתגוננות מפני כוחות האופל, מחייך. "לקח לשניכם הרבה זמן, אבל עדיין יש לציין לטובה את העובדה שחשבתם על כך לפני כל הגנרלים האחרים."

לקח רגע למה שהוא אמר לשקוע –

"בעתיד, מר מאלפוי, העלמה גריינג'ר, לפני שתגיעו למשרדי עם בקשה לדבר מה, חישבו האם יש דרך בה תוכלו להשיג זאת ללא עזרתי. לא אחסר נקודות קווירל במקרה הזה, אבל בפעם הבאה צפו לאבד את כל החמישים." פרופסור קווירל עטה חיוך משועשע. "ומה יש לך לומר על כך, מר פוטר?"

מבטו של הארי נח על גריינג'ר, ואז על דראקו. פניו נראו רגועות; אם כי דראקו היה משוכנע שבשליטה עצמית יהיה תיאור מדויק יותר.

לבסוף הגנרל פוטר דיבר, קולו שקול. "לגיון כאוס עדיין שמח לקבל בוגדים. נתראה בשדה הקרב."

דראקו ידע שההלם ניכר על פניו; מלמולים נדהמים נשמעו מהתלמידים הצופים, וכשדראקו הביט בשורה הראשונה הוא ראה שאפילו הכאוטיים של הארי נראו מהוססים.

פניה של גריינג'ר היו כועסות, ונעשו כועסות יותר ויותר מרגע לרגע. "מר פוטר," היא אמרה בקול חד כאילו חשבה שהיא מורה, "האם אתה מנסה להיות נתעב?"

"בהחלט לא," אמר הארי פוטר ברוגע. "לא אכריח אתכם לעשות זאת כל פעם. הביסו אותי פעם אחת, ואשאר מובס. אבל איומים אינם מספיקים תמיד, גנרלית אור-שמש. לא ביקשת ממני להצטרף אליכם, אלא פשוט ניסית לכפות את רצונך; ולפעמים יש צורך באמת להביס את האויב כדי לכפות עליו את רצונך. את מבינה, אני ספקן בנוגע לקביעה שהרמיוני גריינג'ר, הכוכבת האקדמית המבריקה ביותר בהוגוורטס, ודראקו, בנו של לוציוס, נצר לבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין, מסוגלים לעבוד יחד כדי להביס את האויב המשותף שלהם,

הארי פוטר. "חיוך משועשע חצה את פניו של הארי. "אולי אני פשוט אעשה את מה שדראקו ניסה עם זאביני, אכתוב מכתב ללוציוס מאלפוי ואראה מה הוא חושב על כך."

"הארי!" נשנקה גריינג'ר, נראית מזועזעת לחלוטין. קולות השתנקות נשמעו גם מצד הקהל.

דראקו שלט בבעס ששטף אותו. זה היה מהלך מטופש מצד הארי, לומר זאת בפומבי. אם הארי היה פשוט עושה זאת, זה היה עשוי לעבוד, דראקו אפילו לא חשב על זה; אבל עכשיו אם אבא יעשה זאת זה ייראה כאילו הוא משחק בדיוק לידיים של הארי –

"אם אתה חושב שאתה יכול לתמרן את אבי, הלורד מאלפוי, בכזו קלות," אמר דראקו בקור, "צפה להפתעה, הארי פוטר."

ודראקו הבין ברגע שהמילים סיימו לצאת מפיו שהוא הרגע דחק את אביו שלו לפינה, פחות או יותר מבלי להתכוון לכך. אביו בטח לא יאהב את זה, כלל וכלל לא, אבל עכשיו הוא לא יוכל לומר לא... דראקו יאלץ להתנצל על כך, זו באמת הייתה טעות תמימה, אבל היה מוזר לחשוב שהוא בכלל עשה אותה.

"אז לכו ותביסו את גנרל כאוס המרושע," אמר הארי, עדיין נראה משועשע. "אני לא יכול לנצח נגד הצבאות של שניכם – לא אם באמת תשתפו פעולה. אבל אני תוהה האם אוכל להפריד ביניכם לפני כן."

"אתה לא, ואנחנו נמחץ אותך!" אמר דראקו מאלפוי.

ולצידו, הרמיוני גריינג'ר הנהנה בנחרצות.

"ובכן," אמר פרופסור קווירל אחרי שהשתיקה ההמומה נמשכה זמן מה. "לא ציפיתי שהשיחה המסוימת הזו תפתח כך." על פניו של המורה להתגוננות הייתה הבעה מסוקרנת. "בכנות, מר פוטר, ציפיתי שתתקפל מיד ועם חיוך, ואז תכריז שהבנת את השיעור המיועד שלי כבר לפני זמן רב, אבל החלטת לא לקלקל זאת לכל האחרים. אכן, תכננתי את הנאום שלי בהתאם, מר פוטר."

הארי פוטר רק משך בכתפיו. "סליחה בקשר לזה," הוא אמר, ולא הוסיף.

"הו, אל תדאג," אמר פרופסור קווירל. "גם זה יעבוד."

ופרופסור קווירל פנה משלושת הילדים, והזדקף בדוכן הנואמים כדי לפנות לכל הקהל הצופה; אווירת השעשוע האדיש שלו נשמטה כמו מסכה, וכשדיבר שוב קולו היה מוגבר יותר ממקודם.

"אלמלא הארי פוטר," אמר פרופסור קווירל, קולו חד וקר כמו אוויר דצמבר, "אתם-יודעים-מי היה מנצח."

הדממה הייתה מיידית ומוחלטת.

"אל תטעו," אמר פרופסור קווירל. "ידו של אדון האופל הייתה על העליונה. פחות ופחות הילאים העזו להתייצב מולו, האזרחים שלקחו את החוק לידיים הלכו וניצודו. אדון אופל אחד ואולי חמישים אוכלי מוות ניצחו מדינה של אלפים. זה מעבר למגוחך! אין ציון מספיק נמוך בעיניי כדי לנקד את חוסר היכולת הזו!"

מצחו של המנהל דמבלדור היה מקומט; פליאה התפשטה בקהל; הדממה המוחלטת נמשכה.

"אתם מבינים כעת איך זה קרה? ראיתם זאת היום. הרשיתי בוגדים, ולא נתתי לגנרלים אמצעים לרסן אותם. ראיתם את התוצאה. מזימות מתוחכמות ובגידות מתוחכמות, עד שהחייל האחרון על שדה הקרב ירה בעצמו!"

אין אפשרות שתטילו ספק בכך שכל אחד משלושת הצבאות הללו היה מובס על ידי כוח חיצוני מאוחד בתוך עצמו.

פרופסור קווירל נשען קדימה על דוכן הנואמים, קולו מלא עוצמה קודרת. יד ימינו נמתחה, אצבעות פרושות. "פילוג הוא חולשה," אמר המורה להתגוננות. הוא קמץ את ידו לאגרוף. "אחדות היא כוח. אדון האופל הבין זאת היטב, יהיו אשר יהיו פגמיו האחרים; והוא השתמש בהבנה הזו כדי ליצור את ההמצאה הפשוטה היחידה שהפכה אותו לאדון האופל הנורא בהיסטוריה. הוריתם ניצבו מול אדון אופל אחד וחמישים אוכלי מוות המאוחדים בשלמות, וידעו שכל הפרת אמונים מצידם תיענש במוות, שכל עצלות או חוסר יכולת יענשו בכאב. איש לא היה יכול לחמוק מהישג ידו של אדון האופל מרגע שלקח על עצמו את אות האופל, ואוכלי המוות הסכימו לקחת את האות הנורא הזה מכיוון שידעו שברגע שייקחו אותו הם יהיו מאוחדים, ניצבים אל מול ארץ מפולגת. אדון אופל אחד וחמישים אוכלי מוות היו מביסים מדינה שלמה, באמצעות כוחו של האות האפל."

קולו של פרופסור קווירל היה קשה וקר. "הוריתם יכלו להשיב מלחמה באותה הדרך. הם לא עשו זאת. היה אדם בשם ירמי וויבל שקרא להחיל גיוס חובה, אם כי לא היה לו החזון הדרוש להציע את האות של בריטניה. ירמי וויבל ידע מה יקרה לו; הוא קיווה שמותו יעורר השראה באחרים. אז חוץ ממנו, אדון האופל לקח את משפחתו. העורות הריקים שלהם לא עוררו דבר מלבד פחד, ואיש לא העז לדבר שוב. והוריתם היו ניצבים בפני ההשלכות של הפחדנות הנתעבת שלהם, אלמלא ניצלו על ידי תינוק בן שנה." פניו של פרופסור קווירל הראו בוז מוחלט. "מחזאי היה קורא לזה דאוס אקס מכינה, מכיוון שהם לא עשו דבר כדי להרוויח את הגאולה שלהם. ייתכן שזה-שאיין-לנקוב-בשמו לא היה ראוי לניצחון, אבל אל תטעו, הוריתם היו ראויים להפסד."

קולו של המורה להתגוננות צלצל כברזל. "ודעו זאת: ההורים שלכם לא למדו דבר! האומה עודנה שבורה וחלשה! כמה עשורים חלפו מאז גרינדלוולד ואתם-יודעים-מי? אתם חושבים שאתם לא תראו את האיום הבא בחייתכם שלכם? האם אתם תחזרו אז על המשגים של הוריתם, כשראיתם היום את התוצאות מונחות לפניכם בבירור? מכיוון שאוכל לומר לכם מה הוריתם יעשו, כשיום האפלה יבוא! אוכל לומר לכם מה הלקח שלמדו! הם למדו להתחבא כמו פחדנים ולא לעשות דבר בעודם מחכים להארי פוטר שיציל אותם!"

בעיניו של המנהל דמבלדור היה מבט תוהה; ותלמידים אחרים בהו במורה להתגוננות בבלבול, כעס ותדהמה.

עיניו של פרופסור קווירל היו כעת קרות כמו קולו. "הקשיבו לי, והקשיבו היטב. זה-שאיין-לנקוב-בשמו רצה לשלוט במדינה הזו, להחזיק בה באחזתו האכזרית לנצח. אבל לפחות הוא רצה למשול במדינה חיה, ולא בערמת אפר! היו אדוני אופל שהיו משוגעים, שרצו להפוך את העולם ללא יותר מאשר מדורת קבורה ענקית! היו מלחמות בהן מדינה שלמה צעדה כנגד אחרת! ההורים שלכם כמעט הפסידו כנגד חצי מאה, שרצו לקחת את המדינה הזו בחיים! כמה מהר יותר היו נמחצים למול יריב עם מספרים גדולים מאלה, אויב שלא רצה דבר מלבד השמדתם? זאת אני חוזה: כשהאיום הבא יעלה, לוציוס מאלפוי יטען שעליכם לבוא בעקבותיו או למות, שתקוותכם היחידה היא לבטוח באכזריותו ובכוחו. ואם כי ייתכן שלוציוס מאלפוי עצמו יאמין בכך, יהיה זה שקר. מכיוון שכאשר אדון האופל נהרג, לוציוס מאלפוי לא איחד את אוכלי המוות. הם נפוצו ברגע, הם ברחו כמו כלבים מוכים ובגדו זה בזה! לוציוס מאלפוי אינו חזק מספיק כדי להיות אדון אמיתי, אפל או לא."

אגרופיו של דראקו מאלפוי היו קמוצים ולבנים, דמעות היו בעיניו, וזעם, ובושה בלתי נסבלת.

"לא," אמר פרופסור קווירל, "אינני חושב שיהיה זה לוציוס מאלפוי שיושיע אתכם. וכדי שלא תחשבו שאני מדבר בשבח עצמי, בקרוב יתברר מעבר לכל ספק שלא כך הדבר. לא אמליץ לכם המלצות, תלמידיי. אבל אומר רק שאם מדינה שלמה תמצא מנהיג חזק כמו אדון האופל, אבל אצילי וטהור, ותיקח את האות שלו; אז הם

יוכלו למחוץ כל אדון אופל משל היה חרק, וכל שאר עולם הקסם המפולג שלנו לא יוכל לעמוד בפניהם. ואם אויב גדול עוד יותר יקום כנגדנו במלחמת השמדה, אזי רק עולם קסם מאוחד יוכל לשרוד."

נשמעו השתנקויות, בעיקר מבני-מוגלגים; התלמידים בגלימות ירוקות השוליים נראו מבולבלים ותו לא. עכשיו היה זה הארי פוטר שקמץ את אגרופיו הלבנים; והרמיוני גריינג'ר עמדה לידו כועסת ומבוהלת.

המנהל קם מכסאו, פניו חמורות סבר כעת, עדיין לא אומר מילה; אבל הפקודה הייתה ברורה.

"לא אומר איזה איום יבוא," אמר פרופסור קווירל. "אבל לא תחיו את כל חייכם בשלום, לא אם ההיסטוריה של העולם מרמזת על עתידו. ואם תעשו בעתיד כפי שראיתם את שלושת הצבאות הללו עושים היום, אם לא תוכלו להשליך הצידה את המריבות הקטנוניות שלכם ותיקחו את האות של מנהיג יחיד, אזי אולי תיחלכו לכך שאדון האופל ימשול בכם, ותקללו את היום שבו נולד הארי פוטר –"

"מספיק!" הרעים אלבוס דמבלדור.

השתררה דממה.

פרופסור קווירל הפנה באיטיות את ראשו כדי להביט במקום בו עמד אלבוס דמבלדור במלוא זעמו הקסום; עיניהם נפגשו, ולחץ חסר קול לחץ על כל התלמידים, שהקשיבו בלי להעז לזוז.

"גם אתה הכזבת את המדינה הזו," אמר פרופסור קווירל. "ואתה מודע לסכנה בדיוק כמוני."

"נאומים כאלה אינם מיועדים לאוזני תלמידים," אמר דמבלדור, קולו מתגבר בצורה מסוכנת. "וגם לא לפיות מורים!"

פרופסור קווירל דיבר אז ביובש: "נאומים רבים נישאו לאוזני מבוגרים כשאדון האופל עלה. והמבוגרים מחאו כפיים והריעו, והלכו לביתם לאחר שנהנו מהבידור היומי שלהם. אבל אציית לך, המנהל, ולא אשא נאומים נוספים אם אינך אוהב אותם. הלקח שלי פשוט. אמשיך לא לעשות דבר בנוגע לבוגדים, ונראה מה תלמידים יכולים לעשות למען עצמם בקשר לזה, כשהם לא מחכים למורים שיצילו אותם."

ואז פרופסור קווירל פנה בחזרה אל התלמידים, פניו מעוותים בחיוך יבש שנראה כאילו הוא מפיג את הלחץ האיום כמו אל שנושף כדי לפזר עננים. "אבל בבקשה היו נחמדים לבוגדים שהיו עד עכשיו," אמר פרופסור קווירל. "הם בסך הכל ניסו ליהנות."

נשמע צחוק, אם כי הוא היה עצבני בתחילה, ואז נראה שהוא מתגבר, בעוד פרופסור קווירל עמד שם וחייך ביובש וחלק מהמתח השתחרר.

מוחו של דראקו עדיין היה שטוף באלפי שאלות ועננת אימה כאשר פרופסור קווירל התכונן לפתוח את המעטפות בהן השלושה רשמו את משאלותיהם.

מעולם לא עלתה בדראקו המחשבה שמוגלגים שמסוגלים להגיע לירח היוו איום גדול יותר מהדעיכה האיטית של הקוסמות, או שאביו הוכיח שהוא חלש מכדי לעצור אותם.

ואפילו מוזר יותר, המסקנה הברורה: פרופסור קווירל האמין שהארי מסוגל. המורה להתגוננות מפני כוחות האופל טען שלא המליץ שום המלצה, אבל הוא הזכיר את הארי פוטר שוב ושוב בנאומו; וכל האחרים בטח יחשבו כמו דראקו.

זה מגוחך. הילד שביסה כיסא מרופד בנצנצים וקרא לו כס מלכות... הילד שהתמודד מול סנייפ וניצח, לחש קול בוגדני, הילד הזה יכול לגדול לאדון חזק מספיק כדי למשול, חזק מספיק כדי להציל את כולנו... הארי גדל אצל מוגלגים! הוא היה בוצדם בעצמו לכל דבר ועניין, הוא לא יילחם כנגד המשפחה המאמצת שלו... הוא מכיר את האומנויות שלהם, את הסודות והשיטות שלהם; הוא יכול לקחת את כל המדע של המוגלגים ולהפנות אותו כנגדם, יחד עם הכוח שלנו כקוסמים.

אבל מה אם יסרב? מה אם הוא חלש מדי?

אז, לחש הקול הפנימי הזה, זה יהיה חייב להיות אתה, לא כך, דראקו מאלפוי?

ואז חודש השקט מצד הקהל, כשפרופסור קווירל פתח את המעטפה הראשונה.

"מר מאלפוי," אמר פרופסור קווירל. "המשאלה שלך היא... שבית סלית'רין יזכה בגביע הבתים."

שתיקה מבולבלת נשמעה מצד הקהל.

"כן, פרופסור," אמר דראקו בקול צלול, יודע שהוא מוגבר שוב. "אם לא תוכל לעשות זאת, אז משהו אחר בשביל סלית'רין –"

"לא אעניק נקודות בית בצורה לא הוגנת," אמר פרופסור קווירל. הוא טפח על לחי, שקוע במחשבה. "מה שהופך את המשאלה שלך לקשה מספיק כדי להיות מעניינת. האם תרצה לומר מדוע, מר מאלפוי?"

דראקו הסתובב מהמורה להתגוננות, צופה בקהל ממקומו על רקע הפלטינה והאזמרגדים. לא כל הסלית'רינים הריעו לצבא הדרקון, היו פלגי אנטי-מאלפוי שהביעו את חוסר שביעות הרצון שלהם בכך שתמכו בילד-שנשאר-בחיים, או אפילו בגריינג'ר; והפלגים הללו יתעודדו רבות ממה שעשה זאביני. הוא צריך להזכיר להם שסלית'רין זה מאלפוי ומאלפוי זה סלית'רין –

"לא," אמר דראקו. "הם סלית'רינים, הם יבינו."

נשמע צחוק מה מהקהל, במיוחד בסלית'רין, אפילו מחלק מהתלמידים שהיו קוראים לעצמם אנטי-מאלפוי רגע לפני כן.

חנופה היא דבר נפלא.

דראקו הסתובב חזרה להביט בפרופסור קווירל שוב, והופתע לראות הבעת מבוכה על פניה של גריינג'ר.

"ובעבור העלמה גריינג'ר..." אמר פרופסור קווירל. נשמע צליל מעטפה נקרעת. "משאלתך היא... שבית רייבנקלו יזכה בגביע הבתים?"

נשמע צחוק רב מצד הקהל, כולל גיחוך מדראקו. הוא לא חשב שגריינג'ר שיחקה במשחק הזה.

"טוב, אמ," אמרה גריינג'ר, נשמעת כאילו היא מועדת על נאום ששונן מראש, "התכוונתי לומר, ש..." היא לקחה נשימה עמוקה. "יש חיילים מכל הבתים בצבא שלי, ואני לא מתכוונת להעליב אף אחד מהם. אבל גם בית עדיין צריך להיחשב למשהו. זה עצוב שתלמידים מאותו בית מטילים קללות אחד על השני רק מפני שהם

בצבאות שונים. אנשים צריכים להיות מסוגלים לסמוך על מי שבבית שלהם. זו הסיבה שגודריק גריפינדור, סלזאר סלית'רין, רוונה רייבנקלו, והלגה הפלפאף יצרו את ארבעת הבתים של הוגוורטס מלכתחילה. אני הגנרלית של אור-שמש, אבל אפילו לפני זה, אני הרמיוני גריינג'ר מרייבנקלו, ואני גאה להיות חלק מבית בן שמונה מאות שנה."

"יפה אמרת, העלמה גריינג'ר!" אמר קולו המרעים של דמבלדור.

"מחשבה מעניינת, העלמה גריינג'ר," אמר פרופסור קווירל. "אבל ישנם זמנים בהם טוב לסלית'רין שיהיו לו חברים ברייבנקלו, או לגריפינדור שיהיו לו חברים בהפלפאף. וודאי יהיה זה טוב ביותר, אם תוכלי להסתמך על חברים בתוך ביתך, וגם על חברים בתוך צבאך?"

עיניה של הרמיוני הבזיקו לרגע לעבר התלמידים והמורים הצופים, והיא לא אמרה דבר.

פרופסור קווירל הנהן כאילו לעצמו, והוא פנה בחזרה אל דוכן הנואמים, והרים ופתח את המעטפה האחרונה. ליד דראקו, הארי פוטר נמלא מתח בגלוי כשהמורה להתגוננות שלף את נייר הקלף האחרון. "והמשאלה של מר פוטר היא –"

הייתה שתיקה כשפרופסור קווירל הביט בקלף.

ואז, בלי שום שינוי בהבעה על פניו של פרופסור קווירל, נייר הקלף פרץ בלהבות, ובער באש קצרה וחזקה שהותירה רק אבק שחור שהתפזר מידו.

"בבקשה הגבל את עצמך לאפשרי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, קולו יבש למדי.

השתררה שתיקה ארוכה; הארי, עומד לצד דראקו, נראה מזועזע למדי.

מה בשם מרלין הוא ביקש?

"אני בהחלט מקווה," אמר פרופסור קווירל, "שהכנת משאלה נוספת, למקרה שלא אוכל להגשים את זו."

שתיקה נוספת.

הארי נשם נשימה עמוקה. "לא הכנתי," הוא אמר, "אבל כבר חשבתי על עוד אחת." הארי פוטר פנה להביט בקהל, וקולו התייצב כשדיבר. "אנשים פוחדים מבוגדים בגלל הנזק שהבוגד עושה ישירות, החיילים שבהם הוא יורה או הסודות שהוא מגלה. אבל זו רק חלק מהסכנה. מה שאנשים עושים בגלל שהם מפחדים מבוגדים, גם לזה יש עלות. השתמשתי באסטרטגיה הזו היום נגד אור-שמש ודרקון. לא אמרתי לבוגדים שלי ליצור כמה שיותר נזק ישיר. אמרתי להם לפעול בצורה כזו שתיצור כמה שיותר חוסר-אמון ובלבול, ושתגרום לגנרלים לעשות את הדברים היקרים ביותר כדי לנסות למנוע מהם לעשות זאת שוב. כשישנם רק כמה בוגדים ומדינה שלמה שמתמודדת מולם, הגיוני לחשוב שמה שמעט בוגדים יעשו יזיק פחות ממה שמדינה שלמה תעשה כדי לעצור אותם, שהתרופה עלולה להיות גרועה מהמחלה –"

"מר פוטר," אמר המורה להתגוננות, קולו חד לפתע, "הלקח ההיסטורי הוא שאתה פשוט טועה! הדור של הורריך עשה מעט מדי כדי להתאחד, לא יותר מדי! כל המדינה הזו כמעט נפלה, מר פוטר, אם כי לא היית פה כדי לחזות בכך. אני מציע שתשאל את חבריך לחדר ברייבנקלו כמה מהם איבדו משפחה לאדון האופל. או, אם אתה נבון יותר, אל תשאל! האם יש לך משאלה לבקש, מר פוטר?"

"אם לא אכפת לך", אמר קולו השליו של אלבוס דמבלדור, "אני הייתי רוצה לשמוע את מה שיש לילד-שנשאר-בחיים להגיד. יש לו יותר ניסיון מלשנינו בהפסקת מלחמות."

כמה אנשים צחקו, אבל לא הרבה.

מבטו של הארי נח על דמבלדור לרגע, והוא נראה כאילו הוא חוכך בדעתו לרגע. "אני לא אומר שאתה טועה, פרופסור קווירל. במלחמה האחרונה אנשים לא שיתפו פעולה, ומדינה שלמה כמעט נפלה לכמה עשרות תוקפים, ואכן, זה היה פתטי. ואם נחזור על אותה הטעות, אז זה יהיה אפילו יותר פתטי. אבל אתה אף פעם לא נלחם באותה המלחמה פעמיים. והבעיה היא, שגם לאויב מותר להיות חכם. אם אתה מפולג אתה פגיע בדרך אחת; אבל כשאתה מנסה להתאחד, אתה ניצב מול סיכונים אחרים, ומחירים אחרים, והאויב ינסה לנצל גם אותם. אתה לא יכול להפסיק לחשוב ברמה אחת של המשחק."

"גם לפשטות יש יתרון רב, מר פוטר", אמר קולו היבש של המורה להתגוננות. "אני מקווה שלמדת היום משהו על הסכנות שבאסטרטגיות מורכבות יותר מלאחד את אנשיך ולתקוף את האויב שלך, ואם כל זה לא מתקשר למשאלה שלך בצורה כלשהי, אהיה מרוגז ביותר."

"כן", אמר הארי פוטר, "היה קשה למדי לחשוב על משאלה שתסמל את המחירים של אחדות. אבל הבעיה של לפעול כאיש אחד לא תקפה רק במלחמות, היא משהו שאנחנו צריכים לפתור כל חיינו, בכל יום. אם כולם משתפים פעולה על פי אותם חוקים, והחוקים טיפשיים, אז אם מישהו אחד מחליט לעשות דברים בדרך אחרת, הוא מפר את החוקים. אבל אם כולם מחליטים לעשות דברים בדרך אחרת, הם יכולים. זו בדיוק אותה בעיה, שכולם צריכים לפעול יחד. אבל בשביל האדם הראשון שמדבר, נראה כאילו הוא יוצא נגד כולם. ואם תחשוב שהדבר היחיד שחשוב הוא שאנשים יהיו מאוחדים, אז אף פעם לא תוכל לשנות את המשחק, לא משנה כמה מטופשים החוקים. אז המשאלה שלי, בכדי לסמל את מה שקורה כשאנשים מתאחדים בכיוון הלא נכון, היא שבהוגוורטס ישחקו קווידיץ' בלי הסניץ'."

"מה?" צרחו מאה קולות בקהל, והלסת של דראקו צנחה. "הסניץ' הורס את כל המשחק", אמר הארי פוטר. "מה שהשחקנים האחרים עושים נהיה לא רלוונטי. יהיה הרבה יותר הגיוני פשוט לקנות שעון. זה מסוג הדברים המטופשים להחריד שלא תשים לב אליהם רק מפני שגדלת איתם, שאנשים עושים רק מפני שכל האחרים עושים זאת –"

אבל בשלב הזה הקול של הארי פוטר לא נשמע, מכיוון שהמהומה החלה.

המהומה הסתיימה בערך חמש עשרה שניות מאוחר יותר, לאחר שעמוד עצום של אש התפוצץ מהמגדל הגבוה ביותר בהוגוורטס בליווי קול של מאה רעמים. דראקו לא ידע שדמבלדור יכול לעשות את זה.

התלמידים התיישבו שוב בזהירות רבה ובשקט רב.

פרופסור קווירל צחק בלי הפסקה. "כך יהא, מר פוטר. רצונך ייעשה." המורה להתגוננות עצר בכוונה. "כמוכן, הבטחתי מזימה מתוחכמת אחת. וזה כל מה ששלושתכם תקבלו."

דראקו חצי-ציפה למילים הללו מוקדם יותר, אבל הן עדיין היוו הלם; דראקו החליף מבטים מהירים עם גריינג'ר, הם היו בני הברית הברורים אבל המשאלות שלהם היו מנוגדות לגמרי –

"אתה מתכוון", אמר הארי פוטר, "ששלושתנו צריכים להסכים על משאלה אחת?"

"הו, זה יהיה הרבה יותר מדי לבקש מכם," אמר פרופסור קווירל. "לשלושתכם אין שום אויב משותף, נכון?"
ולרגע קצר אחד, כל כך מהר עד שדראקו חשב שייתכן שדמיין זאת, עיניו של המורה להתגוננות הבזיקו לכיוון דמבלדור.

"לא," אמר פרופסור קווירל, "אני מתכוון שאעניק שלוש משאלות במזימה אחת."

השתררה שתיקה מבולבלת.

"אתה לא יכול לעשות את זה," אמר הארי בקול שטוח ליד דראקו. "אפילו אני לא יכול לעשות את זה. שתיים מהמשאלות הללו לא תואמות הדדית. זה בלתי אפשרי לוגית –" ואז הארי קטע את עצמו.

"חסרות לך כמה שנים לפני שתוכל לומר לי מה איני יכול לעשות, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל בחיוך קל ויבש.

ואז המורה להתגוננות פנה בחזרה אל התלמידים הצופים. "בכנות, אין לי שום ביטחון ביכולת שלכם ללמוד את הלקח של היום. לכו הביתה, ותיהנו מהזמן שלכם עם משפחותיכם, או ממה שנשאר מהן, כל עוד הן חיות. המשפחה שלי מתה מזמן מידו של אדון האופל. אראה את כולכם כשיתחדשו הלימודים."

בדממת האלם שהשתררה בעקבות זאת, פרופסור קווירל כבר החל לרדת מהבמה. דראקו שמע את קולו של המורה להתגוננות אומר, בשקט וללא הגברה, "אבל איתך, מר פוטר, אדבר עכשיו."

פרק 35

בעיות תיאום, חלק ג'

הם הלכו למשרדו של המורה להתגוננות, ופרופסור קווירל חתם את הדלת לפני שנשען לאחור בכיסאו ודיבר.

קולו של המורה להתגוננות היה רגוע ביותר, וזה ערער את הארי יותר מאשר אם קווירל היה צועק.

"אני מנסה," אמר פרופסור קווירל בשקט, "לקחת בחשבון את העובדה שאתה צעיר. גם אני עצמי, באותו הגיל, הייתי שוטה למדי. אתה מדבר בסגנון של מבוגר ומתערב במשחקים של מבוגרים, ולפעמים אני שוכח שאתה רק מתערב. אני מקווה, מר פוטר, שההתערבות הילדותית שלך לא תהרוג אותך, תהרוס את המדינה שלך, ותגרום להפסד במלחמה הבאה."

הארי התקשה מאוד לשלוט בנשימתו. "פרופסור קווירל, אמרתי הרבה פחות ממה שרציתי לומר, אבל הייתי מוכרח לומר משהו. ההצעות שלך נשמעות מדאיגות ביותר באוזני כל מי שיש לו היכרות, ולו הקלושה ביותר, עם ההיסטוריה המוגלגית במאה האחרונה. הפאשיסטים האיטלקים, אנשים נבזיים למדי, קיבלו את השם שלהם מהפסקס, צרור מקלות שנקשרו יחד כדי לסמל את הרעיון שאחדות היא כוח –"

"אז הפאשיסטים האיטלקים הנבזיים האמינו שאחדות חזקה יותר מפילוג," אמר פרופסור קווירל. חדות החלה לזלוג לקולו. "אולי הם האמינו גם שהשמיים כחולים, ותמכו במדיניות של לא להפיל אבנים על הראש."

טיפשות הפוכה איננה חוכמה; האדם הטיפש בעולם עשוי לומר שהשמש זורחת, אבל זה לא יגרום לה להיכבות..." בסדר, אתה צודק, זה היה טיעון אד הומינֶם, זה לא שגוי בגלל שהפאשיסטים אמרו את זה. אבל פרופסור קווירל, אי אפשר שכולם במדינה יעטו אות של דיקטטור אחד! זו נקודת כשל אחת! תראה, אני אנסח זאת כך. נניח שהאויב פשוט מטיל אימפריו על מי ששולט באות –"

"לא כל כך קל להטיל אימפריו על קוסמים חזקים," אמר קווירל ביושב. "ואם אינך יכול למצוא מנהיג ראוי, גורלך נחרץ בכל מקרה. אבל קיימים מנהיגים ראויים; השאלה היא האם אנשים ילכו בעקבותיהם."

הארי פרע את שערו בתסכול. הוא רצה לבקש פסק-זמן ולהכריח את פרופסור קווירל לקרוא את עלייתו ונפילתו של הרייך השלישי ואז להתחיל את השיחה מחדש. "אני מניח שאין טעם לומר שדמוקרטיה היא שיטת ממשל טובה יותר מדיקטטורה –"

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. עיניו נעצמו לרגע, ואז נפקחו. "מר פוטר, האיוולת שבקווידיץ' ברורה לך מכיוון שלא הערצת את המשחק מילדותך. לו מעולם לא היית שומע על בחירות, מר פוטר, והיית פשוט רואה מה ישנו, מה שהיית רואה לא היה משמח אותך. הבט בשר הקסמים הנבחר שלנו. האם הוא החכם ביותר, החזק ביותר, הגדול ביותר באומה שלנו? לא; הוא שוטה השייך ללוציוס מאלפוי. קוסמים הלכו לקלפיות ובחרו בין קורנליוס פאדג' ובין טניה ליץ', שהתחרו בתחרות גדולה ומבדרת לאחר שהנביא היומי, השייך גם הוא ללוציוס מאלפוי, הכריע שהם המתמודדים הרציניים היחידים. איש לא יאמר בכנות שקורנליוס פאדג' נבחר כמנהיג הטוב ביותר שהמדינה שלנו יכולה להציע. אין זה שונה בעולם המוגלגים, ממה ששמעתי וראיתי; בעיתון המוגלגי האחרון שקראתי נכתב שהנשיא הקודם של ארצות הברית הוא שחקן קולנוע לשעבר. אם לא היית גדל עם בחירות, מר פוטר, הן היו נראות לך טיפשיות בבירור, כמו קווידיץ'."

הארי ישב שם בפה פעור, מתאמץ למצוא מילים. "המטרה בבחירות היא לא להפיק את המנהיג האחד הטוב ביותר, המטרה היא לשמור על הפוליטיקאים מפוחדים מספיק מהמצביעים כדי שלא יהפכו למושעים לחלוטין כמו שקורה לדיקטטורים בדרך כלל –"

"המלחמה האחרונה, מר פוטר, התנהלה בין אדון האופל לדמבלדור. ובעוד דמבלדור היה פגום כמנהיג שעמד להפסיד במלחמה, מגוחך לחשוב ששר קסמים כלשהו שניהן בתקופה ההיא היה יכול למלא את מקומו של דמבלדור! כוח זורם מקוסמים חזקים ומתומכיהם, לא מבחירות ומהשוטים שנבחרים. זה הלך מההיסטוריה הקרובה של בריטניה הקסומה; ואני בספק שהמלחמה הבאה תלמד אותך לקח שונה. אם תשרוד אותה, מר פוטר, מה שלא יקרה אלא אם תנטוש את אשליות הילדות הנלהבות שלך!"

"אם אתה חושב שאין סכנות בדרך הפעולה שאתה מקדם," אמר הארי, ולמרות הכל קולו נעשה חד, "אזי גם זו היא התלהבות ילדותית."

הארי הביט במבט קודר בעיניו של פרופסור קווירל, שהשיב לו מבט מבלי למצמץ.

"בסכנות שכאלה," אמר פרופסור קווירל בקור, "יש לדון במשרדים כמו זה, ולא בנאומים. השוטים שבחרו בקורנליוס פאדג' אינם מעוניינים בסיבוכים ובהירות. הצג בפניהם דבר מה מורכב יותר מקריאת עידוד, ותתמודד במלחמה שלך לבד. זו, מר פוטר, הייתה השגיאה הילדותית שלך, שדראקו מאלפוי לא היה עושה גם בגיל שמונה. גם לך אמור להיות ברור שהיית צריך לשתוק, ולהתייעץ עימי קודם, ולא לחלוק את דאגותיך עם הקהל!"

"אינני חבר של אלבוס דמבלדור," אמר הארי, הקור בקולו תואם לזה של פרופסור קווירל. "אבל הוא לא ילד, ולא נראה שהוא חושב שהדאגות שלי ילדותיות, או שמוטב היה לו הייתי מחכה לומר אותן."

"הו," אמר פרופסור קווירל, "אז אתה מקבל את ההנחיות שלך מהמנהל עכשיו, מה?" וקם מכיסאו.

כשבלייז פנה מעבר לפינה בדרכו למשרד, הוא ראה שפרופסור קווירל כבר נשען על הקיר.

"בלייז זאביני," אמר המורה להתגוננות, מתיישר; עיניו היו קבועות בפרצופו כמו אבנים כהות, וקולו שלח צמרמורת פחד בגבו של בלייז.

הוא לא יכול לעשות לי כלום, אני פשוט צריך לזכור זאת –

"אני מאמין," אמר פרופסור קווירל, בקול קר וצלול, "שכבר ניחשתי את שמו של המעסיק שלך. אבל ברצוני לשמוע זאת משפתיך שלך, ואמור לי את המחיר שקנה אותך."

בלייז ידע שהוא מזיע מתחת לגלימותיו, ושהלחות כבר נגלית על מצחו. "קיבלתי את ההזדמנות להראות שאני טוב יותר משלושת הגנרלים, וניצלתי אותה. הרבה אנשים שונאים אותי עכשיו, אבל יש לא מעט סליט'רינים שיאהבו אותי בגלל זה. מה גורם לך לחשוב שאני –"

"לא אתה הגית את תוכנית הקרב היום, זאביני. אמור לי מי כן."

בלייז בלע את רוקו בקושי. "ובכן... כלומר, במקרה הזה... אז אתה כבר יודע מי, נכון? היחיד שמשוגע מספיק הוא דמבלדור. והוא יגן עליי אם תנסה לעשות משהו."

"אכן. אמור לי באיזה מחיר." עיניו של המורה להתגוננות נותרו קשות.

"בת-הדודה שלי קימברלי," אמר בלייז, בולע שוב ומנסה לשלוט בקולו. "היא אמתית, ובאמת מתעללים בה, פוטר בדק את זה, הוא לא טיפש. אלא שדמבלדור אמר שהוא דחף את הבריונים לעשות את זה, רק לשם התכנית, ושאם אני אעבוד בשבילו היא תהיה בסדר אחר כך, אבל אם כן אלך עם פוטר, קימברלי יכולה להסתבך בעוד צרות!"

פרופסור קווירל שתק לזמן מה.

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל, קולו מתון הרבה יותר בעת. "מר זאביני, במקרה ודבר כזה יקרה שוב, אתה רשאי לפנות אליי ישירות. יש לי דרכים משלי להגן על ידידיי. וכעת, שאלה אחרונה: אפילו עם כל הכוח שלקחת לידיך, לגרום לתיקו זה קשה. האם דמבלדור הנחה אותך מי צריך לנצח במקרה וזה לא יתאפשר?"

"אור-שמש," אמר בלייז.

פרופסור קווירל הנהן. "כפי שחשבתי." המורה להתגוננות נאנח. "בהמשך הקריירה שלך, מר זאביני, אני לא ממליץ שתנסה מזימות מורכבות כל כך. הן נוטות להיכשל."

"אמ, אמרתי את זה למנהל, למעשה," אמר בלייז, "והוא אמר שזו הסיבה שחשוב לנהל יותר ממזימה אחת בכל רגע נתון."

פרופסור קווירל העביר את ידו בעייפות על מצחו. "פלא שאדון האופל לא השתגע מכך שנאלץ להילחם בו. אתה רשאי להמשיך לפגישתך עם המנהל, מר זאביני. לא אומר דבר על כך, אבל אם המנהל יגלה בדרך כלשהי שדיברנו, זכור את הצעתי הפתוחה להעניק לך כל הגנה שאוכל. אתה משוחרר."

בלייז לא חיכה למילה נוספת, פשוט הסתובב וברח.

פרופסור קווירל המתין זמן מה, ואז אמר, "קדימה, מר פוטר."

הארי הסיר מעל ראשו את גלימת ההיעלמות והכניס אותה לנרתיקו. הוא רעד בכזה זעם שבקושי הצליח לדבר. "הוא מה? הוא עשה מה?"

"היה עליך להסיק זאת בעצמך, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל ברוגע. "עליך ללמוד לטשטש את ראייתך כך שתוכל לראות את היער מעבר לעצים. כל מי שהיה שומע את הסיפורים עליך, ולא היה יודע שאתה הילד-שנשאר-בחיים המסתורי, היה מסיק שברשותך גלימת היעלמות. קח צעד לאחור מהאירועים הללו, טשטש את הפרטים, ומה אנו רואים? ישנה יריבות גדולה בין התלמידים, והתחרות שלהם הסתיימה בתיקו מושלם. דבר כזה קורה רק בסיפורים, מר פוטר, ויש אדם אחד בבית הספר הזה שחושב בסיפורים. ישנה מזימה מוזרה ומורכבת, שהיית צריך להבין שאיננה אופיינית לסלית'רין הצעיר שניצב מולך. אבל ישנו אדם בבית הספר הזה שמתעסק במזימות כה מורכבות, ושמו איננו זאביני. ואכן הזהרתי אותך שישנו סוכן מרובע; ידעת שזאביני הוא לפחות סוכן משולש, והיית צריך לנחש שיש סיכוי גבוה שזה הוא. לא, לא אכריז על ביטול הקרב; שלושתכם נכשלתם במבחן, והפסדתם לאויב המשותף שלכם."

להארי לא היה אכפת ממבחנים בשלב זה. "דמבלדור סחט את זאביני בכך שאיים על בת-הדודה שלו? רק כדי לגרום לזה שהקרב יסתיים בתיקו? למה?"

פרופסור קווירל צחק צחוק חסר שמחה. "אולי המנהל חשב שהיריבות טובה לגיבור המחמד שלו ורצה שתמשיך. למען טובת הכלל, אתה מבין. או שאולי הוא היה פשוט מטורף. אתה מבין, מר פוטר, כולם יודעים שהטירוף של דמבלדור הוא מסכה, שהוא שפוי שמעמיד פני מטורף. הם משבחים את עצמם על התובנה החכמה הזו, וביודעם את ההסבר הסודי, הם מפסיקים לחפש. לא עולה בדעתם שיכולה להיות מסכה מתחת למסכה, שניתן להיות מטורף שמעמיד פני שפוי שמעמיד פני מטורף. וחוששני, מר פוטר, שיש לי עסקים דחופים במקום אחר, ועליי לעזוב; אבל אייעץ לך מכל הלב שלא לקבל את ההנחיות שלך מאלבוס דמבלדור כשאתה נלחם במלחמה. עד שניפגש, מר פוטר."

המורה להתגוננות היטה את ראשו באירוניה קלה, ואז צעד באותו כיוון שאליו ברח זאביני, בעוד הארי עמד בהלם פעור-פה.

אחרית דבר, הארי פוטר:

הארי צעד לאיטו לכיוון מעונות רייבנקלו, עיניו עיוורות לקירות, לציורים, ולתלמידים האחרים; הוא עלה במדרגות וירד ברמפות בלי להאט, להאיץ, או לשים לב איפה הוא צועד.

לקח לו יותר מדקה לאחר עזיבתו של פרופסור קווירל להבין שהמקור היחיד שלו למידע על מעורבותו של דמבלדור היה א. בלייז זאביני, שאם יאמין לו שוב הוא יהיה אידיוט מושלם, ו-ב. פרופסור קווירל, שבקלות היה יכול לזייף מזימה בסגנון של דמבלדור, וגם עשוי לחשוב שקצת יריבות בין תלמידים זה דבר טוב; וגם מי שהיה, אם תיקח צעד לאחור ותטשטש את הפרטים, האדם שהציע להפוך את המדינה לדיקטטורה קסומה.

וייתכן גם שדמבלדור באמת עמד מאחורי זאביני, ושפרופסור קווירל באמת מנסה להילחם באות האפל באות מנגד, ולמנוע חזרה של תפקוד שראה כעלוב. מנסה לוודא שהארי לא ייאלץ להילחם באדון האופל לבדו, בעוד כל השאר מתחבאים, מפוחדים, מנסים להימלט מקו האש, מחכים להארי שיציל אותם.

אבל האמת הייתה...

ובכן...

הארי היה סוג של בסדר עם זה.

זה היה, הוא ידע, מסוג הדברים שאמורים לגרום לגיבורים להיות מרירים וכועסים.

לעזאזל עם זה. הארי היה מאוד בעד עם זה שכולם ישארו מחוץ לטווח הסכנה בזמן שהילד-שנשאר-בחיים יביס את אדון האופל בעצמו, פלוס מינוס כמה תומכים. אם העימות הבא עם אדון האופל יגיע למצב של מלחמת קוסמים שנייה שתהרוג הרבה אנשים ותסבך מדינה שלמה, אזי זה אומר שהארי כבר נכשל.

ואם אחר כך תפרוץ מלחמה בין קוסמים ומוגלים, לא משנה מי ינצח, הארי כבר ייכשל בכך שנתן למצב להגיע לידי כך. וחופף מזה, מי אמר שלא תהיה אינטגרציה חלקה בין החברות כשהסודיות תתפוגג, כפי שחייב לקרות בסופו של דבר? (אם כי הארי יכול היה לשמוע בתודעתו את קולו היבש של פרופסור קווירל ששאל אותו האם הוא שוטה, ואמר את כל הדברים המתבקשים...) ואם קוסמים ומוגלים לא יוכלו לחיות בשלום, אז הארי ישלב קסם ומדע וימצא דרך לפנות את כל הקוסמים למאדים או משהו, במקום לתת למלחמה לפרוץ.

כי אם המצב באמת יגיע למלחמת השמדה...

זה היה הדבר שפרופסור קווירל לא הבין, השאלה החשובה ששכח לשאול את הגנרל הצעיר שלו.

הסיבה האמיתית שהארי לא התכוון לתת למישהו לשכנע אותו לתמוך באות אור, ולא משנה כמה זה יעזור לו בקרב שלו נגד אדון האופל.

אדון אופל אחד וחמישים תומכים עם אות סכנה היוו סכנה לכל בריטניה הקסומה.

אם כל בריטניה תסמן את עצמה באות של מנהיג חזק, היא תהווה סכנה לכל עולם הקסם.

ואם כל עולם הקוסמים יסמן את עצמו באות יחיד, הם יהוו סכנה לשאר האנושות.

איש לא ידע כמה קוסמים יש בעולם. הוא עשה כמה הערכות עם הרמיוני והגיע למספרים באזור המיליון.

אבל ישנם שישה מיליארד מוגלגים.

אם זה יגיע למלחמה סופית...

פרופסור קווירל שכח לשאול את הארי על איזה צד הוא יגן.

ציוויליזציה מדעית, שולחת ידיה החוצה, מביטה מעלה, יודעת שגורלה לתפוס בכוכבים.

וציוויליזציה קסומה, דועכת לאיטה בעוד ידע אובד, עדיין נשלטת על ידי אצולה שלא ממש מחשיבה מוגלגים כבני אדם.

הייתה זו הרגשה עצובה נורא, אבל לא היה בה שמץ של היסוס.

אחרית דבר, בלייז זאבני:

בלייז הילך במסדרונות הוגוורטס באיטיות זהירה ומאולצת, ליבו פועם בפראות בעודו מנסה להירגע –

”אהם, לחש קול יבש מגומחה אפלולית.

בלייז קפץ, אבל הוא לא צרח.

הוא הסתובב באיטיות.

בפינה הקטנה והאפלולית הייתה גלימה שחורה כה גדולה ומנופחת עד שלא היה ניתן להבחין האם הדמות שתחתיה היא גבר או אישה, ומעל הגלימה כובע שחור רחב שוליים, וערפילים שחורים התאספו מתחתיו והסתירו את הפנים של מי או מה שהיה שם.

”דווח, לחש מר גלימה וכובע.

”אמרתי בדיוק את מה שאמרת לי, אמר בלייז. קולו היה רגוע יותר כעת, כשלא שיקר. ”ופרופסור קווירל הגיב בדיוק איך שציפית.”

הכובע השחור הרחב נטה והתיישר, כאילו הראש שמתחתיו הנהן. ”מצוין, אמרה הלחישה הבלתי מזוהה. ”הפרס שהבטחתי לך כבר נמצא בדרכו בינשוף לאימך.”

בלייז היסס, אבל הסקרנות שלו אכלה אותו חי. "אני יכול לשאול למה אתה רוצה לעורר צרות בין פרופסור קווירל ודמבלדור?" למנהל לא היה שום קשר לבריונים מגריפינדור ככל שבלייז ידע, ובנוסף לעזרה לקימברלי, המנהל הציע לגרום לפרופסור בינס לתת לו ציונים מעולים בתולדות הקסם גם אם יגיש קלפים ריקים כשיעורי בית, אם כי הוא עדיין יצטרך להיות בכיתה ולהעמיד פנים שהוא מגיש אותם. למעשה בלייז היה בוגד בכל שלושת הגנרלים בחינם, בלי קשר לבת דודתו, אבל הוא לא ראה שום סיבה לומר זאת.

הכובע השחור הרחב נטה לצד אחד, כאילו כדי להעביר מבט בוחן. "אמור לי, בלייז ידידי, האם עלה בדעתך שסופם של אלו שבוגדים כל כך הרבה פעמים נוטה להיות מר?"

"לא", אמר בלייז, מביט ישירות אל הערפילים השחורים שתחת הכובע. "כולם יודעים ששום דבר באמת רע לא קורה לתלמידים בהוגוורטס."

מר גלימה וכובע גיחך בלחישה. "אכן", אמרה הלחישה. "כשהרצח של תלמידה אחת לפני חמישה עשורים הוא היוצא מן הכלל שמוכיח את הכלל, מכיוון שסלזאר סלית'רין שמר את המפלצת שלו בלחשים עתיקים ברמה גבוהה יותר משל המנהל עצמו."

בלייז בהה בערפילים השחורים, מתחיל להרגיש אי נוחות. אבל רק מורה בהוגוורטס יכול לעשות לו משהו רציני בלי להפעיל את האזעקות. קווירל וסנייפ היו המורים היחידים שיעשו משהו כזה, ולקווירל לא יהיה מניע לרמות את עצמו, וסנייפ לא יפגע באחד מהסלית'רנים שלו... נכון?

"לא", בלייז ידידי, "לחשו הערפילים השחורים, "רק רציתי לייעץ לך לעולם לא לעשות דבר כזה בחיך הבוגרים. כל כך הרבה בגידות בוודאי יובילו לנקמה אחת לפחות."

"אימא שלי מעולם לא חוותה נקמות", אמר בלייז בגאווה. "אפילו שהיא התחתנה עם שבעה בעלים שונים וכל אחד מהם מת במסתוריות והותיר לה הרבה כסף."

"באמת?" אמרה הלחישה. "איך היא שכנעה את השביעי להינשא לה אחרי ששמע מה קרה לששת הראשונים?"

"שאלתי את אימא", אמר בלייז, "והיא אמרה שאני לא יכול לדעת עד שאהיה מבוגר מספיק, ושאלתי אותה כמה מבוגר זה מבוגר מספיק, והיא אמרה, מבוגר יותר ממנה."

שוב נשמע גיחוך בלחישה. "ובכן, בלייז ידידי, ברכותיי על שהלכת בדרכה של אמך. לך, ואם לא תאמר דבר על כך, לא ניפגש שוב."

בלייז נסוג באי נוחות, מרגיש רתיעה מוזרה להפנות את גבו.

הכובע נטה. "הו, באמת, סלית'רין קטן. לו באמת היית שקול להארי פוטר או לדראקו מאלפוי היית מבין כבר שהאיומים המרומזים שלי נועדו רק לוודא את שתיתקך בפני אלבוס. לו התכוונתי להרע לך, לא הייתי רומז; לו הייתי שותק, אז היית צריך לדאוג."

בלייז התיישר, נעלב מעט, והנהן לעבר מר גלימה וכובע; ואז הסתובב בהחלטיות וצעד לעבר הפגישה שלו עם המנהל.

הוא קיווה בכל מאודו שמישהו אחר יופיע וייתן לו הזדמנות למכור את מר גלימה וכובע.

אבל מצד שני, אמו לא בגדה בשבעה בעלים שונים באותו הזמן. וכשמסתכלים על זה בדרך הזו, הוא עדיין עושה את זה יותר טוב ממנה.

ובלייז זאביני המשיך ללכת לכיוון משרד המנהל, מחייך, מרוצה מכך שהוא סוכן מחומש –

לרגע הילד מעד, ואז התיישר, מנער את תחושת הבלבול המוזרה.

ובלייז זאביני המשיך ללכת לכיוון משרד המנהל, מחייך, מרוצה מכך שהוא סוכן מרובע.

אחרית דבר, הרמיוני גריינג'ר:

השליח לא ניגש אליה עד שהייתה לבדה.

הרמיוני בדיוק עזבה את שירותי הבנות, שם נהגה להתחבא לפעמים כדי לחשוב, וחתולה זוהרת קפצה משום מקום ואמרה, "העלמה גריינג'ר?"

היא צווחה צווחה קטנה לפני שהבינה שהחתולה דיברה בקולה של פרופסור מקגונגל.

אפילו לפני כן היא לא פחדה, רק הופתעה; החתולה הייתה זוהרת, בהירה ויפיפייה, מאירה באור לבן כסוף כמו אור שמש בצבע ירח, והיא לא יכלה אפילו לדמיין שהיא מפחידה.

"מה את?" שאלה הרמיוני.

"זוהי הודעה מפרופסור מקגונגל", אמרה החתולה, עדיין בקולה של פרופסור מקגונגל. "האם תוכלי להגיע למשרדי בלי לספר על כך לאיש?"

"אגיע מייד", אמרה הרמיוני, עדיין מופתעת, והחתולה זינקה ונעלמה; אלא שהיא לא נעלמה, היא נעה הרחק איכשהו; או שזה היה מה שהתודעה שלה אמרה, אף על פי שהעיניים שלה כרגע ראו אותה נעלמת.

עד שהרמיוני הגיעה למשרד של המורה האהובה עליה, תודעתה הייתה מלאה בהשערות. האם משהו לא בסדר עם הציונים שלה בשינוי-צורה? אבל אם כן, למה שפרופסור מקגונגל תגיד לה לא לספר זאת לאיש? זה בטח קשור לאימונים של הארי בשינוי-צורה חלקי...

פניה של פרופסור מקגונגל נראו מודאגות, לא חמורות, כשהרמיוני התיישבה לפני השולחן מנסה לשלוט בעיניה שלא יפנו אל התאים שהכילו את שיעורי הבית של פרופסור מקגונגל, היא תמיד תהתה איזו מין עבודה מבוגרים צריכים לעשות כדי לשמור על בית הספר מתפקד והאם הם יכולים להיעזר בה איכשהו...

"העלמה גריינג'ר", אמר פרופסור מקגונגל, "תני לי להתחיל ולומר שאני כבר יודעת שהמנהל ביקש ממך לבקש את המשאלה הזו –"

"הוא גילה לך?" פלטה הרמיוני בתדהמה. המנהל אמר שאף אחד אחר לא אמור לדעת!

פרופסור מקגונגל עצרה, הביטה בהרמיוני וגיחכה גיחוך קטן ועצוב. "טוב לדעת שמר פוטר לא השחית אותך יותר מדי. העלמה גריינג'ר, את לא אמורה להודות במשהו רק מפני שאני אומרת שאני יודעת. לענייננו, המנהל לא גילה לי, אני פשוט מכירה אותו טוב מדי."

הרמיוני הסמיקה בפראות כעת.

"זה בסדר, העלמה גריינג'ר!" אמרה פרופסור מקגונגל במהירות. "את בשנתך הראשונה ברייבנקלו, איש לא מצפה ממך להיות סלית'רינית."

זה ממש צרב.

"בסדר", אמרה הרמיוני בחומציות מה, "אני אלך לבקש מהארי פוטר שיעורים בסלית'ריניות, אם כן."

"זה לא מה שהתכוונתי..." אמרה פרופסור מקגונגל, וקולה גווע. "העלמה גריינג'ר, אני מודאגת מכך מכיוון שילדות צעירות מרייבנקלו לא אמורות להיות סלית'ריניות! אם המנהל מבקש ממך להיות מעורבת במשהו שאת לא מרגישה בנוח לגביו, העלמה גריינג'ר, זה באמת בסדר לומר לא. ואם את מרגישה תחת לחץ, בבקשה אמרי למנהל שאת רוצה שאהיה נוכחת, או שאת רוצה לשאול אותי קודם."

עיניה של הרמיוני היו פעורות לרווחה. "המנהל עושה דברים שהם לא בסדר?"

פרופסור מקגונגל נראתה עצובה קלות. "לא בכוונה, העלמה גריינג'ר, אבל אני חושבת... ובכן, כנראה זה נכון שלפעמים המנהל מתקשה לזכור איך זה להיות ילד. אפילו כשהוא היה ילד, אני בטוחה שהוא היה מבריק, וחזק במוחו וליבו, עם מספיק אומץ לשלושה גריפינדורים. לפעמים המנהל מבקש יותר מדי מתלמידיו הצעירים, העלמה גריינג'ר, או שהוא לא נזהר מספיק לא לפגוע בהם. הוא אדם טוב, אבל לפעמים המזימות שלו יכולות להגיע רחוק מדי."

"אבל זה טוב שתלמידים יהיו חזקים ואמיצים", אמרה הרמיוני. "זו הסיבה שהצעת לי גריפינדור, לא?"

פרופסור מקגונגל חייכה ביובש. "אולי סתם הייתי אנוכית, ורציתי אותך לבית שלי. האם מצנפת המיון הציעה לך – לא, לא הייתי צריכה לשאול."

"היא אמרה לי שאני יכולה ללכת לכל בית חוץ מסלית'רין", אמרה הרמיוני. היא כמעט שאלה למה היא לא טובה מספיק לסלית'רין, לפני שהצליחה להשתלט על עצמה... "אז יש לי אומץ, פרופסור!"

פרופסור מקגונגל נשענה קדימה מעל שולחנה. הדאגה ניכרה בבירור רב יותר על פניה. "העלמה גריינג'ר, אין זו שאלה של אומץ, אלא של מה בריא לילדות צעירות! המנהל שואב אותך אל המזימות שלו, הארי פוטר נותן לך סודות לשמירה, ועכשיו את עושה בריתות עם דראקו מאלפוי! והבטחתי לאמך שתהיי בטוחה בהוגוורטס!"

הרמיוני לא ידעה מה לענות לכל זה. אבל עלתה בה המחשבה שפרופסור מקגונגל אולי לא הייתה מזהירה אותה לו הייתה ילד בגריפינדור במקום ילדה ברייבנקלו וזה היה, ובכן... "אני אנסה להיות טובה", היא אמרה, "ולא אתן לאף אחד לשכנע אותי אחרת."

פרופסור מקגונגל לחצה על עיניה בכפות ידיה. כשהסירה אותם, פניה מלאות הקמטים נראו זקנות מאוד. "כן", היא אמרה בלחישה, "היית יכולה להצליח מאוד בבית שלי. שמרי על עצמך, העלמה גריינג'ר, והיזהרי. ואם תרגישי דאגה או אי נוחות בנוגע למשהו, אנא גשי אליי מיד. לא אעכב אותך עוד."

אחרית דבר, דראקו מאלפוי:

איש מהם לא רצה לעשות משהו מסובך בשבת הזו, לא אחרי שנלחמו בקרב לפני כן. אז דראקו פשוט ישב בכיתה ריקה וניסה לקרוא בספר ששמו *חושבים פיזיקה*. זה היה אחד הדברים המרתקים ביותר שדראקו קרא

בחיי, לפחות החלקים שהצליח להבין, לפחות כשהאידיש הארוך שסירב לתת לספרים שלו לצאת משדה הראייה שלו הצליח לסתום את הפה ולתת לדראקו להתרכז –

"הרמיוני גריינג'ר היא בוצדאאמייית", זימר הארי פוטר ממקום מושבו ליד שולחן קרוב, שם קרא ספר משלו, מתקדם בהרבה.

"אני יודע מה אתה מנסה לעשות", אמר דראקו ברוגע מבלי להרים את עיניו מהדפים. "זה לא הולך לעבוד. אנחנו עדיין מאחדים כוחות ומוחצים אותך."

"מאאלפוי עובד עם בוצדאאמייית, מה החבריים של אבא שלך יחשבו –"

"הם יחשבו שלא קל כל כך לתמרן את המאלפויים כמו שאתה מאמין, פוטר!"

המורה להתגוננות משוגע יותר מדמבלדור, שום מושיע עתידי של העולם לא יכול להיות עד כדי כך ילדותי או לא הולם בשום גיל.

"היי, דראקו, אתה יודע מה ממש יבאס? אתה יודע שלהרמיוני גריינג'ר יש שני עותקים של האלל הקסום, בדיוק כמוך ובדיוק כמוני, אבל כל הילדים מהכיתה שלך בסלית'רין לא יודעים ולקח אסור להסביררר –"

אצבעותיו של דראקו הלבנו באחיזתן את הספר. לא ייתכן שלתת לאנשים לירוק עליך ולהכות אותך דורש כזו שליטה עצמית, ואם הוא לא יחזיר להארי בקרוב הוא עומד לעשות משהו מפליל –

"אז מה אתה ביקשת במשאלה הראשונה?" שאל דראקו.

הארי לא אמר כלום, אז דראקו הרים את מבטו מהספר, והרגיש צביטה של סיפוק זדוני מהמבט העצוב על פניו של הארי.

"אמ", אמר הארי. "הרבה אנשים שאלו אותי את זה, אבל אני לא חושב שפרופסור קווירל היה רוצה שאדבר על זה."

דראקו עטה הבעה רצינית על פניו. "אתה יכול לדבר על זה איתי. זה בטח לא חשוב בהשוואה לכל הסודות האחרים שסיפרת לי, ובשביל מה יש חברים?" "זה נכון, אני חבר שלך, תרגיש אשמה!"

"זה לא באמת עד כדי כך מעניין", אמר הארי בקלילות מלאכותית בבירור. "פשוט, הלואי שפרופסור קווירל ילמד קסם קרבי שוב בשנה הבאה."

הארי נאנח, והביט מטה שוב אל הספר שלו.

ואחרי כמה שניות נוספות, הוא אמר "אבא שלך בטח יכעס עליך לא מעט בחג המולד הזה, אבל אם תבטיח לו שתבגוד בילדה הבוצדמית ותשמיד את הצבא שלה, הכל יחזור להיות כמו שהיה, ועדיין תקבל את מתנות חג המולד שלך."

אולי אם הוא וגריינג'ר יבקשו בנימוס רב מפרופסור קווירל, וישקיעו חלק מנקודות הקווירל שלהם, הם יוכלו לעשות לגנרל הכאוס משהו מעניין יותר מאשר להרדים אותו.

פרק 36

הפרשי מעמדות

חוסר התמצאות מוחלט, כך הרגיש המעבר מרציף תשע ושלושה-רבעים לשאר כדור הארץ, העולם שהארי חשב פעם שהוא העולם האמיתי היחיד. אנשים לבושים בחולצות ומכנסיים רגילים, במקום בגלימות מכובדות יותר של קוסמים ומכשפות. פיסות אשפה מפוזרות פה ושם ליד ספסלים. ריח נשכח של אדי דלק, טרי וחד באוויר. האווירה של תחנת הרכבת קינגס קרוס, פחות מוארת ועליזה מזו של הוגוורטס או סמטת דיאגון; האנשים נראו קטנים יותר, מפוחדים יותר, וסביר שהיו מחליפים בשמחה את הבעיות שלהם בקוסם אפל להילחם בו. הארי רצה להטיל התקרצף על הלכלוך, ואוורטו על הזבל, ולחש בועית-קסדה כדי שלא יצטרך לנשום את האוויר, אם היה מכיר את הלחש. אבל אסור לו להשתמש בשרביט שלו במקום כזה...

זו התחושה, חשב הארי, שמרגיש מי שעובר ממדינת עולם ראשון למדינת עולם שלישי.

אלא שהיה זה עולם האפס שהארי עזב, עולם הקוסמים, של לחשי ניקוי וגמדוני בית; עולם שבו עם לחשי מרפאים והקסם שלך עצמך, תוכל להגיע לגיל מאה שבעים לפני שהזקנה תקפוץ עליך.

ולונדון הלא-קסומה, כדור הארץ המוגלגי, המקום אליו הארי חזר זמנית. פה אביו ואימו יבלו את שארית חייהם, אלא אם הטכנולוגיה תדלג מעל איכות החיים של קוסמים, או שמשוהו עמוק יותר בעולם ישתנה.

אפילו בלי לחשוב על כך, ראשו של הארי הסתובב ועיניו קפצו מאחוריו להסתכל על תיבת העץ שדידתה אחריו, בלתי נראית למוגלגים, זרועות התמנון המטופרות מספקות אישור מהיר שאכן, הוא לא פשוט דמיין את הכל...

והייתה סיבה נוספת לתחושת המחנק בחזהו.

ההורים שלו לא ידעו.

הם לא ידעו כלום.

הם לא ידעו...

"הארי?" קראה אישה בלונדינית ורזה, שיערה החלק והמושלם גרם לה להראות צעירה בהרבה משלושים ושלוש שנותיה; והארי הבין בהפתעה שזה באמת קסם, הוא לא הכיר את הסימנים קודם אבל הוא זיהה אותם עכשיו. ויהא אשר יהא השיקוי ששרד כל כך הרבה זמן, הוא בטח היה מסוכן מאוד, מכיוון שרוב המכשפות לא עשו זאת לעצמן. הן לא היו עד כדי כך נואשות...

דמעות החלו להיקוות בעיניו של הארי.

"הארי?" קרא גבר מבוגר יותר עם כרס קטנה, לבוש בחוסר תשומת לב אקדמי באפודה שחורה מעל חולצה בצבע אפור-ירוק כהה, מישוהו שתמיד יהיה פרופסור בכל מקום שאליו יגיע, שללא ספק היה יכול להיות אחד הקוסמים המבריקים בדורו, אם היה נולד עם שני עותקים מהגן הזה, במקום אפס...

הארי הרים את ידו ונופף לעברם. הוא לא דיבר. הוא לא היה מסוגל לדבר.

הם צעדו לעברו, לא רצים, בהליכה מכובדת ומדודה; זה היה הקצב שבו הלך מייקל וורס-אוואנס, וגברת פטוניה אוואנס-וורס לא עמדה ללכת מהר יותר ממנו.

החיוך על פניו של אביו לא היה רחב במיוחד, אבל אביו מעולם לא היה טיפוס של חיוכים רחבים; הוא היה רחב יותר משהארי ראה אי פעם, רחב יותר ממה שהיה כשהגיע מענק מחקר חדש, או כשאחד מתלמידיו קיבל משרה, ואי אפשר לבקש חיוך רחב יותר מזה.

אימא מצמצה בחוזקה וניסתה לחייך, אבל לא הצליחה במיוחד.

"אז!" אמר אביו כשהגיע. "גילית כבר תגליות מהפכניות?"

כמובן שאבא חשב שהוא מתלוצץ.

זה לא כאב כל כך שההורים שלו לא האמינו בו כשאף אחד אחר לא האמין בו, כשהארי לא ידע איך זה מרגיש כשלוקים אותך ברצינות אנשים כמו המנהל דמבלדור ופרופסור קווירל.

ואז הבין הארי שהילד-שנשאר-בחיים התקיים אך ורק בבריטניה הקסומה, שאין אדם כזה בלונדון המוגלגית, רק ילד בן אחת עשרה חמוד שחוזר הביתה לחג המולד.

"סלחו לי," אמר הארי, קולו רועד, "אני עומד לפרוץ בבכי עכשיו, זה לא אומר שקרה משהו לא בסדר בבית הספר."

הארי התחיל לנוע קדימה, ואז נעצר, קרוע בין לחבק את אביו ולחבק את אימו, הוא לא רצה שמישהו ייעלב או ירגיש שהארי אהב אותו יותר מאשר את השני -

"אתה," אמר אביו, "ילד מגוחך ביותר, מר וורס," ותפס את הארי בכתפיו בעדינות ודחף אותו לזרועותיה של אימו, שכרעה על ברכיה, דמעות כבר זולגות על לחייה.

"שלום, אימא," אמר הארי בקול רועד, "חזרתי." והוא חיבק אותה, בינות לצלילים המכניים הרועשים ולריחות הדלק; והארי התחיל לבכות, מכיוון שידע שדבר לא יכול לחזור, בטח ובטח שלא הוא.

השמיים היו חשוכים לחלוטין, וכוכבים החלו לזרוח, עד שסיימו לצלוח את פקקי חג המולד אל העיר האוניברסיטאית ששמה אוקספורד, וחנו בחנייה של הבית הקטן והחדגוני למראה ששימש את משפחתו להרחיק את הגשם מהספרים שלהם.

כשהלכו במדרכה הקצרה שהובילה לדלת הכניסה, הם חלפו על פני שורה של עציצים קטנים שבהם אורות חשמליים קטנים ועמומים (עמומים מכיוון שנטענו באנרגיה סולרית במהלך היום), והאורות נדלקו כשחלפו על פניהם. החלק הקשה היה למצוא חיישני תנועה עמידים למים שהופעלו בדיוק במרחק הנכון...

בהוגוורטס היו לפידים אמתיים שעשו את זה.

ואז דלת הכניסה נפתחה והארי צעד לתוך הסלון, ממצמץ בחוזקה.

הקירות מכוסים כליל בארונות ספרים. בכל ארון שישה מדפים, שמגיעים כמעט עד לתקרה. חלק מהמדפים מלאים עד להתפקע בספרים בכריכה קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכריכה רכה, כאשר שכבת הספרים האחורית מונחת על

קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שיהיה ניתן לראות את השכבה האחורית מעל זו שלפניה. וזה עדיין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ואל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות...

בית וורס היה בדיוק כפי שעזב אותו, רק עם יותר ספרים, שזה בדיוק כמו שעזב אותו.

ועץ חג מולד, עירום מקישוטים יומיים לפני ערב חג המולד, מה שבלבל את הארי לרגע לפני שהבין, תחושה חמימה פורחת בחזהו, שכמובן – הוריו חיכו לו.

"הוצאנו את המיטה מהחדר שלך כדי לפנות מקום לעוד ספרים," אמר אביו. "אתה יכול לישון בתיבה שלך, נכון?"

"אתה יכול לישון בתיבה שלי," אמר הארי.

"זה מזכיר לי," אמר אביו. "מה הם עשו בסוף כדי לטפל במחזור השינה שלך?"

"קסם," אמר הארי, הולך ישר לכיוון הדלת של חדר השינה שלו, רק למקרה שאבא שלו לא מתלוצץ...

"זה לא הסבר!" אמר פרופסור וורס-אוואנס, בדיוק כשהארי צעק, "השתמשת בכל המקום הפנוי בארונות הספרים שלי?"

הארי בילה את 23 בדצמבר בקניות של דברים מוגלגיים שהוא לא יכול ליצור בשינוי-צורה; אביו היה עסוק ואמר שהארי צריך ללכת או לנסוע באוטובוס, מה שהתאים להארי בלי בעיה. חלק מהאנשים בחנות כלי-העבודה הביטו בהארי במבטים חוקרים, אבל הוא אמר בקול תמים שאביו עושה קניות בקרבת מקום והוא מאוד עסוק ולכן הוא שלח אותו להביא כמה דברים (והחזיק רשימה כתובה בכתב קריא-למחצה שנראה כאילו נכתב על ידי מבוגר); ובסופו של דבר, כסף זה כסף.

הם קישטו את עץ חג המולד ביחד, והארי שם פיה מרקדת קטנה למעלה (שני חרמשים וחמישה גוזים בחנות של גיחי ולץ).

גרינגוטס החליפו בשמחה אוניות בשטרות, אבל לא נראה שהייתה להם שיטה פשוטה להפוך כמויות גדולות של זהב לכסף מוגלגי פטור ממס בחשבון בנק שוויצרי. זה תקע מקל בגלגלי התוכנית של הארי להפוך את רוב הכסף שגנב מעצמו לתערובת הגיונית של 60% קרנות נאמנות מחקות ו-40% ברקשייר האת'וויי. כרגע, הארי גיוון את נכסיו מעט יותר בכך שהתגנב החוצה, בלתי נראה ועל זמן שאול ממחולל-הזמן, וקבר מאה אוניות זהב בחצר האחורית. הוא תמיד תמיד תמיד רצה לעשות זאת בכל מקרה.

חלק מ־24 בדצמבר הוקדש לשאלות שהפרופסור שאל את הארי לאחר שקרא את הספרים שלו. רוב הניסויים שהציע אביו לא היו מעשיים, לפחות כרגע; מאלה שנותרו, הארי ביצע כבר את הרוב. ("כן, אבא, בדקתי מה קורה כשנותנים להרמיוני הגייה שונה והיא לא יודעת אם היא שונה, זה היה הניסוי הראשון שעשיתי, אבא!")

השאלה האחרונה שאביו של הארי שאל, מרים את מבטו ממרקחות ושיקויי קסם, הבעה של סלידה מבולבלת על פניו, הייתה האם כל זה הגיוני אם אתה קוסם; והארי ענה שלא.

בשלב זה אביו הכריז שקסם הוא לא מדעי.

הארי היה מעט המום מהרעיון של להצביע על חלק מסוים מהמציאות ולקרוא לה לא מדעית. נראה שאבא חושב שהקונפליקט בין האינטואיציה שלו ובין היקום מרמז על כך שליקום יש בעיה.

(מצד שני, היו הרבה פיזיקאים שחשבו שמכניקת קוונטים היא מוזרה, במקום לחשוב שמכניקת קוונטים היא רגילה והם מוזרים.)

הארי הראה לאימו את ערכת המרפא שקנה כדי לשמור בבית, אם כי רוב השיקויים לא יעבדו על אבא. אימא בהתה בערכה בצורה שגרמה להארי לשאול האם אחות של אימא קנתה משהו כזה לסבא אדווין ולסבתא איליין. וכשאימא לא ענתה, הארי אמר בחיפזון שהיא בטח פשוט לא חשבה על זה אף פעם. ואז, לבסוף, הוא ברח מהחדר.

לילי אוואנס כנראה באמת לא חשבה על זה, זה היה הדבר העצוב. הארי ידע שלאנשים אחרים יש נטייה לא-לחשוב על נושאים כואבים, באותו האופן שבו יש להם נטייה לא להניח בכוונה את ידיהם על כיריים חמות; והארי התחיל לחשוב שרוב בני המוגלים פיתחו במהירות נטייה לא לחשוב על בני משפחתם, שבכל מקרה ימותו לפני שיסיימו את המאה הראשונה לחייהם.

לא שלהארי הייתה כוונה לתת למשהו כזה לקרות, כמובן.

ואז היה כבר מאוחר ב־24 בדצמבר והם נסעו לארוחת ערב חג המולד שלהם.

הבית היה גדול, לא בסטנדרטים של הוגוורטס, אבל בהחלט בסטנדרטים של מה שאתה יכול לקבל אם אבא שלך היה פרופסור מכובד שניסה לחיות באוקספורד. שתי קומות של לבנים בהקו בשמש השוקעת, עם חלונות על גבי חלונות וחלון אחד שהיה הרבה יותר גבוה ממה שזכוכית אמורה להיות, זה עומד להיות סלון עצום...

הארי לקח נשימה עמוקה, וצילצל בפעמון.

נשמעה קריאה מרוחקת של "מותק, אתה יכול לפתוח?"

בעקבות זה נשמע קול צעדים מתקרבים.

ואז הדלת נפתחה וגילתה גבר לבבי, עם לחיים שמנות ואדומות ושיער דליל, בחולצה כחולה מכופתרת שנראתה כאילו היא מתאמצת בתפרים.

"דוקטור גריינג'ר?" שאל אביו של הארי במהירות, לפני שהארי הספיק לדבר. "אני מייקל, וזו פטוניה וזה בננו הארי. האוכל בתיבה הקסומה," ואבא החווה בתנועה עמומה מאחוריו – לא בדיוק לכיוון התיבה.

"כן, היכנסו בבקשה," אמר ליאו גריינג'ר. הוא צעד קדימה ולקח את בקבוק היין מידי המושטות של הפרופסור, בליווי "תודה רבה," ואז צעד לאחור והחווה לעבר הסלון. "שבנו. ובשבילך," הוא הביט מטה כדי לפנות להארי, "כל הצעצועים נמצאים למטה במרתף, אני בטוח שהָרֶם תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין," והצביע לכיוון מסדרון.

הארי הביט בו לרגע, מודע לכך שהוא מונע מהוריו להיכנס.

"צעצועים?" אמר הארי בקול גבוה ושמח, עיניו פעורות לרווחה. "אני אוהב צעצועים!"

נשמע קול שאיפה מכיוון אימו, והארי נכנס לתוך הבית, מצליח להימנע מלרקוע חזק מדי ברגליו כשצעד.

הסלון היה גדול לא פחות מכפי שנראה מבחוץ, עם תקרה ענקית מקושטת שממנה נתלתה נברשת ענקית, ועץ חג מולד שבטח היה סיוט להכניס דרך הדלת. הקומות הנמוכות של העץ קושטו בזהירות ובקפידה בתבניות מסודרות של אדום וירוק וזהב, עם עיטורים חדשים של ארד וכחול; הגבהים שאליהם יכלו רק מבוגרים להגיע קושטו באקראיות ובחוסר זהירות בשרשראות ובזרים של מנורות צבעוניות. המסדרון נמשך עד שנגמר בארונות מטבח, ומדרגות עץ עם מעקה מתכת ממורק הובילו אל הקומה השנייה.

"בחיי!" אמר הארי. "איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!"

דוקטור רוברטה גריינג'ר הרגישה עצבנית למדי ככל שהארוחה התקרבה. תרנגול ההודו והצלי, התרומה שלהם לפרויקט המשותף, התבשלו לאיטם בתנור; על המנות האחרות הופקדו האורחים שלהם, משפחת וורס, שאימצו ילד ששמו הארי, שהיה ידוע בעולם הקוסמים בתור הילד-שנשאר-בחיים. וגם היה הבן היחיד אי פעם שהרמיזי אמרה שהוא "חמוד", או שהבחינה בו בכלל, למעשה.

הוורסים אמרו שהרמיזי הייתה הילדה היחידה בקבוצת הגיל של הארי שבקיומה הבן שלהם הכיר בצורה כלשהי.

וייתכן שהם מקדימים את המאוחר מעט; אבל לשני הזוגות היה החשד שפעמוני חתונה מחכים להם בעוד כמה שנים.

אז בעוד יום חג המולד יהיה בחברת המשפחה של בעלה, כמו תמיד, הם החליטו לבלות את ערב חג המולד בניסיון להכיר את חמה וחמותה העתידיים האפשריים של בתם.

פעמון הדלת צלצל כשהייתה באמצע שימון תרנגול ההודו, והיא הרימה את קולה וצעקה, "מותק, אתה יכול לפתוח?"

נשמעה גניחה קצרה של כיסא ויושבו, ואז קול צעדיו הכבדים של בעלה והדלת נפתחת.

"דוקטור גריינג'ר?" אמר קולו של גבר מבוגר במהירות. "אני מייקל, וזו פטוניה וזה בננו הארי. האוכל בתיבה הקסומה."

"כן, היכנסו בבקשה," אמר בעלה, ולאחר מכן נשמע מלמול "תודה רבה" שציין מתנה כלשהי התקבלה, ואז "שבו." ואז קולו של ליאו התמלא התלהבות מלאכותית ואמר, "ובשבילך, כל הצעצועים נמצאים למטה במרתף, אני בטוח שהם תרד בקרוב, זו הדלת הראשונה מימין."

שתיקה קצרה.

ואז קולו השמח של ילד צעיר אמר, "צעצועים? אני אוהב צעצועים!"

נשמע קול צעדים נכנסים לבית, ואז אותו קול שמח אמר, "בחיי! איזה בית גדול! אני מקווה שלא אלך לאיבוד פה!"

רוברטה סגרה את התנור, מחייכת. היא הייתה מודאגת מעט מהצורה שבה המכתבים של הרמיזי תיארו את הילד-שנשאר-בחיים – אם כי הבת שלה בוודאי לא אמרה דבר שציין שהארי פוטר מסוכן; שום דבר הדומה לרמזים האפלים שנכתבו בספרים שרוברטה קנתה, לכאורה בשביל הרמיזי, במהלך המסע שלהן לסמטת

דיאגון. הבת שלה לא אמרה הרבה בכלל, רק שהארי דיבר כאילו יצא מספר, והרמיוני למדה יותר קשה ממה שלמדה בחייה רק כדי להישאר לפניו בכיתה. אבל מאיך שזה נשמע, הארי פוטר היה ילד בן אחת עשרה רגיל.

היא הגיעה לדלת הכניסה בדיוק כשבתה ירדה בריצה במדרגות במהירות שלא נראתה בטיחותית כלל. הרמיוני טענה שמכשפות עמידות יותר לנפילות אבל רוברטה לא הייתה בטוחה שהיא מאמינה לזה –

רוברטה הביטה לראשונה בפרופסור וגברת וורס, שנראו עצבניים למדי, בדיוק כשהילד עם הצלקת האגדית על מצחו פנה לעבר בתה ואמר, בקול נמוך יותר, "נאה הפגישה בטוב שבערבים, העלמה גריינג'ר." ידו נשלחה לאחור כאילו הוא מגיש את הוריו על מגש של כסף. "אני מציג בפנייך את אבי, פרופסור מייקל וורס-אוואנס, ואת אימי, גברת פטוניה אוואנס-וורס."

ובעוד פיה של רוברטה פעור לרווחה, הילד פנה בחזרה לעבר הוריו ואמר, שוב בקול השמח, "אימא, אבא, זאת הרמיוני! היא ממש חכמה!"

"הארי!" בתה לחשה בכעס. "תפסיק עם זה!"

הילד הסתובב שוב כדי לפנות להרמיוני. "חוששני, העלמה גריינג'ר," אמר הילד בקול חמור סבר, "כי את ואני הוגלינו אל מבוך הגומחות של המרתף. הבה נותיר אותם לשיחות המבוגרים שלהם, שללא ספק ינסקו מעבר לאינטלקט הילדותי שלנו, ונחזור לדיון המתמשך שלנו בקשר להשלכות של פרוג'קטיביזם יומיאני על שינוי-צורה."

"סלחו לנו, בבקשה," אמרה בתה בנימה תקיפה, תפסה את הילד בשרוולו השמאלי, וגררה אותו לתוך המסדרון – רוברטה הסתובבה בחוסר אונים לעקוב אחריהם כשעברו אותה, הילד נופף לעברה בעליצות – ואז הרמיוני משכה את הילד לעבר המרתף וטרקה את הדלת מאחוריה.

"אני, אה, אני מתנצלת על..." אמרה גברת וורס בקול דועך.

"אני מתנצל," אמר הפרופסור, מחייך בחיבה, "הארי יכול להיות רגיש קצת בנוגע לדברים כאלה. אבל אני מניח שהוא צודק בנוגע לכך שהשיחה שלהם לא תעניין אותנו."

האם הוא מסוכן? רוברטה רצתה לשאול, אבל היא שמרה על שתיקה וניסתה לחשוב על שאלה מעודנת יותר. בעלה גיחך לצידה, כאילו חשב שמה שראו עכשיו היה מצחיק ולא מפחיד.

אדון האופל הנורא ביותר בהיסטוריה ניסה להרוג את הילד הזה, והקליפה החרוכה של הגוף שלו נמצאה לצד העריסה.

החתן העתידי האפשרי שלה.

רוברטה נעשתה חרדה יותר ויותר עקב מסירת בתה לעולם הקוסמות – במיוחד אחרי שקראה את הספרים, סידרה את התאריכים, והבינה שאמה המכשפה בוודאי נהרגה בשיא שלטון האימה של גרינדלוולד, ולא בלידתה כמו שאביה טען. אבל פרופסור מקגונגל ביקרה שוב אחרי הפעם הראשונה, כדי "לבדוק איך העלמה גריינג'ר מסתדרת"; ורוברטה לא יכלה שלא לחשוב שאם הרמיוני הייתה אומרת שההורים שלה מפריעים לקריירת הקוסמות שלה, משהו ייעשה כדי לתקן אותם...

רוברטה עשתה על פניה את החיוך הטוב ביותר שלה, ועשתה כמיטב יכולתה כדי להפיץ שמחת חג מולד מזויפת.

שולחן האוכל היה ארוך יותר ממה שנדרש לשישה אנשים – או ליתר דיוק, ארבעה אנשים ושני ילדים – אבל כולו היה מכוסה במפת פשתן לבנה, והמנות הועברו שלא לצורך לכלי הגשה מהודרים, שלפחות היו מפלדת אל חלד במקום מכסף.

הארי התקשה מעט להתרכז בתרגול ההודו שלו.

השיחה הגיעה להגוורטס, מטבע הדברים; ולהארי היה ברור שהוריו מקווים שהרמיוני תמעד בלשונה ותגיד משהו על חייו של הארי בבית הספר מעבר למה שאמר להם בעצמו. ואו שהרמיוני הבינה זאת, או שהיא פשוט התרחקה אוטומטית מכל דבר שעשוי להיות בעייתי.

אז הארי היה בסדר.

אבל למרבה הצער הארי עשה את הטעות ושלח ינשופים להוריו עם מכתבים מלאים בכל מיני עובדות על הרמיוני שהיא לא אמרה להוריה שלה.

כמו העובדה שהיא גנרלית בצבא בפעילויות שלאחר שעות הלימודים.

אימה של הרמיוני נראתה מודאגת למדי, והארי קטע במהירות ועשה כמיטב יכולתו להסביר שכל הלחשים היו לחשי הלם, פרופסור קווירל תמיד השגיח, והקיום של רפואה קסומה הפך הרבה דברים להרבה פחות מסוכנים מכפי שנשמעו, ובנקודה זו הרמיוני בעטה בו מתחת לשולחן בחוזקה. למרבה המזל אביו של הארי, שהיה טוב ממנו בדברים האלה, כפי שהארי נאלץ להודות, הכריז בסמכות מקצועית תקיפה שהוא לא מודאג כלל, מכיוון שהוא לא מסוגל לדמיין לעצמו שירשו לילדים לעשות זאת אם זה מסוכן.

עם זאת, לא זו הייתה הסיבה שהארי התקשה להנות מארוחת הערב.

הבעיה בלרחם על עצמן היא שתמיד אפשר למצוא מישהו שמצבו גרוע יותר.

דוקטור ליאו גריינג'ר שאל, בשלב מסוים, האם המורה הנחמדה הזו, שנראה שמחבבת את הרמיוני, מעניקה לה הרבה נקודות בבית הספר.

הרמיוני אמרה כן, בחיוך שנראה כן לגמרי.

הארי הצליח, במאמץ מסוים, להימנע מלציין בקור שפרופסור מקגונגל לעולם לא תראה העדפה לתלמיד הוגוורטס, ושהרמיוני קיבלה הרבה נקודות מכיוון שהרוויחה כל אחת ואחת.

בשלב אחר, ליאו גריינג'ר חלק עם השולחן את דעתו שהרמיוני חכמה מאוד והייתה יכולה ללכת לבית ספר לרפואה ולהיות רופאת שיניים, אלמלא כל עניין המכשפה הזה.

הרמיוני חייכה שוב, ומבט חטוף מנע מהארי לציין שהרמיוני הייתה יכולה להיות מדענית ברמה עולמית, ולשאול האם המחשבה הייתה עולה בגריינג'רים אם היה להם בן במקום בת, או האם בכל מקרה לא מתקבל על הדעת שהצאצא שלהם יצליח יותר מהם.

אבל הארי הלך והתקרב במהירות לנקודת השבירה שלו.

והוא העריך הרבה יותר את העובדה שאביו שלו תמיד עשה כל שביכולתו לתמוך בהתפתחות של הארי כילד פלא ותמיד עודד אותו להגיע רחוק יותר ומעולם לא המעיט בחשיבות הישגיו, אפילו אם ילד פלא הוא עדיין ילד. האם זה סוג הבית שהיה גדל בו אם אימא הייתה מתחנת עם ורנון דרסלי?

עם זאת, הארי עשה כמיטב יכולתו.

"והיא באמת עוקפת אותך בכל השיעורים שלך חוץ מרכיבה על מטאטאים?" שאל פרופסור מייקל וורס-אוואנס.

"כן," אמר הארי ברוגע כפוי, כשחתך לעצמו עוד הודו של ערב חג המולד. "בפער ניכר, ברובם." היו נסיבות אחרות שבהן הארי היה מהסס אפילו יותר להודות בכך, וזו הייתה הסיבה שלא אמר לאביו עד עכשיו.

"הרמיוני תמיד הייתה טובה למדי בבית הספר," אמר דוקטור ליאו בנימה מרוצה.

"הארי מתחרה ברמה ארצית!" אמר פרופסור מייקל וורס-אוואנס.

"יקירי!" אמרה פטוניה.

הרמיוני ציחקה, וזה לא גרם להארי להרגיש טוב יותר בקשר למצב. לא נראה שזה מפריע להרמיוני וזה הפריע להארי.

"אני לא מובך להפסיד לה, אבא," אמר הארי. ברגע זה הוא לא היה. "האם ציינתי שהיא שיננה את כל ספרי הלימוד שלה לפני היום הראשון ללימודים? וכן, בדקתי את זה."

"האם זה, אה, רגיל בשבילה?" שאל פרופסור וורס-אוואנס את הגריינג'רים.

"הו, כן, הרמיוני תמיד משננת דברים," אמרה דוקטור רוברטה גריינג'ר בחיוך עליז. "היא יודעת כל מתכון בספרי הבישול שלי בעל פה. אני מתגעגעת אליה בכל פעם שאני מכינה ארוחת ערב."

על פי המבט שעל פניו, אבא הרגיש משהו ממה שהארי הרגיש.

"אל תדאג, אבא," אמר הארי, "היא מקבלת את כל החומר המתקדם שהיא יכולה לעמוד בו עכשיו. המורים שלה בהוגוורטס יודעים שהיא חכמה, בניגוד להורים שלה!"

קולו התחזק בשלוש המילים האחרונות, ואפילו בזמן שכולם פנו להביט בו והרמיוני בעטה בו שוב, הארי ידע שהוא הרס את זה, אבל זה היה יותר מדי, פשוט יותר מדי.

"כמובן שאנחנו יודעים שהיא חכמה," אמר ליאו גריינג'ר, מתחיל להראות נעלב מהילד שהייתה לו התעוזה להרים את קולו בשולחן ארוחת הערב שלהם.

"אין לכם שמץ של מושג," אמר הארי, הקרח מתחיל לזלוג לקולו. "אתם חושבים שהיא קוראת הרבה ספרים וזה חמוד, נכון? אתם רואים תעודה מושלמת וחושבים שזה טוב שהולך לה טוב בלימודים. הבת שלכם היא המכשפה המוכשרת ביותר בדורה והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורטס, ויום אחד, דוקטור ודוקטור גריינג'ר, העובדה שהייתם הוריה תהיה הסיבה היחידה שההיסטוריה תזכור אתכם!"

הרמיוני, שקמה ברוגע מכיסאה והלכה מסביב לשולחן, בחרה ברגע הזה לתפוס את חולצתו של הארי בכתף ולמשוך אותו מכיסאו. הארי נתן לעצמו להימשך, אבל בעוד הרמיוני גוררת אותו, הוא אמר, מרים את קולו אף

יותר, "ייתכן לגמרי שבעוד אלף שנים, העובדה שהוריה של הרמיוני גריינג'ר היו רופאי שיניים תהיה הסיבה היחידה שמישהו יזכור את הקיום של מקצוע רפואת השיניים!"

רוברטה בהתה במקום ממנו גררה הבת שלה את הילד-שנשאר-בחיים אל מחוץ לחדר, מבט סבלני על פניה הצעירות.

"אני מתנצל עמוקות," אמר פרופסור וורס בחיוך משועשע. "אבל אנא אל תדאגו, הארי תמיד מדבר ככה. הם כבר ממש כמו זוג נשוי, לא ככה?"

הדבר המפחיד הוא שהוא צדק.

הארי ציפה להרצאה חריפה למדי מהרמיוני.

אבל אחרי שהרמיוני משכה אותו דרך דלת המרתף וסגרה אותה מאחוריה, היא הסתובבה –

– וחייכה בכנות, ככל שהארי הצליח להבחין.

"בבקשה תפסיק, הארי," היא אמרה בקול רך. "אף על פי שזה היה נחמד מאוד מצידך. הכל בסדר."

הארי פשוט הביט בה. "איך את יכולה לסבול את זה?" הוא שאל. הוא שמר על קולו שקט, הם לא רוצים שההורים ישמעו, אבל הוא עלה בטון אם לא בעוצמה. "איך את יכולה לסבול את זה?"

הרמיוני משכה בכתפיה, ואמרה, "כי ככה הורים אמורים להיות?"

"לא," אמר הארי, קולו נמוך ותקיף, "לא כך, אבא שלי אף פעם לא מזלזל בי – טוב, הוא כן, אבל לא ככה –"

הרמיוני הרימה אצבע בודדת, והארי חיכה, מביט בה מחפשת את המילים. לקח לה זמן מה לפני שאמרה, "הארי... פרופסור מקגונגל ופרופסור פליטיק אוהבים אותי כי אני המכשפה המוכשרת ביותר בדורי והכוכבת המבריקה ביותר בהוגוורטס. ואימא ואבא לא יודעים את זה, ולעולם לא תוכל לספר להם, אבל הם אוהבים אותי בכל זאת. מה שאומר שהכל כמו שהוא אמור להיות, בהוגוורטס ובבית. ומכיוון שהם ההורים שלי, מר פוטר, אתה לא יכול להתווכח." היא חייכה שוב את החיוך המסתורי שלה מארוחת הערב, והביטה בהארי בחיבה גדולה. "האם זה ברור, מר פוטר?"

הארי הנהן בנוקשות.

"יופי," אמרה הרמיוני, ונשענה ונישקה אותו על הלחי.

השיחה רק התחילה לקלוח שוב כשצעקה מרוחקת בקול גבוה ריחפה בחזרה אליהם,

"היי! בלי נשיקות!"

שני האבות פרצו בצחוק בזמן ששתי האימהות קמו מכיסאותיהן עם מבטי אימה זהים ורצו לעבר המרתף.

כשהילדים הוחזרו, הרמיוני אמרה בקול קפוא שהיא לעולם לא הולכת לנשק את הארי שוב, והארי אמר בקול זועם שהשמש תבער ותכלה לגחל קר ומת לפני שייתן לה להתקרב מספיק כדי לנסות.

מה שאומר שהכל כמו שהוא אמור להיות, וכולם התיישבו בחזרה לסיים את ארוחת חג המולד שלהם.

פרק 37

הפוגה: לחצות את הגבול

השעה הייתה כמעט חצות.

לא הייתה להארי שום בעיה להישאר עד מאוחר. הוא פשוט לא השתמש במחולל הזמן. הארי שמר על מסורת התאמת מחזור השינה שלו כדי לוודא שיהיה ער כשערב חג המולד הפך לבוקר חג המולד; כי אף על פי שהוא מעולם לא היה קטן מספיק כדי להאמין בסנטה קלאוס, פעם הוא היה קטן מספיק כדי לפקפק בו.

היה יכול להיות נחמד אם באמת הייתה דמות מסתורית שנכנסת לביתך בלילה ומביאה מתנות...

צמרמורת עברה בגבו של הארי.

רץ למשהו נורא מתקרב.

אימה מזדחלת.

תחושת אבדון.

הארי התיישב במיטתו.

הוא העיף מבט דרך החלון.

"פרופסור קווירל? הארי צעק בשקט.

פרופסור קווירל החווה תנועת הרמה קלה, וחלונו של הארי התקפל לתוך המסגרת. משב קר של חורף נכנס מיד דרך הפתח, יחד עם קומץ פתיתי שלג שירדו מהשמיים המוכתמים בענני לילה אפורים, בינות לשחור ולכוכבים.

"אל תירא, מר פוטר," אמר המורה להתגוננות בקול רגיל. "הטלתי לחש על הוריקן כדי שישנו; הם לא יתעוררו עד שאעזוב."

"אף אחד לא אמר לדעת איפה אני נמצא!" אמר הארי, מקפיד לשמור על הצעקה השקטה. "אפילו ינשופים אמורים להעביר את הדואר שלי להוגוורטס, לא לפה!" הארי הסכים לכך מרצון; יהיה זה מטופש אם אוכל מוות יוכל לנצח במלחמה פשוט בכך שישלח לו בדואר רימון יד מופעל בקסם.

פרופסור קווירל גיחך ממקומו בחצר האחורית מחוץ לחלון. "או, לא הייתי דואג, מר פוטר. אתה כן מוגן היטב כנגד לחשי איתור, ואף חבר בתנועת טוהר הדם לא היה חושב להיעזר בספר טלפונים." חיוכו התרחב. "ואכן נדרש מאמץ נכבד לחצות את לחשי ההגנה שהטיל המנהל על הבית הזה – אם כי כל מי שידע את הכתובת שלך יכול פשוט לחכות בחוץ ולתקוף אותך כשתצא."

הארי בהה בפרופסור קווירל לזמן מה. "מה אתה עושה פה?" שאל הארי לבסוף.

החיוך עזב את פניו של פרופסור קווירל. "באתי להתנצל, מר פוטר," אמר המורה להתגוננות בשקט. "לא הייתי צריך לדבר איתך בכזו חומרה כפי שעשיתי –"

"אל תתנצל," אמר הארי. הוא השפיל את מבטו אל השמיכה שאחז מסביב לפיג'מה שלו. "פשוט אל תתנצל."

"האם פגעתי בך עד כדי כך?" שאל קולו השקט של פרופסור קווירל.

"לא", אמר הארי. "אבל תפגע בי אם תתנצל."

"אני מבין", אמר פרופסור קווירל, וברגע קולו נעשה נוקשה. "אם כך, אם עליי להתייחס אליך כשווה, עליי לומר לך שהפרת בצורה בוטה את כללי הנימוס בין סליט'רינים ידידותיים. אם אינך משחק את המשחק נגד מישהו כרגע, אסור לך להתערב בתוכניות שלו כך, לא בלי לשאול אותו לפני כן. מכיוון שאינך יודע מה כוונתו האמיתית, כמו גם מה מונח על הכף במקרה שיפסיד. זה יסמן אותך כאויבו, מר פוטר."

"אני מצטער", אמר הארי, בדיוק באותו קול שקט שבו השתמש פרופסור קווירל.

"ההתנצלות מתקבלת", אמר פרופסור קווירל.

"אבל", אמר הארי, עדיין בשקט, "אתה ואני ממש צריכים לדבר עוד על פוליטיקה בשלב מסוים."

פרופסור קווירל נאנח. "אני יודע שאתה סולד מהתנשאות, מר פוטר –"

זו הייתה לשון המעטה.

"אבל יהיה זה מתנשא אפילו יותר", אמר פרופסור קווירל, "אם לא אומר זאת בבירור. חסר לך ניסיון חיים כלשהו, מר פוטר."

"אז כל מי שיש לו מספיק ניסיון חיים מסכים איתך, אם כך?" שאל הארי ברוגע.

"מה הטעם בניסיון חיים למישהו שמשחק קווידיץ'?" שאל פרופסור קווירל ומשך בכתפיו. "אני חושב שתשנה את דעתך אחרי מספיק זמן, אחרי שכל אחד שבטחת בו יכזיב אותך, ותהפוך לציני."

המורה להתגוננות אמר זאת כאילו הייתה זו האמירה הרגילה ביותר בעולם, ממסגרת בחושך ובכוכבים ובשמיים המוכתמים בעננים, כשפתית שלג או שניים חלפו על פניהם באוויר החורף המקפיא.

"זה מזכיר לי", אמר הארי. "חג מולד שמח."

"אני מניח", אמר פרופסור קווירל. "אחרי הכל, אם זו איננה התנצלות, אז וודאי זו מתנת חג מולד. הראשונה שנתתי מעודי, למעשה."

הארי אפילו לא התחיל ללמוד לטינית כדי לקרוא את יומן הניסויים של רוג'ר בייקון; והוא לא העז לפתוח את פיו לשאול.

"לבש את מעיל החורף שלך", אמר פרופסור קווירל, "או שתה שיקוי חימום אם יש לך; ופגוש אותי בחוץ, מתחת לכוכבים. אראה אם אוכל לשמר זאת מעט יותר הפעם."

לקח להארי רגע לעבד את המילים, ואז הוא זינק לעבר ארון המעילים.

פרופסור קווירל שימר את לחש הכוכבים במשך יותר משעה, אם כי פניו של המורה להתגוננות נעשו מאומצות, והוא נאלץ לשבת לאחר זמן מה. הארי מחה רק פעם אחת, והושתק.

הם חצו את הגבול בין ערב חג המולד לחג המולד בתוך הריק חסר הזמן הזה, שבו סיבובי כדור הארץ הם חסרי משמעות, הלילה השקט האמיתי והנצחי.

וכפי שהובטח, הוריו של הארי ישנו שנת ישרים במשך הזמן הזה, עד שהארי חזר בבטחה לחדרו, והמורה להתגוננות עזב.